

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

First in a new series!

*First business,
then pleasure . . .*

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

MADELINE
HUNTER

*Heiress
for Hire*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UZUN BİR ADIMLA, SÖZÜNÜ BITİRMEDEN ÖNCE ONU DURDURDU . . .

. . . ve onu bir kucaklamanın içine çekti. İlk öpücük dikkatli ve tatlıydı. Bir sonraki daha az.

Heyecan içinde dönüyordu ve kucaklaşmaları sıkılaştığında ve tutkuları daha fazla öpücük getirdiğinde mutluydu, düzinelerce, paylaşılan ve ayrı ayrı, inen çılgınlığın bir kısmını serbest bırakırken. Bir şekilde, hâlâ ona sarılmış ve onu öperken, gömleğini çıkardı. Ellerinin ve dudaklarının altındaki teninin, sıcaklığının hissi onu o kadar büyüledi ki, sırf bunu tekrar deneyimlemek için göğsüne öpücükler kondurmak zorunda kaldı. O bunu yaparken adam da onun boynunu öptü ve bir eliyle göğsünü okşadı.

Gerçekliğin bir notası içine işledi. Bunu bir anlık tereddüt izledi. Bunu hissetmiş olmalıydı. Elini çekti. Kendine kızarak elini olduğu yere geri götürdü ve onu sertçe öptü.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme oluştu.

Madeline Hunter tarafından da

Londra'nın En Tehlikeli Dükü Bir

Dükün Şeytanı

Bir Dükü Asla İnkâr Etme

Kiralık Mirasçı

MADLINE HUNTER

ZEBRA KİTAPLARI
KENSINGTON YAYINCILIK A.Ş.
www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

UZUN BİR ADIMLA, SÖZÜNÜ BITİRMEYEN ÖNCE ONU DÜRDÜRDÜ ...

Ayrıca

göreBaşlı

k

Sayfasına

Telif Hakkı Sayfa

İthaf Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

ÜçüncüDördüncüB

eşinci

AltıncıYedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

OnaltıBölüm

Onuncu Onbirinci

Oniki

OnüçüncüOndördü

ncüOnbeşinci

Bölüm Bölüm

Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm Yirmi

Üç Teaser bölümü

YAZAR HAKKINDA

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.

119 West 40th Street

New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2020 Madeline Hunter tarafından

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:

978-1-4201-4997-5

ISBN-10: 1-4201-4997-0

ISBN-13: 978-1-4201-4998-2 (e-Kitap)

ISBN-10: 1-4201-4998-9 (e-Kitap)

*Bu kitap oğullarım Thomas ve Joseph'e
ithaf edilmiştir.*

Birinci Bölüm

Onu sen mi öldürdün?

Ses kafasının içinde belli belirsiz konuşuyordu, sanki uzaklarda ve siste yolculuk ediyormuş gibi. Soruyu sık sık duyduğu gibi vicdanının sesi olarak değil. Şimdi farklı bir sestti. Bir kadın sesi.

*Bundan şüpheliyim. Bana
yardım et. Bana ölü gibi
geldi.*

Ölmediğine söz veriyorum. Şimdi, bunu al ve ben tutarken tut.

Şimdi biraz daha net. Daha yakın. O kadar yakındı ki kafası acıyla pathıyordu. Her kelime bir çekiç darbesi yarattı. Ne kadar çok kelime, o kadar çok darbe ve o kadar yakın sesler.

*Buraya gelmesi için Jeremy'i
aramalıyım. Jeremy'ye ihtiyacımız
yok. Gördün mü?*

Bam. Bam.

Bu olmadan da yeterince kötü zaten.

Burada hatalı olan biz değiliz. Lambayı daha yakın tut, böylece güvenli olduğundan emin olabilirim. Bekle, lambayı bana ver. Görünüşe göre bu sıradan bir hırsız değil.

Onunla ne yapıyorsun?

Bam, bam, bam.

Kim olduğunu ve neden burada olduğunu öğrenebilmek için onu buraya .

Bam-

Sis kayboldu, onu tam bilincine geri dönmeye zorlayan bir sıvı saldırısıyla yıkandı. Dudaklarındaki damlaları yalamak için dilini uzattı. Su değildi. Şaraptı.

Gözlerini hemen açmadı. Birkaç dakikasını kafa derisinde çılgılık atan acıya uyum sağlayarak geçirdi. Bacaklarını garip hissediyordu ve kolları acıyordu. İkisini de hareket ettirmeye çalıştı ama başaramadı. İkisinin de arkasından bağlandığını ve birlikte vücudunu eğdiklerini fark etti. Birisi onu bir koyun gibi bağlamıştı, sadece geriye doğru.

Gözlerini açtığı anda kafasından birkaç santim ötede bir tabancanın ucunu gördü. Bakışları tabancayı tutan kolda gezindi, ta ki çok yakışıklı, esmer bir kadının öfkeli kara gözlerine bakana kadar. Kadın tabancayı sanki

onu nasıl kullanacağını biliyordu. Parlak bakışları, ona iyi bir neden vermesini umduğunu söylüyordu.

Cehennem. Bu gece hiç de planladığı gibi ilerlemiyordu.

* * *

"Kendine geliyor gibi görünüyor," dedi Beth. Bir darbe daha indirecekmiş gibi yatak ısıtıcısını kaldırdı.

"Onu yere bırak. O bağlı ve benim de tabancam var."

"Büyük görünüyor. İpler onu tutmayabilir. Seni alt edebilir. Her ihtimale karşı hazır olmalıyım."

"Bana saldırmayacak." Gerçekten de kendine gelmişti. Uzun kirpikleri kıpırdadı. Bir an sonra bağlara karşı gerildi. Minerva onun durumunu kabullenmesini bekledi.

Giysileri çok kaliteli görünüyordu. Bir zamanlar tertemiz ve gevrek olan kravatına şimdi kan bulaşmıştı. Açıkları şimdi moda olandan daha sert yapan güçlü kemikleri olmasa yüzü yakışıklı olarak adlandırılabilirdi. Onunla ilgili bir şey, iç duyularının omurgasını diken diken eden uyarılar göndermesine neden oldu. Zengin bir beyefendiye benziyordu ve ... resmi görevliydi. Bu eve girme nedeni ne olursa olsun, birkaç şilin çalmak için değildi.

Tabancasını adamın sert ve yakışıklı yüzüne doğrulturken çeşitli tepkiler verdi. Korku. Kırılgnalık. Bir yıldan uzun bir süredir onu rahatsız eden ve sonsuza dek sürgün düşündüğü huzursuz ruhun bir dalgalanmasını yaşadı.

Sonunda kirpikleri kalktı. Safir gözleri tabancasına odaklandı, sonra bakışları gözlerinin içine bakana kadar yukarı doğru hareket etti. Onu bağlayan bağları tekrar gerdi.

"Minerva Hepplewhite, sanırım? Benim adım Chase Radnor. Düzgün bir tanışma yapamadığım için özür dilerim."

Beth nefesini içine çekti. "Bir hırsızın görgü kuralları ve benzeri konularda bu kadar titiz olması garip."

Ama o bir hırsız değildi, değil mi?

"Beni çözebilirsin," dedi Radnor. "Tabancalarla işimi şansa bırakmam, zaten tehlikeli de değilim."

"Sen davetsiz bir misafirsin. Aleyhinizde bilgi toplarken sizi öylece bırakmaya niyetliyim," dedi Minerva.

"Eğer bunu yaparsan boşa gider ve sadece görevimi geciktirirsin. Şimdi çöz beni. Sana neden burada olduğumu açıklayacak önemli bir şey söyleyeceğim."

Bunun merakını ve aynı zamanda endişesini kışkırtmasından nefret ediyordu. Ona Algernon'un ölümüyle ilgili soruşturmanın yeniden canlandırıldığını söyleyebilirdi. Sonra yine, o kazaya karışan kaçak avcının sonunda bulunduğunu açıklayabilirdi. Ya da onu hapse götürmek için geldiğini söyleyebilirdi.

Kendini toparladı. Bu yabancının varlığından canavarlar yaratmak aptalcaydı. Eski kimliğini ve hayatını bildiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

"Önce kendini açıkla." Tabancasını sertçe doğrulttu. "Bir ev hırsızına güvenmeye meyilli değilim."

Arkasındaki bağları öfkeyle çekiştirdi. Gözlerini kısmıştı. "Size önemli bir fayda sağlayacak bir konuda bilgi vermeye geldim."

"Bu da ne?"

"Size miras olarak biraz para kaldı. Büyük bir miktar."

* * *

Chase özenle hazırlanmış planların başarısızlığa uğramasından hoşlanmazdı. Şimdi Beth adındaki hizmetçi yarasındaki kanı temizlemek için kafa derisine dokunurken yüzünü buruşturuyordu.

Çok fazla kan. Orduda geçirdiği zamanlardan, kafa derisi yaralarının ne kadar küçük olursa olsun kanamayla ünlü olduğunu biliyordu.

Gerçi onunki o kadar da önemsiz değildi. Çekiç hala vuruyordu.

Şişman kadın hemşirelik yaparken o da bir taburede oturuyordu. On beş adım ötede Minerva Hepplewhite sabırla bekliyor, izliyordu. *Uzanmak*, lanet olsun. Tabanca şimdi bir divanda dinlendiği yerin yanındaki bir masanın üzerinde duruyordu.

Sakin görünüyordu. Rahat. Minerva Hepplewhite'ın onu anlaşılmasız bir şekilde sinirlendiren bir soğukkanlılığı vardı.

"Açıkla kendini," dedi. "Madem bana verecek bilginiz vardı, neden kapıma gelip kartınızı göstermediniz?"

Onu gardını düşürmeden bunu açıklamak zordu. "Minerva Hepplewhite olduğunuza dair kanıt istedim. Yanlış kadınla konuşma riskini almak istemedim."

Bunun üzerine kaşlarını çatdı.

Kafa derisinin üzerindeki eller kalktı, sonra geri döndü ve kafasına bastırdı. Sadece lapa uyguladığını bildiği halde kadına neredeyse küfredecekti.

Kadın Beth geri çekildi ve ucuz gül suyu kokusunu da beraberinde götürdü. "Bitti. Artık fazla kanamamalı. Uşağınızın bir süre saçlarınızı dikkatlice yıkamasını isteyeceksiniz. Gömleğinizi tuzlu suda ıslatırsa kanın çıkmasına yardımcı olur." Paltolarını işaret etti. "Yine de bu lekeler için pek yardımcı olmaz."

İki kadın birbirlerine baktılar. Beth kütüphaneden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Beni nasıl buldun?" Minerva Hepplewhite sordu.

"İnsanları bulmak benim mesleğim."

"Ah, sen bir koşucusun. Bu garip bir görev değil mi? Mesleğinizin evli kişilerin sevgililerini bulmak ve sonra da onların eşlerine yaptıkları kötülükleri anlatmak olduğunu sanıyordum."

Onu da yaptı. Bu en az ilgi çeken işti ve istemediği bir görevdi. Yine de bu görev ona çok sık geliyordu, çünkü pek çok eş pek çok yanlış iş yapmıştı.

"Ben bir koşucu değilim. Zaman zaman gizli soruşturmalar yürüten bir beyefendiyim."

"Eğer bu ince ayırım size hizmetkâr olmadığınıza dair bir rahatlık veriyorsa, buna sadık kalın."

Ayağa kalktı. Kafa derisi tepki olarak birkaç çekiç darbesi aldı ama eskisi kadar kötü değildi.

"Bana bu mirastan bahset," dedi.

Soyunma elbisesi giymişti. Boynunda ve etek ucunda bol miktarda köpüklü dantel vardı ama daha iyi günler görmüştü. Biçimsiz ama yumuşak olan bu elbise, divanın solmuş gül rengi minderinin üzerinde dalgalanarak otururken formunu ortaya çıkarıyordu.

"Merhum Hollinburgh Dükü tarafından şu anda Londra'da ikamet eden Minerva Hepplewhite adlı bir kadına bir servet bırakıldı."

Kızın gözlerinin nasıl büyüdüğünden zevk aldı. Sonra güldü. "Ne kadar saçma. Bu bir şaka olmalı. Hollinburgh Dükü neden bana bir servet bıraksın ki?"

Omuz silkti. "İnan bana, benim de aklımdaki soru bu. Siz iyi bir arkadaş olmalısınız? Bir hizmetkâr? . . Bir sevgili?"

Kaşları çatıldı ve yerini geniş bir gülümseme aldı.

"Bir sevgili mi?" Kadın elini salladı, son derece güzel bir eldi, adam fark etti.

-Odayı göstererek. "Bir dükün lütfuna mazhar olmuş gibi mi görünüyorum? Girişte bir uşak gördünüz mü? Avluda güzel bir araba?" Soyunma elbisesi gibi, kütüphanede de sadece işe yarar mobilyalar vardı ve hiçbirisi yeni değildi. Bu kesinlikle onun söylediklerini destekliyordu, çünkü Rupert Sokağı'ndaki bu mütevazı ev bir dükün

Hanımfendi. En azından öyle görünüyordu.

Hâlâ gülümseyerek onun bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı. Bu zorlayıcı odaklanmayla birinin dikkatini çekme konusunda bir yeteneği vardı. Adamı ruhunun derinliklerine bakmaya, doğru söyleyip söylemediğini öğrenmeye davet eder gibiydi. Her şeyi keşfetmeye. Bu cazibeye karşı bağışıklığı yoktu. Çok çekici bir kadındı. Farklı. Sıra dışı. Rahatsız edici özgüveni onu ilginç kılıyordu.

"Bay Radnor, ben bu dükün sevgilisi ya da metresi olmadığım gibi, onunla hiç tanışmadım bile."

Ve bu sözlerle Chase'in mevcut görevi birdenbire çok daha zor hale geldi.

* * *

Bir servet. Bir dük. Minerva bu şaşırtıcı açıklamayı sindirmeye çalıştı.

"Bir hata olmalı," diye mırıldandı.

Radnor başını salladı. "'Minerva Hepplewhite' yaygın bir isim değil. Sizi *The Times*'a ilan vererek buldum. Komşularınızdan biri geldi ve beni size yönlendirdi."

Şoku atlatmaya çalışırken ayağa kalktı ve volta attı. Radnor'un şöminenin yanında durduğunu neredeyse unutmuştu, ta ki adımlarını takip için dönüp onu orada görene kadar. Uzun boylu. Esmer. Heybetli. Sert bir duruşu vardı. Belki de orduda görev yapmıştı. Biraz sarp yüz hatları üniforma içinde ve sahada komut verirken iyi görünürdü. Mavi gözleri derin havuzlar ve buz gibi bariyerler arasında gidip geliyordu.

Güç ve otorite yayıyordu. Bir kadının koruma ve bakım için ona güvenmesini sağlayacak türden bir adamdı. Ve belki de çok daha fazlası. Evet, Bay Radnor'ın varlığı da bu tür bir güç içeriyordu. Sırf onun iyiliğini kazanmak için söylediği her şeye inanma dürtüsü hissetti.

"Bu miras ne kadar?"

"On bin kişilik doğrudan bir miras var."

Nefes nefese kaldı, gözleri büyüdü, sonra yaşadığı şoku sindirmek için arkasını döndü.

"Dükün yatırım yaptığı bir girişimde ortaklık da var," dedi arkasından. "Bu çok, çok daha fazlasını vaat ediyor."

Hayatında ilk kez bayılacağından endişe ediyordu. Böyle bir şeyi öğrenmek, hem de böylesine tuhaf bir şekilde-

Bu onu ayılttı. Zihni berraklaştı ve düşünceleri bu geceki olayları sıraladı. Döndü ve ona baktı. "Kimsin sen? Beni bulmak için neden sen gönderildin?"

Dirseğini şöminenin kenarına dayadı ve aristokrat bir kayıtsızlık pozu vererek rahatladı. "Dük benim amcamdı. Varisi, kuzenim, mirasın zamanında dağıtılabilmesi için avukatın yabancı mirasçıları bulmasına yardım etmemi istedi."

Kuzeni yeni düktü. Bu da onu bir öncekinin torunu yapıyordu. Onu bir sosyete balosunda hayal etmeye çalıştı ama onun yerine Roma yüzbaşı üniforması içinde görmeye devam etti. Dar pantolonundan anlaşıldığı kadarıyla, üniforma içinde iyi görünecek bacaklara sahipti.

"Dük nasıl öldü?"

Adam cevap vermedi, bu da kızın ilgisini daha da artırdı.

"Kırsaldaki malikanesinin çatı hizasında, arkasında yürünebilen bir korkuluk vardır. Geceleri hava almak için sık sık oraya giderdi. Ne yazık ki, bir gece ... düştü."

Hafif bir tereddüt ve ses tonundaki ince değişim omurgasında bir ürperti yarattı. Telaşını bastırdı ve soğukkanlılığını korudu. "Bir kaza o zaman."

"Büyük ihtimalle."

"Emin değil misiniz?"

"Muhtemelen soruşturulacaktır. Düklerin ayrıcalıkları vardır, ölümden bile."

Sadece bir metre uzağında durana kadar ona doğru ilerledi. Gözlerinin içine baktı. "Sanırım bunun bir kaza olmadığına inanıyorsun. Onun itildiğine inanıyorsun." Bir adım daha yaklaştı. "Belki de onu itenin ben olduğuma inanıyorsunuz."

Bakışlarındaki buzlar eridi ve bir an için onun gözlerinde haklı olduğunu anlayacak kadar çok şey gördü.

"Hiç de değil," diye yalan söyledi. "Şimdi, bu mirası talep etmek için, mirasın olarak görev yapan avukata kendinizi tanıtmanız gerekecek." Ceketinin içine uzandı ve bir kart çıkardı. "İşte adı ve odasının yeri."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu. Ama öyle değildi. Bu miras her şeyi karmaşıklaştıracak ve tehlikeli bir kapıyı yeniden açacaktı.

Kartı aldı.

"Kendim çıkacağım."

Adam kapıya doğru yürürken, kadın gözlerini avukatın kartına dikti. "Ah, bir şey daha var," dedi geri dönerek. "Avukat Doğru kadın olduğunuzdan emin olmak için size geçmişinizi soracağım. Vasiyetnamede sizden Minerva Hepplewhite olarak bahsediliyor, daha önce Dorset'li Margaret Finley olarak biliniyordunuz, Algernon Finley'in dul eşi."

Sonra adam gitmiş ve onu tamamen sersemlemiş bir halde bırakmıştı.

Londra'da Beth ve Beth'in oğlu Jeremy dışında kimsenin geçmişini bilmediğine yemin edebilirdi. *Hiç kimsenin.*

Yine de görünüşe göre bu dük - Hollinburgh Dükü - onun kim olduğunu tam olarak biliyordu.

Şimdi düşününce, Bay Radnor'ın iddia ettiği gibi kimliğini doğru bildiğinden emin olmak için evine girmediğinden emindi. Bunu yapmanın daha iyi yolları vardı. Bunu yapmıştı çünkü onun hakkında şüpheleri vardı.

Belki de Dorset'te kaçtığı cinayet suçlamasını zaten bildiği içindir.

* * *

Ertesi sabah Chase evinden çıktı ve St. James Meydanı'na doğru yürüdü. Whitehall'un batı ucundaki binalar topluluğuna yaklaştı.

Robert Peel saat dokuzda buluşmak istediğini yazmıştı. Henüz kimse yoktu. Chase planın bu olup olmadığını ya da bir sanayicinin oğlu olarak İçişleri Bakanı'nın güne hep bu saatte mi başladığını merak etti.

Talep son İçişleri Bakanı'ndan gelmiş olsaydı, Chase bunu reddederdi. Sidmouth'u sevmiyor ya da makamın gücünü nasıl kullandığını onaylamıyordu. Kötü denetlenen çok sayıda ajan, onun zevkine göre ülke çapında çok fazla sorun çıkarıyordu. Ancak Peel,

huzursuzluğu bastırmak için başka yollar bulmakta usta olduğunu kanıtlamış ve ceza yasalarında yapılacak bir reformu Parlamento'dan geçirmişti.

Şu ana kadarki kanıtlara göre iyi bir adamdı. Babası tekstil fabrikalarında ve diğer girişimlerinde muazzam bir servet biriktirmişti ve oğlu da hükümette ve toplumda bir yer edinmek üzere yetiştirilmiş ve eğitilmişti. Bir sonraki Genç Pitt olduğu söyleniyordu. Daha şimdiden İçişleri Bakanı olan ve Wellington'ın himayesine giren oğul, sonunda muhtemelen başbakan olacak ve sadece bu serveti değil, aynı zamanda babasının aldığı baronet unvanını da miras alacaktı.

Hazine geçidine dönüp taş tonozların altından geçerken, geçidin sonunda bir figür gördü. Orta boylu ve iri yapılı olan bu adamın saçları modaya uygun bir şekilde kırpılmıştı ve belirgin, ince bir burun dışında düzgün hatlara sahip bir yüzü vardı. Peel onunla yarı yolda buluşuyordu ve paltosunu giymişti. Görünüşe göre ofiste konuşmayacaklardı. Chase, erken saatin tanıklardan kaçınmak için olduğuna karar verdi.

Peel onu selamladıktan sonra başındaki lapaya baktı. "Umarım diğer arkadaşın durumu daha kötüdür."

Hayır, bunu yapan kadın hem zarar görmedi hem de pişmanlık duymadı. Minerva Hepplewhite'ı gece boyunca düşünmüş, onu hem sinirlendiren hem de büyüleyen yönleriyle boğuşmuştu. Ancak amcasının ölümü konusunda haklıysa, en olası suçlu olarak Minerva kalıyordu. Bunu sadece ani talihi değil, aynı zamanda onu etkileyen kendine hakimiyeti de söylüyordu. Hafife alınacak biri değildi.

"Küçük bir yara, olduğundan daha kötü görünüyor."

"Benimle yürü," dedi Peel.

Birlikte adım attılar ve Chase'in yavaşça takip etmeye başladılar.

"Benim için bir muammayı çözebileceğinizi umuyorum," dedi Peel. "Amcanızın ölümüyle ilgili."

Peel cenazeye katılanlar arasındaydı. Merhum Dük'ün bazı iş anlaşmaları yaptığı Peel'in babası da öyle.

Peel, "İşler her zamanki gibi ilerleseydi, varisi her şeyi alsaydı, herkes onun ne kadar utanç verici bir duruma düştüğünü söylerdi ve hepsi bu kadar olurdu," dedi. "Korkarım ki vasiyeti dillerde dolaşıyor. Bu kadar çok para var ama aileye çok az şey kalıyor."

"Bu zaten herkesin bildiği bir şey, değil mi?"

"Teyzeleriniz ve birkaç kuzeniniz hayal kırıklıkları konusunda sessiz kalmadılar."

"Bu onun kişisel servetiydi, istediği gibi miras bırakabilirdi."

"Elbette. Tabii ki. Tabii ki. Ve yine de, çok fazla kızgın akraba. Belirsiz durumlar. Gizemli mirasçılar. Açıklama bekliyor."

Gizemli elçiler kesinlikle yaptı. Üç isim. Üç kadın. Aileden hiç kimse onların adını duymamıştı ve Chase sadece geçen hafta bir tanesinin izini sürebilmişti. Vasiyetnamenin okunmasını karşılayan öfke sırasında, aile üyeleri tarafından bu kadınlar hakkında çeşitli nitelemelerde bulunulmuştu, hiçbiri övgü dolu değildi.

Bu kadınlar Frederick Amca için neydi? Minerva metres olmadığını iddia ediyordu; belki diğerleri de değildi. Dük'le hiç tanışmamış da olabilirler, tıpkı onun söylemediği gibi. Herkesin bildiği gibi ölmüş de olabilirlerdi. Bazı akrabalar buna oldukça güveniyordu.

Frederick Amca, kişisel mal varlığının büyük bir bölümünü hiç ilgisi olmayan üç kadına verecek kadar eksantrik, bu kadar sapkın olabilir miydi? Chase bu fikri elinin tersiyle itmedi ama böyle bir şey olduysa amcası bu kadınları nasıl bulmuştu?

"Eğer her şeyin açıklanmaya muhtaç olduğunu söylüyorsanız, size katılmayacağım." "söyleyen ben değilim. Benim eğilimim her şeyi olduğu gibi bırakmak. Kral,

Ancak, öyle diyor. Başbakan da aynı fikirde. Diğer bakanlar ve birkaç dük daha beni aradı. Kendi babam, Tanrı bizi korusun, bütün hafta boyunca bir sürü laf işittim. 'Düşmesine imkan yok. Bu tür şeyler.'"

Sokaktaki yavaş yürüyüşlerine devam ettiler.

"Sanırım oraya çıktınız ve o geçide ve korkuluklara bir göz attınız. Sizin görüşünüz nedir?"

Düşmesine imkan yok. "Bir görüşe sahip olmak için yeterince araştırma yapmadım. Konunun peşine düşecek biri varsa o da sizin ofisinizdir diye düşündüm."

"Ah, evet. Yine de bunu yapmak sadece fırtınayı besler. Bu çok aleni olur. Herkes şüphelerin var olduğunu bilir. Ne öğrenilirse öğrenilsin, bu tüm aileniz için bir skandal olur. Bu yüzden muamma."

"Eminim gizli kalabilecek birileri vardır."

"Resmi bir soruşturma başlatırsak bunun ortaya çıkacağı kesin. Elimdeki en iyi ajanlar da hassaslıklarıyla tanınmazlar. Ailenize yapılacak hakaret çok sert olacaktır. Mahremiyetlerinin yok edilmesi düşünülemez." Peel yürümeyi bıraktı ve onunla yüzleşti. "Sanırım bu tür konularda deneyimlisiniz. Orduda ve şimdi toplum içinde geçirdiğiniz zamanlardan. Bana söylendiğine göre, gizli soruşturmalara ihtiyaç duyulduğunda başvurulacak bir adammışsınız."

"Bu soruşturmayı sizin için benim yürütmemi öneriyorsanız, pek de ilgisiz olmadığımı belirtmemi izin verin."

"Sizin çok ilgili olacağınıza güveniyorum. O senin için bir baba gibiydi. Sen de sevilen bir yeğendin. Eminim neler olduğunu bilmek istersiniz. Aslında, ne yaparsak yapalım kendi soruşturmanızı yürütmek niyetinde olduğunuzu varsayıyorum."

Evet, ne olduğunu öğrenmeyi planlıyordu. Ancak bu, İçişleri Bakanlığı'nın bir ajanı gibi hareket etmekten farklıydı. "Konumum, vereceğim her türlü rapora gölge düşürecektir."

"Yani bilgi size yakın birini işaret ediyorsa ya da amcanızın itibarına gölge düşürecek bir sonuca varıyorsa, görmezden gelmeye ya da beyefendilerin sık sık yaptığı gibi davranmaya meyledeceğinizi söylüyorsunuz." Peel belli belirsiz gülümsedi. "Şey, evet."

Onu sen mi öldürdün? O bilmiş gülümseme, sorunun kafasında sessizce yankılanmasına neden oldu.

"Ancak bu konudaki dürüstlüğünüz asla sorgulanmayacaktır," diye devam etti Peel. "Yöntemleriniz zaman zaman alışılmadık olsa bile karakterli bir adam olarak biliniyorsunuz."

Peel insanlarla konuşuyordu, bu açıktı. Muhtemelen Chase'in düşünmek istediğinden daha fazla bilgi almıştı. "Ne bulursam bulayım, en kötüsünü düşünenler olacaktır."

"Tüm *bunlar* için endişelenmeyelim. Benim tek endişem bu olayın kapanmasını isteyen çok özel insanlar. Elbette bizim çalışanımız değilsiniz. Ajanlarımızdan biri olmayacaksınız. Raporunuz sadece bana ve özel olacak. Ben de o belirli kişilere özel olarak yanıt verebilirim."

"Ya daha az özel bir eylem gerekiyorsa? Olası bir cinayetten bahsediyoruz." Kelimeyi açıkça kullanmak, tüm bu kibar sohbetin içinde kulağa sert geliyordu.

Peel ona hızlı ve derin bir bakış attı. "Adaletin resmi ve resmi bir eylem gerektirdiği sonucuna varırsanız, bunun yapılması gerekecektir." Geçide doğru yürümeye başladılar.

"Bu meselenin çözüldüğünü bilerek güne başlayabilir miyim?" Peel sordu. "Resmi olmayan bir soruşturmanın yürütüldüğünü belirten birkaç not göndermek istiyorum."

Chase teklifi tarttı. Peel bu muammayı onun üzerine yıkmıştı. Yine de o çatıda neler olduğunu anlamak için yeteneklerini kullanmaya niyetliydi. Eğer bu özel görevi kabul ederse, en azından

İçişleri Bakanlığı ajanlarından biri yoluna çıkıyor olabilir. Öte yandan, resmi olmayan bir sıfatla bile olsa, görmezden gelme seçeneği ciddi şekilde tehlikeye girecekti. Gerçeği bulmak sadece kişisel bir merak değil, bir görev meselesi haline gelecektir.

Belki de en iyisi bu olur.

"Notlarınızı krala ve başbakana yazabilirsiniz. Soruşturmayı ben yapacağım ve nereye varırsa varsın sonuna kadar götüreceğim."

İkinci Bölüm

Chase Radnor'ın kafasına vurduktan iki sabah sonra Minerva mutfaktaki yıpranmış ahşap masanın üzerinde duran üç fincana kahve doldurdu. Beth kaselere yulaf lapası koyduktan sonra bir somun ekmeği tereyağı ve biraz peynirle birlikte masaya bıraktı. Jeremy, her zamanki kibar sofra adabıyla, her ikisinin de sıcak odadaki tavan kirişlerinin altında kendisiyle birlikte oturmasını bekledi. Sonra da genç bir adam olmanın verdiği iştahla yemeğini yedi.

Minerva ona baktığında hâlâ Jeremy'nin kısa süre önce olduğu çocuğu görüyordu. Bazen kendine onun artık bir yaşında ve yirmi yaşında olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Biraz ekmek kırdı ve kendi yulaf lapasını kaşıkladı ve onun peyniri yemesini izledi. Muhtemelen hâlâ büyüyordu. Onun on beş yaşında sırık gibi sarışın bir genç olduğu zamanları hatırlıyordu. Şimdi sırık gibi sarışın bir adamdı, şişmanlamıştı ama doğası gereği hâlâ zayıftı. Saçları uzundu çünkü annesinin saçlarını kestiğinde onu hep bir serf gibi gösterdiğini söylerdi.

Sonunda konuşacak kadar yavaşladı. "Beni aramalıydın, tek söylediğim bu."

Bay Radnor'ın alışılmadık görünüşünü öğrendiği dünkü konuşmayı hatırladı.

Beth, "Eski araba evine taşınmamış olsaydın, çoktan burada olurdun," diye mırıldandı.

"Yine mi anne?"

"Sadece diyorum ki sen dışarıdayken uyumuzda katledilebiliriz ve senin bundan haberin bile olmaz."

"En azından o da katledilmeyecekti," dedi Minerva. "Kendi başımıza gayet iyi idare ettik Jeremy. Kendine gelene kadar neye uğradığını şaşırđı. Şimdi miras hakkında konuşmak istiyorum."

Jeremy sırtıttı. "Ben de öyle. Bu çok para demek. Dün gecenin çoğunda güzel bir çift ve bir araba hayal ediyordum."

"Rüya gördüğüne sevindim. Son iki gecedir hiç uyumadım. Çok sarsıldım," dedi Beth. "On bin dolar bir servet. Ve söylediğin daha fazlası da var. Yüz bin bile benim için dua etmeye cesaret edemeyeceğim bir zenginlik olurdu. Bazı güzel hanımlardan daha zengin olacaksın."

"*Hepimiz* zengin olacağız," dedi Minerva. "Ben de hâlâ senin kadar şaşkınım. Bu çok şaşırtıcı. Bu dükle hiç tanışmadığım için daha da şaşırtıcı. Bundan eminim."

"Bir zamanlar tanışmış olmalısın ama şimdi hatırlamıyorsun," dedi Jeremy. "Bir *dükle* tanıştığımı hatırlıyorum."

Jeremy, "Belki de yabancılara para vermek gibi tuhaf şeyler yapmayı seven o tuhaf tiplerden biridir," dedi. "Sen sadece şanslıydın."

"Bunun dışında bir açıklamam yok. Yine de beni biliyordu, yani tamamen rastgele değildi."

Beth, "Bana kalırsa çok şey biliyordu," diye mırıldandı.

Minerva bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Bir gün bunun nasıl olduğunu öğreneceğiz ama ben bunun bir mucize olmasından faydalanmak niyetindeyim. Sen atların hayalini kurarken Jeremy, ben de o paranın bir kısmını nasıl kullanabileceğimizi düşünüyordum. İkinize de anlatmak istediğim bazı planlarım var."

"O zaman o avukatı ziyaret edip parayı talep etmeyi düşünüyorsunuz?" Beth öyle dedi. "Bunun cazip olmadığını söylemiyorum. Geçen gün ben de biraz hayal kurdum. Bir kere yeni tencereler ve birkaç yeni kapak işime yarayabilir. Ama bana tehlikeli görünüyor. Ya-" Kaşığını yulaf lapasına batırdı. "Beş yıldır burada güvendedin. Beş yıl boyunca kimse evliliğinizi ya da geri kalanını bilmedi. Şimdi bu, kapatıp sürgülediğimiz bir kapıyı açıyor olabilir." Minerva'ya keskin bir bakış attı.

Minerva Beth'i en iyi arkadaşı olarak görüyordu, bu yüzden bu bakışı ciddiye aldı. Beth, küçük oğlunu yanına alabilmek için Algernon'un evinde yarı ücretle hizmetçi olarak çalışmıştı. Algernon'un eve getirdiği genç geline de annelik yapmıştı. Minerva o evden kaçmanın bir yolunu bulmadan çok önce, bu ikisi onun gerçek ailesi olmuştu.

"Beth, mirası reddetmek geçmişimin artık yeni ismime bağlı olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. O vasiyette her iki isim de kullanıldı."

"Eğlenceyi bozmaya çalışmayı bırak anne. Minerva zengin olacak." Jeremy kollarını kaldırdı ve gülerek ellerini sıktı. "*Zengin! ZENGİN!*"

"Bu kadar endişelendiğim için bana deli ve yaşlı bir kadın demeden önce ona gerisini anlatsan iyi olur Minerva."

"Geri kalanı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Jeremy," dedi Minerva. "Dün sana Radnor'ın ziyaretini anlatırken birkaç küçük ayrıntıyı atlamışım."

"Ne kadar küçük?"

"Hiç de küçük değil," dedi Beth. "Büyük. Kocaman."

"Hangisi olduğuna neden ben karar vermiyorum?" Jeremy artık ciddileşmişti.

"Dükün ölüm koşulları, soruşturmayı teşvik edecek kadar tuhaftı."

"Çatıdan düştüğünü söylemişsiniz. Bir kaza." "Büyük olasılıkla bu şekilde oldu."

"Yani belki de kaza değildi?" Yüzü gerildi. "Bana hemen söylemeliydin. Bu Radnor'un neden gizlice içeri girdiğini ve neden çalışma odanızda olduğunu açıklıyor. Bir şey arıyordu."

"Emin olamıyorum ama içimdeki his öyle diyor. Dükün nasıl öldüğüne dair bir soru varsa, *beni* merak etmeleri doğaldır. Aile tarafından tanınmıyorum ve onun ölümünden faydalaniyorum. Bu şartlar altında, Bay Radnor'un merak etmesi beklenirdi. Onun yerinde olsaydım, ben de merak ederdim."

"Ne kadar da mantıklı konuşuyorsun," dedi Beth. "Sanki haydut için bahaneler uyduruyorsun."

Belki de öyleydi. Eğer öyleyse, muhtemelen dün gece rüyasında Chase Radnor'ı görmesiyle alakalıydı. Bunun için kavrulmuş kadınlığını suçladı. Rahmetli kocası Algernon'un merhamet göstererek görünmediği yaramaz rüyalar birkaç aydır onu rahatsız ediyordu. Daha ziyade, gözüne çarpan erkekler görünüyordu, sadece göz ucuyla baksa bile. Yoldan geçen uşaklar. Yakışıklı esnaflar. Sokakta yürüyen beyefendiler. Kızgın ve sinirli bir şekilde uyanıncaya kadar kafasını işgal ederlerdi.

Algernon'la yaşadıklarından sonra bir daha asla böyle şeylere ilgi duymayacağını düşünmüştü. Görünüşe göre, insan doğası eninde sonunda kendi yolunu bulacaktı, onun gibi biri için bile. Bu rüyaların huzursuzluğuna rağmen, sadece uyurken bile olsa, ölü bir parçasının yeniden canlanabileceğinin işaretini memnuniyetle karşıladı.

Dün gece Bay Radnor'la işler normalden daha fazla ilerlemişti. Rüyadaki görüntüleri hâlâ kafasından silememişti. Özellikle de adamın çıplak bacaklarını görmeye devam ediyordu. Rüyası ona gerçekten de çok güzel bacaklar bahşetmişti.

"Şimdi neden endişelendiğimi anlıyor musun?" Beth, Jeremy'ye şöyle dedi.

Minerva, Jeremy'nin bunu kafasında tasarladığını görebiliyor ve mantığının attığı her adımı hayal edebiliyordu. Ne de olsa kendi düşüncesi de aynı yolu izlemişti.

Eğer Dük çatıdan aşağı itildiyse, iten birileri vardı. Radnor ya da bir yargıç suçluyu aramaya başlarsa, ölümden çıkar sağlayanlar soruşturulacaktı. Minerva Hepplewhite hakkında derin araştırmalar yapılırsa, birileri Minerva Hepplewhite'in

Margaret Finley kocasını öldürdüğünden şüpheleniliyordu. Sadece Dük'ün ölümünde önemli bir şüpheli olmakla kalmayacak, Algernon'un ölümüne de yeniden bakılabilecekti.

"Londra'dan ayrılalım derim," dedi Jeremy. "Bir servetten vazgeçmek çok zor olacak ama bu şekilde senin için daha güvenli olacak."

Sadece kendisi için değil, biliyordu. Ailesi için de. Beth ve Jeremy için.

Her iki kolunu da uzattı ve Jeremy ile Beth'in ellerini kendi ellerinin arasına alarak sıkıca kavradı. "Nereye gideceğiz? Nasıl yaşayacağız? Şimdiye kadar burada idare ettik çünkü satacak birkaç mücevherim vardı ama artık yoklar." Evliliklerinin ilk günlerinde Algernon'un annesinin mücevherlerini ona vermiş olması ve ölümünden sonra alacaklılarının bunları talep edememesi bir lütuftu.

"Ben iş bulurum," dedi

Jeremy. "Ben de bulabilirim,"

diye ekledi Beth.

"Hayır," dedi Minerva. "Sandıklarımızı toplayıp gecenin karanlığında kaybolmayacağız. Sana söz veriyorum, eğer herhangi birimiz tehlikede gibi görünürsek, o zaman İngiltere'den ayrılacağız. Umarım o zamana kadar bu mirastan gelen paranın bir kısmını almış olurum, böylece bunu sadece sırtımızdaki giysilerle yapmayız." Ellerini sıktı. "Yemin ederim ki, herhangi birimizin risk altında olduğuna inanırsam, kalmak için hiçbir servet tarafından yönlendirilmeyeceğim. Ama iyi bir nedenim olana kadar kaçmayacağım ve bu adımı asla atmak zorunda kalmamamız için elimden geleni yapmaya niyetliyim."

Beth'in kaşları çatıldı. "Nasıl emin olacak?"

Minerva ellerini bıraktı ve ayağa kalktı. "Benimle gelin, size göstereyim."

* * *

Yukarı çıktılar ve Minerva'nın Radnor'a ısıtma tavasıyla vurduğu sokak katındaki küçük çalışma odasına girdiler. Jeremy ve Beth birbirlerine şaşkın şaşkın bakmaya devam ettiler.

Minerva yazı masasının arkasına geçti ve bir çekmeceyi açtı. Büyük bir kâğıt çıkardı. Dün, planlarını hazırlarken, şu anda üzerinde bulunan ifadeleri ve onları çevreleyen kartuşun düzenini çalışmıştı.

Törenselsel bir havaya kaldırdı. Beth'in gözleri

büyüdü. Jeremy gülümsedi.

"Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Ofisi," diye okudu Jeremy. "Güzel bir isim. Akılda kalıcı."

"Bunu gerçekten yapmayı düşünüyor musun?" Beth sordu. "Bunun hakkında konuştuk ama ciddi olarak değil. Bu sadece kurduğumuz bir hayaldi."

"Bu benim için asla sadece bir hayal değildi. Bir yılı aşkın bir süredir planlıyordum," dedi Minerva. "Soruşturmalar da iyiyizdir. Hem de çok iyi. Bu benim tek gerçek yeteneğim. Algernon ile bunu kanıtladık. Bayan Drable için iyi bir iş çıkardık ve ben bile o hırsızın kimliğini ortaya çıkarma becerimizden etkilendim. Bu hizmeti resmi olarak başlatmayı geciktirdik çünkü masrafları vardı ama şimdi onları ödeyecek param olacak. Bu miras, telefon kartları, doğru kıyafetler ve ihtiyaç duyduğumuzda ulaşım imkanlarıyla bu işi düzgün bir şekilde yapmamızı sağlayacak."

Beth, "O avukatın odasından avucunuzda on bin dolarla çıkmanız pek olası değil," dedi. "Başlayabilmemiz için hâlâ uzun bir süre geçmesi gerekebilir."

"Beklentilerime göre mağazalarda kredi kullanacağız. Bu yeterince olağan bir durum."

Jeremy kocaman bir gülümsemeyle, "kadarıyla kolay bir iş," dedi. Annesi ona kaşlarını çattı. "Bu bir oyun değil."

"Eğer bu işte yetenekliyseniz, öyle."

Bu konuda yetenekliydi. Hepsinin vardı. Becerikli olmanın yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına geldiği bir dönemde pratik yapmışlardı. İnsan o zaman çabuk öğreniyor.

"Her şeyi düşündüm," dedi Minerva. "Bunu getireceğim ve kapımızın yanına koymak için zevkli bir tabela yaptıracağım. Küçük pirinç bir tabela. Sonra hepimiz için kartlar sipariş edeceğim. Bayan Drable'ı arayacağım ve hizmetlerimize ihtiyaç duyabilecek diğer kişilere bizi tavsiye etmesini isteyeceğim. Ancak, şimdiden ilk müşterimiz var."

"Bu kim ?" Beth sordu. "Benim."

* * *

"Dediğin gibi geçmişin kapısı açıldı, Beth. Artık benim için bazı riskler var, biliyorum. Radnor buraya geldikten sonraki geceyi panik içinde geçirdim, insanın hayatının üzerinde bir ilmiyle yaşamasının nasıl bir his olduğunu hatırladım." şimdi bile, bahsederken, dehşetin ürpertisi onu bir kez ele geçirmek istiyordu.

"Ancak, hayatım boyunca saklanmayacağıma karar verdim. Riski kaçarak değil, harekete geçerek karşılayacağım. Korkuyla değil."

Kütüphaneye taşınmışlardı. Beth ve Jeremy divana oturdular. O şöminenin yanında duruyordu.

Beth, "Ne anlama gelirse gelsin, cesur sözler," dedi.

"Riskten kurtulmanın en iyi yolunun Dük'ün ölümüyle hiçbir ilgim olmadığını kanıtlamak olduğunu söylüyorlar. Bunu yapmanın en iyi yolu da başka birinin yaptığını kanıtlamak. Bununla birlikte, miras benim için hiçbir tehlike arz etmese bile bu soruşturmayı yapardım. Bu dük benim için büyük bir hayırseverdi. Eğer biri onu o çatıdan aşağı ittiyse, kim olduğunu bilmek istiyorum. Ayrıca neden bana bu parayı vermeyi seçtiğini de bilmek istiyorum." Düşüncelerini ve kararını açıklarken volta atıyordu. "Sen de tüm bunları bilmek istemiyor musun?"

"Elbette," dedi Beth.

"O halde, bugün itibariyle Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Ofisi gerçek bir girişimdir ve bu cevapları bulmak bizim ilk çabamızdır. Kendimizi kurmaya gelince, bize yardım edecek başkalarını bulmamız gerekecek. Başlarken ara sıra, ama umarım yakında düzenli maaşla. Örneğin genç bir kadına ihtiyacımız olacak. Benden daha genç. Daha çok bir kız. Soruşturmalar için çok faydalı olabilirler."

Jeremy, "Bir beyefendi gibi görünebilen bir adam da yardımcı olurdu," dedi. "Bay Finley'i yakalamak için işleri ayarlarken böyle bir adamın olmaması bazı gecikmelere neden oldu."

Minerva başıyla onayladı. "Elime para geçene kadar bir araba ve bir çift beklemen gerekecek Jeremy. O zamana kadar kiralık arabaları kullanacağız. Ve yeni giysilerin de yakında sipariş edilmesi gerekiyor." Jeremy'nin uzun saçlarına baktı. "Senin için de bir kuaför ziyareti. Yakında. İlk görevin için olmasa da."

"Bu evde mi kalmayı planlıyorsunuz, yoksa daha iyi bir ev mi tutacaksınız?" Beth sordu. "Şikâyet ettiğimden değil ama odam çok cereyanlı."

"Şimdilik burada kalacağız." Minerva kütüphanenin eski püskü mobilyalarına göz gezdirdi. "Çalışma odası en azından gösterişli ve bu şimdilik yeterli. Ancak eninde sonunda ..." Daha iyi bir caddede, bir ya da iki hizmetkâr için yeri olan güzel bir kasaba evi hayal etti.

Beth, "O on bin şilinin hepsini harcamadan önce belki de dükün ölümünü nasıl öğreneceğimize karar vermeliyiz," dedi.

"Bunu ben de düşündüm. Bu tür ölümlere genellikle aile üyeleri sebep olur. Bu yüzden Algernon öldüğünde yetkililer beni aradı.

vuruldu."

"Bir dükün ailesine yaklaşmak zor. Şu yeni kartlardan biriyle arayıp bir araştırma yapmak istediğinizi söyleyemezsiniz."

"Hayır, ama insan kısa bir mesafeden çok şey çıkarabilir." Zihni daha önce belirlediği yolu kat ederken tekrar volta atmaya başladı. "Jeremy, ilk görevin bu. Bu dükün nerede yaşadığını öğren ve ahırlarda seyislerin arasında dolaşmaya çalış. Ne öğrenebilirsen öğren."

"Eğer varsabazı işler için hizmetimi sunabilirim. Çoğu ahırın zaman zaman fazlaya ihtiyacı oluyor ve buraya yakın olanlar ihtiyacım olursa bana referans verecektir."

Ve böylece Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Ofisi ilk soruşturmasını başlattı.

* * *

Peel ile görüşükten üç gün sonra Chase, Whiteford House'un önünde atından indi ve bir seyis atın dizginlerini aldı.

"Burada yenisin," dedi genç adamın hayvanı nasıl idare ettiğini izlerken.

"İki gün önce başladım, efendim." Uzun boylu ve sarışın olan adam ilgiden kızarmıştı. "İsterseniz onu fırçalayabilirim."

"Burada yeterince uzun kalmayacağım." Teklifin yapılmış olması onu etkilemişti. Görünüşe göre kuzeni Nicholas iyi adam tutmuştu. Eski hizmetkârlar miraslarını emekli maaşı olarak aldıklarına göre bir sürü yeni hizmetkâr olmalıydı.

Chase, Whiteford Evi'nin kapısına yaklaştı. Park Lane'deki en eski evlerden biri olan bu ev, caddenin kuzey ucunda, ağaçların arasında yer alıyordu. Bu bölgenin hâlâ çoğunlukla kırsal olduğu ve Oxford Caddesi'nin yakındaki batı bölümünün hâlâ Tyburn olarak adlandırıldığı zamanlarda bir kır villası olarak inşa edilen ev, geniş bahçelere sahipti. Son dük burayı bir hevesle, çoğunlukla da rakibinin burayı yıkıp araziye geliştirmesini engellemek için satın almıştı.

Inigo Jones tarafından tasarlandığı söylenen eski cepheye baktı. Mimarın İngiltere'ye ithal ettiği klasisizm damgasını taşıyordu ve dış dekorasyonunda Ziyafet Evi ile benzerlikler gösteriyordu. İç mekan aynı başarıyı gösterememiştir. Son dükün güçlü bir eksantrik çizgisi vardı ve Chase kabul salonuna girer girmez kendini gösterdi.

Burada klasik bir kısıtlama yok, en azından mobilyalarda. Bir ömrün birikimi duvarları ve köşeleri darmadağın etmişti. Egzotik deriler ve silahlar yaldızlı metalle karışmıştı. Mücevher tonlarındaki döşemeler pastel duvarlarla tezat oluşturuyordu. Nicholas'ın, mülk kendisine miras kaldığına göre tüm bunlarla ne yapmayı planladığını merak etti.

Nicholas artık bir dük olduğu için, Chase'in kartının elinden alınması ve ardından dükün dairesine kadar eşlik edilmesi gibi formalitelere katlanması gerekiyordu. Sadece bir ay önce, Nicholas'ın son evinde bu yapacak bir uşak ya da dolaşılacak çok sayıda oda bile yoktu. Son dükün en büyük kardeşinin en büyük oğlu olan Nicholas'ın serveti yakın zamana kadar sadece beklentilerden ibaretti. Ne var ki, bu beklentiler Nicholas'ın beklediği gibi gerçekleşmemişti.

Chase kuzenini soyunma odasında, parka bakan bir pencerenin yanındaki güzel bir sandalyeye uzanmış buldu. Kucağında bir defter açıktı ve incelediği sayfaya kaşlarını çatarak bakıyordu. Okuduğu şey onu o kadar meşgul ediyordu ki Chase'in içeri girdiğini duymadı.

Radnor ailesinde erkek evlatlar hem son kuşakta hem de bu kuşakta yaygındı. Sonuç olarak son dükün beş erkek kardeşi, bu erkek kardeşlerin de altı oğlu olmuştu. Tüm kuzenler arasında Chase ve Nicholas en güçlü dostluğu kurmuşlardı, diğer pek çok ilişkiye damgasını vuran çekişme ve tartışmalardan uzak bir dostluk.

Oğlu olmayan tek Radnor son düktü. Frederick Amca hiçbir zaman uyumlu biri olmamıştı.

"Kötü haber mi?" Chase sordu.

Nicholas'ın kara gözleri yukarı baktı. Defteri kapatıp yere koyarken hınçla gülümsedi. "Korkunç bir haber." Maun gardıropları, ham ipek perdeleri ve Çin halısıyla geniş soyunma odasına baktı. "Çok kötü bir şey. Yıl sonuna kadar faturaları ödemek için mobilya satıyor olacağım. Kiralar taşradaki evleri ayakta tutmaya ancak yetiyor."

"Belki de iyi bir arazi yöneticisi bunu değiştirebilir."

"Yeterince hızlı değil." Nicholas defteri işaret etti. "Eklemedi tabii ki. Babası da öyle. İyi kalpli bir karar ama verimsiz. Şimdi bunu yapıp yapmayacağıma karar vermem gerekiyor ve ailelerin yerlerinden edilmesi-" Omuz silkti.

"Onun çıkarları bu topraklarda değildi." Chase bariz olanı söylemişti ama sorunun kaynağı da buydu.

"Diğer yatırımlar iyi gidiyor. Muhteşem. Para akıyor. Tabii ki bunların hiçbirini bana miras bırakmadı, değil mi?" Güldü. "Ya da sana. Ya da herhangi birimize. Her zaman biraz tuhaftı ama vasiyeti şimdiye kadarki en tuhaf hareketiydi. Hepimize ne büyük bir şaka."

Vasiyetname okunduğunda kimse bu espriye gülmemişti. Aksine tam tersi oldu. Vasiyetin büyük kısmı bir duygu karşılandı. Nicholas elbette miras kalan toprakları ve hatta miras kalmayan bir iki mülkü de almıştı. Ama Dük'ün asıl zenginliği yaptığı tüm yatırımlardı. Arazi geliştirme, kanallar, gemicilik, fabrikalar... Bir Midas dokunuşuna sahipti ve ölmeden önce kişisel servetini yirmi kat artırmıştı.

Bunların hiçbirisi, tek bir şilin bile bir akrabaya bırakılmamıştı.

Chase hiçbir şey beklemiyordu, bu yüzden hayal kırıklığı hafiflemişti. Ama diğer kuzenler yüklü bir mirasın geleceğini düşünmüşlerdi. Ve eşleri ...

"Bir şey öğrendin mi?" Nicholas sordu. "Cenazenin üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçtiğini biliyorum, ama miraslar dağıtıldığında geriye kalan az bir miktar aramızda paylaşılacak ve bana ne kadar düşeceğini merak eden tek kişi ben değilim."

"Bazı küçük ilerlemeler kaydedildi." Chase, Nicholas'a Peel'in Frederick Amca'nın ölümüyle ilgili gayri resmi bir soruşturma yapması için kendisini görevlendirdiğini söylememeyi tercih etti. Böyle garip bir durumda olmak başka bir şeydi. Aile öğrenirse, durumu imkânsız hale gelirdi.

"Onlardan birini buldum. Minerva Hepplewhite." Bu açıklamayla birlikte Nicholas'a yarım somundan daha az bir ekmek ikram etti. İki gizemli miras daha vardı ve onları çözmeye henüz başlamamıştı. Her konuda hızlı bir başarı raporu vermeyi umuyordu. Minerva'nın diğer iki mirası bileceğini ve onu o insanlara götüreceğini tahmin etmişti. Artık onun bunu yapabileceğine inanmıyordu.

"Metresi miydi?"

"Bilmiyorum. Olmadığını söylüyor."

"Muhtemelen yalan söylüyordur," dedi Nicholas. "Dedikodudan falan kaçınmak için. Güzel mi?"

Chase, Minerva Hepplewhite'ın dedikodular konusunda fazla endişelendiğini sanmıyordu. "Çekici biri."

"Ne kadar değersiz bir kelime. Bu bana hiçbir şey anlatmıyor."

Onu divanda otururken, yumuşak soyunuk elbisesi kıvrımlarının üzerinde dalgalanırken ve çekici bakışlarıyla dikkatini çekerken hayal etti.

"Çok çekici. Bu daha mı iyi? Güzelden çok yakışıklı. Çarpıcı bir şekilde. Sevgilisi olsun ya da olmasın. Bunun bir önemi var mı? Miras her halükarda onun. Artık bir sonrakine geçebilirim."

Ama hemen değil. İşin kötü tarafı da buydu. Dükün ölümünü araştırmayı kabul edince, diğer mirasçılarının izini sürmek için çok az zamanı kalacaktı. Düşmenin gerçekleştiği yeri yakından incelemek için Sussex'teki Melton Park'a gitmesi ve oradaki hizmetkârlarla konuşması gerekecekti. Düşmenin tesadüfi olmadığı sonucuna varırsa, Amca'nın bu iş ortaklıklarını kurduğu kişileri araştırması ve yanlış bir şey olup olmadığını öğrenmesi gerekecekti.

Kapsamlı bir soruşturma yapmak haftalar, belki de aylar sürer.

Nicholas ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Caddenin karşısındaki parka baktı. Parkın duvarının kısa süre önce demir bir çitle değiştirilmesi manzarayı güzelleştirmişti. "Nasıl öldüğünü şimdiye kadar birinden duymuş olacağımı sanıyordum. Şansölye ya da İçişleri Bakanlığı. Sizce hassas mı davranıyorlar, yoksa cahil mi? Bu düşüşün şüpheli olduğunu düşünen tek kişi ben olamam."

"Eğer bir soruşturma olursa bunun çok gizli yürütüleceğini umuyorum. Bunun gerçekleştiği size asla söylenmeyebilir."

"Karanlıkta kalmak umurumda değil. Eğer bir soruşturma yürütülüyorsa, bana bilgi verilmesini istiyorum. Eğer soruşturma yapılmıyorsa, nedenini bilmek istiyorum. Vasiyetle ilgili meseleler çözüldükten sonra, belki Melton Park'a gidip orada neler öğrenilebileceğini görürsünüz. Eğer kimse bunun ciddi bir mesele olduğunu düşünmüyorsa, bunu kendim yapacağım. Sizin yardımınızla yani."

Chase kuzenini düşüncesinden vazgeçirmek için hiçbir şey söylemedi. Nicholas'ın harekete geçme kararı yararlı olacaktı. Soruşturmasını ailenin en azından bir üyesinden saklamak zorunda kalmayacaktı. "Bunu yapacağım. İstersen başka ne bulabileceğime de bakarım."

Nicholas dalgınlığından sıyrıldı. "Kuzenimin böyle konularda yetenekli olması ne büyük şans. Bu kadar hassas konularda kiralık bir adama asla güvenmezdim." Kollarını, omurgasını genişleten büyük bir kedi gibi yukarı kaldırdı. "At sürmeye gideceğim ve hayatım hâlâ kaygısızmış gibi davranacağım. Bana katılır mısın?"

"Sabırsızlanan bir müşterim var ve günü başladığım gibi bitirmeliyim."

"Umarım bu müşteri sizi benim sorunumdan uzaklaştırmaz."

"Müşteri sizsiniz."

Aşağıya birlikte yürüdüler. "Agnes Teyze aile toplantısı için ısrar ediyor," dedi Nicholas. "Burada yapılmasını istiyor. Aile reisi olduğum için istediğini söyledi ama ben yemek masraflarının bana ait olması için istediğinden şüpheleniyorum."

"Umarım on sekiz çeşit yemek yemeyi beklemiyordur."

"Hepsi indiğinde burada olmanı istiyorum. Kimsenin bir şey görmesinin muhtemelen aylar alacağını söylediğimde bana destek olabilirsin. Çoğunun ne kadar az şeyin bölüneceğini ve porsiyonlarının ne kadar küçük olacağını anladığını sanmıyorum."

"Bu basit bir toplama ve çıkarma meselesi. Açıklamak için avukatı çağırın."

Nicholas ahıra haber gönderip kendi atını hazırlamasını ve Chase'inkini getirmesini istedi, sonra birlikte dışarı çıktılar. "Katılacak mısınız?"

"Hiç değilse tiyatro için geleceğim." Nicholas'ın onlarla tek başına yüzleşmesine izin vermeyecekti, her ne kadar Nicholas'ın şikâyet bombardımanına tutulduğu ve suçlamaların kreşendosunun yükseldiği, kendisini de işin içine sürüklediği anı tam olarak hayal edebiliyor olsa da.

Hiçbiri en basit açıklamanın tek açıklama olduğuna inanmıyordu. Dük vasiyeti bu şekilde yazmıştı çünkü öyle istiyordu.

Amcası çok sıradışı bir adamdı. Duyguları değişken. Politikada radikaldi, gerçi bu alanda pek bir şey yapmazdı. Bazen cömert, bazen de cimriydi. Çok da zekiydi. Bir hevesle birkaç yabancı dil öğrenmişti. Almanca ya da Rusça değil. Çince ve Brezilya yerlilerinin dili.

Dük deli değildi ama çok orijinal biriydi. Servetini yabancılara dağıtmış olabilirdi, bu durumda diğer iki kadını bulmak neredeyse imkânsız olurdu.

Chase'in atı, sarışın seyisin rehberliğinde evin etrafından dolandı. Ata binmeden önce adama bir şilin verdi. Atın sırtına bakarken, sokağın karşısındaki bir şey gözüne çarptı. Durdu, bir çizmesini üzenkiye geçirdi ve izledi.

Bir kadın parkı çevreleyen çit boyunca yürüyordu. Başlığının kenarı yüzünü gizliyordu ve giysileri şık ama dikkat çekici değildi. Bunların hiçbiri dikkatini çekmedi. Bir anının kenarı dikkatini çekti. Kendisi geldiğinde kadının da orada olduğundan ve aynı yönde yürüdüğünden neredeyse emindi.

"Efendim?" Damat dikkatini çekmek için seslendi.

"Onu burada tutun. Kısa süre sonra döneceğim." Damat ve Nicholas şaşkın bakışlar atarken, Chase caddeye doğru yürüdü.

* * *

Minerva Whiteford Evi'nin önünden geçerken ona bakmamaya özen gösteriyordu. Muhtemelen pek çok kişi evin dış cephesine aval aval bakarken, o dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu. İnsanın bunu yapmadan önce bir evin önünden geçebileceği pek çok yer vardı ve o da bu sınıra ulaşmak üzereydi.

Yoldan aşağı inerken dışarıda iki adam görmüştü. Biri Chase Radnor'a benziyordu. Dikkat çekmemek için bir neden daha. Yine de iyice bakabilmeyi diledi. Belki de diğer adam yeni düktü. Burada seyis olarak işe alınmayı başaran Jeremy, dükün çoğu gün evde kaldığını ama genellikle saat üç civarında ayrıldığını söylemişti. Şimdi saat üçü çeyrek geçiyordu.

Jeremy'den başkası o geçerken evin etrafına bir at getirmemişti. Göz ucuyla iki adamın da dikkatini çektiğini görebiliyordu. Bu fırsattan yararlanarak başını çevirdi ve tanımadığı adamı iyice inceledi.

Chase kadar uzun boyluydu ve siyah saç gibi diğer özellikleri de paylaşıyorlardı. Hızlı bakışları, üstün kalitede olan botlarına ve paltolarına takıldı. İkisinin pek çok ortak noktası vardı.

Yürüyüşüne daha kararlı bir şekilde devam etti. Üç to ve fros'tan sonra zamanı dolmuştu.

Yanında bir sıcaklık. Bir varlık geziniyor. Onunla birlikte adım atan botlar beklenmedik bir şekilde geldi. Geriye çekildi ve yukarı baktı. Chase Radnor ona bakıyordu.

Onun yaklaştığını duymamıştı. Normalde birisinin onu takip ettiğini yirmi beş adım yaklaşıp yaklaşmaz anlardı.

"Dışarıda bir tur mu atıyorsunuz?" diye sordu. "Evinizden çok uzaktasınız."

Durdu ve yüzünü ona döndü. Bu sayede omzunun üzerinden evi rahatlıkla görebiliyordu. "Hyde Park'a sık sık gelirim ve bugün bu sokaktaki büyük evleri hayranlıkla seyretmeye karar verdim."

"En az iki kez yanından geçtiğinize göre yakın bir çalışma yapmaya karar verdiğinizi söyleyebilirim. Dört kez, çünkü sizi sadece adımlarınızı geri çekerken gördüm. Bazıları bunu şüpheli bir hareket olarak değerlendirebilir. Hırsızların habersiz girmeden önce yaptıkları türden bir şey."

"Evlere gizlice girmeyi benim şekilde bilirsiniz."

"Yap sen var a özellikle ilgi içinde

Whiteford

Ev, Bayan.

Hepplewhite?"

Çenesini kaldırıp adamın arkasından bakmaya özen gösterdi, böylece kendisini geciktirmesine sinirlenmiş gibi görünebilirdi. Ayrıca bu sayede diğer adamın atıyla gidişini de izleyebildi.

"Hiç de değil, etkileyici olması dışında." Bakışlarını ona çevirdi. "Ve bu Bayan Hepplewhite."

Mavi gözleri mizahla parlıyor, sert yüzünü çok daha çekici bir hale dönüştürüyordu. Küçük mide çarpıntıları neredeyse dikkatini evden uzaklaştırıyordu.

"Kendinizi hiç evlenmemiş gibi göstermeyi mi seçtiniz? Tekrar evlenmeye karar verirsiniz ve gerçeği açıklamak zorunda kalırsanız ne olacak?"

Kahkahası belli belirsiz patladı. "Aman Tanrım." Nefesini tuttu. "Sanırım asla evlenmeyeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Hayatım pahasına güvenilebileceğim bir arkadaşım bir keresinde evliliğin hapisneden daha kötü olduğunu söylemişti." Böyle bir hapisnenin nelere yol açabileceğinin ayrıntıları bir çırpıda aklından geçti ve dükün arazisinden uzaklaştığını görebilmek için tam zamanında gözlerini kuruladı.

Gözlerini kısarak ayrıntıları görmeye çalıştı.

Radnor omzunun üzerinden baktı. "Ah. Sizi ilgilendiren ev değil, aile."

Masum bir ifade takınmaya çalıştı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum." "O benim kuzenim." Kenara çekildi. "bakın."

Kızgın olmasına rağmen baktı. At sokağa çıktı ve onlara doğru yöneldi. Gözlerini dikmemeyi başardı ama yine de onu dikkatle inceledi. Yakışıklı bir adamdı, Chase Radnor'a benziyordu ama daha düzenli yüz hatları vardı. Güçlü kemik yapısı onu sert değil, atılgan gösteriyordu.

Dük üç metre yakınlarından geçtikten sonra kızın görebildiği tek şey onun sırtı oldu. Radnor'un kendisini dikkatle izlediğini görünce incelemeyi bıraktı.

"Ağırbaşlı birine benziyor," dedi.

"Amcamızın ölümünden endişe duyuyor," dedi. "Bunun bir cinayet olabileceğini düşünüyor." Eğildi. "Artık gitmeliyim. Atımı tutan seyisin şüphesiz başka görevleri var."

"Sence öyle miydi?" diye sordu adam birkaç adım uzaklaştıktan sonra. "Yani cinayet."

Tekrar ona baktı. "Bundan neredeyse eminim."

Üçüncü Bölüm

Minerva, Bayan Drable kendisine sunulan talebi değerlendirirken bekledi.

Bayan Drable elbisesinin yakasındaki beyaz fichu'yu parmakladı, ince parmakları zaman zaman boğazının altında sallanan cameo kolyeye gitti. Yaşı en az elli olmasına rağmen Bayan Drable, yumuşak teni ve canlı kızıl saçları sayesinde daha genç görünüyordu. Minerva'nın iyilik yaptığı bir komşusuydu ve bugün profesyonel bir nedenle bir araya gelmişlerdi.

Bayan Drable sonunda, "Genç bir kadın var," dedi. "Sanırım o da olur. Şu anda bir işi yok ve ona yeni bir iş bulma konusunda umutsuzum. Okuma yazma bilecek kadar eğitilmiş ve eli de düzgün. Ancak tarif ettiğiniz konuda hiç deneyimi yok."

"O şimdi nerede? Eğer ayarlarsanız onu ziyaret edeceğim." Bu genç kadının deneyimi ya da eğitimi ruhunun yanında ikinci plandaydı. Minerva'nın kanında biraz macera olan birine ihtiyacı vardı. Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmacılar Ofisi sıradan bir yer değildi.

"Kısa bir süre önce işe başladı. En fazla bir hafta. Yeni Hollinburgh Dükü bir aile toplantısına ev sahipliği yapıyor ve kahya her zamanki hizmetlerinden sadece bunun için fazladan hizmetçi sağlamalarını istedi. Emekli maaşlarıyla ayrılan hizmetkârlar nedeniyle ne yazık ki personel sıkıntısı çekiyorlar."

Bu da Jeremy'nin orada neden bu kadar kolay iş bulduğunu açıklıyordu. Sadece ara sıra hizmet için işe alınmayı ummuştu ama işi bildiğini gördüklerinde günlük iş teklif edilmişti.

Bayan Drable içini çekti. "Bu bizim yapacağımız türden bir şey değil, değil mi? Böyle kısa bir görev için uygun çok fazla hizmetli de yok. Bu yüzden hepimize haber . Elise müsaitti ve onu gönderdim. Onun adı bu. Elise Turner."

Bayan Drable "biz" derken Londra'daki iyi evlere hizmetçi tedarik etme işinde çalışanları kastediyordu. Bayan Drable bu türden daha küçük, daha gizli ofislerden birine sahipti. Minerva onu bir komşu ve arkadaş olarak tanımaya başlamıştı ama Bayan Drable kendisinden kimin para çaldığını anlamak için yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde devreye girmişti. Şüphe hemen

yeni işe alınan bir hizmetçinin üzerine yıkılmıştı ama Minerva suçlunun Bayan Drable'ın öz yeğeni olduğunu kanıtlamıştı.

Bu iyi karşılanmış bir bilgi değildi ama Bayan Drable gerçeği öğrendiği için minnettardı. Yanlış kişiyi suçlamaya çok yaklaşmıştı ve kendisini bundan kurtardığı için Minerva'ya borçluydu.

"Son işvereninden hiç referansı yok. Bunu size söylemem gerekiyor. Hollinburgh'un kahyası onu sadece benim kişisel tavsiyem üzerine ve çaresiz oldukları için kabul etti."

"Neden hiç referansı yok?"

Bayan Drable'ın yüz ifadesi ekşidi. "Son işvereni. . . kocası kötü davranıyordu. Zavallı kız neredeyse her gün adamı savuşturuyordu. Eve bir aşçı yerleştirmiştim, o da bana haber vermeye geldi. Ona gitmesini söyle, dedim. Onu bana gönderin. O zamandan beri ben başka bir iş bulmaya çalışırken o burada yaşıyor. Ancak ..." Ellerini beyhude bir hareketle yukarı kaldırdı.

"Evdeki işlerinden sonra her akşam buraya gelir mi?"

"Bu küçük gezici yardım ordusunun orada kalmasını talep etmiyorlar, ancak gerekirse buna izin verecekler. O buraya dönmeyi tercih ediyor. Saat dokuzda ziyaret ederseniz, geri dönmüş olacaktır."

Minerva ayağa kalktı. "O zaman ben döneyim. Onu kabul etmeniz çok iyi oldu."

"Bu çok sık anlatılan bir hikayedir. Genç bir kadın evini terk edip şehre gelir ve iyi bir evde iş bulur, ancak erkeklerden birinin centilmen olmadığını keşfeder. Bir kızı bir çapkının pençesinden ne kadar sık kurtarmak zorunda kaldığımı size anlatamam."

Minerva retikülünü açtı. "Eminim yapacak çok işiniz vardır ve benim de başka bir randevum var. Şimdi gideceğim. Gitmeden önce size bazı kartlarımı vermek istiyorum." Yeni basılmış kartvizitlerinden beş tanesini çıkardı. "Size yaptığım gibi başkalarına da hizmetlerimi sunacağım, sadece resmi ve profesyonel bir şekilde. Bana ihtiyacı olan birini öğrenirseniz, umarım bunlardan birini ona verirsiniz."

Bayan Drable kartı inceledi. "Normalde bunu erkekler yapar. Ancak bir kadın, diğer kadınlara hitap eder. Bazı sorular oldukça hassas. Yardımınızı isteyen birini duyarsam bunları size vereceğim. İsterseniz referans olarak benim adımlı kullanabilirsiniz."

"Bunu tahmin edebileceğinizden çok daha fazla takdir ediyorum."

Gitmeye başladı ama aniden aklına gelen bir düşünce duraklamasına neden oldu. Çabucak düşündü. Doğuştan iyi bir kadın için bu çok çirkin bir şey olurdu ama aynı zamanda Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Bürosu'nun sahibinin kaybetmesi aptallık olurdu.

Kimse hizmetçileri fark etmez. Bu aile hakkında bilgi edinmek için en iyi şansı, Dük'ün evine hizmetçi olarak girmektir.

"Bir isteğim daha var," diye ekledi ani bir kararla. "Hollinburgh'un hizmetçisine kısa süreli bir iş daha önermenizi istiyorum."

"Kim olabilir?"

"Ben. Sizi temin ederim ki ev hizmetçiliği yapabilirim."

Bayan Drable kaşlarını çatı, sonra karta baktı. "Her ne kadar sizin için büyük bir adım olsa da, bu yeni girişim ayakları üzerinde durana kadar parayı kullanabileceğinizi umuyorum. Ancak, hizmetçilikle uğraşmak sonsuza kadar hizmetçi olmakla aynı şey değil, değil mi?"

"Benim düşüncem bu. Eğer bunu yaparsanız, size minnettar kalacağım. Ve bu akşam Bayan Turner'la buluşmak için geri döneceğim."

Minerva heyecanı giderek artarken sokağa geri döndü. Beklediğinden çok daha fazla açıdan iyi bir toplantı olmuştu. Bayan Drable'ın yardımıyla sadece yeni müşteriler edinmekle kalmayacak, aynı zamanda yeni bir çalışana da sahip olacaktı. Her iki düşünce de ona planı konusunda iyimserlik veriyordu. Ancak onu asıl ilgilendiren, Hollinburgh'un bir aile toplantısına ev sahipliği yaptığı bilgisiydi.

Jeremy şimdi evi izliyordu ama kendisi için evin içine girmenin bir yolunu bulmuştu. Bu da uzaktan değil, birkaç metre öteden izlemek anlamına geliyordu.

* * *

O öğleden sonra Minerva avukat Bay Sanders'ın odasına geldi. En güzel elbiselerinden birini giymiş ve en sevdiği kırmızı astarlı mavi bonesini takmıştı. Yine , avukatın müşterilerle kullandığı ofise girdiğinde kendine güveni sarsıldı.

Nazik bir adama benziyordu, yumuşak huylu ve ölçülü konuşuyordu. Çok genç değildi, bu da ona ne hakkında olduğunu biliyor olabileceği konusunda güven veriyordu. Çok işgüzar da değildi, bu da umarım ona sorun çıkarmak istemeyeceği anlamına geliyordu.

Onu selamladıktan sonra Dük ile ilişkisi hakkında sorular sormaya başladı. Böyle bir ilişkinin olmaması onu hiç de dehşete düşürmemişti.

"Elbette bir hata yapılmış olması mümkündür. Eğer öyleyse, çok özür dilerim." Vasiyetnamenin sayfalarını çevirdi. "Bir zamanlar Dorset'te mi yaşıyordunuz ve Algernon Finley adında biriyle evli miydiniz?"

"Öyleydim."

"Bunu destekleyebilecek kimse var mı?"

Ona Beth ve Jeremy'den bahsetti. "Kocamın evinde yaşıyorlardı, yani beni o zamandan tanıyorlardı."

"Dorset'te hala ailen var mı?"

"Ailem uzun yıllar önce öldü. Akrabalarımın çoğu sekiz yıla yakın bir süre önce göç etti. Dorset'te de yaşamadılar, başka bir yerde yaşıyorlardı."

"Sizi her iki isimle de tanıyan başkaları var mı?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Londra'yı eşimle birlikte ziyaret etmeme rağmen arkadaş edinmedim ya da topluma katılmadım."

"Sanırım buradaki gazetelerde çıkan birkaç ilan, Londra'da bir zamanlar Dorset'te Finley adıyla yaşamış başka Minerva Hepplewhite doğrulayacaktır. Sanırım sizin gerçekten de söz konusu kadın olduğunuz varsayımından yola çıkabiliriz." Bazı notlar aldı. "Merak ediyorum. Adınızı değiştirmenizin bir nedeni var mı?"

Bunun için hazırlık yapmıştı. "Kocam borçlarla öldü. Mirasının ödeyebileceğinden çok daha fazla. Alacaklıların peşimi bırakmaması için bölgeyi terk etmeyi ve adımlı değiştirmeyi tercih ettim."

"Anlaşılabilir."

Tekrar yazdı, sonra kalemini mürekkep hokkasına yerleştirdi. "Hiç söylediğiniz bir adamdan miras aldığınız için şaşırdığınızı tahmin edebiliyorum. Aslında bu sandığınızdan daha yaygın bir durum. Büyük olasılıkla Dük'ü tanıyan kişi kocanızdı. Dük hazretleri vasiyetini hazırlarken parayı ona bırakma arzusu ya da zorunluluğu hissetti. Algernon Finley öldüğü için para onun yerine dul eşine bırakıldı."

Kulağa neredeyse mantıklı geliyordu. Ama Algernon'un bir dükle tanıştığına ve bunu ona defalarca söylemediğine inanmakta zorlanıyordu. Evine böyle bir unvanla bağlantısı olduğunu ilan eden bir tabela asacak türden bir adamdı.

"Dük artık Londra'da yaşadığımı nereden biliyor?"

Bay Sanders omuz silkti. "Bir soruşturma yürüttüğüne şüphe yok. Kendisi değil tabii ki. Şimdi, bu mirasın ayrıntılarını açıklamam gerekiyor."

Şaşkınlık içindeydi, hepsi bu kadardı. Bay Sanders onun geçmişiyle, bugünüyle ya da bu ikisinin nasıl bağlantılı olduğuyla zerre kadar ilgilenmiyor gibiydi.

Sanders mirası açıkladı. Onun dikkatini çeken kısım, olası zorluklardan bahsettiği kısımdı. "Vasiyetname mahkemeler tarafından yasal ve bağlayıcı olarak kabul edildi. Ancak yine de birileri Dük'ün her bir lehtara yaptığı ödemelere itiraz edebilir. Eğer bir kişi vasiyetnamede adı geçmesine rağmen hakkını alamadığını düşünüyorsa, bunu yapmak isteyebilir. Dükün cömertliğine bağımlı olduğu için daha fazla alacağını düşünmek için iyi bir nedeni olduğunu iddia edebilirse, davasını açabilir."

"Bu mümkün mü?"

"Bu mümkün. Ancak hiçbirinin başarılı olamayacağından eminim. Aile üyelerine hiçbir söz verilmedi. Hiçbiri gerçek bağımlı olarak nitelendirilemez." Öne doğru eğildi. "Vasiyeti ben yazdım, görüyorsunuz. Bunu da böyle bir iddiayı pek mümkün kılmayacak şekilde yaptım."

"Birinin buna itiraz edip etmeyeceğini görmek için beklemeli miyim?"

Başını iki yana salladı. "Vasiyeti yerine getiren kişi olarak benim görevim Dük'ün istediği ve vasiyetinde belirttiği şeyleri yapmak. Şimdi, on bin artı bir ortaklık aldınız. On bin dolar ölümünden neredeyse bir yıl önce emanete verildi ve alınamaz. Ancak ortaklığı bir süre bekletmek ve ödeyebileceği kâr paylarını ya da gelirleri bir kenara ayırmak akıllıca olur. En fazla altı ay." Gülümsedi. "Kendinizi şımartmadan önce çok uzun bir süre değil. Vakıf zaten bir kez ödeme yaptı, bu yüzden birkaç yüz kadar para zaten emrinizde ya da bankayla düzenlemeler yapıldıktan sonra birkaç hafta içinde olacak."

"Sanırım şimdilik bununla idare edebilirim."

Kıkırdadı. "Gerçekten yapabilir misin? Sanırım çoğu yapabilir."

Kâtipleri Minerva'nın imzalaması gereken belgeleri kaleme almaları için gönderdi. Ön hazırlıkların ardından Sanders, Minerva'ya yeni durumu hakkında bilgi verdi.

"Erişiminiz için güven sağlandıktan sonra sizinle irtibata geçeceğim. Ortaklığa gelince, diğer ortaklar sizinle görüşmek için baskı yapacaklar. Şimdilik onları oyalayın. Hissenizi satın almayı teklif edebilirler ve bunu tercih edip etmediğinize karar vermek için zamanı kullanabilirsiniz. Para söz konusu olduğunda ortaklık iki yönlüdür. Eğer kârlı ise, ödeme yapar. İşin paraya ihtiyacı varsa, siz ödersiniz."

"Satmayı kabul edebilirim. Adil bir fiyatın ne olacağını biliyor musunuz?"

Bir portföy çıkardı, açtı ve bazı sayfaları çevirdi. "Tüm işlerinin değerlemesini yaptırıyorum, ama bunun son değerlemesinde senin payın otuz binin biraz üzerindeydi. Yıllık geliri de yaklaşık bin beş yüz dolardı. Dük'ün küçük yatırımlarından biriydi ama iyi bir yatırımdı."

Nefes almayı bıraktı. Radnor işin doğrudan mirastan çok daha değerli olduğunu söylemişti ama böyle bir meblağ aklının ucundan bile geçmemişti. Gelir bile onu şaşırtmıştı.

Sanders portföyü bir kenara koydu. "Bayan Hepplewhite, yeni şansınızla birlikte, takdire şayan olmayan nedenlerle sizinle arkadaşlık etmek isteyenler olacağını söylemezsem ihmalkârlık etmiş olurum. Sadece yeni arkadaşınıza fayda sağlayabileceğiniz için teklif edilen arkadaşlıklar olacak. Evlenmemiş bir kadın olarak siz de servet avcılarının avı olacaksınız."

"Param yüzünden erkeklerin peşime düşeceğini mi söylüyorsunuz?"

"Korkarım öyle. Evlenmeyi düşünürseniz, size ve servetinize olan etkilerini açıklayabilecek ve belki de niyetinizin karakteri konusunda size tavsiyelerde bulunabilecek bir avukata danışmanızı tavsiye ederim."

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim. Böyle bir ilgiyi hoş karşılamayacağımdan eminim. Ancak, eğer böyle bir şey yaparsam, söz veriyorum bu adam hakkında bir soruşturma yapılacaktır."

Odadan şaşkınlık içinde çıktı. Kimse bu vasiyetin hükümlerine karşı çıkmayı başaramadığı sürece, artık zengin bir kadındı. Tröstten sadece gelir elde etse bile, bir daha asla para konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Jeremy'nin dediği gibi zengin. Zengin! ZENGİN! Yoldan geçenlere bağırarak istiyordu.

Başının dönmesini azaltan tek şey Beth'in haklı farkına varmasıydı. Uzun zamandır kapalı ve sürgülü olan bir kapı şimdi tekrar açıldı.

* * *

Chase öğleden sonra Bury Sokağı'ndaki dairesine döndü. Şimdi At Muhafızları'nın bir üyesi olan eski bir asker arkadaşıyla birkaç saat eskrim yapmıştı. Egzersiz kafasını boşaltmıştı, buna güveniyordu. Bu akşam tekrar dışarı çıkmadan önce biraz düşünmesi gerekiyordu.

Uşağı Brigsby sıcak su getirmişti ve Chase yıkandıktan sonra büyük havlular tuttu. Sonra bu gün ikinci kez giyindi. Sonunda

Temizlenmiş ve tazelenmiş olarak yatak odasındaki büyük yazı masasına oturdu. Briggsby masaya kalın bir kâğıt yığını, taze bir mürekkep ve kalem koymuştu bile.

Chase yeni bir portföy açtı ve üzerine *Hollinburgh'un Ölümünü* yazdı. Soruşturmaları hakkında her zaman ayrıntılı notlar tutardı. Bunu ordudayken öğrenmişti ve bu tür notlar, soruşturulan herhangi bir vakayla ilgili nihai raporun yazılmasına yardımcı oluyordu. Düşüncelerini düzenli tutmak için yazılı kelimelere de güveniyordu.

Bir kâğıt aldı ve başına *Gerçekler* yazdı. Bir tane daha aldı ve *"İzlenecek Yollar"* başlığını yazdı. Üçüncüsüne *Tutarsızlıklar* yazdı. Bir sonrakine *Teoriler*. Son olarak temiz bir sayfa çekti ve *Şüpheliler*'i yazdı. Tüm soruşturmalar bu sayfaları gerektirmiyordu. Bazıları başka, farklı sayfalara ihtiyaç duyuyordu. Ancak bir soruşturmaya başlamanın bir parçası da kampanyayı organize etmenin en iyi yolunu düşünmekti.

Sonunda sayfaların çoğu yapılacak işlerin listeleri ve toplanan kanıtlarla dolacaktı. Bir kez gözden geçirdiğinde unuttuğu bir şey olup olmadığını görebilirdi. Notlarını ve sayfalarını okurken henüz görmediği cevaplar bulduğu soruşturmalar olmuştu.

Bir mektubu açtı ve portföyüne yerleştirdi. Sanders'tan gelmişti ve son dükün işlerinin ve ortaklarının listesini içeriyordu. Çekmecede vasiyetnamede yer alan vasiyetlerin bir listesini daha buldu ve onu da ekledi.

Birkaç dakikasını, *İzlenecek Yollar* sayfasına düşüncelerini not ederek ve orada ihtiyaç duyulan en acil eylemlerin kısa bir listesini yaparak geçirdi. Son olarak *Şüpheliler* sayfasına geçti.

Herhangi bir gerekçesi olan herkesi listelemiş olsaydı bunu çoktan doldurabilirdi. Bunun yerine, alışkanlığı olduğu üzere, bunu gerçekten güçlü olasılıklar olabileceğine inandığı kişilere ayıracaktı.

Kalemini daldırdı. Tereddüt etti. Sonra yazdı. *Minerva Hepplewhite*.

Dördüncü Bölüm

Chase kütüphanenin penceresinden dışarı baktı ve arabaların sıralanışını izledi. İnen herkes en güzel kıyafetlerini giymişti. Çocuklar bile bir dükün evine yapılacak ziyaret için uygun bir şekilde hazırlanmıştı. Hizmetkârlar arabaların arkasından ve üstünden, birbirlerinin gözlerini kamaştıracak daha fazla giysiyle dolu sandıklar indirdiler.

"Bana bunun cehennem olmayacağını söyle." Nicholas onun yanına geldi ve dışarı baktı. "Aman Tanrım, bu Dolores. Onu bir yıldır görmemiştim."

Orta yaşlı, kuzguni saçlı, etkileyici boylu bir kadın olan Dolores, arabasında çalışan hizmetçileri yönlendiriyordu. Sesi duyulmuyordu ama ağzı sürekli hareket ediyor, parmağıyla işaret ediyor ve hizmetkârlar yüzlerini buruşturmaya devam ediyordu.

Chase, "Agnes'in tüm eğlenceyi yaşamasına asla izin vermezdi," dedi. İki kadın kardeşti, kendi kuşaklarını dolduran erkekler arasındaki tek kadın kardeşlerdi. Chase, her ikisinin de altı erkek kardeş arasında görülmek ya da duyulmak için zorlayıcı olmayı öğrendiklerini varsayıyordu.

"İşte Kevin," dedi Nicholas. "Yurt dışında olduğunu sanıyordum." "Görünüşe göre artık değil."

Kevin, zarif yüz hatları, derin bakışlı gözleri ve koyu renk saçlarıyla düşünceli bir şairi andıran adımlarla ilerledi. Arabalarının yanından geçerken kuzenlerinden ya da teyzelerinden hiçbirine selam vermedi, onlar da ona seslenmediler. Chase onun kendi arabasını geride bıraktığını ve beklemek yerine yürümeyi tercih ettiğini düşündü.

Nicholas, "Onunla cehennemde hesaplaşacağız," diye mırıldandı.

Kevin, Frederick Amca öldüğünde ülkede değildi. Vasiyet okunduğunda orada bulunmamıştı. Kızgınlığı taze olacaktı. Daha da kötüsü, şikâyet etmek için birçok kişiden daha fazla nedeni vardı.

Nicholas, "Vasiyetname birçok açıdan şaşırtıcıydı," dedi. "Ancak Kevin söz konusu olduğunda zalimlik sınırına dayanıyordu."

Chase aynı fikirde değildi. Amcasını ne kadar sevse de, bu vasiyetin sebepsiz yere ikinci görünen bazı sonuçları olmuştu.

"Sanırım onları karşılamaya gitmeliyim."

"Onun yerine dairenize gidin. Bırak yerleşsinler. Akşam yemeğinden önce onları salonda gör. En son sen gel ve onları Kuzen Nicky olarak değil, Dük olarak selamla."

Nicholas güldü. "Bilgece bir tavsiye."

"Üstünlüğü kaybetmek için hiçbir şey yapmayın yoksa asla geri alamazsınız. O zaman kıyamet kopar."

"Bu akşam onlara yarın öğleden sonraya kadar mülkle hiçbir görüşme yapılmayacağını bildireceğim. Avukata saat üçte burada olmasını söyledim."

Nicholas kaçmak için arkasını döndü, ama tam o sırada Kevin kütüphaneye girdi. Chase'i şaşırtacak şekilde gülümseyerek öne doğru yürüdü, artık kaşları çatık değildi.

Chase'den dört yaş küçük olan Kevin, canlı kişiliği ve sıra dışı ilgi alanları nedeniyle her zaman tercih edilen bir kuzen olmuştu. Kendi kuşakları arasında, babası ve Frederick Amcası'na damgasını vuran eksantrikliği eninde sonunda gösterme olasılığı en yüksek olan oydu, çünkü her zaman kendi yolunu çizmişti.

"Geri dönmen iyi oldu," dedi Nicholas. "Chase'in beni öldürmesini engellemesine yardım edebilirsin."

Kevin pencereden dışarı baktı. "Avukatın odasından yeni geldim, sanırım birini öldürmek istiyorlar ve Amca artık müsait değil."

Nicholas bunun üzerine durakladı, ama geçmesine izin verdi. "Sana yazdım ve uyardım."

"Yola çıkmadan önce mektubunuzu almadım. İki gün önce geldim ve babam en kötüsünü hemen bana bildirdi. Sanders'ı dün görecektim ama babam otomatlarından birini tamir etmek için yardım istedi." Babasının süregelen takıntısından bahsedince gözlerini devirdi.

"İlginç bir tane mi?"

"Eğer insanlığa hiçbir faydası olmayan değersiz mekanik cihazları ilginç buluyorsanız, hepsi ilginçtir."

"Bugün geliyor mu?" Nicholas sordu. "Onu yolda mı bıraktın?"

"Bana hiçbir kardeşinin kasabaya gelmediğini ve sürekli Londra'da olduğu için baskı görmeyeceğini söyledi. Frederick Amca'dan hiçbir şey beklemiyorlardı, bu yüzden hiçbir şikayetleri yoktu."

Chase, Kevin'i daha derinlemesine düşündü. Sergilediği tüm neşeye rağmen, normalde parlak olan gözlerini bu ima üzerine gölgeler örtmüştü.

olacak. "Neden ? Sonra konuşuruz."

"Sanırım hizmetçinin bana hangi odayı tahsis ettiğini görmeliyim. Geceleri babamın evine dönebilirim elbette ama o bir deneme olabilir ve ben de hepsine göz kulak olmak istiyorum." Pencereden dışarı keskin bir bakış gönderdi.

Nicholas Kevin'in omzunu sıkıca kavradı. "Gidip Bayan Wiggins'i bulalım, böylece seni tavan arasına koymamasını sağlayabilirim. Bekâr olmak cehennem gibi bir şey."

Chase onları bıraktı ve dikkatini pencerenin dışındaki hareketliliğe verdi.

* * *

Minerva şöminenin önünde diz çöktü. Biraz yakacak hazırlamaya başladı. "Elbiseyi bu şekilde katlama kızım. Dayanılmaz bir şekilde kırışacak. Dolaba asın." Kadının sesi şikâyeti ve emri kesip attı. Minerva sırtını odaya dönmüş, işini yapıyordu.

Evin hizmetçisi Bayan Wiggins, Bayan Drable'ın tavsiyesi üzerine, tüm bu misafirlerin ziyareti sırasında oda hizmetçiliği yapması için onu işe alacak kadar çaresizdi. Bayanlardan başlayarak konukların odalarındaki ateşleri hazırlaması için yukarı gönderilmişti. Uzun boylu, görkemli, dolgun ve siyah saçlı Leydi Agnes Radnor'ın kendisini evin etrafında vızıldayan arılar arasında kraliçe olarak gördüğünü çoktan anlamıştı.

Bir kapı açıldı. Minerva'nın arkasında, sırtında sıcaklığını hissedeceği kadar yakın duran bir kişi belirene kadar yumuşak adımlarla ilerledi. Ancak yaklaşan varlık kendi bedenini de gizliyordu. Hareketlerini yavaşlattı.

"Umarım sana benden daha iyi bir hizmetçi vermişlerdir," dedi yeni bir kadın sesi. Agnes'inkinden daha alçak. Hoş bir şekilde gırtlaktan geliyordu.

"Aman Tanrım. Seninki de mi felaket? Onu kendim için çalmayı umuyordum."

"Bayan Wiggins bana en iyilerinin gittiğini söyledi. Emekli maaşlarını aldıktan sonra gemiyi terk etmişler. Hatırlarsanız, onlar da yakışıklı yerleşimcilerdi. Onlar paramızın tadını çıkarırken bizi kısa süreli ayak takımıyla *başımızın* çaresine bakmak zorunda bıraktılar. Kıdemli hizmetkârlardan sadece Bayan Fowler, aşçı ve uşak, unvanın gerekliliklerine olan görev duygusuyla hâlâ burada."

"Sanırım kendi yerlerini bulduklarında, onlar da ülkede baklagil yetiştirmeye ."

"Bir kez daha, *bizim* paramızla." Sesi kırılganlaştı. "Bunu bana inat olsun diye yaptı. Yaptığını biliyorsun. Olanlardan sonra bana daha iyi borçluydu-"

"Bu kadar yeter, Rahibe. Deli bir kadın gibi konuşuyorsun. Bu uzun zaman önceydi ve Hollinburgh muhtemelen bunu hatırlamıyordu bile."

Sessizlik uzadı, kalın ve söylenmemiş bir tartışmayla doluydu. Minerva bunu dile getirmeye devam etmelerini diledi.

"Bence zamanımızı boşa harcıyoruz. Vasiyetnameye itiraz etmeliyiz."

"Dolores, o zaman ne olacağını biliyorsun. Yıllarca mahkemelerde sürüneceğiz, biz de avukatlara para ödeyerek daha da fakirleşeceğiz ve sonunda hiçbir şey değişmeyecek. İzin ver bu konuda öncülük edeyim. Yarın o avukat gelmeden önce hepimiz bir araya geleceğiz ve mahkemelerden kaçınmak için bir plan yapacağız."

Arkasındaki ceset uzaklaştı.

"Kızım, daha bitirmedin mi?" Leydi Agnes'in sesi odanın içinde gürledi. "Sen bitirene kadar buradaki rutubet kemiklerime kadar işleyecek."

Minerva şikâyeti kabul etmek için başını yana çevirdi. "Beni bağışlayın leydim. Yakıtın bir kısmı nemliydi ve yanmıyordu. Yeniden inşa etmek zorunda kaldım."

"çabuk tut. Burada barbarlar gibi yaşayacağız Dolores. Oda hizmetçileri bile beceriksiz."

Minerva sözlerini çabucak bitirdi, ayağa kalktı ve hürmeten yüzünü yere eğerek hızlı bir reverans yaptı. Sonra bir sonraki şömineyi bulmak için ayrıldı. Bu sırada hizmetçilik yapan genç kadınla göz göze geldi ve gizli bir gülümsemeyi paylaştılar.

* * *

Chase evin kuzeybatı köşesindeki yatak odasına doğru ilerledi. Kapı açık duruyordu ve Chase içeri girdiğinde nedenini gördü. Bir oda hizmetçisi ateşi yakmak için diz çökmüş, Kevin ise kaşlarını çatarak küçük alanda volta atıyordu.

Chase onu selamladı. Sonra odayı inceledi. Yeterince konforlu olmasına rağmen, iyi bir ışıktan yoksundu ve diğerlerinin kullandıklarından çok daha büyük değildi.

Hizmetçiler. "Nicholas haklıydı. En azından tavan arasında değil, ama bekârlar olarak her zaman en küçük ve en karanlık olanı alırsınız."

Kevin sanki fark etmemiş gibi etrafına bakındı. "İşe yarar. Daha kötülerinde de yaşadım." O zaman kaşları başka şeylerle ilgiliydi. Chase bunların ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Kulübünde kalabilirsin. Ya da istersen benimle kalabilirsin."

"Harpilerin gözümün önünden ayrılmasına izin vermeden önce lanetleneneğim. Şansım olsa Agnes beni beş parasız bırakırdı. Beni nasıl karşıladı biliyor musun? "Oh, buradasın, Kevin. Ticaretin seni bize katılamayacak kadar meşgul eder sanıyordum." Agnes'in tiz, emperyal sesini çok iyi taklit etti.

"Düşüncelerinde eski kafalı. Yeni bir şey yok. Ayrıca sizin başarılarınızdan da habersiz."

"Sen ve Nicholas hariç hepsi öyle." "Ve tabii ki Frederick Amca."

Bu, Kevin'i olduğu yerde durdurdu. Öfkeli bir ifadeyle Chase'e baktı ve bir saat önce kütüphaneye girerken gizlediği duygularını açığa vurdu. "Bunu neden yaptığına dair bir fikrin var mı? Bu öyle bir ihanetti ki yapamam-" İnançsızlığını yenileyerek başını salladı. "Ben buluşu mükemmelleştirirken sermayeyi ortaya koymak, girişime ortak olmak, sonra da bu. İtiraf etmeliyim ki, ödüllü bir dövüş sırasında çok sert darbe almış bir adam gibiyim."

Chase, amcalarının Kevin'in şirketindeki bir yabancıya bırakma kararını açıklayabilmeyi diliyordu. Bayan Hepplewhite'a da değil. Hâlâ bulunmayı bekleyen diğer kadınlardan birine. "Belki de bizim bilmediğimiz bir şeyler sunabilir. İlerlemenizi hızlandıracak başka bir şirket."

"Ya da diğerlerinden daha çok sevdiği bir fahişe de olabilir. Bana öyle bakmayın. Bu şartlar altında muhtemel gerçeği söylemeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Onları aramaya gittiğinizde, önce genelevleri deneyin. Size onun favorilerinin bir listesini vereceğim."

Kevin'in bunu yapabileceğine şüphe yoktu, çünkü muhtemelen hepsine gitmişti. Chase, yoğun merakı ilgisini çektiğinde *çok* kapsamlı araştırmalar yapmasına neden olan bu genç kuzeninin cinsel konularda engin bir deneyime sahip olduğunu uzun zaman önce kabul etmişti.

"Onları aramaya gideceğimi nereden çıkardın?"

"Nicholas başka kime güvenebilir? Ya da herhangi birimize, bu konuda. Eğer sizi henüz göreve getirmediyse, onun yerine ben getireceğim. Ne kadar kötü bir istek olsa da,

Arafta asılı kalmak daha da kötü."

Chase bu göreve hemen getirildiğini kabul etmedi.

Kevin valizini yatağın üzerine koydu. "Bavulumu kendim de açabilirim. Uşağım olarak hizmet eden bir adam olacaktı ama kim bilir ne zaman gelecek."

Hizmetçilerden bahsedilmesi Chase'in gözlerini şu anda ateşi yakan kadına çevirmesine neden oldu. Sadece beyaz şapkasının arkasını ve elbisesinin donuk kahverengisini görebiliyordu. Ancak çakmak taşını tutan el ona oldukça güzel görünmüştü. Neredeyse zarıftı.

"Hepsi yeşil. Çoğu amcamın zamanından değil."

Ses tonu Kevin'in başını çevirmesine neden oldu. Chase şömineyi ve oradaki kadını işaret etti. Kevin başıyla onayladı.

Kadın dikkatlerin kendisine çevrildiğini anlamış gibi ayağa kalktı, sepetini kaldırdı ve başını eğerek aceleyle dışarı çıktı.

"Burada ne kadar kaldı?" Chase sordu.

Kevin omuz silkti. "Geldiğini görmedim."

"Onlardan herhangi birinin önünde söylenenlere dikkat ederdim. Onlar ev personeli değil ve aileye karşı sorumlu değiller. Onlardan normal bir sağduyu bekleyemeyiz."

Kevin adımlarını hızlandırdı ve kapıyı kapattı. Chase'e döndü. "Ne düşündüğü hakkında bir fikrin var mı? Seni tercih etti. Hepimiz arasında onu en iyi sen tanıyor olabilirsin."

"Bilmek istediklerinizi size söyleyemem. Bu konuda bazı fikirlerim var ama daha fazlası değil." Fikirleri aileyi pek yatıştırmayacaktı, çünkü bunlar çoğunlukla cömertliğine fazlasıyla bağımlı akrabalarını kavramaktan bıkmış bir adamla ilgiliydi.

"En azından size bir şeyler bırakılacağını düşünmüştüm."

"Ancak ben böyle düşünmüyordum. O da bana öyle söyledi. Sonuç olarak hayal kırıklığına uğramayan tek kişi ben olabilirim."

"En azından senin ve benim masaya yemek koyacak *işlerimiz* var. Bazılarına ne olacağını hayal bile edemiyorum."

"Bir değişiklik olsun diye kendi maddi imkânları dâhilinde yaşamalarını bekliyorum."

Kevin buna sessizce güldü. "Agnes ve Dolores yılda dört yerine sadece iki gardırop alacaklar demek istiyorsun. Bu ne büyük bir trajedi olacak."

Chase kapıya doğru yöneldi. "Bir nedeniniz olana kadar umutsuzluğa kapılmayın. O aptal bir adam değildi. Belki de henüz bilmediğimiz bir planı vardı."

* * *

Minerva yatak odalarının işini öğleden sonra bitirdi. Minerva sepetini arka merdivenlerden indirdiğinde aileden bazıları ön merdivenlerden inmeye başlamış, birazdan yiyecekleri akşam yemeği için süslenmişlerdi.

Kilerdeki yakıt ve acelelerin bulunduğu küçük depoya girdi. Sabah için sepetini doldururken odanın kapısı kapandı.

İrkilerek başını kaldırdı. Orada, sırtı kapıya dönük ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duran Chase Radnor'dı. Hiç memnun görünmüyordu.

"Tekrar karşılaştık, Bayan Hepplewhite."

Dikkatini sepetine geri verdi. "Beni ne verdi?" "Elleriniz.

Oldukça farklılar."

Yakıtlı uğraşmaktan artık kirlenmiş olan ellerine baktı. Onlarda kayda değer bir şey göremedi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Parayı kullanabilirim ve müsait olan herkesi işe alıyorlar."

"Hizmetçinin dikkatsizliği."

"Belki de bunun yerine hepinizin kendi başınızın çaresine bakması gerektiğini söylemeliydi." Leydi Agnes'in *buna vereceği* tepkiyi hayal ederken gülümsedi.

Aralarındaki birkaç metreyi adımladı. Sepeti kadının elinden aldı ve bir kenara koydu. Sonra bir mendil çıkardı. Kadının ellerinden birini avucunun içine aldı ve avucundaki isı sildi. "Bunu yapman uygun değil. Eğer bunu yapmayı seçtiysen, ne planladığını merak ediyorum."

Evlendiğim günden beri yaptığım şeylerin çoğunu yapmam uygun değil. Neredeyse söyleyecekti ama adamın avucunu silme şekli dikkatini dağıttı. Elinin arkasına bastıran kendi parmaklarının hissi de öyle. Nazik ya da dikkatli değil. Daha emredici ve etkiliydi. Yine de bu dokunuşu ve onun buna tahammülünü büyüleyici buluyordu.

Elini bıraktı, sonra diğerini kaldırdı. "Para kazanmak için burada değilsin. Aileyi izliyorsunuz. Onlardan birini suçlamanın bir yolunu bulmayı umuyorsun."

Kafasından başka bir tepki daha geçti ama adamın eline yaptığı şey daha çok dikkatini çekti. Adam onu sıkıca tutuyordu ama kadın

tehdit altında hissetti. Uygun olmayan isi temizlemek için harcadığı zaman, ondan hoşlanmamasına rağmen onu etkiledi.

İsi gitmiş ve mendili mahvolmuş olmasına rağmen onu hemen bırakmadı. Başını kaldırıp adamın avucuna ve parmaklarına baktığını gördü.

Elini geri çekti. "Suçu başka bir yere atmaya çalıştığımı düşünüyorsanız, beni hâlâ olası bir suçlama nesnesi olarak görüyorsunuz."

"Eğer kazara düşmediği tespit edilirse, herkes olası bir suçlama konusudur. Siz diğerlerinden daha olası değilsiniz. Başkasını suçlamak için bir yol bulmanıza gerek yok."

Kendisini işaret eden parmaklar bulması çok daha olasıdır. Neyse ki bunu bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

"Kimseyi suçlamak için bir yol aramıyorum. Ancak, iyi ya da kötü kaderim artık bu ailenin kaderine bağlı. Dediğim gibi, doğal olarak meraklıyım."

"Evet. Dediğin gibi."

Yine sinir bozucu olmaya başlamıştı. Etrafından dolaşabilmek için kenara çekildi. "Gitmeliyim. Yemekten sonra mutfakta yardım etmem bekleniyor."

Kapıya ulaştı. Eli kapının üzerinde yükseldi ve kapıyı kapalı tuttu. "Eğer göreviniz sırasında ilginizi çekecek bir şey öğrenirseniz, beni bilgilendirmelisiniz."

"Onlar senin akrabaların. Eğer ilgi çekici bir şey bulursam, muhtemelen onu gömersiniz."

O zaman gitmesine izin verdi. Odadan uzaklaştığında durakladı ve sırtını sert duvara dayadı. Ellerine baktı. Tırnaklarının etrafında hâlâ biraz is görünüyordu. Avuçlarının nazikçe silindiğini ve kendisini tutan güçlü eli tekrar hissetti.

Beşinci Bölüm

Chase, Nicholas'ın dairesine girdi. Yeni dükü giyinme odasında akşam yemeği için hazırlanırken buldu.

"Bu şekilde mi katılmayı düşünüyorsun?" Uşağı kravatını bağlarken Nicholas çenesini kaldırdı. "Johnson, kuzenime yeni bir boyun çarşafı ver."

Orta yaşlı, ufak tefek, soluk saçlı bir adam olan Johnson kravatı bitirdi, sonra düzgünce ütülenmiş bir yığından başka bir çarşaf aldı. Chase'e yaklaştı, çarşafı yere bıraktı ve uzanıp Chase'in boyunluğunu çözdü.

Chase buna izin verdi. Johnson, efendisinin emirlerine uyması engellenirse dehşete düşerdi.

Nicholas, "Botlarını da bir güzel parlat," dedi.

Johnson bu görevleri başka bir kişi için yerine getirmeyi düşündüyse de, ifadesinden bunu anlamak mümkün değildi.

Sonunda Nicholas ve muhtemelen için yeterince şık bir hale gelen Chase, daire şeklinde dizilmiş mavi damask döşemeli sandalyelerden birine oturdu. Nicholas çoktan bir diğerine yerleşmişti.

"Eski hizmetkârlardan başka kim kaldı?" Chase sordu.

"Şimdilik uşak ve kahya. Bir aydan kalacaklarını sanmıyorum. Bu süre zarfında daimi personelin geri kalanını ve kendi yerlerine geçecek kişileri bulmayı umuyorlar."

"Başka yok mu?"

"Bana öyle geliyor ki ne aşçı değişmiş ne de aşağıdaki birkaç bulaşıkçı. Frederick Amca'yı ziyaret ettiğimde hizmet eden damatlardan ikisini hatırlıyorum." Omuz silkti. "Bunun bir önemi var mı?"

"Etrafta hoşuma gitmeyecek kadar çok yabancı var." Minerva Hepplewhite casusluk yapabilmek için burada iş bulduysa, başkaları da bulmuş olabilirdi.

Chase, kendisinin de fazladan birkaç göz getirmeyi akıl edemediğine pişman olmuştu. Odanın sakinleri tarafından görülmeden o ateşleri yaktığını hayal etti. Dinliyorum. "Evde bu kadar çok yabancının olması anlamına geliyorsa, bu ev partisine ev sahipliği yapmayı reddetmek daha akıllıca olabilirdi."

"Bu tavsiye için çok geç." Nicholas'ın küçümseyici tonu konuyu bir kenara bıraktı. "Kevin beni aradı. Acı çekiyor."

"Hepsi acı çekiyor. Sadece onun diğerlerinden daha fazla nedeni var."

"Bir adamın hayatını bir şeye adanması ve öldüğünde hayırseverinin desteğini çekmesi ne kötü bir şey. Bu amcanın istediği gibi yapabileceği bir şeydi ama bazıları çok adaletsiz."

Chase, Nicholas'ın kendisini de adaletsiz kısma dahil edip etmediğini merak ediyordu. Bir adam bir unvanı miras aldığında, mirasın konumunu korumak için gereken geliri sağlamasını beklerdi. Nicholas muhtemelen idare edebilirdi ama yıllarca mali durum yüzünden dişlerini gıcırdatacaktı.

"Örneğin sen," dedi Nicholas. "Seni çoğumuzdan daha çok severdi. Onun kaprislerini ve tuhaflıklarını hoş gördün. Pahalı eğlencelerinde ya da onunla ata binerken onunla zaman geçirdin. Seni beş kuruşsuz bıraktı. Sen komisyonunu sattığında ve diğerleri bunu söylediğinde seni savundu-" Nicholas çok şey söylemiş bir adam gibi konuşmayı kesti.

"Bana hiçbir şey olmayacağını söyledi." "Öyle demiştin. Hala-"

Yine de. Sonunda Frederick Amca'nın vasiyetine bir cümle ekleyeceğini ve en sevdiği yeğenini şaşırtacağını düşünmüş müydü? Bunu ummuş muydu? Her insan isterdi. Yine de bunun olmayacağını kalben biliyordu. Dükün pek çok tuhaf fikri olduğu gibi, bazı sağlam fikirleri de vardı ve her ikisi de bu vasiyette rol oynamıştı.

Artık kendi yolunu çizmek zorundasın. Chase İngiltere'ye dönüp ordudan ayrıldığında da böyle demişti. O kadar da kötü bir şey değil. Hayat çok kolay olduğunda erkekler tembelleşir. İyi zihinler gevşer ve iyi vücutlar şişmanlar. On erkekten dokuzu zevk peşinde koşmaktan başka bir şey yapmıyor. Dünya buna daha fazla dayanamayacak. Fransa bize bunu gösterdi.

Nicholas ya da Kevin'in, Frederick Amca'nın yeğenlerinin hayatını zorlaştırmanın nasıl değerli bir miras olacağını düşündüğünü anlayabileceklerinden şüpheliydi.

Nicholas cep saatini çıkardı. "Sanırım şimdi hepsi misafir odasında toplanmışlardır." Ayağa kalktı. "Arkamı koruman için sana güveniyorum."

"Tam da bunu yapmak için yakında size katılacağım. Önce biriyle konuşmam gerek." Chase kapıya doğru ilerledi. "Ve gelecekte, hizmetkârların önünde rahatça konuşmayın."

* * *

Adam onu takip ediyordu. Minerva genç beyefendinin de kendisiyle aynı yolu kullanarak evin içinde dolaştığını fark etti. Ateşle ilgili görevleri bitmiş olmasına rağmen, mutfığa giden çok uzun yolu geri dönerken hâlâ sepetini .

Onun varlığı, tüm evin düzenini ve kimin hangi odayı kullandığını öğrenme planına engel oluyordu. Hatta bazı boş odalara girip ateş yakmış ve adamın oradan ayrılıp ayrılmayacağını görmek istemişti ama her seferinde kendisi ayrıldığında adam oradaydı.

Kütüphaneye gitti. Kimse ona burada ateş yakmasını söylememişti ve içeri girdiğinde bunun nedenini gördü. Büyük şömine çoktan yanmaya başlamıştı ve oda fazlasıyla ısınmıştı. Sepetini yere bıraktı ve iki pencerenin üst kanadını indirdi, böylece ısı dışarı çıkabilecekti. Bu odayı hazırlarken kimin bu kadar dikkatsiz davrandığını bulacaktı.

Ocağa döndü, sepetini tekrar aldı ve gitmek için döndü. Adam aniden karşısına çıkmış, kapıya giden yolu kapatmıştı.

Onu tepeden tırnağa süzdü. Jeremy'den çok daha yaşlı olamazdı ama Jeremy'nin bir kadını gözlerinde böyle kurt gibi bir parıltıyla incelememiş olmasını umuyordu. Yavaş gülümsemesi kafasında uyarı çanlarının çalmasına neden oldu. Aileden biri olduğunu tahmin etti. Onda Chase Radnor'a benzer bir yan görebiliyordu, yüzünü hâlâ belirleyen gençlik yumuşaklığının içine gömülmüştü.

"Gezgin bir tarzın var." Ses tonu bunu bir suçlamadan çok bir gözlem olarak yapıyordu. İkisi olmadan da yapabilirdi.

"Ben burada yeniyim. Bana görevler verildi ama evin haritası verilmedi."

Şaşırmış görünüyordu. "Hizmetkârlara özgü olmayan bir konuşma tarzınız var."

"Normalde öyle biri değilim. Ancak biraz paraya ihtiyacı olan dul bir kadını." Sepetine baktı. "Bunu kısa bir süre için yapmak gururumu çok fazla yememi gerektirmez."

Yüz ifadesi değişti. Yerini yeni bir ifade aldı. Çok iyi bildiği ve şimdi tanık olmamayı dilediği bir ifade. Ona tekrar yukarıdan aşağıya baktı. "Gururundan çok fazla feragat etmeden para kazanmanın her türlü yolu var."

"Birkaç tane. Ancak bu bana uygun. İşçilik umurumda değil." Sağına doğru eğildi, böylece şömine aletlerinin yakınında durdu. "Artık dönüş yolunu bulmalıyım. Mutfakta yardım edeceğim."

Onunla birlikte adım atarak yolunu kesmeye devam etti. "Oraya koşmanıza gerek yok. Burada o kadar çok kişisiniz ki aşçının

kimin çalışıp kimin çalışmaması gerektiğini bilir." Yüzüne bakabilmek için başını eğdi. "Yakışıklı bir kadınsın." Bakışları kadının sepeti tuttuğu yere kaydı. "Güzel eller. Böyle bir iş yüzünden mahvolmaları üzücü."

"Dediğim gibi, benim için sorun değil." Kadının sırtında bir ürperti belirdi. Adamın niyeti onu sıkıştırma şekliyle daha da belirginleşti.

"Ah, ama ben biliyorum. Bu kadar zarif ellerin böyle bir iş yapması çok yazık. Böyle bir yumuşaklığı kullanmanın çok daha iyi yolları var."

Kanı dondu. Tüm vücudu dondu. Kendini çaresiz hissettiğinde nasıl hayatta kalacağını öğrenmiş olan zihninde çok sert bir yer bularak hareketsizliğiyle savaştı.

Ona en soğuk, en vurdumduymaz bakışını attı. "şimdi gitmeme izin vermelisiniz."

"Zorunda mıyım?" Kıkırdadı ama bakışlarına bir sertlik girdi. Kızın ona küçümseyerek baktığını biliyordu. "Burada kimseye hesap vermem, Dük'e bile. En azından size."

Bu evde istediğim her şeyi yapabilirim ve şikayet edersen kimse sana inanmaz.

Tüm vücudu koparılmış bir yay kirişi gibi gerildi. Sepeti vücudunun önüne, diğer elini de arkasına .

Sepeti kadının elinden kaptı, sonra bir adım daha yaklaştı. Diğer eli arkasındaki tutucudaki demir çubuğu kavradığı sırada adamın eli kadının elinin üzerine kapandı.

Adam onun elini tuttu ve diğer eliyle okşadı. Chase'in daha önce yaptıklarını tekrarlıyordu ama bu dokunuş onun dikkatini dağıtmamıştıOnu tiksindirdi. Adamın tutuşu bileğini acıtıyordu. Algernon da onu bu şekilde tutmuştu.

Bakışları kızın yüzüne doğru yükseldi. "Dudaklar da bir o kadar yumuşak, garanti ederim. Ve geri kalanınız da öyle."

Onu kışkırtmamak için tiksintisini kontrol altında tutmaya çalıştı. Eğer daha fazlasını yapmaya kalkışırsa Sopayı sertçe kavradı, sallamaya hazırdı.

"Phillip."

Erkek sesi Minerva'yı ve genç adamı da ürküttü. Elini bıraktı ve geri adım attı.

Minerva omzunun üzerinden bakınca Chase Radnor'ın kapının hemen içinde gördü. Chase'in bakışları diğer adamın sırtını delip geçti.

"Aile toplanıyor." Chase'in konuşma tonu Minerva'nın görebildiği öfkeli yüz ifadesiyle uyuşmuyordu. "Sen de onlara katılmalısın."

Phillip, Chase'le yüzleşmek için döndü. "Herkesin nerede olduğunu merak ettim. Burada buluşacağımızı sanıyordum."

"Hayır. Misafir odası."

"Hemen oraya gideceğim." Yapacak çok işi olan meşgul bir adam gibi uzaklaştı.

Chase kapının kapanmasını bekledi. Sonra Minerva'ya doğru yürüdü ve elini onun vücuduna doladı. "Düşüncesizliğim için özür dilerim, genç kuzen." Sopayı yavaşça Minerva'nın parmaklarının arasından çıkardı. "Kimi rahatsız ettiğinin farkında değildi. Bunu kullanmış olsaydın, onu öldürebilirdin."

Vücudu ona ihanet etti, uzuv uzuv, parça parça, ta ki çekirdeği sarsılana kadar.

İçini tiksinti ve korku dalgaları kapladı.

Sepete uzanmaya çalıştı ama yalpaladı. İki sert el omuzlarını tutarak onu dikleştirdi. Derin mavi gözler yüzünü inceledi. Normal ve sakin görünmeye çalışıyordu ama bedeni hâlâ soğuktan titremek istiyordu.

Bakışları onun gözlerine kilitlendi. Hem merak hem de endişe gözlerinin içine bakıyordu. "Buraya otur." Elleri hâlâ omuzlarındayken onu çevirdi ve onu bir divana.

"Geri dönmeliyim-"

"Otur." Kadın itaat edene kadar omuzlarına bastırdı.

Kadının önünde diz çöktü ve onu yakından izledi. "Ben gelmeden önce daha fazlası oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Bu kadar küçük bir ilerlemeden rahatsız olduğum için beni çok zayıf görüyor olmalısınız." Phillip'in tuttuğu ele baktı. Chase'in nazik baskısının hoş anısı şimdi mahvolmuştu.

"Bence yüzleşmek zorunda kaldığınızdan daha büyük bir tehlike sezdimiz, neyse ki. Eminim o bunu yapmazdı. Yine de burada çok savunmasızsınız. Yarın geri dönmemelisin." Bunu bir emir gibi söylemişti. Kız bundan hoşlanmayacak kadar sakinleşmişti ama tartışacak kadar değil.

"Ben değilsem, diğerlerinden biri. O öyle bir adam," diye mırıldandı. "Bu konuda bana güvenin."

"O zaman diğerlerinden biri olsun," diye tersledi. Sonra derin bir nefes aldı. "Hizmetçiye bütün kadınları uyarmasını söyleyeceğim. Ancak sen-"

"Bir sopadan ya da başka bir silahtan asla uzak kalmayacağım."

"Bu harika bir cevap. Evinde kal. Burada hiçbir şey öğrenemezsin."

Onun bu tavrı kızın öfkelerini ve neşelerini artırdı. "Sizi temin ederim ki zaten çok şey öğrendim. Kuzeninizi durdurduğunuz için minnettarım ama *bana* emir vermeyi düşünmeyin."

Parmaklarını öfkeyle saçlarında gezdirdi. Ayağa kalktı. "Diğerlerine katılmalıyım. Oradaki ateşler çoktan yakıldı, yani senin işin bitti." Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Phillip'in ihlal ettiği elini kullanarak kabul etti. Chase'in sıcak teninin dokusu bu hakareti beklediğinden daha fazla hafifletmişti.

"Şimdi mutfağa inin." Onu kapıya doğru sürükledi ve mahzene inen merdivenlerin yanında ayrıldı.

O basamaklardan inmedi. Bunun yerine hizmetçi merdivenlerini kullanarak bir kat yukarı çıktı ve büyük salonun yanından geçen servis koridoruna ulaştı. Bir kapı buldu ve izleyebilmek için aralık bıraktı.

* * *

Nicholas yüksek sesle, "Seçim basit," dedi, sesi salonu dolduran tartışmaları bastırarak. Diğer konuşmalar onun kızgınlığı karşısında sessizlikle yüzleşene kadar azaldı.

Chase, Nicholas'ın devam etmek için acele etmeyeceğini umuyordu, çünkü bu huzur aralığı çok lezzetliydi. Son sesler de kesilirken geniş odayı gözden geçirdi. Duvarlardan birinde, hizmetkârların koridoruna girişi gizleyen bir panel aralık duruyordu. Oraya doğru yürüdü ve kapağı kapattı.

"Birinci seçenek. Miraslara birisi itiraz ediyor. Herhangi biri. Ve Şansölyelik karar verene kadar hiçbir şey dağıtılmaz. Yani o zamana kadar kimse bir şey alamaz. Ben hariç, çünkü miraslar ayrı bir sözleşmedir, tıpkı düklük tarafından finanse edilen vakıflardaki hizmetçilerin emekli maaşları gibi."

"En azından sonunda hatırı sayılır bir meblağ elde edebiliriz," dedi Dolores küçümseyici bir koklamadan önce.

"İkinci seçenek. Yarın öğleden sonra avukatın şu ana kadar yapılan muhasebeyle ilgili söyleyeceklerini dinleyeceğiz. Nihai rakamlar henüz kesinleşmemiş olsa bile en azından yakında bir ödeme yapılma ihtimali var. Kendisinden kalan tahmini paranın yarısının aramızda paylaşılıp paylaşılamayacağını düşünmesini istedim."

Phillip, "O zaman yarım porsiyon olacak," diye mırıldandı. "Daha fazlasını istemek cazip geliyor."

"Senin için söylemesi kolay Phillip," dedi Agnes. "Sen öyle bir yavrusun ki, her şey bittiğinde hâlâ hayatta olabilirsin. Ancak alacaklılarının o kadar uzun süre beklemek isteyeceklerinden şüpheliyim."

Phillip kulakları kızarana kadar renk değiştirdi. Yirmi iki yaşında ve beş yaş farkla en küçük kuzen olduğu için kendisine yavru denmesinden hoşlanmıyordu. Ayrıca teyzesinin borçlarının ne kadar tehlikeli olduğundan bahsetmesini de istemiyordu. Londra'daki tüccarlara hiç merhamet göstermemiş, hepsi de asılsız beklentilerle kredisini kötüye kullanmıştı. Bu vasiyetnamenin hükümleri bir kez duyulduğunda, Phillip muhtemelen icra memurlarından kaçıyor olacaktı.

Chase şu anda Phillip'in borçlular hapishanesine düşmesini umuyordu. En küçük kuzeninin onu tavsiye edecek pek bir şeyi yoktu. Phillip'in iyi karakterli olmayan bir adama dönüşmesinin onlarca nedeni vardı ama yüz neden bile bugünkü Minerva'ya davranışını mazur gösteremezdi.

Kevin, "Yine de yarım porsiyonu bile kabul edersek, vasiyetleri yazıldığı gibi kabul etmiş oluruz," dedi. "Parayı alan herkes ilk tercihindен vazgeçmiş olur. Amcamın vasiyetine rüşveti dahil etmesi ne kadar iyi. Size hiçbir şey borçlu olmadığı için çoğunuz için cazip olmalı."

Nicholas kibarca, "Sana da hiçbir şey borçlu değildi," dedi. Kevin'in gergin ifadesi buna verdiği tepkiyi ortaya koyuyordu.

"Hala tadını çıkarabilecek kadar gençken alabileceğimiz her şeyi alalım derim." Kuzen Douglas'ın eşi Claudine duygusal bir vurguyla konuştu. "Şu anda masraflarımız var ve yakında hiç de olacağını sanmıyorum. Konuşulanlara bakılırsa Karun kadar zenginmiş. Ben derim ki, avukatın her şey bittiğinde bize kalacak potansiyel miktar hakkında ne belirlediğini duyalım ve onu mümkün olduğunca fazla serbest bırakmaya ikna edelim."

Douglas itaatkâr bir şekilde başını salladı. Douglas asla fazla konuşmazdı. Çocukken bile dünyanın bir gözlemcisi olmuştu, gerçek bir katılımcısı değil. Çok konuşan bir kadınla evlenince, iyi konuşması için kendisinden beklenenler bir gecede azalmıştı. Chase, Claudine'in başka konularda da öncülük ettiğini tahmin ediyordu ama Douglas buna aldırıyor gibiydi.

Bir köşede, kuzenlerin en büyüğü, Douglas'ın ağabeyi Walter, o panellerden bir diğerine yaslanmış bir masanın üzerindeki sürahiden konyak içerek zamanını geçiriyordu. Chase, bu en az tahmin edilebilir durumda nasıl olup da tahmin edilebilir kalmayı başardıklarını düşündü. Nicholas ikinci en büyük amcanın oğlu ve bu nedenle unvanın muhtemel varisi olmasına rağmen, Walter her zaman en büyük olarak konumunun ona Nicholas'tan daha fazla yetki verdiğini düşünmüştü.

Hepsi çocukken bile Walter emir vermeye ve kimsenin dikkate almadığı kararlar almaya çalışırdı.

Şimdi elinde kadeh, sarışın güzel karısı Felicity'nin yanına gitti. Felicity ona, bir tanrıya tapınan bir su perisi gibi hayranlıkla bakıyordu. Felicity'nin ruhani güzelliği ve Walter'ın karanlık yakışıklı yüzüyle yakışıklı bir çift olmuşlardı. Walter diğerlerinin de söz almasını bekledi.

Nicholas, "Avukatın yarın ne yapabileceğini açıklamasını bekleyeceğiz," dedi. "Şu anda sadece seçenekleri ortaya koyuyorum, böylece herkes içinizden birinin bile itiraz etmesi halinde herkesin bundan etkileneceğini anlamasını istiyorum."

Walter bir adım öne çıktı. "Herhangi birimiz bir karar vermeden önce avukatın söyleyeceklerini duymayı bekleyeceğiz."

Kevin sırtıttı. "Nicholas da az önce öyle dedi, Walter."

"Şimdi ben söylüyorum."

Agnes alaycı bir tavırla, "Ne kadar yararlı," dedi.

"Benimle aynı fikirde olduğunuz için teşekkür ederim," dedi Nicholas.

"Yapılacak en doğru şeyin bu olduğu sonucuna vardım,"

dedi Walter. "O lanet parayı istiyorum," dedi Phillip.

"Neden? Borçlarınızı yarı yarıya bile ödeyecek gibi görünmüyor," dedi Dolores. "Tek bir şapkacı bile hakkını alamadan onu çarçur edeceksiniz."

"En azından geri kalanınızdan farklı olarak iyi israf edecek bir tarzım var."

"Babasının oğlu gibi," dedi Agnes. "Tamamen stil, öz yok. Baban bu kriz sırasında Napoli'ye gitmiş, sahip olmadığı parayı harcıyor *olabilir*. Muhtemelen kardeşinin öldüğünden bile haberi yoktur."

"Biliyor Agnes Teyze," dedi Nicholas. "Napoli'de bile bir İngiliz dükü geçtiğinde haber yayılır."

"O zaman burada olmalı, ailesine karşı görevini yerine getirmeli. Tüm kardeşlerim burada olmalı."

Nicholas, "Vasiyetnamede kendileri için hiçbir şey olmayacağını biliyorlardı," dedi. "Oğulları için kızgın olabilirler ama kendileri için değil. Bu onların savaşı değil."

"Yani onlar da diğerleri gibi burada şikayet mi etmeliler?" Kevin Agnes'e sordu.

Phillip, "Vasiyeti gibi kabul ettiğinizi görmüyorum," dedi.

"Kızgın olmak için bir nedenim var. Beklentilerim havadan ve açgözlülüktен kaynaklanmıyor."

Nicholas yüksek sesle, "Herkesin bu konuyu yarına kadar bir kenara bırakmasında ısrar ediyorum," dedi. "Akşam yemeğine ineceğiz ve orada bu konudan hiç bahsetmeyeceğiz. Tiyatrodan, modadan ya da komşularınızla ilgili dedikodulardan bahsedin ama masada vasiyet hakkında tek kelime etmeyin."

"Bu tartışmalar hepimize hazımsızlık verecek," dedi Walter, sanki Nicholas hiç konuşmamış gibi. "Aşağıda bunların hiçbirisi yok. Beni duyuyor musun Phillip? Kevin?"

Önemsiz bir hiyerarşinin geçit töreninde sıralandılar. Chase herkes yerine oturana kadar bekledi, sonra Phillip'in yanına geldi. Phillip'in kolunu sertçe kavradı ve başını kulağına doğru eğdi. "Eğer bir daha bu evdeki herhangi bir kadına herhangi bir şekilde müdahale ettiğini öğrenirsem, seni öldüresiye döverim."

Phillip'in rengi attı ama sonra toparlandı ve ona sırtıttı. Chase gitti ve Douglas'ın arkasında kendi yerini aldı. Yürüyüşe başladıklarında Agnes Teyze'nin Nicholas'ın kulağını büküğünü görebiliyordu.

"Peki, bunu kimin yaptığını biliyor musun?" Walter önünde durmasına rağmen ona hitap etti.

"Bu noktada, *bunun* yapıldığından bile emin değilim."

"Bu işte iyi olduğunuzu sanıyordum. Eğer bir adam ticaretle uğraşıyorsa, bu işte en iyisi olmak için çaba göstermelidir."

"Resmi bir soruşturma yürütmüyorum Walter. Yapmamı ister misin? Ücretimi yemekten sonra sizinle konuşabilirim."

"Biri bu soruşturmalardan birini yapmalı. Eğer onlardan biri yaptıysa" - Walter önündeki ve arkasındaki sırayı işaret etti- "bu bizden bir kişi eksilmesi demek, değil mi?"

Karısı, sanki az önce sonsuza dek anılması gereken sözler söylemiş gibi huşu içinde baktı.

Chase dişlerini sıktı. "Walter, Phillip'in taleplerini çocukça, Douglas'ın pasifliğini de şaşırtıcı buluyorum ama sen tahammül edilemezsin. Akrabalarından biri cinayetten asılırsa, mirastan daha fazla para alacağını hesaplamışsın. Bu fikir sizi dehşete düşürmüş gibi de görünmüyor." Başını Walter'inkinin arkasına yaklaştırdı. "Eğer açgözlülüğünüz bu kadar derine iniyorsa, Sussex'teki sulh yargıcına Frederick Amca'yla olan ilişkilerinizi yakından incelemesini tavsiye edeceğim."

Walter olduğu durdu. Başını çevirdi ve Chase'e dik dik baktı. Karısının yüz ifadesi düştü.

"İlerleyin," dedi Chase. "Diğerleri seni toz içinde bırakıyor."

Altıncı Bölüm

"Hizmetçi bizimle teker teker özel olarak konuştu." Minerva'yla birlikte Rupert Sokağı'na doğru yürürken Elise bu bilgiyi paylaştı. "Bizi aramak için yukarı çıktı. Bizi beyefendiler ve erkek hizmetkârlar hakkında uyardı. Bu onun için iyi bir şeydi, böyle konularda uyarıya ihtiyacım olduğundan değil."

"Dersi mutfakta aldım," dedi Minerva. "Orada genel bir duyuru yapıldı, çünkü başka bir şey için çok meşguldük." Ayakları ağrıyor ve sırtı günün yorgunluğuna isyan ediyordu. Uzun süre sabunla elleri kaşınıyordu. Dinlenebileceği ve günün olayları hakkında düşünmek için zaman bulabileceği evine varmayı arzuluyordu. Sabah yediye kadar Whiteford House'a dönmesi gerektiğinden, böyle bir düşünme süreci beklemek zorundaydı.

Yarın Elise'i ve kendisini her iki yöne götürmesi için bir otobüs kiralayacaktı. Ne de olsa bu bir soruşturmaydı. Evdeki hesabını doldurmak için yakında parası olacaktı ve şimdi bu tür arabalar için ödeme yapması gerekecekti, bu yüzden bu gerçekten bir hoşgörü değildi.

İki kadın, yalnız başlarına, bir sokak lambasının yaydığı ışık havuzundan diğerine geçerek, sanki tekrarlanan şafak ve alacakaranlıkları, günler ve geceleri yaşıyorlarmış gibi ilerlediler. Elise'in yumuşak yüzünü bir süreliğine net bir şekilde görebiliyor, narin yüzüne ve berrak mavi gözlerine hayran kalıyordu ama birkaç metre ileride yanında bir hayalet vardı.

Minerva Elise'i hemen benimsemişti. Minerva onunla Bayan Drable'ın evinde buluştuğunda Elise parlak, hareketli ama aynı zamanda mantıklı bir kız olarak kendini çok iyi ifade etmişti. Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Bürosu için çalışma fikri onu heyecanlandırmıştı. Başlangıçta ara sıra olacaktı ama Minerva bir gün Elise'e düzenli maaş ödeyebileceğini umuyordu.

İlk görevini ayarlaması kolay olmuştu. Minerva ondan sadece Leydi Agnes Radnor'a hizmet ederken kulaklarını ve gözlerini açık tutmasını istemişti.

"Özellikle en genç beyefendiye dikkat etmelisin," dedi, genç ve güzel Elise'i hizmetçi olarak hizmet ettiği odada tek başına düşünerek. "Bir kadını rahatsız edecek türden biri, özellikle de kadının kendisine karşı başvurabileceği bir yol olmadığını düşünüyorsa. Adı Phillip."

"Leydi Agnes'in odasına davetsiz girmeye cesaret edebileceğini sanmıyorum."

"Eğer içeri girerse, hemen çıkacaksınız." Bunu bir emir gibi söyleyince Elise merakla ona baktı, tam da şafak sökerken.

"Belki de geri dönmemelisiniz," dedi Elise.

"Onun gibilerle başa çıkabilecek kapasitedeyim. Ancak sen. . . Ona dikkat et, duydun mu?"

"Evet, hanımefendi." Elise gülümsedi. "Dolores yemekten sonra Agnes'i ziyaret etti, ben de onu yatmaya hazırladım. Dolores yarın avukatı sert bir şekilde sorgulamayı planlıyor. Ayrıca, son düke zarar veren biri varsa, bunun muhtemelen Kevin ya da Chase Radnor olduğunu, çünkü her ikisinin de şüpheli bir karaktere sahip olduğu fikrini paylaştı."

"Buna neden inandığını söyledi mi?"

"Kevin'e gelince, bu onun ortak ilgi alanlarıyla ilgiliydi. Tüm o mekanik deneyler. Gerçek bilim bile değil, dedi. Bir fabrika sahibi de olabilirdi, dedi."

Minerva'nın duymak istediği kişi Kevin değildi. Elise'in geri kalanını açıklamak için yeterli zamanı olduğundan emin olmak için adımlarını biraz yavaşlattı. Bunu yaptığında arkalarından bir ses duydu. Omzunun üzerinden baktı. Hiçbir şey yoktu.

"Diğer Bay Radnor'a gelince, herkesin onu ordudan attığını bildiğini söyledi. Komisyonunu satmasına izin vermişler, ama bütün bunlar son derece kuşkuluymuş ve ona göre Dük'ün araya girmesi sayesinde büyük olasılıkla bir skandaldan kurtulmuş."

"Şüphesiz onun da bunun neden olduğuna dair bir fikri vardı."

"Bu konuda bir şeyler söylemeye başladı, Agnes çok sert bir şekilde 'Skandala yol açmamak için bu konuda konuşmuyoruz' diyerek araya girdi. Dolores'in gerçekten de konuşmayı bırakıp kısa süre sonra oradan ayrılması beni şaşırttı."

Minerva konuşulmayan ayrıntıları merak ediyordu. Eğer bu bir skandala yol açabilecek bir şeyse ve aile bundan bahsetmiyorsa, ciddi bir şeyler olmuş demektir.

Bayan Drable'ın evinden önceki son lambaya ulaştılar. Kapının ardındaki loş ışık görünüyordu. Geldiklerinde Elise merdivenleri tırmandı. "Bekleyin, uşak size eve kadar eşlik etsin."

"Etrafta kimse yok ve sokağın aşağısında sadece altı bina daha var."

Elise mandala dokunmadan önce bir aşağı bir yukarı baktı. "Yarın sabah o zaman."

Kapı Elise'in arkasından kapandıktan sonra Minerva yoluna devam etti. Yine arkasında bir ses duyduğunu sandı. Yumuşak bir ayak sesi. Bu kez arkasına bakmadı. Bunun yerine örgü retikülünün bağını çözdü ve yan tarafına ördüğü iki uzun şapka iğnesini çıkardı. Onları birer hançer gibi kavrayarak merdivenlerden yukarı, kapısına doğru yürüdü.

O bunu yaparken, gölgelerin arasından bir figür çıktı. On adım ötede duruyordu ama ilerlemiyordu. Silüete baktı, sonra ona döndü. "Sen."

"Evet, ben."

"Çok fazla gürültü yapıyorsun. Birini gizlice takip edebilmeniz bile mucize."

"Orada olduğumu bilmen umurumda değildi. Ancak diğer kadın-" "Onun hiç şüphesi yoktu."

"O zaman başardım."

İğnelerini çantasının örgüsüne geri soktu. "Neden bizi takip ediyorsun?"

"Kimsenin size müdahale etmediğinden emin olmak istedim."

"Phillip'in sokakta kadınlara sarkıntılık etmesinden endişe ediyor musunuz? Umarım kadar aptal değildir. Söz veriyorum, beni bir daha rahatsız ederse onu öldürmeyeceğim ama pişman olmasını sağlayacağım."

Kısık bir kahkaha. "Eminim yaparsın." Birkaç adım daha yaklaştı. "Ben de merak ettim. Aile hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Tüm akrabalarınızla tanışma şerefine nail olmadım, bu nedenle herhangi bir fikir oluşturmadım."

"Hepsiyle tanışmadınız ama hepsini gözlemlediniz."

Görünüşe bakılırsa kızın onları salonda izlediğini biliyordu. Bu onu şaşırtmıştı çünkü bunu yapmasına engel olmamıştı. Eğer ilk paneli kapatan oysa, nedense ikincisini kapatmamayı tercih etmişti.

"İçeri gelin. Bunu sokakta tartışamayız." Anahtarını kilide yerleştirdi.

Arkasında ses yoktu. Şöyle bir baktı ve adamın hâlâ aynı yerde durduğunu gördü.

"Yapmamalıyım-"

"İtibarım için mi endişeleniyorsun?" "Sen endişelenmiyor musun?"

"Bir kadın evlenmemeye karar verdiğinde, hakkında yapılan boş dedikodular için çok daha az tehdit oluşturur. Şimdi neredeyse gece yarısı oldu, evlerin hepsi karanlık,

Ve sizi temin ederim ki bu sokakta açıklanamayan nedenlerle geç gelen ilk kadın ben olmayacağım. Ayaklarım ağrıyor, ya içeri gelin ya da size iyi geceler dileyeyim."

Omuz silkmış gibi görünen bir hareketten sonra merdivenlerden çıktı ve onu içeri kadar takip etti.

* * *

Onun iyi ismi için ondan daha fazla endişelenmesi çok uzak bir ihtimaldi. Chase onu loş resepsiyon salonuna kadar takip etti. Böyle bir ziyaretin normal sonuçları, onun karşısındaki varlığının sıcaklığına ve kaputunu çözerken yayılan hafif kokuya karşı tetikte olmasını sağladı. Lavanta.

Avukatla görüştüğünü biliyordu. Bu mütevazı evde daha ne kadar kalacağını merak ediyordu. Yakında çok daha iyisini alabilecekti.

"Nihayet döndün, değil mi?" Beth adındaki yaşlı kadın kapı pervazından baktı, beyaz şapkası yüzünün etrafında sarkık dalgalar halinde sallanıyordu. Onu gördü ve kaşları fistoların altında birbirine yaklaştı.

"Geliyorum. Sana bu kadar geç kalmamanı söylemiştim."

"Divanda yarı uyuyakalmışım. Şimdi yukarı çıkacağım." Kaşlarını çatarak ona doğru baktı. "Tabii kalmamı istemiyorsan."

"Buna gerek yok. Bay Radnor fikirlerini karşılaştırmak istiyor, beni sorgulamak değil."

"Sen öyle diyorsan." Beth ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Birazdan gideceğim, söz veriyorum." Masum bir gülümseme takınmaya çalıştı. "Jeremy daha dönmedi mi?" Minerva sordu.

Beth başını salladı. "En az bir saat önce geldi. Daha fazla da olabilir. Dediğim gibi uyukluyordum."

"O zaman yarın onunla konuşurum. İyi geceler, Beth."

Beth gece mumunu merdivenlere taşıdı ve tırmanmaya başladı.

"Burada konuşabiliriz." Minerva, Beth'in az önce çıktığı kütüphaneye doğru ilerledi. "İstersen şu sürahide şeri var." Divana çökmeden önce bir masayı işaret .

Geçen seferki gibi soyunma elbisesi giymemişti ama rahat duruşu ona kafasına vurduğu geceyi hatırlattı. Şöminenin yanında duran ve neredeyse Phillip'in üzerinde kullanacağı sopaya benzeyen sopaya baktı. Muhtemelen güvende olduğundan emin olmak için kimsenin onu evine kadar takip etmesine ihtiyacı yoktu. Bu onun için saçma bir dürtüydü, Phillip'e duyduğu öfkenin bir sonucuydu.

Phillip'in davranışları bütün akşam boyunca hiç sakinleşmemişti. Kızın o eve gidip gelirkenki savunmasızlığı, sonuç olarak aklına takılmıştı.

O yüzleşme sırasında kadının yüzündeki ifade de aklından çıkmamıştı. Dehşet. Bu bakışı daha önce savaş alanında görmüştü. Bunu takan erkekler neredeyse hiçbir zaman hayatta kalamazdı. Bu, davetsiz misafirlerin kafasına yatak ısıtıcılarıyla vuran bir kadından beklenecek bir tepki değildi.

"Hizmetçiye kuzeniniz hakkında uyardığınız için teşekkür ederim," dedi. "Personeldeki tüm kadınlara uyarılar yapıldı."

"Onu ayırmadım ama ona evde çok sayıda erkek olduğunu hatırlattım. Bazılarının geçmişi bilinmiyordu, bazılarının ise çok fazla yetkisi vardı. Hizmetçi, bir hizmetçinin birileri tarafından rahatsız edildiğini gördüğümü öğrenince şok oldu. Tepkisine bakılırsa daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı. Belki de son dük hüküm sürerken böyle bir şey yaşamamıştı."

"Evlere hizmetçi yerleştiren bir kadınla arkadaşım var ve ona göre bu yaygın bir hikaye. Hizmetçiler şikayet etmezler çünkü kendilerine inanılmayacağını düşünürler." Dizlerini bükebilmek ve ayaklarını divanın minderine uzatabilmek için kendini divanın kenarına yasladı. "Beni bağışlayın ama bütün gün ayakta durdum ya da yürüdüm."

Ayakkabıları elbisesinin eteklerinden dışarı fırlamıştı. Ayaklarının da elleri kadar güzel olup olmadığını merak etti. Muhtemelen öyleydi. Narin, güzel ve yumuşak... Böyle bir ayağın bacağına derisinde kaydığını hayal etti.

Yumuşak okşayış dizine ulaştığında fantezisini öldürdü. Alçak ışık, geç saat, aklını gitmemesi gereken yerlere gönderiyordu. Şu anda bu kütüphanenin mahremiyeti erkekliğine bir siren şarkısı gibi söylüyordu. O divanda çok güzel görünüyordu. Rahatlığı ve gayri resmiliğiyle neredeyse evcimen.

"Eğer yukarı çıkıp daha rahat bir giysi giymek istersen, bekleyebilirim."

Hafif bir şaşkınlık, sonra bir kahkaha. "İtibarımla ilgilenmediğimi söylediğimde, sizi soyunuk bir elbiseyle ağırlayacak kadar umursamaz olduğumu kastetmemiştim."

"Ama yine de bir kez yaptınız."

"O zaman başka seçeneğim yoktu. Gecenin bir yarısı evime girdin."

"Yine de bir emsal."

"Nazik ve biraz da yaramaz teklifinizi reddetmek zorundayım."

Sandalyelerden birine oturdu ve ona en yakın olanı alma isteğine direndi. "Sokaktaki sorumu tekrarlamak gerekirse, onlar hakkında ne düşündünüz?"

"Algılarıma değer verdiğiniz için mi soruyorsunuz, yoksa dalkavukluk yaparak benimle flört etmek için mi?"

İşte bu açık sözlülüktü. "Gerçekten merak ediyorum diyelim."

Küçük gülümsemesi, adamın iltifatını reddetmemiş olmasını kaçırmadığını gösteriyordu. Elinin arkasına bir esneme bastırdı. "Uykuya ihtiyacım olduğu için nazlanarak vakit kaybet. Bence onu içlerinden biri öldürdüyse, bu ya Walter ya da Dolores'tir. Kevin'i de eklerdim ama onun ülke dışında olduğunu duydum. Phillip de serserinin teki olabilir ama bunu yapacak cesareti olduğunu sanmıyorum." Omuz silkti. "Ya da, tabii ki, sen de olabilirdin."

"Ben mi?"

"Bunun için pek çok neden düşünebilirim. Ayrıca cesaretten de yoksun değilsiniz. Bence zaman zaman kendinizi kaybediyorsunuz ve bu da hesaplanmış bir suç değil, bir tutku eylemi gibi görünüyor. Daha çok bir fırsat meselesi."

"Hiçbir nedenim yoktu. Beni vasiyetten çıkardığını biliyordum, dolayısıyla kazanacak bir şeyim yoktu."

"Belki de o akşam size söylediği için biliyordunuz ve öfkeyle tepki verdiniz."

"Bana haftalar önce söyledi."

"Sen öyle diyorsan." Bir omuz silkme hareketi daha, ne iddia ederse etsin soruyu açıkta bıraktı.

"Bunu yaptığımı inanamazsın."

"Bunun bir olasılık olduğunu söyledim. Tıpkı benim yapmış olabileceğime inandığınız gibi. Şimdi, neden Walter'ı suçladığımı bilmek istemiyor musun? Sadece kendini beğenmiş olduğu ve her şeyi hak ettiğini düşündüğü için ya da Nicholas'ın kendisini çok daha nitelikli gördüğü halde dük olmasına içerlediği için değil." Biraz eğildi. "Karısı yüzünden."

"Felicity?"

"Onu idolleştiriyor. Onun yersiz hayranlığını, muhtemelen *onu* sevdiğinden daha çok seviyor. Kadının bir servetle ilgili beklentileri olmasına izin verdiyse ve onu hayal kırıklığına uğratması gerektiğini öğrendiyse ... Ayrıca, o öyle bir adam ki

Muhtemelen her şeyi rasyonalize edebilen biri. Eğer o yaptıysa, hiç şüphesiz sonunda kendi ölümünden amcasını sorumlu tutan uzun bir açıklaması vardır."

Walter'a benziyordu. Her zaman suçlayacak başka birini bulurdu. Hep öyle yapardı, hepsi çocukken bile.

Bütün bunları bir saatlik kulak misafirliğinden çıkarmıştı. Başka biri olsa Walter'ın sıkıcı mülayimliğini ve tahmin edilebilir doğruluğunu olduğu gibi kabul ederdi.

"Peki Dolores?"

"Ah, kızgın kız kardeş. Çok kızgın. Sadece vasiyetle ilgili değil. Kardeşiyle ilgili bir konuda da öfkeli."

Her zaman Dolores'in sadece nahoş bir mizaca sahip olduğunu varsaymıştı. Frederick Amca'yla ilgili olması bir , bunun bir nedeni olabileceğini hiç düşünmemişti.

Sinsice gülümsedi. "Sana zaten çok şey öğrendiğimi söylemiştim. Kız kardeşi biliyor. Eğer öğrenmek istersen, Agnes'in gözünü korkut. Bugün konuşurlarken en ufak bir imada bulundular ve ben de ateşi yaktım. Bu çok geçmişte kalmış bir şey."

"Gözünü korkutmayacağım, ama bana güvenmesi için onu ikna edebilirim."

Sessizce güldü, odanın sessizliğinde hoş bir melodi çıkardı. "Kolayca kandırılabilir bir kadın gibi görünmüyor. Ya da büyülenmiş."

"Her ikisinde de gücümü hafife alıyorsunuz."

Bakışlarını ona dikti. "Hiç de değil." Sanki ruhunu okumaya çalışıyormuş gibi dikkatle onu izledi. Adam gözlerini kaçırmayı reddetti ve elinden gelenin en iyisini yaptı. Bu, zar zor aydınlatılmış odada aralarında asılı duran sıcacık samimiyeti artırdı.

"Size vasiyetten ne zaman bahsetti? Değiştirmeden önce mi yoksa değiştirdikten sonra mı?" diye sordu.

"Ölmeden yaklaşık bir ay önceydi. Emin olamıyorum ama bana söylediği sözler bunun yakında gerçekleşeceğini ima ediyordu."

"Her bilgilendirdi mi?" "Hayır."

"Sadece sen mi?"

"Sadece ben." *Ordu meselesi yüzünden değil. Bunu bilmenizi istiyorum. Hepinizi büyük miraslardan çıkarıyorum. Paylaşacak bir şeyler kalacak ama her birinize bir servet düşmeyecek.*

"Sanırım bunu neden yaptığını yanlış anlamadığımdan emin olmak istedi." Açıklama yapmak zorunda değildi ve yaptığı anda kendine lanet etti.

Lanet olsun, bu odadaki ruh hali onu dezavantajlı duruma düşürüyordu, onu değil.

"Belki de diğerlerinden bazıları bir şekilde öğrenmiştir. Birileri onun yeni bir vasiyetname imzalanmadan önce ölmesini ummuş ve bu olasılığın gerçekleşmesini teşvik etmiş olabilir."

Bir akrabasını düşünmesine izin verdiğinde böyle düşünüyordu. O kadınlardan birine yüklü bir miras kalırsa çok daha iyi olurdu. Buradaki kadın gibi.

Bu fikir ona, Minerva Hepplewhite'ın evine girip bunun kanıtını aradığı zamanki kadar çekici gelmiyordu. Gecenin ve ruh halinin muhtemelen bununla çok ilgisi vardı. Sabah olduğunda tekrar net bir şekilde görecekti ve onun hâlâ en iyi şüphelisi olduğunu anlayacaktı.

"Onlardan herhangi birine söyledin mi?" diye sordu. "Çünkü eğer söylediyse, o kişi bir başkasına söylemiş olabilir ve bu böyle devam eder."

"Hayır, yapmadım." Evet, lanet . Nicholas'ı uyarmıştı.

"Takdire şayan bir sağduyu. Ne yazık ki bu sizi listenin üst sıralarına yerleştiriyor."

"Neredeyse senin kadar yüksek mi?"

"O kadar da yüksek değil. Ancak herhangi bir soruşturma için ilgi çekici bir kişi olacak kadar yüksek."

Kendisinininkini kastettiğini varsaydı. Öğleden sonra olsaydı ve onunla bir ofiste konuşuyor olsaydı, ışık bu kadar alçak ve yüzünü okşayıcı olmasaydı ve gece yalnız olduklarını vurgulamasaydı, durumu tersine çevirebilir ve kendi sorularını sorabilirdi. Dükün ölmesini istemek için çok az kişinin onun kadar nedeni olduğunu, çünkü çok az kişinin onun kadar fayda sağladığını hatırlatabilirdi.

Ancak şu anki ruh hali bunu gerektirmiyordu, hatta istemiyordu bile. İçinde kaynayan ve onun boğucu rahatlığının farkındalığının hoş bir şekilde artmasına neden olan şey şüphe değildi. Kız ileriye dönük ya da uygunsuz hiçbir şey yapmamıştı ama yine de baştan çıkarılma yolundaydı. Kadının niyetinin bu olup olmadığını ya da ne olduğunu bilip bilmediğini anlayamıyordu.

O divana gidip ona uzanırsa ne olurdu? Birbirlerine bağlı bakışları, sessiz konuşmaları, gecenin sessizliği, olası katiller hakkında konuşmaktan başka bir şey için yalvarıyordu.

Dudakları hafifçe aralandı. Bakışları sanki gözlerinin arkasında başka bir lamba yanmış gibi ısındı. Onu incelemesi aynı anda hem temkinli hem de meraklı bir hal aldı.

Dik oturdu ve ayaklarını tekrar yere bastı. "Sanırım almaya geldiğiniz şeyi aldınız."

"Pek sayılmaz."

Adamın iması çok inceydi ama kadın imayı duymuştu. İfadesi bu düşünceden vazgeçirecek kadar sertleşti. Pek umutlu değildi. Bu şartlar altında tuhaf bir ilişki olurdu.

Kadın ayağa kalktı ve adam da kalktı. "Hizmetçilik görevime tekrar başlamadan önce biraz dinlenmeliyim. Şimdi gitmelisin."

Gitmek istemiyordu. Bütün gece konuşmak ya da daha iyisi hiç konuşmamak ama onu her türlü şekilde araştırmak istiyordu. Elbette bu pek çok nedenden dolayı imkânsızdı, en önemlisi de onun buna asla izin vermeyecek olmasıydı.

Onu odanın kapısına kadar takip etti ve küçük kabul salonuna çıktı. Küçük alan birbirlerine daha da yakınlaşmalarına neden oldu. Kadın onu dışarı çıkarmak için kapıyı açtı.

"Gelecekte Whiteford House'a yalnız gidip gelme," dedi ayrılırken.

"İstenmeyen başka talimatlarınız var mı Bay Radnor?"

Eşikten adımını attı. "Sadece bir tane. Gecenin bir yarısı erkek ziyaretçi kabul etme. Akıllarına bir şeyler gelecektir. Bu kaçınılmaz."

Kapı kapanırken ay ışığında küçük bir gülümseme oluştu.

* * *

Minerva dudaklarındaki gülümsemeyi hissetti. Son beş dakikayı yeniden düşünürken sırtını kapıya dayadı.

Bu adamdan kendisine doğru gelen erkek ilgisini fark etmesi uzun sürmemişti. Artık böyle şeyler aramıyordu ama aralarındaki güç yadsınamazdı. Ortam ancak samimi denebilecek bir yakınlığa bürünmüştü ve Chase Radnor belli ki bunun ne anlama gelebileceğini keşfetmeyi düşünüyordu.

Anılarını bir araya getirmesine neden olan şey, onun değil, kendisinin verdiği tepkiydi.

Canlı hisler içinde canlanmıştı. Adamın ilgisi onu gururlandırmıştı. Bundan ve yakınlıktan daha fazlasını istemişti. Kapının yanında büyülenmiş bir halde dururken tüm bunları yeniden yaşadı. Geriye dönüp baktığında, en azından hafifçe ... iyi, muhtemelen ne olduğunu söyleyebilirdi ... hafifçe *tahrik* olmuş gibi görünüyordu.

Algernon'un bütün bunları onun için mahvettiğini düşünmüştü. Bir erkeğe karşı böyle duygular besleyecek kadar güvenme yeteneğini yok etmişti. Peki ya Radnor? Eğer bir erkeğe güvenmemesi gerekiyorsa, o da oydu.

Ve yine de . . . Ellerine baktı. O *güzel* ellerine. Adamın dokunuşu onu itmemiş ya da korkutmamıştı. Phillip'in tutuşuna tepki de nefretinin ortadan kalkmadığını gösteriyordu. Ama nedense Chase Radnor onun her zamanki tepkilerini kışkırtmıyordu.

Bir kadının duygularını tekrar tanımaktan rahatsız olmazdı. Her erkekten şüphelenerek yaşlanmamayı umuyordu ama öyle olacağını tahmin ediyordu. Yine de zaman zaman dokunulmak, hatta eğer bulunabilirse şefkatli kollara sarılmak güzel olurdu. Yine de Radnor'un kollarını uygun görmek garip olurdu. Ve yine de . . .

Kütüphanede birkaç dakika boyunca, gözlerindeki o özel sıcaklık dikkatini çektiğinde, baharın vaadini taşıyan taze bir esinti içine girmişti.

Yedinci Bölüm

Akrabalar geç kalktığı için Minerva da görevlerini geç yerine getirdi. Aile giyinip güne hazırlanırken o da odaları dolaştı.

Kevin, Leydi Dolores'i ziyaret ederken hizmetçisi saçlarını giydirdi ve Minerva ateşi yaktı.

İçeri girdiğinde Dolores, "Otur," diye emretti. "Seni çağırdım çünkü müttefik olabileceğimizi tahmin ediyorum. Agnes vasiyetnamedeki hükümleri olduğu gibi kabul etmeleri için herkese baskı yapacak. Şimdi yarım somun diyor. Neredeyse yarısı, diyorum. Kardeşimin yaptıklarından memnun olmadığınız kesin."

"Yarım somun ama şirketin diğer yarısı cahil birine gittiği için değersiz. Tahminime göre iki yıl içinde iflas edeceğiz. Eğer bunu babama ya da kuzenlerden birine bıraksaydı-"

"Ben paradan bahsediyorum, o şirketten değil." Derin bir iç çekiş. "Erkekler ticaretle uğraştığında sorun budur. Düşünebildikleri tek şey bu olur. Eğer iradeye meydan okur ve kazanırsak, istersen on şirket kurmaya yetecek kadar paran olacak. Gözünü asıl ödülден ayırma, Kevin."

Sessizlik Minerva'nın sırtını dondurdu. Yakıtı yakmakta güçlük çekmeye özen gösterdi.

"Dolores Teyze, siz bunu ticaret olarak düşünebilirsiniz. Ben bunu ilerlemenin yararına uygulanan bir bilim olarak görüyorum."

"Evet, evet. Her şey iyi ve güzel. Senin de bizim gibi eski moda bir mirasa ihtiyacın var. Bu arada baban nerede? Kardeşleri burada . Bilgilendirildiklerini biliyorum."

"Babam bana, Frederick Amca'nın uzun zaman önce kardeşlerine, annelerinden aldıkları payın ve yıllar boyunca verilen harçlıkların kendi neslini yeterince telafi ettiğini söylediğini anlattı."

"Gerçekten mi? Ne saçmalık. Agnes ve beni bu değerlendirmeye dahil etmediğine inanıyorum. Evli olmayan kız kardeşler için durum farklıdır."

"Belki de Frederick Amca'nın bu konudaki görüşünü doğrudan babama sormalısınız."

"Yapardım, ama o burada değil."

"Kendisi şehirde. Onu arayabilir ve avukatın gelişi için zamanında geri dönebilirsiniz."

"Sana soruyorum, Kevin. Zorluk çıkarmayı bırak."

"Dük sizi ve Agnes Teyze'yi de dahil etti. İkinizin de evlenebileceğinize inanıyordu ama evlenmediniz çünkü maaşlarınız o kadar yüksekti ki evliliği bir basamak olarak görüyordunuz. Ona göre siz de -babam Dük'ün bunu nasıl ifade ettiğini söylemişti- yeterince beslenmiştiniz."

"Nasıl cüret ederler! O ve Frederick her zaman gereğinden fazla zekiydiler ve bu konuda da kibirliydiler. Çok tuhaf bir kabuğun içinde iki tuhaf bezelye."

"Başka bir garip bezelye ile konuşuyorsun. Şimdi size iyi günler dilemeliyim. Bugün avukatla olan toplantı dışında hiçbir aile toplantısına katılmayacağım. Müttefiklerinizi başka yerlerde aramalısınız. Kuzen Walter mesela. Ya da genç Phillip. Sonuncusu Dun bölgesine o kadar uzak ki muhtemelen teklif edeceğiniz her rüşveti kabul edecektir."

Kapı kapanır kapanmaz, Dolores mırıldanmaya ve kekelemeye başladı. "Kaba çocuk. Her zaman öyleydi. Sahip olduğu az şey için fazla gururlu. Chase gibi bir başkası da istifa ediyor. Bunun utancına katlanılamaz. Kızım! Şu kıvrımı düzelt! Nasıl yapılacağını sana iki kez söyledim. Nicholas bizi burada barbarlar gibi yaşıyor, hizmetçiler için bu kadar kötü bahanelerle ve-"

Minerva ayağa kalktı, sepetini aldı ve kadın şikâyet ederken oradan uzaklaştı.

Walter hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak, daha sonra o odaya yöneldi. Ne yazık ki hem kendisi hem de karısı orada değildi. Minerva gardırop ve tuvalet masasına göz attı. İkisini de karıştırmak çok riskli olacaktı. Bulacak bir şey olduğunu da sanmıyordu. Merakını bastırdı, şömineyle ilgilendi ve sonra yoluna devam etti.

Yarım saat sonra kilere indi ve sepetini yerine koydu. Sonra mutfığa uğradı.

"Yıkanacak çamaşırlar var," dedi aşçı, başparmağını evin arka tarafına doğru uzatarak. "İşi olmayan birini oraya göndermem söylendi, o da senmişsin gibi görünüyor."

Çamaşırhanenin kapısı açıldığında Minerva dirseğine kadar sabunlu suya batmıştı.

Chase girdi.

"Beni nasıl buldun?" dedi tahtayı keten bir çarşafı ovmak için kullanırken.

"Sabah işlerinden sonra mutfakta yardım ettiğinizi söylemiştiniz. Bayan'a sordum.

Fowler, aşçı, neredeydin?"

Onun gelişi, bu odaya girdikten sonra oldukça düşen moralini yükseltti.

"Bir şey mi istiyorsun?"

Yavaş bir gülümseme oluştu. "Hiç de değil, genç kuzenimin hâlâ peşinde olmadığına dair güvence dışında."

Kadınlığı başka kelimeler duymak istiyordu. *Evet, arkadaşlığın, öpücüğün, arzun.*

Onun nesi vardı? "Bugün şu ana kadar görünmez oldu. Onu uyardın mı?"

"Bunu buradaki herhangi biriyle tekrar denerse onu döveceğime söz verdim. Bunu yapmak için bir bahanem olmasını tercih ederdim. Birkaç dayak ona iyi gelecektir."

"Belki de onun potansiyel iyi araştırma nesneleri listemdeki yerini yeniden gözden geçirmeliyim."

"Miras kalmayacağını öğrendiğinde endişelenmek ve öfkelenmek için haklı sebepleri olsa bile, cesareti olmadığına katılma eğilimindeyim. Birkaç yıldır etkileyici bir hoşgörüyü beklentileriyle yaşadı."

"Sizin gibi değil o zaman."

"Çoğumuz gibi değil."

Çarşafı çevirdi. Kırmızı ve sabunlu elleri dikkatini çekti. Tırnaklarını kontrol etmek için durakladı. Bir çamaşırcı kadınıninkine benziyorlardı. Şaşırtıcı değildi, çünkü o da bir çamaşırcı olmuştu.

Tekrar ovalamaya başladı ama Chase'in dikkatinin de ellerinde olduğunu fark etti.

"Sadece bir gün daha," dedi. "İyileşecekler."

"Senin casusluk yapacak birini bulamaz mıydın?" Garip bir soruydu. Kadın kararlılıkla ovuşturdu.

"Ah, sen *yaptın*." Daha da yaklaştı. "Burada sana yardım eden arkadaşların var. Olabileceğini düşünmüştüm."

"Bunu yapmak için başka kimseye ihtiyacım yok. Benim gözlerim ve kulaklarım var." "Ama daha fazla göz ve kulak faydalı olacaktır."

"Hizmetçiler arasına bazı arkadaşlarınızı ya da çalışanlarınızı yerleştirdiniz mi? Sen yerleştirdin diye mi yerleştirdiğimi sanıyorsun? Ne kadar zekisin. Acaba hangileri olduğunu tahmin edebilir miyim?" Düşündüğünü belli eden bir tavır takındı. "Uşak Andrew mu? İnsanların her türlü sırrını ortaya çıkaracak kadar sevimli biri."

"Eğer onu buraya yerleştirmiş olsaydım, onu uşak yapardım. Kapalı kapılar ardındaki odalarda öğrenecek daha çok şey var."

Gerçekten de vardı. Elise, Leydi Agnes'e hizmet ederken her türlü bilgiyi sağlamıştı.

Yıkanması gereken çarşaf yığınının önünü kesti. arşafını durulama küvetine attıktan sonra ona hareket etmesini işaret etti. Adam döndü, bir havlu kaldırdı ve ona uzattı.

Su çok fazla soğumuştı. Fıçıya atmadan önce ellerini havluya sildi, ardından suyun ısındığı şömineye doğru yürüdü.

Diğer eller büyük çaydanlığın sapında onunkilerle buluştu. Güçlü eller. "Ben yapacağım," dedi.

aydanlığı kaldırıp küvete taşıdı ve içine boşalttı. Sıcaklığı test etmek için parmaklarını içine soktu. "Çok sıcak. Biraz bekle."

Onu bir kenara itti. Ellerini içeri daldırdı ve havluyu buldu.

"Andrew'dan bahsetmeniz ilginç. Bu sabah seni ve onu bahçede birlikte gördüm," dedi. "Kulak misafiri olduğu şeyleri öğrendiğinizi sanıyordum. Ya da sadece flört ediyordunuz."

Andrew'u, buradaki kısa süreli görevi sona erdiğinde işletmesine iyi bir katkı sağlayıp sağlamayacağını görmek için değerlendiriyordu. Cana yakın ve çok genç olmayan uşağın insanları rahatlatan bir tavrı vardı. "Andrew benim arkadaşlarımdan biri değil, yani yanıldınız."

"Gözlerinize ve kulaklarınıza yardım etmesi hakkında mı? Yoksa flört etmesi hakkında mı?"

Ovalamayla bıraktı ve ona baktı. Alaycı bir gülümseme yoktu. Gözlerinde muzip kıvılcımlar yoktu. Ciddi bir soruydu bu. Aklından saçma bir düşünce geçti. *Adam kıskançtı.* Bunu düşündüğü için neredeyse kendine gülecekti. Yine de adamın orada durup onu izlemesi, bir yanıt beklemesi ...

"İyi doğmuş bir beyefendi olarak, hizmetçilerin birbirlerine karşı nasıl gayri resmi davrandıklarını anlayamazsınız," dedi. "En iyileri de kollar. Aşçının bana biraz dinlenmem için zaman vermesinde ısrar etti ve kaçmak için beni dışarıya davet etti."

Neden açıklama yapıyordu? Bilmesi ya da umursaması için hiçbir neden yoktu. Andrew'u öpüyor olsaydı bile bu onu ilgilendirmezdi.

"O zaman diğerlerinin kim olduğunu tahmin etmek bana kalıyor." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "İlave kulakların ne kadar faydalı olacağını sadece sen düşündün. Güzel bir şey, değil mi? Karşınızda profesyonel bir dedektif duruyor ve siz ondan daha zekisiniz."

Burada birinin olduğunu teyit etmemiştir. Eğer onu kandırmayı düşündüyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yine de onun övgüsü karşısında içi parladı. Bunu da mesleği haline getirmeye niyetli olduğuna göre, başka bir araştırmacının ona zeki demesi iyi bir şeydi.

"Gerçekten zeki olsaydım, aile avukatına benim için casusluk yapması için rüşvet verirdim. Bu öğleden sonraki toplantıya kulak misafiri olmak için bundan başka bir yol düşünemiyorum." Havluyu durulama küvetine attı.

Suyuna bir keten daha bıraktı. "Orada olacağım." "Elbette."

"Yani size neler olduğunu anlatabilirim. Böyle bir casusluk değil. Sadece bazı ayrıntıları aktarabilirim."

Elindeki keteni sıkarak şaşkınlığını gizledi. "Bunu neden yaptın ki?"

"Neden olmasın?" Son çamaşırın durulama küvetine uçuşunu izledi. "Şimdi bununla uğraşmak zorunda mısın?"

"Yukarıdaki yangınları kontrol etmem gerekiyor. Başka birinin durulayıp asması gerekecek."

Cebinden mendilini çıkardı ve açtı. Kadının elini tuttu ve kuruladı. Sonra aynı şeyi diğer eline de yaptı. "Ordudayken, iş elleri çatlatacak ve kanatacak kadar acıttığında, erkekler onları yatıştırmak için yemeklik yağ kullanırdı. Mutfığa git ve biraz bul. Hemen silsen bile, yıkamaya çalışsan bile, cildin korunacak ve daha hızlı iyileşecektir."

"O toplantıda neler olduğunu bana gerçekten anlatacak mısın?"

"Eğer istersen. Bu kadar çok kişi orada olacağı için sır olmayacak. Bu akşam siz evinize döndükten sonra bir telefon görüşmesi yapacağım ve size detayları anlatacağım."

Geç saatte arayanlar olmaması konusunda onu uyarmıştı, değil mi? Erkeklerin bu kadar geç saatte eşliğini aşmalarına izin verirse fikirleri olacağını söylemişti. Yine de burada kendini tam da bunu yapmaya davet ediyordu.

Hassaslaşmanın zamanı değildi. Chase'in Dük'ün ölümüyle ilgili bir soruşturma yürüttüğü açıktı. Yetkilileri bunun bir kaza olmadığına ikna ederse, kendisi hakkında da yeni soruşturmalar açılmasını bekliyordu. Dükün zamansız ölümünün ardındaki gerçek suçluyu bulmak için fazla zamanı olmayabilirdi.

"Saat dokuzda buradan ayrılacağım," dedi. "Saat onda ararsan, o zaman konuşuruz."

"Tek bir şartım var. Eğer ben seninle paylaşırsam, sen de benimle paylaşmalısın."

Başını salladı ve onu çamaşırlarla baş başa bıraktı. Ona vermek için birkaç parça bulacaktı. Mutfığa doğru ilerledi. Yemeklik yağ, dedi. Aşçının dikkati dağılmışken biraz aldı.

Sekizinci Bölüm

"Kıçları yanıyormuş gibi oradan akın akın çıktılar." Jeremy evin mutfağında annesi ve Minerva'yı eğlendirirken, her ikisi de birer kadeh Porto şarabı içti. Whiteford Evi'ndeki görevlerinin sona ermesinin kutlamasıydı bu. Jeremy'maaşı önündeki masanın üzerinde duruyordu. yığın bozuk para kişisel harcamaları için Beth'le paylaşılacaktı ama Minerva'nın maaşı ev masraflarına gidecekti.

Beş yıl önce kaderlerini birleştirdiklerinde böyle anlaşımlardı. İkisine de ödeme yapmıyordu ama evin geçimini sağlıyordu. Birkaç yıl boyunca sattığı mücevherler bunu karşıladı. Geçen yıl hayat daha istikrarsız hale geldi.

Son birkaç gün için aldığı ücret çok fazla değildi ama vakfın gelirlerinden bir kısmını elde edene kadar ona yardımcı olacaktı. Ayrıca, Bayan Drable'dan gelen ve Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Bürosu'nun hizmetlerinden yararlanmak isteyebilecek bir kadının adını içeren bir mektup bulmak için geri dönmüştü. Öyle olmasını umuyordu ve bunun tek nedeni biraz para kazanmak değildi. Bunun başarılı olabileceği bir girişim olduğunu kanıtlamak istiyordu.

"Hiçbiri mutlu görünmüyordu," diye ekledi Jeremy. "İki saatten fazla meşguldük ve beklemeyle ilgili pek çok şikâyet aldık. Atları ve arabaları hazırlayan sadece üç kişiydik, bu yüzden hepsi bir anda yapılamazdı, değil mi?"

"En az mutlu görünen kimdi?" Minerva sordu.

"Süslü yelekleri tercih eden şu genç olan. Diğerleri kadar öfkeli değildi, koyu renk saçlı, kalın sesli kadın gibi, ama perişan görünüyordu."

"Bu Phillip olmalı. Paraya ihtiyacı var. Savurgan ve her yere borcu var. Sonu borçlular hapisanesi olabilir."

"Eğer borç para veren tiplere gittiyse, durumu bundan daha kötü olabilir."

Minerva, Phillip'in endişelerinin kendi fiziksel güvenliği için olduğunu düşünmemişti. Amcasının vasiyetini değiştireceğini düşünürse bu onu çok aceleci yapabilirdi. Kütüphanede onu tehdit etme şeklinden sonra, Minerva onu şüpheliler listesinde üst sıralara çıkarmak için sebepler bulmaya meyilli.

Şarabının kalanını yudumlamaya başladı, sonra vazgeçti. Şarabın sıcaklığından zaten parlıyordu ve kendini dezavantajlı duruma düşürmek istemiyordu. Chase biraz flört edebilir ve gülümsemesiyle onu etkileyebilirdi ama o bir arkadaş değildi ve aklının başında olması gerekiyordu.

"Uşağı Andrew'u tanıyor muydun?" diye sordu Jeremy'ye.

"Atları ön tarafa getirdiğimde birkaç kelime paylaştık. Dost canlısı biriydi. Thompson denen adam onu gönderdi. Sanırım ikisi de onun işe alınmasını umuyordu ama alındığını sanmıyorum. Eskiden hizmetteydi ama birkaç yıl boyunca bir üreticinin temsilciliğini yaptı."

"O halde yıllardır hizmet vermiyor ve muhtemelen yakın zamanda bir referansı da yok. Thompson'ın onu yerleştirdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Sanırım bundan bahsetti. Benim yönlendirmemle. Onu Bayan Drable'ın gönderip göndermediğini sordum. O hizmetkârların nereden geldiklerini ve bizim gibi olup olmadıklarını öğrenmenin faydalı olabileceğini düşündüm."

Yani, eğer varsa, Chase ya da bilgi arayan bir aile üyesi tarafından oraya yerleştirilmişti. Minerva, Jeremy'nin girişimciliğine büyük saygı duyuyordu. Çok yararlı olabilecek bir kurnazlığa sahipti.

"Kolay arkadaş edinen, cana yakın bir adama ihtiyacımız olduğunda bizden iş alıp almayacağını merak ediyorum," dedi.

"Tahminimce yasal olan her işi kabul edecektir." Jeremy paraları önce onları işaret etti. "Eğer ona ödedikleri buysa, uzun sürmeyecektir."

Jeremy şarabını içti ve gitti. Minerva da gitmek için ayağa kalktı. Beth'e, "On beş dakika içinde bir arayan olacak," dedi.

Beth bardakları topladı ve lavaboya koydu. "Bu kim olabilir?"

"Bay Radnor."

Sivri bir bakış ve kaş çatmayla karşılaştı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Saçmalama. Olmadığımı biliyorsun-" Orada asılı kalmasına izin verdi, Çünkü herkes gibi Beth de bunun ne kadar saçma olduğunu biliyordu. *Artık bir erkeğe karşı böyle şeyler hissedecek durumda olmadığımı biliyorsun.* Beth'e Bay Radnor'la birlikte kendini çok yetenekli hissetmeye başladığını söylemek olmazdı.

"Uzun zaman . Yakışıklı ve işine geldiğinde çekici olabiliyor."

"Derse ihtiyacım yok, Beth."

"Öyle değil ? Bu eve girdi çünkü dükün ölümüyle ilgili birilerini suçlamak istiyordu. Şüphesiz hâlâ da öyle. O tehlikeli biri."

"Hiçbir şeyi unutmadım. Ancak şu anda ortak bir hedefimiz var."

"Sorun *şu* ki, *sizi* amacına ulaşmak için bir araç haline getirmeyi düşünüyor. Ona güvenmiyorum ve siz de güvenmemelisiniz."

"Onun kim ve ne olduğunu ya da niyetinin gerçekliğini unutacak kadar aptal değilim. Ama Jeremy ve Elise'den öğrendiğim, bizzat görüp duyduğum her şeye rağmen o da onlardan biri ve çok daha fazlasını biliyor. Sen yatağına git. Ben gelmeden önce ön kapının kilitli olduğundan emin olacağım."

* * *

Chase atını Minerva'nın evinden iki sokak ötede, halka açık bir ahırda seyise teslim etti. Atının bu saatte Minerva'nın evinin önünde durması uygun olmazdı. Dedikoduların onun adına zarar verdiği fikrini reddedebilirdi ama Chase insanların nasıl konuşmayı sevdiğini herkesten iyi biliyordu.

Bu düşünce, avukatla yapılan toplantıyı ve Dolores Teyze'nin savaşını kaybettiğini görünce yeğenlerinden biri hakkında ağza alınmayacak sözler söylediğini anımsattı. Onun hakkında.

Onun avukatını desteklemeni garip buluyorum, Nicholas. Kardeşimin onun adına şefaati olmasaydı muhtemelen onu vuracaklardı. Bu, orduda korkaklık şüphesi altında olduğuna dair inancını dile getirmeye en çok yaklaştığı andı. Bunun ayrılışının gerçek nedeninden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değildi.

Onu sen mi öldürdün? Bu soruyu kafasının içinde kaç kez duymuştu? Albay'ın sesinde. Frederick Amca'nınkinde. Kendi sesinde.

Bu soruya ve onu kışkırtan tarihe dair zihinsel kapıyı kapatma konusunda uzmanlaşmıştı. Şimdi de kapıyı çarparak kapattı. Yolun geri kalanını Minerva'nın evine doğru yürüdü, ona söyleyeceklerini ve saklayacaklarını sıraladı.

Bu son ayrıntılar arasında, toplantıdan sonra Sanders ile yaptığı kısa konuşma da yer alıyordu. Avukat doğru Minerva Hepplewhite'ın bulunduğundan oldukça emin olsa da, Margaret Finley olarak bilinen kadınla belgelenmiş bir bağlantının olmaması onu rahatsız etmişti.

Sanders, "Onu her iki isimle de tanıyan sadece iki kişi ev halkından," diye açıklamıştı. "Amcanızın onu her iki isimle de nasıl tanıdığı hâlâ bir muamma. Memnunum, ancak ailenin ruh haliyle, ilgisiz başka bir kişi bulmak en iyisi olabilir. Sen

hala diğerk iki kadın için reklam veriyor. Neden evli olduğuna dair bir not eklemiyorsunuz?"

Adam geldiğinde kapıyı kendisi açtı, kabul salonundaki lamba ışığı arkadan aydınlatıyordu. Dün geceki buluşmalarının samimiyeti hemen gerildi. Sanki o da bunu hissetmiş gibi kapıdan uzaklaştı ve onun içeri girip kapıyı kapatmasına izin verdi.

Onu tekrar kütüphaneye götürdü ama oturmadı. Onun yerine kendinden emin görünmüyordu. Bu alışılmadık ve büyüleyici bir şeydi.

"Sanırım bunu parkta da yapabilirdik," dedi. "Orası çok karanlık olurdu."

"Sabah demek istemiştım."

"O zaman çok hafif olurdu. Tüm Londra neden kuzenimin geçici hizmetçilerinden biriyle parkta dolaştığını merak etmezse daha iyi olur."

"Tabii ki. Evet." Her zamanki yerine, divanın üzerine oturdu. Ayaklarını minderlerin üzerine kaldırmadı. Uzanmadı, ama dik durdu. Sert.

Bu kez divana yakın bir sandalyeye oturdu. Kadın buna tepki vermedi.

"Toplantı. Bana ayrıntıları vereceğini söylemiştın."

"Yeterince sakın başladı. Bir bozgunla sonuçlandı. Avukat Sanders'ın hayatından endişe ettiğini düşünüyorum."

"Ses tonunu ne değıştirdi?"

"Gerçeklik. Sanders, herhangi birinin vasiyetnameye itiraz etmesi halinde bunun ilgili herkes için ödemeyi geciktireceğini açıkladı. Bunu biliyorlardı ama bir avukatın söylemesi daha gerçekçiydi. Bir vasiyetnameye başarıyla itiraz edilebilmesinin çeşitli nedenlerini özetledi ve bunların hiçbirinin merhum dükün vasiyetnamesi için geçerli olmadığına dikkat çekti. Bunu onlar da biliyorlardı, bu yüzden yapmamışlardı. Yasal bir vasiyetnameye, malların dağıtımını konusunda itiraz edilebileceğı nadir durumları açıkladı. Bunlardan sadece bir tanesi işe yarayabilir."

"Bunu bana da açıkladı. Düke bağımlı olduklarını ve onun desteğinin devam edeceğine inanmak için sebepleri olduğunu iddia etmek zorunda kalacaklardı. Bana bunun da hiçbirini için geçerli olmadığını söyledi."

"Bu onun profesyonel görüşü. Farklı bir dava açan bir avukat bulmak zor olmayacaktır. İşte tehlike bu. Şimdiye kadarki muhasebeyi anlatarak işleri daha da kötüleştirdi."

miraslar yönetildi. Henüz bulunamayan iki gizemli kadından birinin ölmüş olabileceği ihtimalini dile getirdi."

"Ne kadar iyi biri."

"Kuzenlerimden birkaçı bu bilgi karşısında neşelendi. Birinin, Frederick Amca'yı öldüren kişinin tamamlaması gereken birkaç işi daha olduğunu mırıldandığını duydum."

"Yine de sakin miydi?"

"Fırtına tam o anda koptu. Agnes ve Dolores'in başını çektiği hizipler kendilerini ilan ettiler. Eski kırgınlıklar, suçlamalar ve hakaretlerle birlikte havada uçuştı. Benim ailem de herkes kadar çekişmeli olabilir ama bu nadir görülen bir durumdu. Ne yazık ki Nicholas her şeyi bastırabileceğini ve tartışmayı sona erdirebileceğini düşündü. Ama durumu daha da kötüleştirdi."

"O ne yaptı?"

"En ducal *tavrını* takındı ve vasiyetin yazıldığı gibi uygulanmasına itiraz eden olursa, o kişi ya da kişilerin vasiyetinde bir kuruş bile olmadan kesileceğini açıkladı."

"Oh, canım."

"Yaralanma üzerine yaralanmaydı. Kurtuluş için umut yoktu. Yaşam için yoksulluk çoğunun gördüğü şeydi. Pandemonium patlak verdi."

"Elbette böyle bir ailede miras dışında başka kaynaklar da vardır."

"Gerçekten de öyle. Amcamın kardeşlerinin her biri annelerinden bir pay ve babalarının kişisel servetinden bir pay alırdı. Dikkatli bir bakımla, konumlarındaki beyefendileri şık bir şekilde tutmaya yetecek kadar saygındı. Ne yazık ki, küçük oğulları kadar iyi evlenemediler, bu yüzden kendi çocukları babalarının mirasından geriye kalanları bölüşmenin yanı sıra çok daha küçük paylara sahip olacaklardı. Sorunu görebilirsiniz. Birkaç nesil sonra, birkaç bölüşümden sonra, her bir kişiye çok az şey kalacaktı. Amcalarım orada değildi çünkü dük tarafından kendilerine hiçbir şey bırakılmayacağını anladılar. Ama benim neslim geleceği çok net görüyor."

"Bu da giderek azalan bir gelir demek." "Ya

da, Tanrı korusun, istihdam."

Sanki sevecen ses tonu çok fazla şeyi açığa vurmuş gibi dikkatle onu süzdü. "Buna içerlediniz mi? Kendi beklentileriniz itiraf ettiğinizden daha fazla mı engellendi?"

"Hâlâ amcamı benim öldürdüğüme dair bir argüman mı oluşturmaya çalışıyorsun?" Her ne kadar tepkisi tam olarak anlaşılamasa da, kanıtlar onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

haklı. Yine de ne dilediğinden emin değildi ama şu anda onu öpmek aklını çelmeye devam ediyordu. Gece bunun için yalvarıyordu. Uyarılma duyuları değiştirdiğinde ve hezeyan bir öpücük uzakta beklediğinde erkeklerin ve kadınların hissettiği o özel çekimi yaşayan tek kişi o değildi. Onu zaten tetikte karşılaşmış olması da bunu hissettiğini gösteriyordu.

"Elbette, hala sizi muhtemel bir suçlu olarak görüyorum. Benden daha iyisin. Ancak benim sorum bundan daha cömertti. Sizin gibi bir adamın, bir dükün yeğeninin, böyle bir adım atmaya nasıl razı olduğunu gerçekten merak ediyorum. Beyefendiler iş aramaz."

Normalde dürüst bir cevabın gerektireceği düşüncelere dalmaktan kaçınırdı. Ancak şu anda, kızın gösterdiği bu derin ilgi karşısında gururu okşanmış ve kanını kaynatan bir arzuyla kuşatılmış bir halde, kendini içine bakarken buldu. Sert bir penis bir erkeğe pek çok aptalca şey yaptırabilir.

"Ben iki fikirdeyim," diye itiraf etti. "Beyefendi kendine bir doktor ya da avukattan daha fazla ticaret yapmadığını söylüyor, ikisi de kabul edilebilir çabalar. Hatta daha da kabul edilebilir, çünkü araştırmalarımın dostlara iyilik ya da bir meslek olduğunu iddia edebilirim."

"Peki ya diğer zihin?"

"Asker kumar ve içki dışında yapacak bir şey bulduğu için minnettar. Sanırım bazılarının günlerini doldurmak için yaptığı gibi, belirsiz bir harabeyi araştırmak ve tarihini yazmakla zamanımı geçirebilirim, ama ben daha ilginç araştırmaları tercih ederim."

"Bence en önemli olan ikinci aklınız. Ne de olsa bu işe gerçekten ihtiyacınız yok. İstedğin zaman bu işi bırakabilirsin."

"Bundan emin gibisiniz, oysa muhtemelen sadece bir sonraki soruşturmam beni sokakta kalmaktan kurtaracak."

"Saçmalık. Büyükannenizden kalan paylardan bahsettiniz. Baban da diğer amcalar gibi bir pay aldı. Ve kardeşin olmadığı için kalanı bir erkek ya da kız kardeşle paylaşmak zorunda değilsin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Hafifçe güldü. "Soy ağacınız hakkında son birkaç gündür o evde çalışan hizmetkârların bilmediği çok az şey var. Biraz oradan, biraz buradan ve bütün resim bir araya geliyor. Bugün benim yaptığım gibi giden diğerlerini de ziyaret etmeye istekli olsaydım, o toplantıda yaşananların çoğunu bana anlatmak için gelmenize gerek kalmadan öğrenebilirdim."

Alçak ateşin kızın bedeninde nasıl altın desenler yarattığını izledi. "Yine de beni ziyaret ettin."

Bu onu yarım bir gülümsemeyle kısa sürede yakaladı. Bu duraksamayı fırsat bilerek divana geçip onun yanına oturdu ve desenleri daha yakından izleyebilmek için arkasını döndü.

Birkaç santim uzaklaştı. "Ziyaret etmenize izin verdim çünkü toplantıyı sizden öğrenmek daha verimli olacaktı."

"Bu mudur yani? Verimlilik mi? Bu gece bu odadaki havayı tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Ya da geçen seferkini."

Şimdi telaşlıydı. Büyüleyici bir şekilde öyleydi, çünkü hiçbir zaman kendine hakim olmaktan başka bir şey göstermezdi. "Sana güvenemem," diye mırıldandı, ondan çok kendi kendine.

"Henüz bana güvenmek zorunda değilsin. Sadece beni öpmen gerekiyor."

"Dükü öldürdüğüme dair kanıt aramak için evime geldin. Seni asla öpmek istemem."

"Yine de öyle olduğunu düşünüyorum."

"Tehlikeli şüphelerinizi inkâr bile etmiyorsunuz."

"Tüm bunları birazdan açıklayacağım." Adam eğildi ve kadının gözlerinin loş ışıktaki ne kadar koyu görüldüğünü fark etti. "Daha sonra." Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve içinden gelen imkansız karışıklıklara dair uyarıları duymazdan geldi.

Kadın geri çekilmedi ama buna izin verdi. Adamın aklına kadının karşı koyamayacak kadar sersemlemiş olduğu düşüncesi geldi ama dudaklarının yumuşaklığı ve yakınlıklarının sıcaklığı dikkatini bu düşünceden uzaklaştırdı. Öpücükle oyalandı ve kadın hâlâ itiraz etmediğinde onu kendine doğru çekti ve kucakladı.

* * *

Bir erkekle yakınlaşmayı ciddi olarak düşündüğünde onu yöneten hüznü, donuk duyguları bekledi. Onlar gelmedi. Onun yerine öpücüğü onu canlandırdı. Bunu mahvetmemek için kıpırdamaya cesaret edemedi. Bu adamın nefret yerine kucaklamasıyla heyecan uyandırabilmesindeki ironiye hem gülmek hem de ağlamak istedi.

Elbette uzun sürmeyecekti. Devam edemezdi. Yine de bir an için ona güveniyormuş gibi davranmasına izin verdi. Zihninin bağırmaya çalıştığı tüm uyarıları görmezden geldi ve vücudunun cevap vermesine izin verdi.

Uzun zaman önce tanıdığı sessiz bir göz kamaştırıcılık kanında parılıyordu, bu son rüyalarda yaşadıklarından çok daha iyiydi. Mümkün olan her şekilde kaybettiği kızlığı, bir elini onu batıran nemli suların üzerine kaldırdı. Ruhu o eli tuttu ve bir daha kaybolmaması için sıkıca kavradı.

Bu da öpüşmenin devam etmesine izin vermek anlamına geliyordu. Her saniyesini not etti. Her sıcaklığı, her dokunuşu. Nasıl daha derin bir şeye dönüştüğünü ve ellerinin sırtında ve yanında nasıl durduğunu. Kafa karışıklığını bir kenara bıraktı ve duyumların içinde şaşkınlıkla süzüldü.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Kaşlarını çatarak değil ama güzelliği duraksatan bir yoğunlukla.

"Beni öpmedin," dedi. "musun? Eğer , eğer yanlış anladıysam-"

Onu susturmak için dudaklarını onunkilerin üzerine koydu. Bunu doğru yapmış olmalıydı çünkü adam tekrar kontrolü ele aldı ve başka kelime kalmadı.

Devam edemezdi. Yakında her şey mahvolacaktı. Aklının bir köşesi bunun gerçekleşeceği anı beklerken, geri kalanı yapabiliyorken kısa süreli gençleşmenin tadını çıkardı.

Gerçek arzu onunla birlikte çalıştı, onu dönüştürdü, sadece büyüyor gibi görünen garip bir açlık başlattı. Düşüncelerini, muhakemesini kaybetti. . . kendini. Elleri, kendi arzusundan ve yükselen tutkusundan bahseden bir okşayışla hareket etti.

Bu sahiplenici tutuş onu endişelendirmeliydi ama endişelendirmedi. Yine de bir parçası olanlara uyandı. Zamana, mekâna ve adamın kim olduğuna. Adamın baskın varlığı kadının savunmasızlığını kışkırtıyordu. Arzusu aslında bundan hoşlanıyordu. İlkel bir iç ses onu devam etmeye teşvik etti. Mantık daha yüksek sesle konuşuyordu. Nasıl tanıştıkları, zevkten başka ne arayabileceği, bilincine baskı yapıyordu.

Üzüntüyle öpücüğü kesmek için başını hareket ettirdi. Onu kucaklamak ve yakınında tutmak isteğiyle savaşıyor ellerini göğsüne koydu ve onu durdurdu. "Gitmelisin."

Yalvarmadı ya da hayal kırıklığını belli etmedi. Bu gece ne düşündüyse, hepsinin bu kadar olacağını kabullenmiş görünüyordu.

Bir öpücük daha, tatlı bir öpücük ve onu serbest bıraktı. "Tabii ki. Uyumalısın. Çok uzun süre hizmetçilik yaptın ve yarın öğlene kadar uyumalısın."

"Evet, emekli olmalıyım." Tek başına. Bunu söylemesine gerek yoktu. Suyun üzerinde tuttuğu elini bıraktı ve tekrar batmasına izin verdi.

Chase gittikten sonra Minerva divana oturdu, gözleri bulanıklaştı, kendini o öpücüklerin neden olduğu kaotik tepkilerin ortasında buldu. Tam olarak tadını çıkarmaya cesaret edemediği bir şeyi tatmasına izin vermek aptalcaydı. "Daha sonra" açıklamasının gelmediğini fark ettiğinde iyi bir azar işitmek üzereydi.

Hayal kırıklığından ağlamamak için yapacak bir işi olduğuna sevinerek merdivenlerden indi ve aceleyle bahçeden geçerek arkadaki küçük at arabası evine gitti. Kapısını çaldı. "Uyuyor musun?"

Jeremy kapıyı açtı. "Ağlıyor muydun?"

Hâlâ giyinikti. Kadın kenara çekildi. "Acele et. Radnor az önce çıktı ve onu takip etmeni istiyorum. Atı dışarıda değildi, o yüzden köşedeki ahırda olmalı. Elini çabuk tutarsan bahçeden geçip ahıra gidebilir ve o geldiğinde orada olabilirsin."

Çizmelerini giymeye başlamıştı bile. "Onu nereye kadar takip edeyim?"

"Nerede yaşadığını bilmek istiyorum. Biraz para al ve gerekirse ahırdan bir at kirala."

"İhtiyacım olmayacak. Dörtnala gitmediği sürece yaya olarak devam edebilirim. Atla takip edersem daha belirgin olur. O zaman beni kesinlikle duyacaktır ve saklanacak gölgeler de yok." Yine de, gecenin içine doğru koşmadan önce masanın üzerindeki paraları topladı.

Dokuzuncu Bölüm

Chase yemeğini, uşağı Briggsby posta ve gazeteleri getirdiğinde bitirdi. Briggsby bu şekilde yapmakta ısrarlıydı. Ona göre yavaş bir kahvaltı bir beyefendinin ritüeliydi ve Chase yemek yerken ona okuma malzemesi vermeyi reddetti.

Chase postayı karıştırdı, sonra dikkatini gazeteyle dağıttı. Zihni okuduğu kelimelerin farkına bile varmadı. Bütün gece düşünceleri Minerva'nın evindeki o kucaklaşmalar üzerinde durdu. Hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu.

Çapkın değildi ama acemi de değildi. Aralarındaki ruh halini ve potansiyelini anladığına inanmak hoşuna gidiyordu. Hiçbir zaman bir kadına teklifte bulunmamıştı ama reddedildiği de olmamıştı çünkü içgüdülerinin mükemmel olduğu kanıtlanmıştı.

Dün gece hariç. Belki de. Ya da değil. Sorunun şeytanı buydu. Öpülmek isteyen bir kadını öptüğünden emindi. Kadın da bu sarılmaların sıcaklığına izin vermişti. Onun yükselen tutkusunu hissetmişti. Her şeyi beklemese bile daha fazlasını beklemek için iyi bir nedeni vardı.

Sonra, hiçbir şey. İşi bitmişti. Çoktan bitmişti. Tamamen bitmişti. Denenmiş ve başarısız olmuş olabilirdi, geri çekilişi o kadar ani ve eksiksiz olmuştu ki.

Ayrılırken kızın üzgün ya da belki de utanmış görüldüğünü düşündü ama bu düşük ışığın bir oyunu olabilirdi. Ya da zihni bahaneler buluyordu.

Gazeteyi bir kenara bıraktı ve bugün *The Times'a* bir dizi reklam vermek için bir işi olduğunu hatırladı. Aşağı kata taşıdığı portföyünü çekip açtı. Dün gece uyuyamadığında eklediği notları gözden geçirdi.

Briggsby odaya girdi ve boğazını temizledi. "Efendim."

Chase bir sayfa çevirdi.

"Evet?" "Bir arayan var, efendim."

Chase yukarı baktı. Orada, endişeli Briggsby'nin yanında Minerva Hepplewhite duruyordu. Belli belirsiz yapay bir gülümseme takınmış, kahverengi bir elbise ve turuncu bir pelisse giymişti. Daha fazla kahverengi ve turuncu, yüzünü güzelce çerçeveleyen, koyu renk saçlarını ve koyu renk gözlerini gösteren bir boneyi süslüyordu.

Chase ayağa kalktı ve Brigsby'ye gitmesini işaret etti. Minerva'nın bakışları ona saplandı. Bu sabah ne üzgün ne de utanmış görünüyordu. Kararlı görünüyordu.

"Günaydın," dedi. "Beni nerede bulacağımı nasıl bildin?" "Seni takip ettirdim."

"Şimdi mi yaptın? Kim tarafından?"

Onu duymamış gibi davrandı. "Oturabilir miyim?"

"Elbette." Masanın etrafında yürüdü ve ona bir sandalye uzattı. "Saat daha erken. Kahvaltı ister misiniz?"

"Biraz kahve olurdu."

Kapıya doğru yürüdü ve Brigsby'yi diğer tarafta çok yakın buldu. Ona biraz daha kahve ve bir fincan daha gönderdi. Masaya döndü ve portföyünü kapattı.

"Burada olmamanız gerekiyor," dedi.

"Gece geç saatte evime girmenize izin verdiysem, güpegündüz sizinkine gelmekten endişe duymayacağım. Dedikodu başlarsa, gizli bir soruşturma için seni işe almaya geldiğimi herkese söyleriz."

"Ki öyle olmadı. Saat dokuzda seni kasabaya başka bir şey gönderdi. Hâlâ uyuyor olabilirdim. Mayfair öğlene kadar uyanmaz."

"Bütün sabah yatacak türden biri olmadığınızı düşünmüştüm. Endişem, geldiğimde sizi çoktan bu evi terk etmiş bulacak olmamdı." Kadın, adamın yemek için kullandığı odanın etrafına göz gezdirdi, Türk halısına ve pencerenin önündeki koyu renkli ahşap Hint masasına takıldı. Bakışları ona döndüğünde, önce portföy üzerinde bir an durakladı.

"Rahat bir eve benziyor," dedi. "Elbette Bury Sokağı'nda öyle olmalı."

"Bana uyuyor." Evin tamamı ona ait değildi ama merdivenlerden ön kapıya çıktığına göre bunu bildiğini varsayıyordu. Dairesi üçüncü kattaydı, bu da ona iyi bir hava ve cadde ile yakındaki St. James's Meydanı'nın güzel manzarasını sunuyordu.

Kahve geldi. Brigsby ona hizmet ederken o bekledi. Uşağı hiçbir şey söylemedi ama endişeyle kaşlarını çatması Brigsby'nin durumu ne kadar düzensiz bulduğunu gösteriyordu. Birkaç kez kadınlara kahvaltı servisi yapmıştı ama onlar geceyi burada geçirmişlerdi. Görünüşe bakılırsa Brigsby bunu, bir kadının çağrı saatinden önce gelmesinden daha kabul edilebilir buluyordu.

Chase kapı tekrar kapanana kadar bekledi. "Neden buradasın?" *Seni tekrar öpmek için. Seni dışarı attığım için özür dilemek için. Bu kahverengi elbiseyi yırtıp beni alman için yalvarmak için.* Hayal kurabilirdi ama umut etmekten daha iyisini biliyordu.

"Açıklamadan önce gittin."

"Açıklama mı istiyorsun? Güzel. Sen güzel bir kadınsın. Ben bir erkeğim. Seni öpmek istedim. Kabul etmiş görünüyordun. Ben de öptüm, sen de izin verdin. Ta ki sen izin vermeyene kadar. Bunun başka bir açıklaması yok."

Sadece ona baktı. O da arkasına baktı. Sessizlik uzadı. "Bu konuda bir açıklama yok," dedi bıkkınlıkla.

"Çok kötü. Bu konu hakkında konuşmak isterdim. Benim de kendime ait birkaç sorum var."

"Sizden önce -yani siz tam bunu yapmak üzereyken- dükü öldürdüğümü düşündüğünüzü söylediniz ve her şeyi daha sonra açıklayacağınızı söylediniz. Ama açıklamadınız."

"Bir partiden ne zaman ayrılmam gerektiğini bildiğim için kendimle gurur duyuyorum."

"Anlıyorum. Gerçekten. Ama açıklamayı duymak istediğim için buraya geldim."

Onu takip edip saat dokuzda geldiğine göre bunu duymayı çok istiyor olmalıydı. Aptal olması gururunu okşamıştı. Ancak şimdi onu yatıştıracak ya da en azından merakını giderecek bir açıklama yapmak zorundaydı. Kız çok ciddi ve dikkatli görüldüğünden, ona kendisini çok iyi gösterecek bir açıklama yapmak isterken buldu kendini.

"Siz, onun söz konusu olduğu durumlarda mükemmel güdülere sahip uzun bir listeden yalnızca bir kişisiniz."

"Seni de içeren bir liste," diye hatırlattı ona.

"Benim yapmadığımı biliyorum, bu yüzden benim için bir anlam ifade etmiyor." "Benim yapmadığım sonucuna mı vardınız, eğer yapıldıysa bile?"

Yalan söylemek için yanıp tutuşsa da bunu ona yapmayacaktı. "Böyle bir varmadım. Sadece bunun olası olmadığını düşündüm. Kanıtlara güveniyorum-

" "Oh, saçmalık. Kanıt." Masaya doğru öne doğru bastırdı. "Sen Sence ben mi yaptım? Sen düşünüyor musun? İç duyularınız size ne söylüyor?"

"Bu konularda aklımdan başka hiçbir duyuma güvenmiyorum."

"Bu kadar objektif misiniz?"

"Öyle olmalıyım. İnsanın içsel duyusu, sizin de belirttiğiniz gibi, ... duygulardan ve ... diğer şeylerden etkilenir." Niyetli, doğrudan bakışlar. Bir kadının gözlerinde zekayı yansıtan ışık. Sahip olma arzusu.

Önemli meseleleri tutku ya da önyargı olmadan değerlendirmeyi zor yoldan öğrenmişti. Minerva'yla tanışmadan ve onu arzuladığını fark etmeden çok önce, sezgileri ona fena halde ihanet etmişti. İçgüdülerini kullanmak onu bir kez korkunç bir şekilde yanıltmıştı.

Ayağa kalktı. "Sanırım sizi çok fazla suçlayamam, kesin kanıtlar istemek yerine sadece gerçeği bilmeyi reddettiğiniz için. Ne yazık ki, birinin bir şey yapmadığını kanıtlamak zordur. Sizi benim için tehlikeli olarak görmeye devam etmekten başka seçeneğim yok."

Başka bir deyişle, artık öpüşmek yok. "Şimdi sorularımı sorabilir miyim? Dün gece hakkında mı?"

"Hayır." Ayrılma hareketleri yapmaya başladı ama durdu. "Nedir o?" Portföyü işaret etti. "Geldiğimde en üst sayfada adımı görmekten kendimi alamadım."

"Bu soruşturmayla ilgili notlarım burada."

Başını eğdi. "Kendine notlar mı alıyorsun?"

"Yapıyorum. Çoğunlukla ele alınacak konuların, oluşturulacak şeylerin ve edinilecek bilgilerin listeleri. Bunu tüm soruşturmalarım için yapıyorum."

"Listeler mi?" Güldü. "Bir şüpheliler listesinden ve bu listede kimlerin olduğundan bahsettik. *Gerçekten* bir liste olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Var."

Bunu tuhaf bulmuş gibiydi. "Yani herhangi bir şeyi bilmek için ihtiyacınız olan tüm somut kanıt ve delilleri burada sıralıyorsunuz. Kötü bir hafızanız mı var?"

"Mükemmel bir hafızam var. Bu da beni bir soruşturma boyunca verimli bir şekilde ilerlemeye teşvik ediyor."

"Hmmm. Bir şeyin diğerine doğal bir şekilde yol açacağını düşünürdüm. Benim için böyle oldu. Bu konuda listeler hazırlamayı hayal bile edemiyorum."

"Çünkü bu sizin mesleğiniz değil."

"Ah, evet." Ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Size iyi günler." Topuklarının üzerinde döndü.

"Benim inkar ettiğim şekilde gerçeği *bilebildiğinize* göre, iç duyunuz benim hakkımda ne söylüyor?" diye sordu.

Omzunun üzerinden geriye baktı. "Amcanıza zarar vermediğinizi ama kimin verdiğini öğrenmenin size acı vereceğini düşündüğünüzü söylüyor."

Brigsby ona eşlik etmek için geldi. Chase onun son sözlerinin kafasında yankılandığını duydu. O iyiydi. Çok iyiydi.

* * *

"Beni ziyaret etmeyi teklif etmeniz çok nazik bir davranıştı ama sizi burada görmem daha iyi olacak." Bayan Oliver'ın derin ve sessiz bir sesi vardı. Minerva'nın küçük çalışma odasında, Chase Radnor'ın kafasına ısıtma tavaşı düşmeden önce durduğu yere yerleştirilmiş bir sandalyede oturuyordu. Orta yaşlarının sonlarında olan Bayan Oliver, dolgun, sarışın, gururlu ve titiz bir duruşu olan bir kadındı. Kendini küçük odaya kabul ettirmiş, vücudu Minerva'ya da kabul ettirecek kadar öne eğilmişti.

Bayan Oliver, Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Bürosu'na Bayan Drable tarafından yönlendirilmişti. İlk *ödeme yapan* müşterileriydi.

"Size nasıl yardımcı olabileceğimizi söyleyin."

Bayan Oliver dudaklarını yaladı. "Karmaşık bir durum."

Minerva bunun, bir kocanın metresi olduğunu kanıtlamak gibi çabucak çözülebilecek basit bir mesele olmasını ummuştu. Kendi soruşturmasına zaman gerekiyordu. Bu öğleden sonra, Bayan Oliver'ın mektubu sabah postasıyla gelmeden önce tam da bunu yapmaya niyetlenmişti. Bu konuyla meşgul olmanın en azından dikkatini kütüphanede Chase'le olanlara takılıp kalmaktan uzaklaştıracağını umuyordu.

"Kocamın ticari işleriyle ilgili. Fransa'dan ticari ithal ediyor, sonra Londra'daki ve güneydeki diğer şehirlerdeki dükkanlara ve depolara satıyor. Çok başarılı oldu. Ancak beş ay önce yeni bir temsilci aldı ve sanırım ondan çalışıyor."

"Bu kocanız için açık değil mi? Hesaplar-"

"Normal şekilde çalmıyor. Sanırım James'in -kocamın- hisse senetlerini nereden aldığı ve kime sattığı ile ilgili bilgileri alıyordu. Bence kocamın bağlantılarını kullanarak kendisi için ticaret yapıyor. Şu anki pozisyonunu özellikle bunu yapmak için bilmesi gerekenleri öğrenmek için aradığından şüpheleniyorum."

"Kocanız ne düşünüyor?"

Bayan Oliver bakışlarını indirdi. "Ona bundan bahsetmedim. Bu gerçekten beni ilgilendirmiyor. Benim şirketim değil. Karışmamdan hoşlanmayacaktır."

Minerva, evlilikte yanlış olanın bu olduğunu düşündü. Yanlış olan pek çok şeyden biri. Bu anlayışlı kadın kocasına zarar verecek faaliyetlerden şüpheleniyordu ama birliktelikleri öyle bir birliktelikti ki adam onu dinlemek istemiyordu.

"Bundan neden şüphelendiğini söyle bana?"

"Brighton'daki kız kardeşimi sık sık ziyaret ediyorum. İki hafta önce oraya gittim. Dükkânları gezdik ve her zaman yaptığım gibi James'ten alışveriş yapan dükkânın önünden geçmeye özen gösterdim. Bu yeni acentenin satış yaptığı şehirlerden biri de orası. Kocamın ticaretini kontrol etmiyorum, dikkatinizi çekerim. Sadece merak ettim."

Olaylara göz kulak olmak, daha doğru bir ifadeydi. Bay Oliver karısını ortak yapsa iyi olur.

"Ben karışmıyorum," diye vurguladı Bayan Oliver. "Sadece dikkat ediyorum çünkü James'e bir şey olursa, her şeyi kendim yapmak zorunda kalırım, değil mi? Biriktirdiğim biraz para var ama yeterli değil ve bir şeylerle geçinmek zorunda kalacağım."

"Bana Brighton'dan mı bahsediyordun?"

"Oradaydım ve patronunun dükkânının önünden geçtim ve her şey normal görünüyordu. Kız kardeşimle sohbet ederek yoluma devam ettim, on kapı ötede James'ten alışveriş yapmayan bir dükkân vardı. O dükkânda da James'in sattığı dantel yaka ve manşetlerin aynısı vardı. Birebir aynı. Loire Vadisi'nde sadece bir aile bu dantelleri yapıyor ve o da asla isimlerini açıklamıyor. Biraz almak istiyormuş gibi yaparak içeri girdim ve diğer dükkânın fiyatının James'in satış yaptığı sokağın başındaki dükkânın çok altında olduğunu öğrendim. O zaman bir şeylerin yanlış gittiğini anladım."

"Mağazalar istedikleri fiyattan satış yapabilirler. Kocanızın tasmaları diğer dükkâna satmadığından emin misiniz?"

"Sordum, değil mi? Doğrudan değil. Eve döndüğümde satış yaptığı dükkânda dantellerin ne kadar güzel gösterildiğinden bahsettim, sonra da orada başka dükkânları olup olmadığını sordum. Ne aptalca bir soru, dedi. Bu tür mallar çok fazla yerde satılırsa ucuzlar. Loire dantelleri her kasabada sadece bir dükkâna mahsusmuş, böylece o dükkân iyi bir fiyata satabiliyormuş ve karşılığında ona da iyi bir fiyat ödüyormuş. Bunu biliyordum ama bilmiyormuş gibi davrandım. O ajan hakkında haklı olup olmadığını öğrenmenizi istiyorum. Eğer o ise açık bir kanıt istiyorum. Sorgulanamayacak bir kanıt. Sonra bunu James'e götüreceğim."

Açık kanıt. Kanıt. Minerva'ya dün sabah Radnor'la yaptığı konuşmayı hatırlattı. Bayan Oliver gerçeği zaten *biliyordu* ama kocasıyla yüzleşmeden önce kanıtı ihtiyacı vardı.

Dairesinden kaçtığından beri bu konuşma aklından çıkmamıştı. O ve muhtemelen hiç gerçekleşmemiş olanlar hakkında konuşmak istemişti. Ne konuşma olurdu ama! Bunların hiçbirini açıklayacağından değil. Bu çok aşılmalı olurdu. Ne

söyleyebilir mi? *Sorun sadece sana güvenememem değil. Bu duygular benim için o kadar yeni, o kadar beklenmedik ki, kendime de güvenemiyorum.*

"Bunun uzun süreceğini sanmıyorum," dedi, zihnini Bayan Oliver'ın sorununa zorlayarak ve ne yapacağına dair planlar yaparak. "Eğer bulabilirseniz sizden bazı bilgiler almam gerekecek. Brighton'daki her iki mağazanın da isimlerini istiyorum, ayrıca acentenin ve acentenin çağırdığı diğer mağazaların isimlerini de istiyorum."

"Bu akşam sana yazacağım."

"O zaman sabah başlayacağız. Şimdi, nezaketsizlik edip ücretlerimizi açıklamalıyım."

Beş dakika sonra Bayan Oliver'ı arabasının beklediği kapıya getirdi. "Her şeyi bize bırakın. Beş gün içinde size bir rapor vereceğim ve başarılı olup olmadığımızı ya da daha fazla zamana ihtiyacımız olup olmadığını bildireceğim."

Onuncu Bölüm

Chase, Nicholas'ın dairesine girdiğinde onu yatağında kitap okurken buldu. "Yeni pozisyonunun alışkanlıklarını benimsiyorsun, değil mi?"

Nicholas başını kaldırıp gazetesine baktı. Gazeteyi kahvaltı tepsisinin üzerine koydu. "Kalktığımda beni bekleyen tek şey bunların içindeki şikâyetler." Yatağın kenarına düzgünce yerleştirilmiş, açılmamış küçük bir mektup yığınına işaret etti.

"İhtar mektubu değildir umarım."

"Çok şanslı olmalıyım. Yakından bakarsanız elleri tanıyacaksınız. Biri Phillip, borç para istiyor ve bana her gün yazıyor. Kulübümde bana rastlamayı bile ihmal etmedi."

"Ona cehenneme gitmesini söyle."

"Biri Dolores'ten, hâlâ vasiyete karşı çıkma konusunda daha az katı olmam için beni ikna etmeye çalışıyor. Biri de, yanılmıyorsam -kendisinden mektup almalı o kadar uzun zaman oldu ki emin olamıyorum- Kuzen Walter'dan."

"Ne istiyor?" "Hiçbir fikrim yok."

Chase mektubu kaldırdı. ". İzin verir misiniz?"

"Keyfinize bakın."

Mektubun mührünü açtı. Walter'ın el yazısında, kendini beğenmiş bir adamdan beklenecek bir gösteriş vardı. Bir sürü süsleme ve gereksiz mürekkep büyük harfleri süslüyordu. Chase bir sayfalık mektubu okudu.

"Hmmm."

"Bu *hmmm* umurunda değil," dedi Nicholas.

"Bu mektup da umurunda olmayacak." Chase mektubu Nicholas'ın burnunun önünde salladı. "Size görevlerinizle ilgili tavsiyelerde bulunma ihtiyacı hissediyor ve bunu da çok Waltervari bir şekilde yapıyor. Özellikle de bir eşin ve varisin olmadığı için seni azarlıyor."

"Garip, çünkü ben bugün ölürsem o dük olacak."

"Korkutucu bir düşünce. Bugün ya da yakında ölmek için çaba göstereceğinize inanıyorum."

"Eğer yaparsam, beni öldürdüğünü varsay."

"Her neyse, azarlıyor. Size bu görevi hatırlatıyor. Ve öğrendiğinde çok sevineceksin, sana potansiyel bir gelin bularak yardımcı bile oldu."

"Cehenneme kadar yolu var." Nicholas yatak örtülerini üzerinden attı ve soyunma odasına doğru yürüdü.

Chase kendini kapının dışında konumlandırmış. "Çok hoş bir kız, diye yazıyor. Tatlı, ağırbaşlı ve elbette son derece erdemli. İyi yetiştirilmiş ve daha iyi yetiştirilmiş."

"Tabii ki öyle," dedi Nicholas'ın sesi. "Kulağa sıkıcı geliyor."

"Walter bunun bir erdem olduğunu düşünürdü. Bakalım onda başka neleri beğeniyor. Ah, işte dahası. Görünüşe göre, karısıyla akraba. Yeğeni. Kardeşi Vikont Beaufort'un kızı."

Nicholas'ın yüzü eşikte belirdi. "Bu kızı gördüm, eğer akrabasıysa. Tanışmıştık. Amcamın ne zaman öleceğini ve benim dük olacağımı düşündüğümü sorma cüretini gösterdi. Bu kadar çok kelimeyle değil ama sorulan soru buydu. Amcamın çok sağlıklı olduğunu ve muhtemelen doksan yaşına kadar yaşayacağını söylediğimde birden ilgisini kaybetti."

"Çok fazla beklemek istemez, değil mi? Belli ki yeniden ilgi çekici hale gelmişsiniz."

Nicholas'ın yanıtı karışık geldi. Chase soyunma odasına girdiğinde onu uşağı tarafından tıraş edilirken buldu.

"Bu evlilik gerçekleşirse Beaufort'un Walter'a ne söz verdiğini merak ediyorum."

Nicholas uşağın usturasını itti ve Chase'e bakmak için başını kaldırdı. "Walter'ı tanıyorsam, ona yılda en az bin dolar kazandıracak bir vakıf kurmaya yeteceğini tahmin ediyorum."

"En azından."

Nicholas uşağa tekrar boyun eğdi. "Soruşturmadan haber var mı?"

"*Times*'a ilan vermeye devam ettim ve diğer gizemli kadınları aramak için bazı ilçe gazetelerini de ekledim. Bu iki isimden herhangi biri onları görürse, hafta içinde haber alırım."

"Herkes gazete okumuyor."

"Çoğu insan en azından bunu yapan birini tanıyor. Ben umutluyum. Bu arada başka yollar arıyorum."

Yüzünü silen ve giysilerini hazırlayan Nicholas ayağa kalktı. "Yarın Melton Park'a gideceğim. Belki sen de benimle gelmelisin."

"Bunu yapabilirim." Chase pencereye doğru yürüdü. Altında küçük bir sıra adam durmuş, yan kapıdan girmek için bekliyordu. Kâhya olmalı.

bugün olası hizmetkarları teftiş ediyor.

O izlerken, başka bir kişi geldi ve yanından geçip evin içine doğru yürüdü. Hizmetçi değildi.

Chase apartman girişine doğru yöneldi. "Yakında tekrar konuşacağız. Bu akşam odama gelin ve birlikte kulübe gidelim."

* * *

Minerva teftiş için bekleyen umut dolu adamların yanından geçip Whiteford Evi'nin mutfak kapısına doğru ilerledi. Bir iki günlüğüne şehirden ayrılacağı için bu işi hemen halletmesi gerekiyordu.

İçeri girdi. Bayan Fowler kapıya sırtını dönmüş, soğan soyuyordu.

Onun ayak sesiyle Bayan Fowler omzunun üzerinden baktı. "Burada ne yapıyorsun? Umarım yine iş aramıyorsundur. İşe yaramazsın. Çok havalısın."

"İş aramıyorum. Yakınlardaydım ve size uğrayabileceğimi düşündüm."

"Beni çağırın, öyle mi? Hazırlamam gereken yemekler var. Arayanlara ayıracak vaktim yok." Soğanlarının başına döndü. "Beni çağırın, gerçekten."

Kadın önlüğüyle gözlerini silerken Minerva yanına gitti ve onun yanında durdu. "Bana bir bıçak ve bir tahta verersen onları keserim. O zaman ikimiz de ağlarız ama işimiz çabuk biter."

Bayan Fowler omuz silkti. Minerva'nın önüne bir tahta ve bıçak koydu. "Tuhaf birisin."

"Biliyorum." Minerva soğanları dilimlemeye başladı. Bayan Fowler onları inceledi, başıyla onayladı ve soyma işine geri döndü.

"Burada sana yardım edecek kimse yok." Mutfak sessizlikle sarsıldı.

"Bugün yukarıdalar, odalarla ilgileniyorlar. Yarın daha fazlası başlayacak, böylece onları geri alacağım, artı bir tane daha. Bayan Wiggins hızla yeni hizmetçiler alıyor."

"Yerine geçecek birini buldu mu?"

"Korkarım öyle. Kadından hoşlanmadım. Buraya gelip etrafı kurcalıyor, çok fazla soru soruyor, bana işimi anlatıyor. Gelecek hafta başlıyor."

"Sanırım bu kadar çok personelin ayrılması zor oldu. Tabii ki bu emekli maaşlarıyla bunu beklemek gerekirdi."

"Gittiğimi görmedin, değil mi? Benim de bir tane var. İyi bir geliri olan güzel bir vakıf. Kendimle ne yapacağım? Büyük bir güveç pişirmenin anlamı yok

bir kişi."

"Hala bazılarını zaman zaman görebiliyor musun?"

şimdi iki soğan daha dilimlenmeyi bekliyordu. Minerva gözyaşlarına karşı gözlerini kırptırdı ve Bayan Fowler konuşmaya devam etsin diye bıçağını hareket ettirmeye devam etti.

"Çoğu kasabadan gitti. Birkaç mektubum var ama onlar da yerleşir yerleşmez kesilecek. Burası bir aile gibi ama gerçek bir aile değil, öyle değil mi?" Durdu ve düşündü. "Sadece bir tanesi beni şaşırttı. Hiç yazmadı ve burada uzun süre birlikte görev yaptık. Elbette kendisi de bir beyefendiydi, son dükün uşaklığını yapmıştı. Sanırım suyun üzerinde bulduğu o yerde yaşıyor ve tüm bunlardan kurtulduğu için mutlu."

"Denizi seviyorum. Her zaman bir sahil kasabasında yaşamak istemişimdir. Dover gibi kayalıkları değil, kumsalları olan bir yerde."

"Dover'a ya da denize gitmedi. Dük'ün büyük malikanesinin olduğu Sussex'ten çok bahsetti. Bay Edkins balık tutmayı seviyor ve yakınlarda balık tutmak için güzel yerler olduğunu söyledi. Bayan Wiggins, Stevening yakınlarındaki küçük bir gölde kendine bir kulübe aldığını söyledi. Paltosu ve kravatıyla onu balık tutarken görebildiğimi söyleyemem."

"Belki de artık o kadar resmi giyinmeyecektir."

"Her zaman yaptığı için bunu hayal edemiyorum. Yine de hizmette kalmak zorunda olmaması onun için güzel. Hâlâ gençti. Emekli maaşı için çok gençti. Ekselansları ona yeteri kadar maaş bağladı ama ailesinin bunu çok bulduğunu sanıyorum." Minerva'ya aile hakkındaki duygularını belirten yan ve eleştirel bir bakış gönderdi.

"Hoşlanmadığın bu yeni hizmetçiyle bile kalacak mısın? Yeni dük sana uygun mu?"

"Bana uyar mı? Ne soru ama." Son soğanı Minerva'nın önüne koydu ve önlüğüünün köşesini bir su kovaşına daldırdı. "O sorun değil. Yine de şimdi evlenecek. Karısı yeni hizmetçiden de beter olacak, yemekle ilgili fikirleri falan var." Gözlerini sildi. "Göreceğiz bakalım. İstediğim zaman gidebilirim, değil mi? Bunu sevdim."

Minerva dilimlemeyi bitirdi. Bayan Fowler eteğinin diğer köşesini suya daldırıp uzattı. Minerva nemli bezden yararlandı ama mutfaktan çıkmanın daha çok işe yarayacağını biliyordu.

"Sizinle görüşmek güzeldi Bayan Fowler. Umarım yeni kahya sizde bulduğu iyi aşçının kıymetini bilir ve fazla müdahale etmez."

"Ücretsiz çalışmak istediğin zaman uğrayabilirsin. Beni bir on dakika daha ağlamaktan , değil mi?" Bütün soğanları içine süpürdü, büyük ocağa doğru yürüdü ve onları büyük bir kazana boşalttı.

Minerva kendini dışarı bıraktı ve bahçeye çıkan beş merdiveni tırmandı. Bu umduğundan daha iyi gitmişti. Artık uşağın adını ve şu anda yaşadığı yeri biliyordu.

Kendini beğenmiş memnuniyeti, bahçe kapısına doğru yürümeye başladığı anda kayboldu. Yolunun üzerinde, sırtını binanın taşlarına dayamış uzanan Chase Radnor duruyordu.

"Hep burada mısınız?" diye sordu.

"Öyle misin?"

Ne sinir bozucu bir adam. "Bir arkadaşımı ziyaret ettim."

"Kuzenimi ziyaret ettim. Peki Bayan Fowler nasıl arkadaşın oldu? Sana bütün o çamaşırları yıkatan o değil miydi?"

"O nazik bir ruh."

"O da konuşkan bir kadın. Ondan ne istediniz?"

"Çok şüphesin. Ara sıra zihninizi meşgul edecek bir şey bulmalısınız."

Adamın eli kızın evin yan tarafındaki patikada ilerlemesini durdurdu. Önce kolundaki ele, sonra da ona baktı. Adam şüpheli görünmüyordu. Sinirli görünüyordu.

"Arayacaktım ama bunu şimdi de konuşabiliriz," dedi.

Şaşkınlık yerine ilgili görünmeye çalışıyordu, ama hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Bayan Oliver'dan bahsediyorum."

"Kim o?"

"Bana numara yapma. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Asıl soru, onun kim olduğunu nasıl bildiğin?"

Kollarını kavuşturdu ve ona baktı. "Kendisi için bir araştırma yapmam konusunda bana başvurdu."

Oh, canım.

"Bu sabah buluşacaktık. Ancak onun yerine soruşturmayı yapması için başka biriyle anlaştığını açıkladığı bir mektup aldım."

Minerva yine ilgili görünmeye çalıştı. Ve masum.

"Sorununu Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Ofisi'ne iletmeye karar verdiğini yazdığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

"Ağzı sıkı olmak isteyen bir kadın için kendisi pek de ağzı sıkı değildir." "O zaman sizsiniz."

"Elbette öyle. Kaç tane Hepplewhite soruşturma yürütebilecek niteliklere sahip?"

"Yok."

Bu hiç adil değildi. "Ben son derece nitelikliyim. Onun amaçları için, belki de sizden daha fazla."

"*Daha* nitelikli mi? Ordu için soruşturmalar yürüttüm. Uzmanlar tarafından eğitildim. Fransa'da casusları ortaya çıkardım ve Londra'da beş lord ve yarım düzine Parlamento üyesi için soruşturmalar yürüttüm. Bayan Oliver dışında kimin için soruşturma yürüttünüz?"

"Başka bir kadın. Ve ben. Sadece rekabet istemediğiniz için sinirleniyorsunuz."

"Siz rakip değilsiniz."

"O zaman neden bu kadar sinirlisin? Eğer ben rakip değilsem, endişelenecek bir şey yok demektir."

"Bayan Oliver için endişeleniyorum. Bir profesyonele ihtiyacı var."

"*Kadınlara* hitap eden mağazalara girebilecek ve *bir kadın duyarlılığı* ve moda bilgisi gerektiren bilgileri öğrenebilecek birine ihtiyacı var. Bu siz değilsiniz. Siz gelir gelmez dükkan sahibi bir şeyler döndüğünü anlayacaktır. Söyle bana, dantel manşetler hakkında ne biliyorsun?"

Kaşlarını daha sert çattı.

"Şüphelendiğim gibi. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Soruşturma yolu dantel manşetlerden geçtiği için Bayan Oliver için daha iyi seçim olduğum açık. Anlaşılan o da öyle düşünmüş. Şimdi, sizden kenara çekilmenizi istemek zorundayım. Çok meşgulüm ve burada sizinle sohbet ederek oyalanamam."

Adam kıpırdandı ama kadın yürümeye devam edince yine onunla aynı hizaya geldi. "Bu işi meslek haline getirmeye mi niyetlisiniz?"

"Hiçbir şey *denemeye* niyetim yok. Bu artık benim mesleğim. Kartlarım bile var."

Öfkeyle gökyüzüne baktı. "Yanlış yönlendirilmiş birkaç kadın dışında kimse size iş vermeyecek."

Daha sert adımlarla ilerledi ve Park Lane'e döndü. "Bence pek çok kişi, özellikle de kadınlar. Eğer kocanız hakkında araştırma yapması için birini tutan bir kadın olsaydınız, *sizin* gibi biriyle bu tür mahrem konuları tartışmak ister miydiniz? Elbette tutmazdım. Düşüncesizce mektuplar yazmış ve bunları geri almak için yardıma ihtiyaç duyan bir kadın olsaydınız, bir-"

"Akıllı bir kadın olsaydım, her durumda yapardım."

"O zaman hayatımı aptallara hizmet ederek kazanacağım. Zamanla belki aptal adamlar da beni bulur. Kendimi aptal müşterilerle sınırlasam bile çok meşgul olacağımı söyleyebilirim."

Yine o tutuş onu durdurdu. "Minerva-"

Kadın ona ters ters baktı. Adam onun kolunu bıraktı. Kadın onunla yüzleşti. "Geçmişte daha zor olanları çok iyi yaptığım , böyle basit sorgulamaları yapamayacağımı ima ederek beni aşağılamayın."

Gözlerinde bir merak parıltısı belirdi. "Hangileri?"

Dikkatsiz davranmıştı. Ona daha da kızgınmış gibi davrandı. "Sen aldırma. İnan bana, ben yaptım."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bir kadın olarak gidemeyeceğiniz yerler var. Katılamayacağınız toplumlar. Sorularınızı duymayacak insanlar. Bir kadın onları takip ederse fark edecek olanlar var."

Elini alnına götürdü ve şok olmuş gibi yaptı. "Gerçekten mi? Aman Tanrım. Bunları düşünmemekle ne kadar aptallık etmişim. Ne yapacağım ben?" Adamın kendisi hakkındaki küçük düşüncelerine hayret ederek yürümeye devam etti. "Nerede yaşadığını öğrendim, değil mi? Takip edildiğinden haberin yoktu."

Lanet olası botları onun adımlarına uyuyordu. Üzerinden akan ruh hali düşünceli bir ruh haline dönüştü. "Bunu tek başına yapmıyorsun," dedi yirmi adım sonra. "Sana yardım eden başkaları da var, erkekler de dahil. Evde hizmetçi olarak başkaları da vardı ve şimdi gelecekteki soruşturmalarınızda size yardımcı olacaklar."

Onu çiğnemesine izin verdi.

"Gizli Soruşturmalar Ofisi zamandan beri var?"

"Çok uzun değil." Ne kadar *uzun olmadığını* asla itiraf etmeyecekti.

Bırakalım o merak etsin. "Tehlikeli bir şey yapmayacağınıza inanıyorum.

Bazı zamanlar

Kötü bir durumdan zar zor kurtulduğumda. Seni düşünmek bile istemem, insanlar köşeye sıkıştıklarına inandıklarında hırçınlaşabilirler Minerva. Aile içi soruşturmalar çok değişken olabilir. Eğer bu konuda ısrar edersen, dikkatli olmalısın."

Dürüstçe dertli olan sesi ona dokunmuştu. Bu onun kavgacı öfkesini boşalttı. Sesi gerçekten endişeli geliyordu.

"Dikkatli olacağım," dedi. "Senin sahip olduklarınla yüzleşebileceğimden şüpheliyim.

Bir askere ihtiyacı olanlar Hepplewhite'ın değil, bir askerin peşine düşeceklerdir." Yürümeyi bıraktı. Yavaş gülümsemesi bir ateşkes önerdi.

"Parkta bir gezintinin tadını çıkaralım. Nicholas bize kullanmamız için bir araba verecek, böylece bunu hemen şimdi yapabiliriz."

Mavi gökyüzüne ve parlak güneşe baktı. Bir gezinti çok lezzetli olurdu. Yalnız, adamın onu tekrar öpmeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu. Yapabilecekmiş gibi görünüyordu. Keşke bunu sadece birkaç öpücük ve başladıktan kısa bir süre sonra biten şehvetli bir sıcaklık olarak tutabilseydi. Ancak ikisi de masum değildi ve adamın ona masummuş gibi davranacağından şüpheliydi. Parkta bir saat geçirme lüksüne de sahip değildi.

Yine de parlak ışıktaki çok çekici görünüyordu. Yakışıklı ve atılgan, sert yüzü bir yanağından yukarıya doğru kıvrılan gülümsemesiyle yumuşamış, o yanakta sevimli ve beklenmedik bir gamze oluşturmuştu. Teklif ettiği yolculuk sırasında bir saat kadar ona bakmaktan çekinmeyecekti.

"Kulağa hoş geliyor ama yola koyulmalıyım," dedi. "Yapacak çok işim var ve gün geçiyor."

Bunu kabul etti ama ona bakışıyla midesinin derinliklerinde bir kor parladı. "O zaman başka zaman."

Yoldan aşağı yürüdü. Ayrıldıktan uzun süre sonra onu hissetti. Bakışlarını ve ruhunun ona doğru uzandığını hissetti.

* * *

"Yapman gereken ilk şey o vazoları satmak." Kevin, Chase'in oturma odasında Porto şarabı içerken bu fikri dile getirdi.

Chase'i almak için uğramış olan Nicholas'la konuştu ve Kevin'i düşünceli halinden uzaklaştırmak için onu da yanında getirdi. Briggsby onları beslemişti ve şimdi birkaç saatlik kumara hazırlanmak için duyularını yaşıyorlardı.

"Çok değerliler," dedi Nicholas. "Ve sayıları çok fazla. Eğer karar verirsem onları satmak biraz zaman alacaktır."

"O zaman en azından yerlerini değiştir. Onları o sahanlığa yerleştirme şekli, yakın sıralar halinde - bugün odanıza gelirken neredeyse bir tanesini deviriyordum. Kim değerli eşyalarını böyle tehlikeli bir şekilde sunar ki? İnsan güzelliklerini bile takdir edemiyor, o kadar sıkışıklar ki."

Chase kıkırdadı. Bu vazolar ilk sahanlıkta bir orman oluşturmuş, misafir odasına kolay erişimi engellemişti. "Omuzlarımdan birinin bir tanesini yere düşürmediğinden emin olmak için aralarında yan yürümek zorunda kalıyorum."

"Eğer onları hareket ettirirsem, senin böyle kaymanı izleme şakasını kaybederim, Chase. Ya da daha boylu erkeklerin kaymasını." Sırıttı. "Ya da

Agnes Teyze onların kırılganlığı karşısında telaşlanıyor."

"Bu garip bir şaka," dedi Kevin. "Umarım unvanının yanı sıra alışkanlıklarını da üstlenmezsiniz."

"Bu tehlike daha çok senin için geçerli genç adam."

"Frederick Amca'nın kaymasına hiç gerek kalmadı tabii," dedi Chase. "Kendi omuzları bir santim boşlukla geçebilsin diye onları mükemmel bir şekilde ölçtü. Onların arasından adımlarını atar, sonra bekler ve diğerlerinin yollarını bulmaya çalışmalarını izlerdi. Hiç gülümsemez ya da gülmezdi ama gösteriden keyif alırdı."

"Uzun zamandır oradalar," dedi Nicholas. "Çocukken kaderi nasıl kışkırttığımızı ve nasıl kovalamaca oynadığımızı hatırlıyor musun? Bir keresinde bir tanesini kırmıştım. Melton Park'a bir sonraki ahırları temizleterek bana borcunu ödetti."

Chase ona, "Çin köyüyle birlikte gelmişlerdi," diye hatırlattı. "Kevin o zamanlar muhtemelen bunu hatırlayamayacak kadar küçüktü."

"Tam olarak değil. Bir zamanlar Amca'yı ziyaret eden ve hiçbiri İngilizce konuşmayan pek çok insanla ilgili belirsiz anılarım var. Renkli cübbeler giyiyorlardı."

"Çince öğrenmeye karar verdi," dedi Nicholas. "Ve en hızlı yolun ya Çin'i ziyaret etmek ya da Çin'in kendisini ziyaret etmesini sağlamak olduğu sonucuna vardı, böylece dili her zaman duyacaktı. Bütün bir köyün neredeyse bir yıl boyunca Whiteford House'da kalmasını ayarladı." Başını salladı ve bu anıya gülümsedi. "İzin almak için imparatorun adamlarıyla altı ay boyunca pazarlık yapan bir adam gönderdi. Kadınlar, bebekler, çocuklar, bütün lanet köy toplanıp taşındı. Yukarıdaki odalar doluydu. Babam ziyaret etmeyi bıraktı, bu yüzden pek bir şey görmedim. O zamanlar buradaki tek yemeğimiz et suyunda uzun erişteydi. Sanırım babam bu yüzden daha fazla ziyaretten kaçınmayı tercih etti."

"Onlar gibi yedi. Onlar gibi giyinirdi," diyor Chase. "Ziyaretçilerinin ihtiyaçlarını dile getirebilmeleri için hizmetkârların yeterince Çince öğrenmelerini sağladı. Gelen gençlerden biri de imparatorla yapılan anlaşmanın bir parçası olarak İngilizce öğrendi. Her neyse, bu vazolar köy ile birlikte geldi, tüm bunları düzenlemek için oraya gönderdiği faktör tarafından onun adına satın alındı."

"Sonunda dili öğrendi mi?" Kevin sordu.

"Sanırım öyle," dedi Chase. "Önümüzdeki birkaç yıl boyunca bu kelimeyi sık sık kullandı. Ya da en azından kulağa öyle geliyordu."

"Kim bilebilir ki?" dedi Nicholas. "Saçma sapan konuşuyor olabilir."

"Pek olası değil," dedi Kevin.

Evet, pek olası değil. Chase, "Üzölerek söylemeliyim ki, vefatından bu yana ilk kez biriyle onun hakkında konuşuyorum," dedi. "Konuşmalarımızın hepsi başka şeyler üzerineydi."

İkisi de başını salladı. Kimsenin diğer şeyleri detaylandırmasına gerek yoktu. Ölüm şekli. Vasiyet.

Kevin Nicholas'a, "Bu konuyu tekrar açma riskini göze alarak, babamdan bir ricam olduğunu hatırladım," dedi. "Mekanik adamı bulup bulmadığınızı bilmek istiyor. Eğer onu bırakmaya razı olursan, onu istiyor."

Mekanik adam bir otomattı. Frederick Amca onu satın almış ve gerçekten de kullanmıştı, çünkü tekerlekleri üzerinde hareket edebiliyordu. Bir elinde uşak gibi bir servis tabağı taşıyordu. Amcam üzerine içki bardakları koymayı ve bardakları misafirlere taşımasını severdi.

"Yıllardır görmemiştim," dedi Nicholas. "Chase?"

Chase başını salladı.

"Eve gelip onu arayabilirsiniz. Amcamı eğlendirmeyi bıraktığında muhtemelen tavan arasına koymuştur."

Kevin, "Bunu yapabilirim, çünkü babamın bu lanet şeylere olan hayranlığını o başlattı," dedi. "Babam ona küçük bir buhar makinesi takmamı istedi, böylece daha hızlı hareket edecek. Ben buna karşı çıktım ama ..." Bir babanın asla duyamayacağı bir oğul omuz silkişiyile omuz silkti.

Chase, "Çok yavaş hareket etti," dedi.

Kevin ona hoşgörölü bir bakış attı. "Yani bir sandalyeye ya da bir insana çarptığında duruyordu. Bunu bir buhar makinesiyle düşünün. Bir otomat, mekanizma çözüldüğünde çalışmayı durdurur, ki bu oldukça hızlı olur. Bir buhar makinesi oldukça farklı çalışır."

Nicholas gülmeye başladı. "Bence onu bulmalı ve babanın istediği gibi yapmalısın. Lütfen beni de gösteriye davet et. O küçük uşanın kütüphanede kanı kaynayan bir yağmacı gibi dolaştığını görüyorum."

"Bence daha iyi bir yer şu vazoların arası olurdu, kütüphane değil." Kevin bardağını yere koydu. "Hadi gidelim. Siz ikiniz iskambilde bana çok para kaybettirerek beni kara kara düşünmekten daha da uzaklaştırabilirsiniz."

Nicholas alaycı bir şaşkınlıkla Chase'e baktı. "Onu kara kara düşünmekten alıkoymak senin planın mıydı? Bunu önermesi ne tuhaf."

"Ben değil. Sen mi? O da kara kara düşünmeyi sevmez." Kapıyı açtı. "Çok şüphecisin, Kevin."

Kevin başını sallayarak ve iç çekerek eşiği geçti.

* * *

Minerva ertesi gün sabah erkenden yapacağı işler nedeniyle gazeteyi öğleden sonraya kadar okuyamadı. Hava açıktı, bu yüzden gazeteyi dışarıdaki küçük bahçeye çıkardı ve taş bir banka oturdu. İlanları hızlıca tararken kendi adını görünce aniden durdu.

Dorset County'den Algernon'un dul eşi Margaret Finley hakkında bilgi istiyorum. Rapor vermek ya da bilgi almak için John Smith'e, Montgomery Stationers, Montagu Street'e yazınız.

Chase Radnor bu sorguyu gazeteye eklemiş olmalıydı. Alçak herif onun geçmişini ve hikâyesini araştırıyordu. Avukatın tatmin olduğunu düşünmüştü ama Sanders'ın belki de ayrıntıları kesinleştirmekten söz ettiğini hatırlıyordu. Margaret Finley ile ilgili olanları kastettiğini düşünmemiştir!

Dehşetini yuttuktan sonra, kendisiyle ilgili olanın ardından iki farklı isimle iki başka bildiri daha geldiğini fark etti.

Aklına hemen bu bildirime kimlerin yanıt verebileceği geldi. Elbette Beth ve Jeremy. Başka hiç kimse, çünkü Dorset'te yaşarken hiçbir zaman Minerva Hepplewhite olmamıştı. Londra'ya gittiklerinde Minerva Hepplewhite olmuştu. İki isim arasındaki olası tek bağlantı, onları Dorset'teki evlerinden alıp ulaşımlarını sağlayan hana getiren arabacı olabilirdi. Eğer handa oyalanmış olsaydı, kadının yeni adının kullanıldığını duymuş olabilirdi. Ancak aradan beş yıl geçmişti ve başlangıçta pek de kayda değer olmayan bir şeyi kimsenin hatırlayacağından şüpheliydi.

Mutfak kapısı açıldı ve Beth yanına geldi. "Elise Turner burada."

"Onu bana gönder."

"Hâlâ seninle gitmesi gerekenin ben olduğumu düşünüyorum."

Beth önceki geceden kalan tartışmalı bir konuşmayı yeniledi.

"Bayan Drable'ın bize başka birini göndermesi ihtimaline karşı sana burada ihtiyacım var. Elise'den bunu yapmasını isteyemem." Minerva Beth'i incitmek ya da aşağılamak istemiyordu.

Elise'i tercih etmesinin gerçek sebebini anlamıştı. Genç arkadaşı dükkânlara girip dantel manşetleri incelemekte daha makul olurdu.

"Jeremy bunu yapabilir."

"Eğer kadınlar, kadınlar tarafından işletilen bir iş aramaya geliyorlarsa, ilk görüşmelerinin bir erkekle olması pek uygun olmaz."

Beth dudaklarını büzdü. "Umarım benden bu Soruşturma Ofisi'nde sadece kapıları açmamı ya da o masada oturup olası müşterileri dinlememi beklemiyorsunuzdur. Ben de biraz eğlenmek istiyorum."

"Sadece senin yapabileceğin birçok zaman olacak, Beth. Sadece hayatımı emanet edebileceğim birine güvenebileceğim zamanlar."

Gururu okşanan ve biraz da hayıflanan Beth kapıya döndü ve Elise'in bahçeye girmesine izin vermek için kapıyı açtı.

Minerva, Elise'den en iyi elbisesini giymesini istemişti, böylece o elbisenin ne kadar iyi olabileceğini görebilecekti. Şimdi yaklaşmakta olan mavi tülbenti incelerken, zihninden kendi açık kahverengi pelerinini ve koyu mavi bonesini ekledi.

Elise'i yanına oturttu. "Şu anda herhangi bir işte çalışıyor musunuz?"

"Bayan Drable deniyor ama şu ana kadar bir şey yok, kısa dönemli bir işe alım bile yok." "Elimde birkaç gün yetecek bir şey var. Bayan Drable'a getireceğim.

Drable, eğer duyduktan sonra ilgilenirsen. Öncelikle uygun bir mizaca sahip olup olmadığınızı görmem gerekiyor."

"Eğer kastettiğiniz buysa, ben çok yumuşak başlı biri sayılırım."

"Tam olarak değil. Bu görevde rol yapman gerekecek. Olduğundan farklı biri olmalısın. Bunu yapıp yapamayacağınızı görmek istiyorum. Senden bir ruh halini ya da duyguyu göstermeni isteyeceğim ve sen de bunu yapmaya çalışacaksın."

Elise başını salladı ama büzülmüş kaşları bunu çok tuhaf bulduğunu gösteriyordu. "Güzel. Önce üzüntünü göstermeni istiyorum."

Elise bunu düşündü. Sonra gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında başını geriye attı ve feryat etmeye başladı. Yüksek sesle. İnlemeleri ve çığlıkları bahçede çınladı.

Minerva irkilerek geri çekildi. Beth mutfak kapısını açtı. Komşu evin üst penceresinden bir kafa dışarı fırladı. Jeremy bahçeden koşarak geldi. Elise öyle yüksek sesle feryat etmeye devam etti ki bütün sokak duymuş olmalıydı. Minerva yarı yarıya kızın saçlarını yolmasını ve giysilerini parçalamasını bekliyordu.

Minerva Elise'in omzunu kavradı. "Öyle değil."

Elise sustu. "Üzgün olduğunu söyledin."

"Evet, ama kederli bir üzüntü değil. Hayal kırıklığına uğramış üzgün." Jeremy'ye at arabası evine dönmesi için el salladı. Beth mutfak kapısını kapattı. "Bunun yerine şunu deneyelim. Sen soylu bir hanımefendiymişsin ve ben de bir dükkân sahibiymişim gibi davran. Bana gördüğünüzden daha iyi bir muslin olup olmadığını sorun."

"Zengin miyim?"

"Oldukça."

"Kibirli miyim?"

"Hayır. Sen ."

Elise bunu düşündü. Belli belirsiz gülümsedi. Nazikçe ama biraz da patronluk taslayarak. İnsanın eşitine verdiği bir gülümseme değildi bu. Gözleri iyi bir mizahla parlıyordu ama aynı zamanda hürmet beklentisi de vardı. "Bu müslinler oldukça güzel ama daha iyi bir şeyiniz var mı? Çuha çiçeği dallarıyla belki?"

Minerva onun kendini bu kadar iyi dönüştürmesinden etkilenmişti. Elise Turner doğal bir oyuncuydu. Çok başarılı olacaktı.

"Bayan Drable ile konuşacağım."

On Birinci Bölüm

Chase hanın önünde atından indi. Yanında Nicholas da aynısını yaptı. Bir seyis her iki atı da dinlenmeleri, sulanmaları ve beslenmeleri için götürdü.

Hana girdiklerinde Nicholas, "İyi ki ata bindik," dedi. "Bu durakları yaptığımızdan beri hem daha hızlı hem de daha yavaş oldu. Sanırım bu durakta biraz yemek yemeliyiz."

Chase de acıkmıştı ve Nicholas'a büyük salona kadar eşlik etti. Hanı yoğun bir kalabalık doldurmuştu; masalar, avluda atlarını değiştiren posta arabasıyla seyahat eden insanlar tarafından işgal edilmişti.

Nicholas meyhanecinin bira dağıttığı tezgâha doğru ilerledi. "Birazdan giderler."

"Bir süre ayakta durmanın sakıncası yok." Atın üzerinde birkaç saat geçirince vücudu biraz esnemek için yalvardı.

Birer bira aldılar ve tezgâha yaslanıp müşterilerin hızlı hareketlerini ve hızlı yemek yemelerini izlediler.

"İçişleri Bakanlığı'nı aradım," dedi Nicholas. "Peel'e Amca'nın düşüşüyle ilgili hangi teorilerin düşünüldüğünü sordum. Çok ilgi ve hürmet gördüm ama hiçbir bilgi alamadım. Belki de bu konuyu hiç araştırmıyorlar."

"Melton Park'a gitmişken şu korkuluğa daha yakından bakacağım. Cenaze töreninden sonra yaptığım inceleme çok hızlı ve üstünkörü oldu ama belki daha fazlası tespit edilebilir."

"Bunu yaparsınız, ama o oraya düzenli olarak giderdi. Muhtemelen her taşı ve kayrak taşını biliyordu. Ayağı takılsa bile o duvarı aşmak zaman alırdı."

Bunlar Chase'in de düşünceleri idi. Bundan sonra kimin yaptığını tartışmak küçük bir adımdı. Bu konuşmadan kaçınmak için duruşunu Nicholas'tan biraz uzaklaştırdı ve gitmek üzere toplanan posta arabası grubunu izledi.

Yolculardan biri dikkatini çekti. Çok açık kahverengi saçlı güzel bir kızdı, mavi muslin bir elbise ve daha koyu mavi bir bone giymişti. Kızda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama onu tanıyamadı. Arkadaşı tamamen gri giymişti ve sırtı ona dönüktü. O izlerken, arkadaşı elindeki retikülü kaydırmak için uzandı ve eli görüldü. Özellikle güzel bir eldi.

Posta arabasındaki yerlerini almak üzere diğerleriyle birlikte dışarı çıktılar. Chase meyhaneciye doğru eğildi. "Bu araba nereye gidiyor?"

"Brighton'a. Her gün iki tanesi burada duruyor."

Nicholas, koçluk ekibinin kullandığı masalardan birini almak için uzaklaştı. Chase de ona katıldı ve Minerva Hepplewhite'ın Brighton'a neden gittiğini merak etti.

* * *

"Endişelenme. Bunu başarabilirsin. Eğer zihninde önemli bir genç kadın olursan, işte tam olarak o olacaksın. Tıpkı benim bahçemdeki gibi olacaksın." Minerva Elise'e talimatları verirken onlar Brighton'daki sokakta geziniyorlardı. Bay Oliver'ın mallarını satan dükkânın komşularına yakışır şekilde güzel dükkânların önünden geçtiler. Dantel manşet ve yakaların orada olduğunu teyit etmek için az önce o işyerini ziyaret etmişlerdi.

Şimdi de aynı mala sahip olduğu bildirilen diğer dükkana doğru ilerlediler. Malın olmaması gereken dükkâna.

Küçük bir kavşaktan geçtiklerinde bariz bir değişiklik oldu. Dükkânlar küçülmüştü. Sunulan mallar daha az lüks görünüyordu. Minerva, Brighton'ı ziyaret eden Ton'un alışveriş yaparken kavşaktan geçtiğinden şüpheliydi.

Bayan Oliver diğer dükkânın adını vermişti ve onu kolayca buldular. Vitrinde güzel ketenler ve kurdeleler vardı ama manşetler yoktu. O ve Elise içeri girdiler.

Dükkân sahibi Bay Seymour tezgâhın arkasında durmuş bir müşteriye bir kutu ipek örgüyü gösteriyordu. Minerva mallara göz gezdirdi ve gözlerini kısarak Bay Seymour'un arkasındaki raflara baktı. Kelepçe yok.

"Sergilenmiyorlar," diye mırıldandı Katherine'e. "Onları saklamak için bir nedeni olabilir. Bunu öğrenelim. Surat as ve hayal kırıklığına uğramış görün."

Diğer müşteri gider gitmez, Bay Seymour dikkatini onlara çevirdi.

Minerva Elise'e, "Görünüşe göre arkadaşın yanılmış," dedi. "Burada böyle bir şey bulabileceğimizi sanmıyordum."

"Çok kesin konuştu," dedi Elise.

"Ama yanılıyordu."

"Bir şekilde yardımcı olabilir miyim?" Bay Seymour tezgâhın arkasından fırladı.

"Arkadaşım Mary burada dantel manşetleriniz olduğunu söyledi, çok güzellermiş," dedi Elise. "Çekmecede mi acaba?"

"Maalesef değiller." Bay Seymour kötü haberi verirken gülümsedi. "Hepsi satın alındı. Sonuncusu üç gün önce satıldı. Onları satın almak için sıra vardı. Bazı çok iyi hanımlar onları elde etmek için stoklarımdan yararlandılar, bu yüzden her zamanki müşterilerimden bazıları bile hayal kırıklığına uğradı."

Elise daha da somurttu. "Keşke geçen hafta kasabadan gelseydik."

"Eminim başka dükkânlarda da aynı güzellikte dantel manşetler vardır," dedi Minerva. Bay Seymour yüzünü buruşturarak, "Sadece bir tane var," dedi. "Korkarım orada çok daha fazla ödeyeceksiniz. Aynı manşetler, aynı danteller, hepsi Loire Vadisi'nden ve ithal. Sadece fiyatı farklı." Minerva'ya anlamlı bir bakış attı.

bak. "Çok farklı."

Minerva Elise'e, "Satın alamayacağımız bir şeyi satın alamayız," dedi. "Londra'da da aynı derecede iyi bir şey bulacağız."

"Ama kelepçeleri kendim için, kelepçeleri ve tasmayı da Charlotte Teyze için almayı çok istiyordum." Elise ağlamaya hazır görünüyordu. Minerva bunu endişeyle karşıladı ve bahçedeki feryatları hatırladı.

"O kadar da iyi değil," dedi Bay Seymour. "Dediğim gibi, bunlar Fransa'dan geliyor. Zarif bir şekilde yapılmış. Ve-" Güvenini paylaşmak için daha yakına eğildi. "Başka bir dükkânda bile olmayan bir takımım vardı. Çok popüler olduğu kanıtlanmış yeni bir set."

"Yakında onu gözyaşlarına boğacaksın," diye azarladı Minerva. "Kendi hayal kırıklığımı kabul edebilirim, ama genç kadınların nasıl olabileceğini bilirsin."

"Kendi hayal kırıklığınız mı? Siz de mi satın almak niyetindeydiniz? Üç setten mi bahsediyoruz?"

Minerva omuz silkti. "Eğer yenileri dediğiniz kadar iyiye, sanırım dört ya da beş tane olur. Ne yazık ki sizde yoklar ve yarın şehre gidiyoruz."

Bay Seymour alt dudağını çiğnedi. "Onları bana getiren adam bu öğleden sonra bekleniyor. Eğer yapabilirseniz yarın daha fazlasını almalıyım."

Minerva dikkati dağılmış gibi, durdukları yerin yanındaki masanın üzerinde duran eldivenleri eliyle yokladı. "Korkarım kahvaltıdan hemen sonra ayrılıyoruz."

Biraz daha çiğneme. "Bu akşam uğrayabilir misiniz, mesela saat altıda, sanırım o zamana kadar istediğiniz şeyi hazırlamış olurum."

Elise parladı. "Ah, yapabilir miyiz?" diye yalvardı Minerva'ya. "Akşam yemeğinden çok önce dönmüş oluruz ve eminim Leydi Talbot arabayı tekrar kullanmamıza izin verir."

Minerva kendi alt dudağını çiğnedi. "Saat altı mı demiştiniz?"

"O zaman istediğin her şeye sahip olacağıma eminim."

"Sanırım öyle. Umarım bu dantel dediğiniz kadar harikadır, çünkü bu çok zahmetli olacak."

"Gördüğünüz en iyi dantellerden biri olduğunu düşüneceksiniz."

Minerva, sırtarak ellerini çırpın Elise'e başıyla selam verdi.

Randevu ayarlandıktan sonra Elise ile birlikte dükkândan ayrıldılar. "Saat beş buçukta döneceğiz ve umarım o ajanı burada görürüz." Rolünü çok iyi oynayan Elise'e baktı. "Leydi Talbot?"

"Dantelin ona daha iyi müşteriler getirmesinden etkilenmiş görünüyordu. Sanırım bütün akşam bizim dönüşümüzü bekleyecek."

"İkimiz de dünyaya geldik. Sanırım şimdi benim de bir araba kiralamam gerekecek, çünkü bir arabayla geleceğimizi söylemiştin."

"Muhtemelen yapmalısın."

"Bu görevden keyif alıyor musun, Elise?"

"Oh, evet. Hem de çok, teşekkürler."

* * *

O gece Minerva yıkanmış ve yatmak için giyinmiş bir halde Brighton'ın dışındaki handa, odasındaki yazı masasının başına oturdu. Aynanın yansımada Elise yatağın üzerinde oturmuş, uzun saçlarını tarıyordu.

Kalemini mürekkebe batırdı ve Bayan Oliver'a bir mektup yazmaya başladı.

Kocanızı, menajerinin güvenine ihanet ettiğine ikna etmek için ihtiyacınız olan tüm kanıtlara sahibim. Menajeri bizzat Bay Seymour'un dükkanında, en az iki takım kelepçe ve yaka teslim ederken gördüm. Bay Seymour bunları 2s 5p'ye satıyor, bu da sokağın yukarısındaki 3s'den çok daha az. Kocanızın ithal etmediği de dahil olmak üzere dört takım aldım. Bu, acentenin kendi başına ithalat yaptığını ya da kocanızın bilmediği başka bir toptancı bulduğunu gösteriyor.

Londra'ya döndüğümde satın aldığım setlerle birlikte tam bir rapor sunacağım.

Bayan Oliver'ın sürekli olarak müdahale etmediğini söylediğini hatırlıyordu. Bayan Oliver'ın kocasının güvenini kazanmak için yazılı bir rapordan daha fazlasına ihtiyacı olabilirdi.

Dikkat. Kanıtlar çok güçlü olmasaydı muhtemelen onunla alay ederdi. Bayan Oliver'ın bunu yapan bir adamla yaşamak zorunda kalmamasını diledi. Algernon da ne zaman herhangi bir fikrini dile getirse alay ederdi. Bu çirkin alaycılık yüzünden kısa bir süre içinde, kendisine bir soru sormadığı sürece onunla hiç konuşmaz oldu. Amacının bu olduğunu anlamak için birkaç yıl geçmesi gerekti.

Başından beri.

Yazmaya devam etti. *Eğer arzu , buraya yaptığım ziyareti, gördüklerimi ve öğrendiklerimi anlatmak üzere kocanızla da görüşeceğim. Böyle bir tanıklıkla endişelerinizi göz ardı edeceğimi sanmıyorum.*

Bırakın o hödük Minerva Hepplewhite ile alay etmeye çalışsın.

İsterseniz kocanıza, yaşlı annemi ziyaret etmek için Brighton'a sık sık gelen bir tanıdığınız olduğumu ve bu diğer kelepçeleri tesadüfen bulduğumu söyleyebilirsiniz. Benimle çalıştığınızı asla bilmemeli.

Cuma günü şehre dönmeyi umuyorum. O zamana kadar başka bir soruşturma beni uzak tutacak.

Mektubu imzaladı, katladı ve mühürledi. Yarın postalayacaktı.

Ayağa kalkıp lambayı yatağın başucuna taşıdı ve örtüleri geriye katladı. Elise altlarına girdi.

"Yarın nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Yemekte ilçe haritasını çok yakından inceliyordun."

"Stevening adında bir kasabaya gidiyoruz. At arabasıyla bir ya da iki saat uzaklıkta."

"Arabamız yok." "Bir tane kiralayacağım."

"Bugünlerde ne kadar da hanımefendiyim, güzel pelerininiz, boneniz ve artık kiralık bir arabanız var."

"Çok heyecanlanmayın. Araba bir arabadan fazla olmayacak ve sen arkada oturacaksın." Yatağa tırmandı ve lambayı söndürdü. Pencere perdelerinin arasından süzülen ay ışığının süzüldüğü karanlıkta yan yana yatıyorlardı. Beyaz alçı duvarlar bu ışığı yansıtıyor, böylece tavan kirişleri siyah bir kontrast oluşturuyordu. Yanlarındaki odada iki adam vardı ve seslerden birlikte içki içtikleri anlaşılıyordu.

Minerva, "Bayan Drable bana son işinizden kocanız sizi zorladığı için ayrıldığınızı söyledi," dedi.

Elise cevap vermedi ama başını salladı.

"Bundan daha fazlası mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Yine de beni yalnız bırakmasından korktum. Bana dokunmaması gereken şekillerde dokundu ve bir gün durmayacağından korktum."

Muhtemelen öyle. Sonunda. "Ayrıldığınız iyi oldu. Referans olmadan başka bir iş bulmanın çok zor olduğunu biliyorum ama eminim yakında her şey yoluna girecektir." Hepplewhite'in başarılı olmasını ve Elise'in kendini geçindirmesine yetecek kadar iş olmasını umuyordu.

"Gerekirse köyünüze geri dönebilirsiniz" diye ekledi.

"Bunu yapmak istemezdim. Orada bana yer yok, beni istemeyen akrabalarım dışında. Benimle evlenmeyi teklif eden bir adam vardı ama ben onunla evlenmek istemedim. Bu yüzden kasabaya geldim."

Bu Minerva'nın yüreğini burktu. Elise'in durumunu çok iyi biliyordu. Amcası Amerika'ya göç etmeye karar verdiğinde, onu da getirmeyi teklif etmemişti. Ona bunun maliyetini ve onu götürmenin kendisini ve iki kızını nasıl geçindireceğini anlatmıştı. O zamanlar geleceği pek parlak görünmüyordu, kızlık arkadaşları olan kuzenlerini kaybetmekten duyduğu üzüntü de buna eklenmişti. Kendini belki bir mürebbiye, belki de hizmetli olarak görüyordu.

Sonra Bay Finley herkesin şaşkınlığı ve rahatlaması için ona evlenme teklif etmişti. Serveti olmadığı için amcası buna aşk evliliği demişti. Bir mucize.

Kendini bu evliliği istediğine ikna etmişti. Gerçekte bu fikri benimsemişti çünkü on yedi yaşındaki bir kıza cazip gelecek başka bir alternatif yoktu. Algernon daha yaşlıydı. Evlendiklerinde otuz yedi yaşındaydı. Onu kırılğan, keskin bir şekilde yakışıklı bulsa da, tavırları ve konuşması biraz yapmacık olsa da, bunlar kısa sürede geçeceğini varsaydığı küçük itirazlardı.

Birkaç aydır evlilikleri, evlilik yatağı dışında neredeyse normaldi. Orada sık sık yaşadığı başarısızlıklar için onu suçluyordu. Her denemesinde ona sanki tohumları için cansız bir kapmış gibi davranıyordu ve gerçekte kadın da öyle hissediyordu. İktidarsızlığına duyduğu öfke tüm evliliklerine bulaştı ve şiddete dönüştü. Sonunda onunla birlikte yaşamaya katlanmak imkânsız hale geldi. Yine de çok uzun süre katlandı, çünkü hiçbir çıkış yolu göremiyordu.

Bayan Oliver'ın ödeyeceği ücreti ve yanında uyuyakalan genç kadına ne kadar verebileceğini hesapladı.

On İkinci Bölüm

Melton Park'ta iki gün geçirdikten, Nicholas çiftliklerde at sürerken ona katıldıktan ve malikânenin lordluk faaliyetlerini yerine getirdikten sonra Chase, kendisini kasabadan getiren görevlerini devralma zamanının geldiğine karar verdi.

Gün açık olduğundan, parlak güneşten ve kuru yollardan yararlanmak için kafasındaki listeyi yeniden düzenledi. Atını çağırdı ve Nicholas'a muhtemelen sabaha kadar dönmeyeceğini haber verdi. Ayrılmadan önce uşağı kenara çekti.

"Cenazeden bu yana yerel yargıç soruşturma için buraya geldi mi?"

Uşak başını salladı. "Burada kimse soruşturma yapmadı, efendim."

"Görevlerinizden birkaç dakika ayırmanızı ve amcamın son ziyaretinde hangi hizmetkârların ona eşlik ettiğini yazmanızı istiyorum. Ayrıca komşuları da dahil olmak üzere herhangi bir ziyaretçisi olup olmadığını bilmek istiyorum. Son üç gününde herhangi bir nedenle burada bulunan herkesi de ekleyin."

Uşak başını salladı. "Kötü bir iş, efendim, eğer söylemem gerekirse. Hem şok edici hem de üzücü. Kimse bunu öngöremezdi."

"Öngördün mü? Sence ne oldu?"

Uşak kızardı. "Bilmediğime eminim. Ben sadece onun ölümünden bahsediyordum, -yani ima etmiyordum-"

Elbette öyleydi ama bunu söylemek, görevlerinden biri hiç soru sorulmamasını sağlamakken daha fazla soruya davetiye çıkarmak olurdu.

Frederick Amca'nın o korkuluktan düşmesinin sadece iki yolu olabilirdi. Ya kazayla düştü. Ya da itilmişti. Öyleyse kâhya neden üçüncü bir ihtimalin, kimsenin düşünmediği bir ihtimalin, Frederick Amca'nın atlamış olabileceğine inandığını düşünüyordu?

Hayır, yanılıyordu. Başka biri daha bunu düşünmüştü. Peel. *Amcanın iyi ismine gölge düşüren bir sonuç*. Bu belirsiz imaya pek dikkat etmemişti ama şimdi Peel'in muhtemelen ne demek istediğini anlıyordu.

Arazinin sınırına kadar at sürmesi yarım saatini, en yakın köye ulaşması ise bir saatini almıştı. Gideceği yer bunun ötesindeydi, bu yüzden kasabanın ana yolundan geçti. Kilise bahçesinin etrafında dönerken, bitkilerin arasında bir renk fark etti. Koyu mavi bir nokta

çalılıkların dallarının arkasına girip çıkıyordu. Atını durdurdu ve mavinin daha görünür hale gelmesini bekledi ama onun yerine kayboldu.

Bahçeyi dikkatle inceledi, mavi değil gri aradı. Beklenmedik başka bir renk görünmüyordu. Kendine gülerek yoluna devam etti. Minerva Brighton'daydı. İlk kez aşık olmuş yeşil bir çocuk gibi, gittiği her yerde ondan bir iz görmek gülünçtü. Yine de o mavi, arkadaşının giydiği maviye çok benziyordu, bu yüzden kısmen mazur görülebilirdi.

Brighton'da ne yaptığını merak ediyordu. Belki kısa bir tatil. Ya da başını belaya sokuyor olabilirdi. Neden ikincisinin daha olası olduğunu düşündü?

Köyün dışında durdu ve cep haritasına baktı. Bir mil ileride ve ana yoldan iki sapak sonra, hatırı sayılır büyüklükte bir kulübeye yaklaştı. Arkasında küçük bir gölün kıyısını görebiliyordu. Kulübenin önünde bir at arabaya bağlanmış duruyordu.

Bu konserin Bay Edkins'i arayan biri olduğu anlamına gelmediğini umuyordu.

Atından indi, atını bir çit direğine bağladı ve kapıya doğru yürüdü. Tam kapıyı çalmak üzereyken kapı açıldı. Kendini gri bir başlığın tepesiyle karşı karşıya buldu.

"Çok cömert davrandınız efendim. Bayan Fowler'a selamlarınızı iletteğimden emin olabilirsiniz." Güzel bir el veda etmek için kalktı ve gri şapka döndü. Bir adım, gri takımın sahibini neredeyse burnundan sekecek kadar yaklaştırdı.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Omzunun üzerinden baktı ve Bay Edkins'e göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre başka bir ziyaretçiniz var."

"Garip. Normalde hiç olmazdı ama şimdi bir günde iki tane oldu." Orta yaşlarda bir adam olan Bay Edkins gözlüklerini düzeltti ve Chase'i iyice inceledi.

"Gerçekten de aradım," dedi Chase. "Davetsiz misafir olarak gelmiş olsanız bile beni kabul edeceğinizi umuyorum."

"Sanırım biraz daha zaman ayırabilirim."

"Sizden bunu istemeden önce bana son misafirinizle birkaç dakika verin lütfen."

Bay Edkins kapıyı kapattı. Minerva selam vermeden konsere doğru yürüdü. Chase de onu takip etti.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bu iyi adama Bayan Fowler'dan selam getirdim. Yıllarca aynı evi paylaştılar." Atın kurdelelerini çözdü ve arabanın yanına doğru ilerledi.

Chase kulübeye baktı. Bay Edkins'in bir pencereden izlediği görülüyordu. Minerva'ya döndü. "Ben çıkana kadar bu arabayı hareket ettirme."

Dudaklarını büzdü. "Umarım bu kulağa gibi bir emir değildir." Lanet olsun, kadın bazen çileden çıkıyordu. "Sadece. Kımıldama. Hareket etme."

Arabaya tırmandı ve kurdeleleri eline aldı. "Sanırım siz orada ne kadar kalırsanız kalın, ben bu arabanın içinde oturursam Bay Edkins'e çok tuhaf görüneceğim. Son kavşağın yakınında, güzel bir derenin kenarında , güneşli bir yer vardı. Kibarca rica ederseniz ve emretmeye cesaret edemezseniz, sizi orada bekleyebilirim."

Dişlerini sıktı. "Sizinle birkaç kelime konuşabilmem için bekleme nezaketini gösterir misiniz?"

Atı döndürmeye başladı. "Belki de. Şimdi Bay'la ilgilenmelisiniz. Edkins. Yakında balığa çıkmaya niyetli."

Arabayı yolun aşağısına taşıdı. Nefesinin altında bir kez daha küfrederek, elinde kartla kapıda belirdi.

* * *

O kadına ne söyledin? Chase ne kadar istese de açıkça sormadı. Bunun yerine kendi sorularını sordu ve Bay Edkins'in bunları yakın zamanda duyduğuna dair işaretler aradı.

Evin ön tarafındaki güzel pencerelerden iyi ışık alan hoş bir oturma odasına yerleştiler. Kulübenin tamamı sade olsa da çekici bir görünüme sahipti. Bu oda iyi oranlara sahipti ve şöminenin üzerinde kendine özgü, oymalı bir şömine kapağı vardı. Sahip olduğu mobilyalar kalite gösteriyordu. Bay Edkins akıllıca ve iyi harcamalar yapmış, özellikle tutumlu davranmamıştı. Elbette vasiyeti üzerine aldığı emekli maaşı sayesinde cimri davranmasına gerek kalmamıştı.

Adam Frederick Amca'dan daha gençti, belki de elli yaşındaydı. Aldığı yüksek emekli maaşı avukatı şaşırtmış ve aileyi kızdırmıştı. Dolores, *bir ödemededen önce on beş yıl daha hizmet etmesi gerektiğini söylemişti*. Frederick Amca farklı düşünüyordu ve şimdi Bay Edkins göl kıyısında güzel bir arazide bir beyefendi gibi yaşıyordu.

"Bu kulübeyi seçtim çünkü istediğim zaman balık tutabiliyorum." Chase ona iltifat ettiğinde Bay Edkins mülkünden övgüyle söz etti. "Onca yıl hiç yapamadım. Özledim. Şimdi canım ne zaman isterse oraya gidiyorum." Başparmağını evin arka tarafına doğru uzattı.

Chase, "Amcamın sana bu imkânı sağlamasına sevindim," dedi. "Ailesiyle ya da evlerdeki hizmetkârlarla fazla iletişiminiz oldu mu?"

Edkins başını salladı. "Bu garip bir şey. Açıklaması zor. Her şey bittiğinde, bitmiştir. Günlerinizi dolduran insanlar, aileniz işverenlerdir ve diğer hizmetkârlar ... hücrelerindeki diğer keşişler gibi, manastırda yanınızda çalışırlar." Bu benzetme karşısında sırtıttı. "Arkadaşlıkların hepsi çok resmi."

"Aranızda en uzun süre görev yapan kişinin irtibatta kalmasını beklerdim. Mektuplar ve benzeri şeyler."

"Birkaç tane gönderdim ve birkaç tane aldım. Her şey çok ani ve yeni oldu, değil mi? Birkaç yıl içinde ilgimizi çeken bir şey olduğunda yazacağımızı umuyorum."

Chase döşemeli koltuğa yeniden oturdu. "Size bazı sorular sormaya geldim. Umarım benimle bazı bilgileri paylaşırsınız."

Bay Edkins'in pencereye ve Minerva'nın kısa bir süre önce bulunduğu bahçeye baktığını hayal etmiş miydi?

"O gece hakkında seni sorgulayan başka biri oldu mu?" Chase sordu.
Lanet olsun, o kadına ne söyledin?

"Majesteleri öldükten kısa bir süre sonra, ben ayrılmadan önce evde bir adam vardı.

Sadece bir günlüğüne geldi ve çoğumuza sorular sordu."

"Yargıç mı?"

"Sanırım öyle. O kadar şoktaydım ki ismine falan pek dikkat etmedim. Bize karşı tavrını da pek beğenmedim. Soru sormaktan çok havlıyordu, eğer beni anlıyorsanız."

"Sorularına cevap verdin mi?"

Bay Edkins tüm hizmetkârların takınmayı bildiği o yumuşak ifadeyi takındı. "Elbette. Olduğu gibi. Efendimin ölümü hakkında ne bildiğimi öğrenmek istedi. Cevabım hiçbir şey değildi. O sırada uyuyordum. Ayrıca efendimin o günkü hareketlerini de öğrenmek istedi. Ona kesin olarak bildiklerimi söyledim çünkü görmüştüm. Yataktan kalktığına, aşağıya indiğinde. Bana söylenen dışarı çıkma ya da bunun gibi şeyleri rapor etmenin akıllıca olacağını düşünmedim. Eğer tanık olmadıysam, bu adama böyle bir şey olduğunu söylemedim."

"akıllıca. Olacağını ya da olduğunu duyduğunuz şey gerçekleşmemiş olabilir ve bu da bilgileri karmaşık hale getirebilir."

"Teşekkür , efendim. Ancak itiraf etmeliyim ki bu adamın tavrına kızdığım için böyle davrandım. Amacımın ona gerektiği kadar az şey vermek olduğunu kabul ediyorum."

Chase ayağa kalktı. "Bana gölü gösterir misin? Balık tutmak istiyorsan, tutabilirsin. Sorularım uzun sürmez ama yargıcınkilerden daha spesifik olabilirler."

Bay Edkins eve doğru ilerledi. Bahçe kapısının yanındaki uzun askıdan bir olta ve bazı ekipmanlar çıkardı. Birlikte arka kapıdan bahçeye çıktılar ve göle doğru elli metre yürüdüler. Chase huzurlu manzarayı seyrederken Edkins oltasını hazırlamaya koyuldu.

Uşak oltasını attı. Chase büyük bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu.

"Bay Edkins, o gün ya da ondan önceki üç gün boyunca ailenizden herhangi biri Melton Park'ta mıydı?"

"Ne gördüm ne de duydum. Kâhya benden daha iyi bilir."

"Ancak siz onunla ilgilenirken Dük bundan bahsetmiş olabilir."

Edkins yemini uzun, derin bir daire çizerek hareket ettirdi. "Bana hiçbir akrabasının adını söylemedi."

Adam hakime verdiği gibi cevap veriyordu. Temkinli. Sadece bu bile Chase'in merakını uyandırmıştı. Minerva daha açık sözlü cevaplar almış mıydı? Soracak bir konumu yoktu, bu bile ona daha fazlasını kazandırabilirdi.

"Kimse ziyaret etti mi? Herhangi biri? Belki bir komşu. Bir iş ortağı. İsmi bilmeseniz ve onlara herhangi bir şekilde hizmet etmemiş olsanız bile, böyle birinin mülkte olduğundan haberdar mıydınız?" Tüm olasılıkları kapsayacak başka bir yol bulamadı.

Edkins oltasını inceledi. Yemi salladı. Soruyu duymamış gibi görünüyordu.

"Bir," dedi sonunda. "O öğleden sonra. Bahçeye baktım ve Majestelerini biriyle gördüm. Bir kadınla."

"Kız kardeşlerinden biri mi?"

"Bunu söyleyemem. Evin içinden girdiğini sanmıyorum. Belki de arka taraftan bahçeye girmiştir. Onu iyi göremedim. Sadece şapkasından falan bir kadın olduğunu biliyorum. Arkadaki ağaçların arasındaydılar, geziniyorlardı."

"Sence onu bekliyor muydu?"

"Bilemem. Yine de onunla konuştu. Onu gitmeye zorlamadı."

Bir kadın. Lanet olsun. "Hiç bu kadın olduğunu düşündüğünüz birini gördünüz mü? Örneğin Londra'da?" Sonuncuyu, Edkins'in o kadını yarım saat önce kendi oturma odasında görüp görmediğini gerçekten sormadığı konusunda vicdanını rahatlatmak için ekledi.

"Öyle olduğunu söyleyemem, efendim."

Bu, yapmadığını söylemekle aynı şey değildi.

"O akşam, yemekten sonra Dük odasına döndü mü? Ona hizmet ettiniz mi?"

"Hayır. Soyunma odasında alışkanlığım olduğu üzere uyukluyordum. Çoğu gece çok geç gelirdi. Gece yarısından önce onu nadiren uykuya hazırlardım. Sonra birden sabah oldu ve o hiç gelmedi. Nedenini çok geçmeden anladık." Hüzün yüz ifadesini esnetti. Gözlüğünün arkasından gözlerini kıstı.

"Sence ne oldu?"

"Sanırım düştü. Orası güvenli değil. Kayarsa o duvar onu fazla korumaz. Bu kadar tehlikeliyken gece vakti oraya neden çıktığını bilmiyorum."

Oraya giderdi çünkü geceleri orada kendisinden ve uçsuz bucaksız gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu. Frederick Amca, yıldızların altında yürüyüş yapma alışkanlığı dışında, özellikle ruhani bir adam değildi.

Chase'in aklına isteyecek başka bir şey gelmiyordu. Gitmek için ayağa kalktı. Tam o sırada ip gerildi ve aşağıya indi. Edkins kocaman bir gülümsemeyle avını çekmeye başladı.

"Küçük bir göl olacak," dedi. "Küçük göl, küçük balık demektir. Ama akşam yemeğim için fazla balığa ihtiyacım yok."

"Sizi yalnız bırakayım. Çıkış yolumu bulacağım. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Kendini bahçeye bıraktı ve ön kapıya doğru yürüdü. Dük'ü öldüğü gün bir kadın ziyaret etmişti. Cehennem.

* * *

Minerva atın ot yemesine izin verirken kendisi de devrilmiş bir kütüğün üzerine oturup yanından geçen dereyi izledi. İlkbaharda bu nokta, geniş renk şeritleri oluşturan kır çiçekleriyle çok güzel olurdu. Şimdi bazı sarı ve turuncu dökülmüş yapraklar, büyümenin sadece çorak dallar olmasını engelliyordu.

Atın ona doğru geldiğini duydu. Muhtemelen Chase'in istediği şekilde kalmamalıydı. Chase'in ondan daha fazla şey öğrenip öğrenmediğini, hatta onun kadar çok şey öğrenip öğrenmediğini keşfetmeyi ummasaydı, o da kalmazdı.

Bay Edkins pek açık sözlü olmamıştı, ama o zaman da soruları iyi cevaplar alacak kadar keskin değildi. Muhtemelen soruşturma yürüttüğünü açıklayan Chase'in aksine, aşçı Bayan Fowler'la olan dostluğunu ziyareti için bir bahane olarak kullanmıştı. Aile, düğün ve ölüm hakkındaki merakını genel sohbet ve dedikodulara karıştırmak zorunda kalmıştı. Ancak bu o kadar da kötü bir şey olmayabilirdi. Bay Edkins'ten gelen tek yararlı bilgi ağzından kaçmıştı. Şaşırtıcı bir bilgi. Bunu Chase'le paylaşp paylaşmamayı düşündü.

At, arabasının yanında durdu. Chase attan indi ve dizginleri arabanın arkasına bağladı. Ona doğru yürüdü ve elini uzattı. "Seni köye geri götüreceğim."

Ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Herhangi bir köye dönmem gerektiğini sana düşündüren nedir?"

"Arkadaşınızı orada gördüm. Sanırım en azından onu almanız gerekiyor."

koltuğa oturttu, sonra dizginleri aldı ve yanına tırmandı. Atını yedeğine alarak şeritten aşağı yuvarlandılar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sen ne yapıyorsun burada?"

Yanında zoraki bir hoşgörü soluğu duyuldu. "Birkaç günlüğüne kuzenimle birlikte Melton Park'a geldim."

"Düğün mü?" "Öyle."

Ne kadar uygunsuz. Hizmetçiden evi gezdirmesini isteme planı artık işe yaramayacaktı. En iyisi işi iade edip Londra'ya dönmek için bir ulaşım aracı bulmaktı.

"Edkins sana ne söyledi?" diye sordu.

"Çok az. Daha çok eski zamanlardan ve anılarından bahsettik." "Ne anıları? Ne kadar eski?"

"Oldukça yaşlı. Bayan Fowler ve efendisi. Son Düğün'e aşırı derecede hayrandı, uşak olarak onu çok insani şartlarda görebiliyordu, banyo ve benzeri şeylerle. Bana adamın bir dahi olduğunu söylemişti. Kullandığı kelime buydu. Eksantrik, zaman zaman oldukça tuhaf, ama aptallıktan hoşlanmayan bir dahi ve kıyaslandığında çoğu erkek aptaldı."

"Amcam bu konuda çok nazikti. Aptallar onun böyle düşündüğünü nadiren bilirdi. Amcamın işlerinden bahsetti mi?"

"Genel anlamda. Bay Edkins'in bunların ne olduğunu anladığından emin değilim. İcatlar, dedi. Finansal şeyler. Binalar. Nakliye. Tüm bunlar üzerinde tartışmalar olabileceğinden bahsetti. Diğer yatırımcılardan bazıları talepkâr olabilir." kullandığı spesifik örnekten bahsetmedi.

"Bu iş ortaklarından birinin onun gitmesini istemek için bir nedeni olabilir. Örneğin biri hile yaptıysa. Bunu araştıracağım."

"Listeye girdiğinizde demek istiyorsunuz." Eğer iş ortaklarının araştırılması gerekiyorsa, Dük'ün hangi işlere yatırım yaptığını bile bilmediği için dezavantajlı durumda olacaktı. Ancak bunun o iş ortaklarından biri olduğunu düşünmüyordu. Tam olarak değil.

Arabayı onun sürdüğünden daha hızlı sürüyordu, bu yüzden kısa sürede köye yaklaştılar. Çatılar görüldüğünde yavaşladı. "Buradaki handa mı kalıyorsun?"

"Sadece bir gece. Bu öğleden sonra ayrılacağız."

"Yine de Dük'ün eski uşağıyla sohbet etmekten daha fazlasını yapmak niyetinde olduğunuz kesin. Melton Park'a girmek için bir planınız olduğunu sanıyorum."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Planınız bu değil miydi? Bunca yolu sadece aşçının iyi dileklerini Edkins'e iletme için geldin. Sen iyi bir ruhsun."

"Teşekkür ederim. Olmaya çalışıyorum. Gerçi Melton Park'ın büyük bir evi olduğunu duydum ve hizmetçinin aile evde olmadığı zamanlarda küçük turlar düzenleyip düzenlemediğini merak ettim."

Konser en fazla on kez sayıldı. "Sizi içeri sokabilirim elbette," dedi. "Misafirim olarak. Arkadaşın olarak da."

"Böylesine önemli bir ev olduğu için görülmeye değer olduğunu sanıyorum."

"Mimariye ilgi duyduğunuzu bilmiyordum. Eğer öyleyse, gerçekten görmelisin. Neden bu gece orada kalmıyorsun? O korkuluğu birlikte inceleyebiliriz. Mimari açıdan büyük bir eşsizliğe sahip."

Adamın ciddi olup olmadığını görmek için döndü. "Kuzenine benim kim olduğumu nasıl açıklayacaksın?"

Araba köyün ana yoluna girerken bunu düşündü. "Ona, zaman zaman soruşturmalarda bana yardımcı olan ajanlarımdan biri olduğunuzu söyleyeceğim."

"Başka bir deyişle çalışanınız. Ona benim bir ortak olduğumu söylemenizi tercih ederim. Kendi soruşturmalarını yürüten ama yardıma ihtiyaç duyduğunuzda sizinle ortak olan bir kadın."

"Yardıma ihtiyacım olduğunu söylemeyeceğim, en azından senden. Eğer bunu yaparsak, ya ara sıra çalışan olursun ya da gelmezsin."

"Eğer bu kadar gururlu olacaksan, bunu bu şekilde yapacağım. En iyisi bu olabilir. Bir ortak olarak siz ve dükle yemek yemek zorunda kalabilir ve sıkılabirim. Bir çalışan olarak hizmetkârlarla yemek yiyebilir ve gerçekten bir şeyler öğrenebilirim."

"Benim çalışanım olarak öğrendiğin her şeyi bana bildirmek zorundasın."

"Ücretimi ödeyecek misiniz? Eğer ödemeyecekseniz, ben bir çalışan değilim. Sadece rol yapıyoruz."

Bunu düşündü. "Ücretiniz makulse-" "Yirmi pound."

"*Yirmi pound* mu?"

"Bir günde."

Güldü. "Kimse bir kadına bir şey için o kadar para vermez."

"Çok mu fazla? Hay Allah. Sanırım beklenen miktarı öğrenmeliydim. Ücretiniz nedir?"

Cevap vermedi. Görünüşe göre 20 pound değil.

"Belki de en iyisi bu konuyu geçiştirmek olacak," dedi. "Bilmeniz gerektiğini düşündüğüm her şeyi size bildireceğim."

Talep ettiği şey bu değildi. "Senin için bir isme ihtiyacımız olacak. Kuzenim tarafından henüz bir mirasçı olarak tanınmamanız en iyisi olacaktır."

"Ben Bayan Rupert olacağım. O sokakta oturduğum için bunu hatırlamak hepimiz için kolay olacak. Ah, Elise kilisenin önünde benim dönüşümü bekliyor. Onu başkalarıyla birlikte olmaktan alıkoyacağım, yoksa hileyi ele verir."

* * *

Minerva'nın arkadaşı Bayan Turner'ı kilise bahçesinden, bavullarını da küçük handan aldılar. Chase, arabayı sahibine iade etmesi için bir adam tuttu, sonra da hepsini Melton Park'a götürmesi için bir araba kiraladı.

Orada kadınları hizmetçiye teslim etti ve iyi bir odaya sahip olmaları için onları misafir olarak çağırdı. Onlar gittikten sonra kütüphaneye yöneldi. Nicholas'ı kapıda durmuş, etekleri büyük merdivenden çıkanları izlerken buldu.

"Kim onlar?"

"Biri Bayan Rupert, diğeri de onun arkadaşı Bayan Turner. Bayan Rupert zaman zaman benim için bazı küçük soruşturmalar yapar. Bu tür işleri bir kadının yapması daha iyi olur."

"Sanırım zeki gözleri olan gri topluluk o, maviler içindeki güzel olan değil."

"Eğer şekilde düşünüyorsanız, mavili güzel olan size değil. Bayan.

Rupert o kıza yapılacak herhangi bir müdahaleye sıcak bakmayacaktır."

"En az yirmi yaşlarında görünüyordu. Pek kız sayılmaz, ama yine de taze bir havası var. Resepsiyon salonundaki randevulara aval aval bakması çok etkileyiciydi."

"Ne zaman o Afrika maskelerini görsem ben de aval aval bakmaya meylediyorum." Kendini bir divanın üzerine attı ve bacaklarını uzattı. "Bugün Edkins'i ziyaret ettim."

"Amcamın uşağı mı? O nasıl?"

"Gelişiyor. Arkasında bir göl olan güzel bir arazide güzel bir mülkü var. Öğleden sonralarını akşam yemeği için balık tutarak geçiriyor. İyi iş çıkardı."

"Cömertçe yararlanan bir kişi daha. Paraya kavuşanlar ve kavuşamayanlar arasındaki sebepler listesi uzadıkça uzuyor."

"Normal şekilde yapsaydı ve her şeyi size bıraksaydı ne kadar kolay olurdu. Kimse bundan hoşlanmazdı ama bu o kadar sıradan bir şey ki, ailenin şu anda savaştıkları için silahlanacağından şüpheliyim."

"Belki de benden bekledikleri tüm ödenekleri hesaplama zahmetinden beni kurtarmak istemiştir. Edkins'in açıklayacağı ilgi çekici bir şey var mıydı?"

O gün burada bir kadın ziyaretçi görmüştü. Bunu neden henüz paylaşmamayı seçtiğini bilmiyordu. Vefasızlık gibi geliyordu. Her ne olursa, Nicholas'ın hiçbir rolü olmadığını tüm kalbiyle biliyordu. Yine de bir keresinde başka bir adamdan da aynı derecede emin olmuş ama yanıldığını öğrenmişti. Bir zamanlar hayal kırıklığına uğramış olmanın şimdi onu bilgi saklamaya itmesinden nefret ediyordu.

Nicholas, "Bayan Rupert ve arkadaşını bizimle yemeğe davet edeceğim," dedi. "Bütün uzaklaşmak için bir fırsat olur." Masanın üzerindeki bir yığın kâğıdı işaret etti.

"Belki yarın. Bu gece hizmetkârlarla tanışabilmek için aşağıda yemek yiyecek."

"Sizce yeni bir şey öğrenecek mi? Yargıç onları sorgularken çok titiz davrandı."

"Genç bir uşak ya da oda hizmetçisi olsaydınız ve gece bir şeyler duymuş olabileceğinizi düşünseydiniz ama emin olmasaydınız, o hakime bunu itiraf eder miydiniz? Onları sorguladıktan sonra kadınların çoğu çalışma odasını gözyaşları içinde terk etti."

"Bunun yerine Bayan Rupert'a güvenebileceklerine inanıyor musunuz?"

"Muhtemelen, eğer başlangıçta sır verecek bir şey varsa. Bunu teşvik eder gibi bir hali var."

"Ondan hayranlık dolu bir sesle bahsediyorsun."

"O çok yararlı biri."

"Kullanışlı, değil mi? Ne kadar pratik. Aynı zamanda çok çekici. Büyüleyici gözleri var. Zekâsına olduğu kadar gözlerine de hayran kalmış olmalısınız." Bakışları sanki onun anısını canlandırıyormuş gibi içe döndü. "Evet, çok çekici."

Chase bu özel tonunu umursamadı. "Onu öptün mü?"

Nicholas sordu.

"Hayır." Evet, ama daha fazlasıyla ilgilenmiyordu. Ama Nicholas bir düktü. Bir dükün kendisini öpmesi herhalde her kadının ilgisini çekerdi. Minerva bile.

"Demek ki ona karşı bir eğilimin yok. Olsaydı en azından onu öpmeye çalışırdın." Nicholas ellerini başının arkasında kavuşturdu, bükülmüş kollarını divanın arkasına yaydı ve Chase'e kapüşonlu bir bakış gönderdi. "Onları kesinlikle bizimle yemeğe davet edeceğiz."

Chase bu bakışı biliyordu. "Sizi yalnız bırakmalıyım. Burada konuşmam gereken konular var.

Elbette onları akşam yemeğine davet edin. Yarın akşam." Nicholas sadece gülümsedi. Chase kapıya doğru gitti.

Chase ayrılmadan önce, "Sadece bir şey," dedi. "Arkadaşının sana göre olmadığını söyledim. Bayan Rupert da öyle."

Nicholas güldü. "Beni uyardığına inanamıyorum." "Buna inan."

On Üçüncü Bölüm

Minerva, Elise'in yaptığı gibi aval aval bakmamaya çalıştı ama bu çok zordu. Algernon'un hali vakti yerindeydi, hatta çoğu standarda göre varlıklı bile sayılırdı ama dükler o eski hayatlarından farklı bir yaşam sürüyorlardı. Evin büyüklüğü ve eşyaları etkileyici olmakla kalmamış, Chase'in amcasının kendi zevki de evi daha önce hiç görmediği tuhaf, egzotik eşyalarla doldurmuştu.

Kabul salonunun duvarlarındaki maskeler ve mızraklar sadece başlangıçtı. İlk katı doldurulmuş hayvanlardan oluşan bir hayvanat bahçesi dolduruyordu. Bir kaplan, bir zürafa, adını bilmediği bir hayvan -şimdiye kadar gördüğü en iyi tahnit edilmiş hayvan- hırlayarak yürüyordu.

Hizmetçi Bayan Young onun dikkatini çekti. "Çoğu bir zamanlar burada yaşıyordu. Parkta onlar için bir bölüm vardı. Son dük böyle egzotik yaratıklara çok düşküncü. Atlar dışında pek alışıldık türden değillerdi. Bu yüzden içlerinden biri öldüğünde -atlar değil, bu türler- burada kalmaları için onları hazırlattı."

Kulağa neredeyse duygusal geliyordu, sanki merhum dük hayvanat bahçesine gerçekten değer veriyormuş ve bu sadece her şeyi satın alabilecek bir adamın hoşgörüsünden ibaret değilmiş gibi. Her birine isim verip vermediğini merak etti.

Bayan Young, Minerva'nın üçüncü kattaki odasının kapısını açarken, "Bunun size uygun olacağını umuyorum," dedi. İkinci kata ulaşmışlardı ve bu kapı arka tarafta bir kuytuya sıkışmıştı. "Arkadaşınızın da diğer tarafta benzer bir odası olacak. Bay Radnor sizi buraya koymamı söyledi, yukarıya değil."

Minerva, "Yukarıda bir sorun olmazdı," dedi. "Bir çalışan olarak personelle birlikte idare etmeye ve yemek yemeye alışkınım."

"Burada dedi ki. Çalışıyor olsanız bile hizmetçi değilsiniz, değil mi?" Hizmetçi eliyle işaret etti ve bir kız içeri girdi. "Bu Sarah. İkinize de hizmet edecek. Bir hanımefendinin hizmetçisi olmasa bile saç konusunda çok beceriklidir."

Sarah ağırbaşlı bir tavır takınmadan önce gülümsedi.

"Sizi yerleştirmesi için onu yalnız bırakayım." Bayan Young Elise'e döndü. "Benimle gelerseniz, size odanızı göstereceğim."

Minerva onlar gidene kadar bekledi, sonra yüksek şilteye hafifçe bastırdı. Çok güzeldi. Pencerelerden birinden dışarı baktı. Aşağıda biraz bahçe görünüyordu, sonra bir otlak ve onun ötesinde bazı tarlalar.

Sarah valizini kaldırdı ve bir taburenin üzerine koydu. Minerva fark etti. "Bavulumu kendim açacağım. Orada fazla bir şey yok." Kasabadan sadece üç gece uzak kalmayı planlamıştı, bu yüzden çok az giysisi vardı.

"Banyo hazırlamamı ya da dinlenmek için soyunmanıza yardım etmemi ister misiniz?"

Fırsatını bulmuşken evi gezebilmek için hizmetçinin gitmesini istedi. "Hayır, ama Bayan Turner'ın banyodan hoşlanacağına eminim. Ona banyodan sonra dinlenmesi gerektiğini söylediğimi söyleyin. Ayrıca, ben hizmetçilerle yemek yerken, Bayan Turner yemeğini odasında yiyecek."

Sarah gitti. Minerva tam sahanlığın temiz olup olmadığını kontrol etmek üzereydi ki kapısı çalındı. Elise'i bekleyerek kapıyı açtı.

Onun yerine bir uşak orada duruyordu. "Sizin için, Bayan Rupert." Ona katlanmış bir kâğıt uzattı.

Minerva açtı. *Her sahanlığın sonundaki kapıların arkasında bir arka merdiven var. En tepeye çık. Seninle orada buluşuruz. CR.*

"Cevap göndermek istiyor musun?" diye sordu. "Hayır."

Minerva uşak gidene kadar bekledi. Sonra arka merdivenleri bulmak için dışarı çıktı.

* * *

Korkuluktan kilometrelerce ötesi, hatta kuzeydeki araziye çevreleyen alçak tepelerin ötesi bile görülebiliyordu. Orada kara bulutlar toplanmıştı. Güneye değil doğuya doğru hareket ediyor gibiydiler ve Chase fırtınanın bu güzel günü mahvedeceğinden şüpheliydi.

Bir gözü evin içine açılan kapıdaydı ve Minerva'nın buraya gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Öyle olduğunu tahmin ediyordu. Frederick Amca'nın gittiği yeri görmek isteyecekti. Londra'dan ayrılmasının tek nedeni buydu.

Nicholas'ın evde olduğunu duymak hoşuna gitmemişti. Herhalde hizmetçiden evi gezdirmesini istemeyi planlamıştı. Hizmetçinin iki genç kadına genel odaları gezdirdiğini ve içlerinden birinin dekorasyona hayranlıkla baktığını pek fark etmediğini hayal etti. Minerva'nın yirmi dakika sonra tura yeniden katıldığını, kaybolduğu için özür dilediğini ya da

Dikkati dağılmıştı. Bu ona çatıya çıkan merdivenleri bulup koşarak çıkmak, korkulukları incelemek ve aşağı koşmak için yeterli zamanı verecekti.

Becerikliydi, bunu ona vermek zorundaydı. Zekiydi. Efendisinin evini ziyaret edip eski günler hakkında sohbet ederken uşağın ona ne anlattığını merak etti. Edkins bahçedeki o kadından söz etmişse, tetikte olmalıydı. Ne de olsa söz konusu kadın o olabilirdi.

Onu sen mi öldürdün? Onun öldürdüğünü düşünmüyordu. Birinin öldürüp öldürmediğini, öldürdüyse kim olduğunu belirlemek için çok fazla çaba harcıyordu.

Ona basitçe sorabilir ve doğruyu söyleyip söylemediğini değerlendirebilirdi. Konuşmaları tanıdık hale geldikten sonra birkaç kez bunu yapmak istemişti. Yapmamıştı çünkü -kendi kendine güldü. Yapmamıştı çünkü eğer yapsaydı, kadın onun inanmaya çok istekli olduğu yalanlar söyleyebilirdi. Bir kadını istemek bir erkeğe bunu yaptırırdı.

Yani kendi kararına bırakılmıştı. Eğer onu istemiyorsa, buna daha çok güvenecekti. Onun için bahaneler bulduğundan ya da somut gerçekler yerine sezgilerine ve içgüdülerine -onun deyimiyle iç duyularına- çok fazla güvendiğinden şüphelenmeyecekti. Duygular bilginin önüne geçtiğinde her araştırmacı değersizleşirdi.

Onu sen mi öldürdün? Yedi yıl önce o gün, burada, bu korkuluğun arkasında, araziye bakıp dükün yaptığı yeni bir yatırımı tartışırlarken amcasının sesini duyar gibi olmuştu. Küçük bir duraklamanın tam ortasında, sanki konuşmanın bir parçasıymış gibi, soru gelmişti. Bunu bekliyordu. Bunu sormaya hakkı olan biri varsa, o da Frederick Amca'ydı.

Hayır, tam olarak değil. Ama aynı zamanda evet. O zaman bunu açıklamaktan başka çaresi yoktu. Bunu yaparken biraz rahatlamıştı. Belki de amcası bunu yapacağını biliyordu.

"Merdivenin kapısını bulmak uzun zamanımı aldı. Çok iyi gizlenmiş." Ses tam omzunun yanından geliyor ve onu daldığı hayalden çekip çıkarıyordu. Minerva'nın geldiğini bile duymamıştı. Onun arkasında, merdivenlerin kapısı açık duruyordu. "Nerede oldu bu?"

Bir dirseğini korkuluğa dayadı ve ona baktı. Hâlâ gri giyiyordu. Onu güzelleştirmiyordu ama incitmiyordu da. Hatta renk ve süslemeden yoksun oluşu kendi varlığının baskın çıkmasını sağlıyordu. Parlak bir renk tonu ya da işlemeyi fark etmek yerine, hayranlık duyulacak tek şey kadının kendisiydi.

Bunu yapmak için kendine bir an izin verdi, onu buraya getiren görevden uzaklaşmış bir aşağıdaki ve ötesindeki topraklara bakarken onun koyu renk gözlerinin ilgiyle parlamasını izledi.

"Nerede olduğunu görmen için seni davet ettiğimi düşündüren nedir?"

Dikkatini manzaradan ayırdı. "Başka bir nedeni olamazdı ve beni içeri alacağını söylemiştin."

"Kesinlikle başka bir nedeni olabilir ve bunu sen de biliyorsun."

Bakışları tekrar manzaraya döndü. Yanakları biraz renklendi.

"Benimle gel," dedi. "Sana göstereceğim."

Onu korkuluk boyunca binanın arka tarafındaki bir yere götürdü. "Tüm yol boyunca yürüebilirsiniz," diye açıkladı. "Gördüğünüz gibi geçit dar ama tehlikeli değil. Ev halkının üzerinde yürüebileceği şekilde inşa edilmiş. Amcam buraya sık sık geldiği için buranın düzenli tutulmasını sağladı."

"Burada izlemek için bu banklar bile var. Bir yaz gecesinde hoş olmalı."

"Partilerde, genç beyler genellikle genç hanımları bu amaçla buraya davet ederler." Ve diğerleri.

"Güvenli ve bakımlı görünüyor. Gevşek taşlara takılıp düşme tehlikesi hissetmiyorum. O gece hava yağışlı mıydı? Kar ya da buz var mıydı?"

"Adildi."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Ara sıra."

"Onunla mı?"

"Bazen tek başıma."

"Ya da bir parti sırasında genç bir bayanla?"

"O da var."

Durdu. Birisi cesedin yattığı yerin üstündeki korkuluk duvarına kalın bir çizgi çizmişti. Muhtemelen sulh yargıcı. Onu taşımadan önce o gün yapılmıştı.

Duvarın üzerinden baktı. Zihni amcasının bedenini ve kanını hayal etti.

Minerva da baktı ama daha kısa olduğu için fazla bir şey göremedi. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve boynunu uzattı. Adam onun etrafından dolandı, belini kavradı ve kolunun kıvrımına oturana kadar kaldırdı. İyi oturabilmek için vücudunu çevirdi ve aşağı bakarken adamın omuzlarına tutundu.

Bu da kadının göğsünü adamın yüzüne getirdi.

"Bu uzun bir düşüş." Sanki kendi savunmasızlığını ya da belki de göğsünün pozisyonunu fark etmiş gibi geri çekildi. "Artık beni yere bırakabilirsin."

O da öyle yaptı. Eteğini düzeltti, sonra duvardan uzaklaştı ve ona iyice baktı. "Senin kadar uzun muydu?"

"Neredeyse."

"O duvar sizin boyunuzdaki biri için benim gibi birinden çok daha az koruyucu. Onun arkasında çok güvendeyim. Ama benim göğsümde biterken, sizin belinizde bitiyor. Bu kritik bir fark." Kaşlarını çattı. "Düşmenizin mümkün olup olmadığını görmek için sizi kışkırtabileceğimi sanmıyorum."

"Beni nasıl baştan çıkaracaksın?"

"Pardon?"

"Beni baştan çıkardığını söyledin. Bunu nasıl yapacağınızı merak ediyorum." "En az benim kadar bilmek istediğini hatırlatarak."

"Ne kadar sıkıcı." Duvara döndü, ona yaslandı ve dengesini test etti. Sanki düşen bir şeyi yakalamaya çalışıyormuş gibi kollarını sarkıttı. Kendini güvensiz hissedip hissetmediğini görmek için daha da eğildi, sanki bir santim daha atsa devrilecekmiş gibi.

Aniden duvarın kenarı vücuduna çarptı ve ayakları bir anlığına yürüme yolu ile temasını kaybederken kendini çaresizce duvarı tutarken buldu.

Bir ağırlık onu geriye doğru sürükledi. Derin bir nefes aldı, panik yatışırken aşağıdaki zemine baktı. Dik durdu ve ağırlık kayboldu.

Öfkeyle direksiyonu kırdı. "*Ne oluyor be?*"

Masum görünmeye cesaret etti. "Tehlikede değildin. Başından beri ceketini tutuyordum."

"Sanki senin boyunda bir kadın benim boyumda bir adamın ilerlemesini engelleyebilmiş gibi."

"Seni duvardan atacak kadar sert itmedim." "*Beni neden ittin ki?*"

"Böylece öğrenmemiz gerekenleri öğrenecektik. Artık senin boyunda bir adamı itmenin mümkün olduğunu biliyoruz. Yumruklaşmaya gerek yok. Mücadele yok. Önce kafasına vurmaya gerek yok. Sadece duvara dayandığında iyi bir itiş ve bu olabilir. Biraz daha fazla yardım gerekebilir ama tek başına bir itme ağırlığı onu dengesizleştirecek ve bunu mümkün kılacak kadar ileri taşıyacaktır."

"Deneyinizden önce beni haberdar edebilirdiniz, lanet ."

"Ayrıca," diye devam etti, sanki onun öfkesini fark etmemiş gibi, "tek başına bir kadının bunu muhtemelen başarabileceğini de biliyoruz. Muhtemelen diyorum çünkü gerçekten düşmeni isteseydim, sanırım daha fazla yardım etmem gerekirdi ve yeterince büyük olacağımı sanmıyorum. Ancak benden daha kilolu, daha uzun ve daha güçlü bir kadın ..." Bunu orada öylece bıraktı.

"Küçük itişinizin sandığınızdan daha etkili olup olmayacağı konusunda hiçbir fikriniz yoktu. Şu anda ölmüş olabilirdim ve sen de vücuduma bakıp *Oh, canım, anlaşılan çok zorlamışım* diye düşünüyor olurdun."

"Ben olsam böyle düşünmezdim."

"Hayır. Yargıcı bunun kasıtlı olmadığına nasıl ikna edeceğinizi düşünürdünüz."

Bu onun yüz ifadesindeki güveni yok etti. "Bu doğru değil. Kendi tehlikemin farkına varamayacak kadar perişan olurdum. Ancak, haklısınız. Sizi uyarmam gerekirdi. O zaman tetikte olurdunuz ve çok daha kötü bir deney olurdu ama en azından sizi hiç düşünmeden riske attığıma inanmazdınız."

Çok üzgün görünüyordu. O kadar ki onu azarladığı için kendini kötü hissetti. Onu kucaklama ve hiçbir zaman risk altında olmadığına dair güvence verme dürtüsünü kontrol etmek zorunda kaldı.

"Ayrıca başka bir şey daha öğrendik," dedi yatıştırma amacıyla. "O itme olmadan aşağıya düşmesinin pek mümkün olmadığını biliyoruz. Diyelim ki ayağı takıldı ve dengesini kaybedip düşmüş olma ihtimali yok."

"Bana öyle geliyor ki hiç şansınız yok."

Başka bir deyişle, Dük'ün ölümü bir kaza değildi.

* * *

Kapıya dönmeden önce tüm çatıyı dolaşmak için uzun yolu seçerek oradan uzaklaştı. Adam hemen arkasından geliyordu. Onu orada hissetti. Hâlâ kızgındı ama artık o kadar değil.

Evin önünde durdu. Manzara muhteşemdi. Burada fazla tepe yoktu ve yaklaşan şerit boyunca uzanan ağaçların ötesinde yolu, hatta uzaktaki köyleri ve çiftlik evlerini görebiliyordu.

"Burası olağanüstü bir yer," dedi. "Neden burayı tercih ettiğini anlıyorum. Burada yaşasaydım günde birkaç kez buraya gelirdim."

Chase hiçbir şey söylemedi, sadece onun yaptığı gibi dışarı baktı. Bazen böyle dostça bir sessizliği paylaşmaları hoşuna gidiyordu.

"Perişan mı?" Bu kelime ona sessizce, eğlence ve merak dolu bir tonda geldi. "Gururum okşandı."

Onunla konuştuğu her kelimeye dikkat etmesi gerekecekti, çünkü görünüşe göre o da bunu yapıyordu.

"Ne düşünürseniz düşünün, ben hiç endişe duymadan adam öldürmem." "Endişe anlaşılabilir bir şey. Ancak perişan-"

"Birkaç öpücük paylaştık. Kendimi en azından biraz perişan hissetmeseydim kalbim buz gibi olurdu."

Parmak uçları yüzünün yan tarafına değdi ve yanağının hoş bir şokla titremesine neden oldu. Çenesini dikkatlice tuttu ve yüzünü çevirdi, böylece onu ve onu görebilecekti.

"O öpücükler hakkında," dedi. "Seni bir şekilde korkuttum mu?" Ruhu iç çekti. Onun neden böyle tepki bilmek istiyordu. "Senin yaptığın bir şey değildi. Seni suçlayacak bir şey yok."

"Anlamıyorum."

Tabii ki hayır. Nasıl yapabiliirdi ki? Bu konuyu hiç kimseyle konuşmamıştı. Hiç konuşmak zorunda kalmamıştı, çünkü yıllardır dokunulmamış ya da öpülmemişti. Gözlerini yere dikti, çünkü ona bakarsa bu konuyu asla konuşamazdı. "Ben diğer kadınlar gibi değilim. Bu tür bir hazzı ya da arzuyu tatmak benim doğamda yok. Lütfen bu açıklamayı kabul edin. Daha fazlasını söylemek çok utanç verici olur."

Bunu kelimelere dökmek onu daha gerçekçi kılıyordu. Acı gerçeği uzun zaman önce kabullenmiş ve onunla yaşamıştı, ancak bunu yüksek sesle itiraf etmek neredeyse nefesini kesiyordu.

Bu dokunuş onun çenesini kaldırdı. "Bu doğru değil Minerva. Sen de en az benim kadar etkilenmemiştin. Bir erkek bir kadının ne hissettiğini anlayamaz mı sanıyorsun?"

Bir süredir Chase'le bu zevki tatmıştı. Yenilenme, nihai sonucu daha da hayal kırıklığına uğraticı hale getirecekti. Bir noktada, eğer işler ilerlerse, yine bir erkeğin dayatmalarına tahammül eden boş bir kap olacaktı. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyordu. Asla.

Ona yanıldığını, kendisi için bir şeylerin değişip değişmediğini görmek için bir tat aldığını ama değişmediğini öğrendiğini söylemeliydi. Bu bir yalan olurdu ama daha fazla açıklama yapmasını da engellerdi.

"Belki de istediğiniz için yanlış anladınız."

Başparmağı dudaklarını okşadı. "Yaptım mı? Bana yaptığımı ve bu öpücüklerin seni hiç etkilemediğini söyle ve ben de bir daha asla yapmayım."

Bir daha asla. Tek bir kelime ve o parçası uykusuna geri dönebilirdi. Kalbini gerçek bir ıstırap kapladı. Dudaklarına inen o yumuşak darbe ruhunda konuşmaya karşı bir isyan uyandırdı. *Belki . . . belki . . .*

Dudakları başparmağının yerini aldı. Daha sıcak. Daha sıcak. Gözlerini kapadı ve çok fazla umutlanmamaya çalıştı.

Duyguların insanı nasıl içine çektiği harikaydı, bu yüzden kısa süre sonra hiçbir düşünce ya da korku kalmadı. Zevk çok fizikseldi ve yakınlık dikkat dağıtıcı endişelere izin vermeyecek kadar ruhani. Tensel bir merak dalgası ruhunun kavrulmuş bölgelerini ıslatarak içinden geçti.

Kucaklaşmayı umursamadı. Bunu memnuniyetle karşıladı. Adam onu banklardan birine götürüp kucağına aldığı da itiraz etmedi. Artan ateşi, tüketen öpücükleri ve sert okşamaları bu kez onu korkutmamıştı. Hatta onun keşfedici dilinin her yerini karıncalandırmasından ve iç organlarına lezzetli spiraller göndermesinden bile zevk aldı. *Belki de . . .*

Onu bir çılgınlık ele geçirdi, her an daha iyiye gidiyor gibi görünen bu zevkten daha fazlasını arzulayan bir çılgınlık. Sayıklamanın yarattığı inanılmaz özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Kendini kontrol etmek istemiyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Normal benliğine olan son bağını da kaybetti ve duyularının vahşiliğini kabul etti.

Göğsündeki eli daha fazlasını istemesine neden oldu. Pelisse'sinin düğmelerini ilikleyen parmakları enfes bir sabırsızlık yarattı. Yalnızca göğsüne dokunuşu bu merakın duraklamasına neden oldu. Bir an için eski anılar, yorgun ve üzgün, onu ele geçirmeye çalıştı. Onlara izin vermeyi reddetti. *Şimdi değil. Hayır.* Adam göğsünü okşadı ve inanılmaz bir zevk ona yardım etti, ihtiyatı ve korkuyu bastırdı.

O zaman muhteşemdi. O kadar muhteşemdi ki yaşadığı sevinçten neredeyse kahkaha atacaktı. Ne yapacağını, ona nasıl dokunacağını ve vücudunu nasıl okşayacağını biliyordu, böylece kendini kaybetti. Gözlerini güzel gökyüzüne açtı ve sanki oraya uçtuğunu hissetti. Bakışlarını onun gergin yüz ifadesine çevirdi, tutkusuyla o kadar sert ve sıkıydı ki yüzünü bir düzine yerinden öptü. Adamın elinin durması ve öpücüklerinin sona ermesi onu şaşırttı.

"Burada bu şekilde devam edemeyiz."

İçindeki sıkıcı sarmal yavaşça çözülmeye başlarken alnını onunkine yasladı. Hayır, yapamazlardı. Daha ziyade yapabilmelerini diledi.

Uzun bir süre onu orada tuttu. Onun kendisini bırakmasını istemiyordu. Ancak sonunda, kendisinden bunu istemesine gerek kalmaması için kucağından kayacak aklı buldu. Pelisse'sinin düğmelerini yeniden ilikledi.

Ayağa kalktılar ve adam onun elini tuttu. "Benimle gel."

Merdivenlerden aşağı indiler. Hizmetçilerin yaşadığı çatı katını geçtiler. Geceleri buraya çıkıp çıkmadıklarını, yazın serin havanın tadını çıkarıp çıkarmadıklarını ya da randevu alıp almadıklarını merak etti. Tekrar aşağıya, merdivenlere ulaşmak için kullandığı kapının geçtiler. Bir kat daha aşağı. Bir kapı açtı.

"Bunlar aile odaları. Bu benimki." Durdukları yerden görünen bir kapıyı işaret etti. "Birkaç adım sonra buradayım. Birkaç adım daha atarsan buradasın." Kapıyı kapattı, sonra kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu gece seni ziyaret etmek istiyorum. İzin verir misin?"

"Evet." Şu anda, içinde hâlâ yankılanan zevkle, her şeyi kabul edebilirdi.

"Saat onda o zaman. Hizmetçinizin gittiğinden emin olun." Onu tekrar merdivenlerden yukarı çıkardı. Kendi katının kapısında onu derinden öptü, sonra adımlarını geri dönmek için döndü.

Bölüm On Dört

"Çok talihsiz bir kaza." Minerva ne zaman dükün ölümü konusunu açsa Bayan Young bunu söyleyip duruyordu. Bu, konuyu bir süreliğine kapatmakta etkili oldu, ta ki o tekrar gündeme getirene kadar. Başarısız denemeler arasında, bahçeden, malikâne binasından ve diğer basit konulardan bahsetti. Bu onu bu geceyi düşünmekten alıkoydu.

Şehvetli sersemlik bir saat önce geçmişti ve onu cesaretlendirmesi gerekip gerekmediğini sorgulamaya başlamıştı. Bunu yapabilir miydi? Yapmalı mıydı? Hamilelik ve kalp kırıklığıyla ilgili olağan uyarılar zihnini meşgul etmiyordu. Aklını meşgul eden şey, kendi içinde korkunç bir hayal kırıklığı yaşama ihtimaliydi.

Kendi başarısızlıklarının üstesinden sadece cesaretle gelebilirdi. Bu kabul töreni için seçtiği adam daha büyük bir sorundu. Şu anda bile, bu yemekte otururken, onca erkek arasında onunla böyle bir adım atmanın şüpheli bilgeliği üzerinde durmamak için zihnini zorlamak zorundaydı.

Hizmetçinin diğer hizmetlilere sakinleştirici bakışı onları yemeklerine geri gönderdi. Sessizlik hüküm sürüyordu. Minerva sabrını kaybediyordu. Sıradan sohbetlerle bilgi toplamaya çalışmak kadarmış. Daha açık sözlü olmak gerekiyordu.

"Kimse bunun bir kaza olduğundan emin değil. Bu ne kadar olası? Yukarıdaki geçit yeterince geniş ve iyi durumda. Duvar yeterince yüksek. Hava da güzeldi. Dük çatıdaki yürüyüşe aşınaydı ve düşmesine neden olacak aptalca bir şey yapmayacaktı."

İri gözler ona döndü, konuyu sürdürdüğü için şok olmuştu.

Bayan Young sert bir sesle, "Bu konuda konuşmuyoruz," dedi.

"Belki de yapmalısın. Eninde sonunda sizden bunu talep edenler olacaktır. Eminim yeni dük onlarla işbirliği yapmanızı isteyecektir." "Hepimiz yataktaydık," dedi Sarah.

"Hepiniz uyuyor muydunuz? Kimse bir şey duymadı mı? Odalarınız şu korkuluğun hemen altında. Binanın o tarafında kimler var?"

Daha kararlı yemek. Sırayla her birine baktı. Kırmızı yüzlü sarışın bir kız sonunda elini kaldırdı. "Benimki. Joan ve ben tam ."

Koyu renk saçlı genç bir kadın olan Joan yemeğine ara verdi. "Ben de senin gibi uyuyordum."

"Bu doğru, Bayan Rupert. Ben de uyuyordum. Aşağıda sabahki gürültüler olana kadar hiçbir şey duymadım. Dışarı baktım ve-" Gözleri yaşardı.

"Bu kadar yeter, Susan." Hizmetçi Minerva'ya ters ters baktı. "*Bu konuda konuşmuyoruz.* Bunun hizmetkârları ne kadar üzdüğünü görüyorsunuz. Ölenlere biraz saygı gösterdiğiniz ve bu trajediyi sıradan bir dedikodu olarak ele almakta ısrar etmediğiniz için teşekkür ederim."

Minerva pes etti ve yahnisini kaşıkladı.

Yemek bitmiş ve görevler çağrılmıştı, hizmetkârlar gitmek için ayağa kalktı. Minerva da onlara katıldı. Bedenler gruplaşıp itişip kakışırken, koluna ince bir dokunuş oldu. Yanındaki Joan gözlerini kaçırdı ama depoya doğru bir işaret yaptı.

Her ikisi de diğerlerinin gerisinde kalmıştı. Bayan Young'ın gitmesi ve mutfakta aşçı ile yardımcıları dışında kimsenin kalmaması üzerine Joan hemen depoya girdi. Minerva onu izledi ve kapıyı kapattı.

"Söylediğim gibi uyumuyordum," diye fısıldadı Joan.

"Bir şey mi duydunuz? Bir tartışma ya da münakaşa?"

"O değil. Ama belki bir şey duymuş olabilirim. Bir şey de görmüş olabilirim." Dudaklarını yaladı. "Uşaklardan biriyle dışarıda yürüyordum ve bazen hava karardığında oraya çıkıyoruz. Konuşmak için."

Minerva cesaretle başını salladı.

"Herkes Dük'ün de böyle yapmaktan hoşlandığını bilir, bu yüzden ondan çok daha geç gideriz. Ancak bu gece, yukarıdaydık -konuşuyorduk- ve köşede, odamın üzerinde başka birinin sesini duyduğumu sandım. Bir inilti gibi, sonra adımlar. Arkadaşıma sözünü bitirmesi gerektiğini söyledim. Merdivenlere geri dönüyorduk ve köşeyi dönmek üzereyken gölgeler hareket etti, sanki kapı açılıp kapanmış gibi. Kendimiz aşağıya kaymadan önce bir süre bekledik."

"Bunun saatini biliyor musunuz?"

"Gece yarısı orada buluşmak üzere anlaşmıştık ve bir süre konuştuk." "Ev kurallarını çiğnediğiniz için hakime söylemediğinizi umuyorum. bunların hiçbirisi."

"Sadece o değil. Yemin edemem, değil mi? Benim zar zor duyduğum ve arkadaşımın duymadığı bir ses, sonra birinin merdivenlere doğru gittiğine benzeyen bir şey. Yargıç o gece orada olup olmadığımızı sorup duruyordu ve eğer orada olduğumu söylersem bunu bizden birinin yaptığını düşünmesinden korkuyordum. Arkadaşımin duyduğum ve gördüğüm şeylerden başka bir şeyle suçlanmasından ve asılmasından endişe ediyordum."

Bu anlaşılabilir bir korkuydu. Minerva'nın sempati duyduğu bir korkuydu. Geçmiş bilirse suçlamak için uygun bir kişi olacağından kendisi de endişelenmemiş miydi?

Joan kapının mandalına uzandı. "Herkes bunun bir kaza olduğunu söylüyor. Hiçbirimiz öyle olduğunu düşünmüyoruz ama hepimiz öyle olmuş gibi davranıyoruz. Bunu size söylüyorum çünkü belki de olmadığını söyleyen ilk kişi sizsiniz. Ama bunların hiçbirisi için yemin edemem. İsteseniz bile bunu tekrarlamayacağım."

"Bir gün mecbur kalabilirsin ama şimdilik senden bunu istemeyeceğim. Yine de bana güvendiğin için teşekkür ."

Minerva cebinden küçük saatini çıkardı. Saat sekiz. İki saat içinde Chase'i görecekti ve ona Joan'ın adını vermeden bu olayı anlatabilecekti. Ama Dük'ün ölümü hakkında konuşmak için odasına gelmeyecekti, değil mi?

Ne zaman bu randevuyu düşünmeye kalksa, heyecan ve önsezi karışımı bir duygu midesini kavırıyordu. Aklında başka hiçbir şey olmadan odasına doğru ilerledi.

* * *

Chase kütüphanede Nicholas'la vakit geçiriyordu ama aklının bir köşesinde dakikalar ilerliyordu. Öğleden sonra ata binmişler ve dolayısıyla geç yemişlerdi. Şimdi divanlara yayılmışlar ve porto şarabı içiyorlardı.

"Sanırım haklısınız. Daha iyi bir arazi kâhyasına ihtiyacım var." Nicholas zihninin sık sık üzerinde durduğu düşünceleri gözden geçiren bir adam gibi konuşuyordu. "Kuşkusuz bana araziyi çitle çevirmem için baskı yapmayacak birini bulabilirim. Ya da eğer mecbur kalırsak, bunu çok fazla aileyi yerinden etmeden yapmanın bir yolunu bulacak hayal gücüne sahip birini."

"Neden Brentworth ile konuşmuyorsunuz? Ailesinin bu konudaki tutumu aramızdaki daha cömert kişiler tarafından genellikle takdir edilir."

Nicholas bunu kabul etti ve biraz daha şarap içti. Tavana ve ötesindeki görünmezliğe baktı. "Bugün oraya çıktın mı?"

"Söyledim." Eninde sonunda kuzenine söylemek zorunda kalacaktı. "Bunun bir kaza olmadığına ikna oldum."

"İkna oldun mu?"

"Onun boyutlarında birini itmenin ne kadar zor olacağını görmek için bir deney yaptım. Eğer bir kişi kararlı olur ve doğru anı beklerse, bu hiç de zor olmaz."

"Ne tür bir deney?"

"Kendi bedenimi kullandım."

"Riskli. Onayladığımdan emin değ ilim."

"Bu, soruşturmaları yürütenlerin bazen yapmak zorunda kaldıkları türden bir şeydir."

"Bunu nasıl başardınız? İtilmiş gibi davranıp fizik kurallarının iş lemesine izin mi verdin? Devrilmiş olabilirdin. Şimdi eminim ki bunu onaylamıyorum."

"Asla tehlikede değildim. Yardım aldım. Birisi ileri doğru hareketi dengelemek için ceketimi tuttu."

"Oraya bir uşak mı getirdin? Yanlış yapmış olabilir."

"Uşak değ il. Bayan Rupert bana yardım etti." *Beni kendisi itti, lanet olsun.* Masanın üzerindeki saate baktı. Dokuzu on beş dakika geçiyordu. Deneyden duyduğu rahatsızlık kaybolurken, beklentisi birkaç kademe yükseldi.

"Bir kadının gücüne mi güvendin? Bu riskli değ il, pervasızcaydı. Yanında ben olmadan bir daha asla böyle bir şey denemeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Tatbikatın tekrarlanmasına gerek kalmayacak. Dediğim gibi, bunun mümkün olduğuna ikna oldum. Yine de gaf il avlanması gerekecek. Eğer geldiğini görseydi, asla iş e yaramazdı."

"Sanırım evdeki herhangi biri bunu yapmış olabilir."

"Ya da eve görünmeden giren herhangi biri. Aile listeden çıkarılmadı." İçeri sızmak ne kadar zor olabilirdi ki? Yarın kontrol etmesi gerekecekti. Bu gece değ il. *Dokuzu yirmi beş geçiyor.*

Nicholas kalan şarabını da içtikten sonra divanın minderlerine gömüldü. "Müthiş bir şey. Bu evin benim olduğuna hayret ederek etrafıma bakıyorum. Eninde sonunda yeniden evleneceğini ve varisini doğuracağını düşünmüştüm. Herkes öyle yaptı."

"Miras bırakma nedeniniz hâlâ baskı yaratıyor. Zamanla-"

"Zamanla tüm bu zorunluluklar ve sorumluluklar olmadan sadece şehirde bir erkek olmayı özleyeceğim. Kimsenin beklentilerimi fazla ciddiye almadığı balolara katılmayı ve evliliğin getireceği zenginlikleri hesaplamadan kadınlarla flört edebilmeyi özleyeceğim."

"Bunu hala yapabilirsin. Sadece farklı kadınlar seçmelisin."

"Evli olanları demek istiyorsun. Ya da fahişeler."

"Ya da onlarla asla evlenmeyeceğinizi bilenler."

Nicholas saydığı çeşitli seçenekler karşısında biraz neşelendi. "Ah, yemekte söylemeyi unuttum. Bugün Sanders'dan bir mektup aldım. Bir süredir

Dolores Teyze tarafından tutulan bir avukat tarafından çağrıldı ve iki saat boyunca ona ağabeyinin yaptığı gibi bakmakla yükümlü olduğunu açıkladı. Son beş yıl içinde aldığı her şeyin uzun bir listesini verdi, hatta sadece yakışıklı olan harçlığının üstünde ve ötesinde. Şiline kadar her şey vardı."

"Hiçbir yükümlülük altında değilsiniz."

Nicholas güldü. "Sanki bunu onlara söyleyecek kadar cesurmuşsun gibi."

"Durumumun amcamla uyuşmadığını açıklayacak kadar cesur olurum."

Frederick'in, bu yüzden benim cömertliğim de olamazdı." *Dokuzu otuz beş dakika geçiyor.*

"Dolores bu tür bir mantığı asla dinlemez."

"Onunla, kabul edeceği bir şekilde anlaşmanın bir yolunu bulacağınızdan eminim."

Kuzenler hakkında karar vermek daha zor olacak."

Dokuzu kırk dakika geçti. Chase bardağını kesin bir ifadeyle yere koydu. Sahte bir esnemeyi bastırdı ve iyi bir önlem için bir esneme ekledi. "Sanırım emekli olacağım. Sabah yapmam gereken işler var."

"Senin için erken. Umarım benimle gece boyunca içmek için fazla yaşlanmamışsındır. Eğer uygunsuz kadınların peşinden gideceksem, bana eşlik etmenizi beklerim."

"Hayır, hayır. Sadece bu gece sürekli esnediğim için biraz uyumak istiyorum."

"Bu gece Bayan Rupert ile başka deneyler planlamıyorsun, değil mi?" Çok mülayim bir şekilde sordu ama gözleri mizahla parlıyordu.

"Gerek yok. İşimiz bitti," dedi Chase, aynı mülayimlikle. "İyi bir gece geçireceğinize inanıyorum."

Chase merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Dairesinin kapısını açtı ve giyinme odasına girdi. Sıcak su zaten hazır bekliyordu. Paltolarını çıkarıp sıcak yararlandı. Sonra uşak olarak görevlendirilen hizmetçiyi gönderdi ve cep saatini kontrol etti. Dokuzu elli dakika geçiyordu.

Şimdiye kadar yaşadığı en uzun on dakikaydı. Onu kapısının önünde dururken görmeye devam etti, tutkudan kızarmış ve parlak gözlü, hala belli belirsiz şaşkındı. Onun derin iç çekişlerini duyuyor ve geçici öpücüklerini hissediyordu. Saati onu gösterdiğinde yarı deli bir haldeydi.

Arka merdivenlerden yukarı doğru yürüdü, içinde bir fırtına gibi kopmak isteyen arzuyu dizginledi.

* * *

Saat on. Minerva kendini hazırladı.

Cehennem gibi bir saat olmuştu. İç gözlem ve acımasız bir rasyonalite. Şu anda başka bir kadın olmayı o kadar çok istiyordu ki. Farklı bir geçmişi ya da en azından farklı bir arzusu olan bir kadın.

Bir şeyi yıllarca istemedikten sonra istemek ve ona sahip olamayacağınızı bilmek kadar acımasız bir şey var mıdır?

Karar verici faktör onu hayal etmektir. Onu burada görmek ve o yatakta onunla birlikte olmayı hayal etmek. Ama yüzü onunkinin üzerinde gezinen Chase değildi. Algernon'un yüzüydü ve o anı hatırlayınca tüm ruhu buz kesti.

Bundan sonra bunu düşünmek bile onu delirtti.

Gözlerini sildi. Bunun için ağlamak aptallıktır. Çocukça. İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermesi saçmaydı. Aklını kaçırmıştı.

Kapısı usulca vuruldu. Neredeyse açmama isteği galip gelecekti ama ayağa kalktı ve oraya doğru yürüdü. Gerçekten önemli olan konularda asla korkak olmamayı öğrenmişken, şimdi korkak olmayacaktı.

En loş ışıkta orada duruyordu, gömleği parlıyordu ve yüzü gölgelerden oluşuyordu. Yakışıklıydı. Güçlüydü ama iyi yönleri vardı. Gücü onu hiç korkutmamıştı. Gücünü asla yanlış yönde kullanmamıştı. Adamın hâlâ gri elbisesini giydiğini fark ettiğini gördü. Sonra onun gözlerinin içine baktı. Duruşu hafifçe değişti. O biliyordu.

Odasına geri döndü. Adamın onu takip etmeyeceğini düşünmüştü ama etti. Pencereden karanlığa baktı çünkü ona bakmadığını fark etti. Yine de onu orada hissetti. Onun varlığı odayı doldurmuş, görünmez bir şekilde ona dokunuyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. Yapabileceğimi düşünmene izin verdiğim için pişmanım." Bu şekilde prova etmemişti. Kesin bir şey söylemeyi planlamıştı. Bunun yerine, iradesi dışında içinde ortaya çıkan karıncalanmalar nedeniyle bu geçici reddetme ortaya çıktı.

"Bir hanımefendinin her zaman fikrini değiştirme hakkı vardır." Adamın adımlarını duydu ve kendisine yaklaştığını görmek için ona doğru baktı. "Öyle mi? Belli değil."

Adamın çok kızacağını ve öylece çekip gideceğini ummuştu. Onunla yüzleşti, bunu yapmaması için tüm nedenleri sıralamaya niyetliydi.

Onun görüntüsü bu tartışmayı tek kelime etmeden susturdu. Dayanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu, öyle ki kadının nefesi kesildi. Adamın bakışları kızın bakışlarını zorladı ve kızın vücudunda alçak, sıkı bir gümbürtü başladı.

"Öyle mi?" diye sordu tekrar, alçak sesle.

"Bilmiyorum." Kelimeleri zar zor söyleyebildi. Yatağına bir göz attı. "Bu öğleden sonrakiyle aynı değil. Bu farklı. Korkarım bugünkü öpücüklerden aldığım gibi zevk alamayacağım." Dişlerini sıktı ve kendini dürüst olmaya zorladı. "Sorun sen değilsin. Sorun benim. Ben böyleyim."

Sanki ne demek istediğini anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. Kadın onun gözlerinde biraz anlayış gördüğünü düşündü. "Sanırım bu konuda yanılıyorsun. Ancak, eğer bundan hoşlanmıyorsanız, duracağız."

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre öylece durdular. Adam onun karar vermesini bekledi. Kadın bunu yapacak kadar net düşünmekten acizdi. Son bir saat içinde vardığı tüm o mantıklı sonuçlar nereye gitmişti? Onları hatırlamaya bile çalışmadı.

"Belki," dedi. "Eğer beni öpersen, belki ..."

"Sanki seni baştan çıkarmamı istiyor gibisin. İkna olmadan seçim senin olsaydı daha iyi olurdu Minerva. Seni öpmek istiyorum. Seni şu anda delirme noktasına kadar istiyorum, ama sadece sen de istersen."

Yalanlar. Sadece gözleri ikna ediciydi. Zayıf bedeni ve yakışıklı yüzü de. Tek bir dokunuş ya da tek bir kelime etmeden, onunla arasında şehvetli bir bağ kurmuştu. "Sadece küçük bir hatırlatma olur diye düşünmüştüm..."

"Size öğleden sonrayı memnuniyetle hatırlatacağım, ancak emin olduğunuzu bilmem için buraya, yanıma gelmenizi istiyorum."

Emin değildi. Tam olarak değil. Uyarılmışlığı bile zihnini ve anılarını emin olmasını sağlayacak kadar gizleyemiyordu. Yine de bunu istiyordu. Hem de çok istiyordu. Şu anda, adamın gücü ona uzanırken, belki de bunun harika bir şey olacağına inanıyordu, o kadar harika ki hiçbir şey bunu mahvedemezdi.

Gergin bir şekilde bir adım attı. Bir adım daha attı ve garip bir şekilde korkusunun çoğu kayboldu. Yerini kararlılık aldı. Ondaki seçimini açıkça yapmasını istemişti. Bunu yapmanın onu heyecanlandıracağını tahmin etmiş miydi? Her adımda daha güvenli bir şekilde ona doğru yürüdü.

Uzun bir adımla, daha sözünü bitirmeden onu yakaladı ve kucakladı. İlk öpücük dikkatli ve tatlıydı. Bir sonraki daha az öyleydi. Heyecan içinde dönüyordu ve kucaklaşmaları sıklaştığında ve tutkuları daha fazla öpücük getirdiğinde mutluydu, düzinelerce, paylaşılan ve ayrı ayrı, inen çılgınlığın bir kısmını serbest bırakırken. Bir şekilde, hâlâ ona sarılmış ve onu öperken, gömleğini çıkardı. Ellerinin ve dudaklarının altındaki teninin, sıcaklığının hissi onu o kadar büyüledi ki

tekrar yaşamak için göğsüne öpücükler kondurmak zorunda kaldı. O bunu yaparken adam da onun boynunu öptü ve bir eliyle göğsünü okşadı.

Gerçekliğin bir notası onun içine işledi. Bunu bir anlık tereddüt izledi. Bunu hissetmiş olmalıydı. Elini çekti. Kendine kızarak elini olduğu yere geri götürdü ve onu sertçe öptü.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme oluştu. Adam onun göğsünü okşadı. Bu his onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. Çok ince bir dokunuş olmasına rağmen tüm vücudu tepki verdi. İç gıcıklayıcı bir zevk, ezici bir saldırıdan daha zorlayıcı bir şekilde çekirdeğine doğru süzüldü. Yavaşça artarak tüm dikkatini emdi. Ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inlemek istedi.

"Elbiseler, kombinezonlar ve elbiseler ayak altında olmazsa daha iyi olur," dedi kulağını ısırp öperken.

"Durmak zorundayız. Durmak istemiyorum." Durmaya cesaret edemedi. "Durmayacağız. Ben yapacağım."

"Umarım nasıl yapacağınızı biliyorsunuzdur, görüyorum ki biliyorsunuz." Elbisesi gevşedi. Adamın elinin orada çalıştığını fark etmemişti. Birkaç dakika sonra içinden çıktı.

Sözünde durdu, durmadılar. Ayakta durmakta zorlandığı düşünüldüğünde, kalışlar bile çok az gecikmeye neden oldu. Çıplak göğsüne bir kez dokunduğunda şaşkınlık içinde inledi.

Aslında yatağa doğru hareket ettiğini hatırlamıyordu ama sonra oradaydılar, adamın okşamaları vücudunda geziniyor, ağzı çıplak göğsünü, memelerini ve karnını buluyordu. İçinde bulunduğu küçük yere hiçbir şey giremiyordu. Kafasındaki ya da geçmişindeki hiçbir şey. Orada sadece o, kadın ve şaşırtıcı hisler yaşıyordu. Ve neşe. Her yeni zevk ruhuna bir gülümseme getiriyordu.

"Buraya gel." Adam sırtüstü döndü ve onu da yanına aldı, böylece kadın onun üzerindeydi. Adamın kalçalarını kavradı ve penisin kalçalarının arasında olduğunu hissetti. Yüzüne baktı, sonra onu öpmek için eğildi. Adam onun göğüslerini avuçlarının arasına aldı, sonra onu öne doğru itti ve ağzını kullandı. Adamın üzerini örttüğü ve onu bedeniyle hapsettiği an için endişelenmesine gerek kalmayacağı için rahatlamıştı. Adamın niyetinin onu bu durumdan kurtarmak olabileceği aklına geldi.

Bulundukları konum, penisin kadını müstehcen bir şekilde dürtmesine neden oldu. "İnsanlar hiç ... bizim bu halimizden hoşlanırlar mı ..."

"Evet."

"Belki ..."

"Eğer istersen. Ne zaman istersen."

Başını eğdi ve vücutlarının arasına baktı. "Ben nasıl ..."

"Ben yardım edeceğim, ama sen kontrol edeceksin. İstersen bırakabilirsin. Eğer bundan zevk almadığını fark edersen." Kadın başını salladığında, adam onu kaldırdı ve vücudunu girmeye başlayacak şekilde konumlandırdı.

Bu his onun ilgisini çekti. Daha önce hiç böyle bir dolgunlukla karşılaşmamıştı. Vücudu onu daha fazla emmek ve kendisine bağlamak için can atıyordu. Yavaşça kendini daha da alçalttı, sonra daha da alçalttı. Sonunda birleştiklerinde derin bir nefes verdi.

"Bu senin için çok yavaştı, değil mi?"

"Bu gece benimle ilgili değil. Gerisi sana kalmış."

Daha da derine inmesi için aşağıya doğru sokuldu. Adamın onu gerdiği yerde nabızı atıyor, kıvranıyordu. Yüz ifadesi gerginleşti. Hareketleri, artmaya devam eden derin bir haz yarattı. Kendine dair algısı sadece bu zorlu hisle daraldı. Kısa süre sonra onu daha da derine çekmek için yükselip alçalıyordu. Asla daha fazlası olamayacağı kesin olsa da tüm vücudu daha fazlası için ağrıyordu. Zihni ulaşamayacağı bir şeye doğru uzanıyordu. Gücüyle korkutucu bir şey.

Adam onun kalçalarını kavradı ve yükselip alçalmasına yardım etti. Öfke ikisini de içine çekti. Ruhu arayıştan vazgeçmeden önce nadir bir mutluluk anını tadana kadar zaman ve mekân kayboldu.

* * *

Onu kollarının arasına çekti ve derin nefesleri kulağını okşarken ona sarıldı. Tekrar zamanın farkına varırken sarmaş dolaş yatıyorlardı. Kadının vücudunun kendi vücuduna yaptığı baskıdan ve omzundaki saçlarının ipeksi tellerinden keyif alıyordu.

Başlı hareket etti. Gözlerini bir aralık açtı ve kadının kendine baktığını fark etti. Kadın hafifçe kımıldadı.

"Rahatsız mısın?" diye sordu.

"Rahatsız edici değil. Sadece çok ... çıplak."

Onu kenara çekti, oturdu ve yatak örtülerini yeniden düzenledi, böylece örtünecekti. İyi bir önlem olarak, belki onu da ister diye ayağa kalktı ve iç çamaşırını aldı. Elinde giysiyle yatağa döndüğünde, kadının iri gözlerinin kendisini incelediğini gördü.

yanına döndü ve yorgani üzerine örttü. "Daha önce hiç soyunmuş bir erkek görmedin, değil mi?"

"Tam olarak değil." "Peki ya sen?" "Tam olarak değil."

"Eğer istememiş olsaydın-"

"Beni soymandan ve böyle olmandan oldukça hoşlandım. Seni bana karşı hissetmek hoşuma gitti. Biraz hınzırca görünüyordu ve madem yaramazlık yapıyorum, bundan tam anlamıyla faydalanabileceğimi düşündüm."

"Düşündüğün buydu, değil mi?"

"Hiç düşünmediğim bir zamanda." Adamın yüzünü görebilmek için tek kolunun üzerinde yükseldi. "Elbette şimdi düşünüyorum, hem de epeyce. Benim adıma kendini tutman kahramancaydı. Erkeklerin böyle kendilerini tutabildiklerini bile bilmiyordum. Sadece ihtiyaçlarının hızlı bir çözüm gerektirdiğini sanıyordum."

Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Zihninin lanetlediği şeyi değil, bu kesindi. Sanki geçmişinde hızlı çözümlerden başka bir şey olmamış gibiydi. O da bundan şüphelenmişti. Duygusallık söz konusu olduğunda normal olmadığını iddia etmesi anlamsızdı, çünkü kanıtlar onun çok normal olduğunu gösteriyordu. Sadece hiçbir erkek ona zaman ayırmadığı ya da çaba göstermediği için zevk almayı bilmiyordu.

Onun yan tarafını dürttü. "Şimdi gerçeği söyle, böylece tüm övgüyü sen alacaksın."

"Bilmen gerekiyorsa, çok kahramancaydı." Kız gülünce gülümsedi. "Neredeyse beni öldürüyordu."

"Teşekkür ederim." Bunu söylerken gözlerinde öyle bir derinlik vardı ki. "Bana o kadar da farklı olmadığımı gösterdiğin için her zaman minnettar ."

"Yani her şeye rağmen hoşuna gitti mi?"

"Oh, evet. Anlayamadın mı?" Kaşları çatıldı. "mi?" "Ne soru ama. Tabii ki. Söyleyemedin mi?"

"Öyle görünüyordu. Bitirebildin. Bunu senin için mahvetmedim."

Kadının sözleri onu şaşkına çevirdi. Onu sırt çevirdi ve aşağıya baktı.

"Bağışlayın ama... kocanızın sözünü bitiremediğini mi söylüyorsunuz?"

Başını salladı. "Evliliğimizin başındaki birkaç sefer dışında." "İktidarsız mıydı? Ve *seni mi* suçluyordu?"

Sadece ona baktı.

Alçak herif. Gerçek bir öfke kapladı . Bu adam genç karısına kendi fiziksel sorunlarının onun suçu olduğunu düşündürmüştü. göre,

Hızlı bir çözüm beklentisiyle meseleye pek de yardımcı olmamıştı. Muhtemelen evlilik yatağını bir kâbus yerine çevirmişti.

"Beni dinle, Minerva. Onun sorunuyla hiçbir ilgin yok. O da bunu biliyordu. Bahse girerim seninle başlamadı. Sana davranışındaki cehaleti muhtemelen durumu daha da kötüleştirdi ama bu da senin suçun değil. Sizi herhangi bir şekilde suçlaması alçaklıktı. Aptalca ve affedilemez. Sen değildin. Asla sen değildin. O yaptı."

Ne kadar istemese de o geceleri hayal edebiliyordu. Öfkesini. Dehşeti. Bir kız gibi tahrik olmasına şaşmamalı. Elbette kütüphanesindeki o ilk öpücükler kafasını o kadar karıştırmıştı ki öpücükleri aniden sonlandırmıştı. Yıllarca ona bir erkeği iktidarsız kılacak kadar soğuk olduğu söylenmişti. Eğer adam çoktan ölmemişse, onu öldüresiye döverdi.

Onun yüzünü okşadı. "Geçmişte kaldı. Şimdi ne kadar kapsamlı olduğunu anlamam biraz zaman alabilir. Kendimle ilgili bir şey varsaymışım ve şimdi yanlış olduğunu biliyorum. Bu büyük bir armağan."

"Hayır. Yanlış anladın. Geriye doğru. Bana kendini verdin. Tutkunu verdin. Hediye budur. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, en azından minnettarlık." Onu derinden öptü, sonra kollarına aldı ve huzurlu bir sessizlik oldu. Kadın kısa sürede uykuya daldı. Ayrılmadan önce onun mışıl mışıl uyumasını bekledi. Kاپریya gitmeden önce ona baktı. Adını değiştirmesine şaşmamalı.

* * *

Sabahın erken saatlerinde uyandığında kendini yalnız buldu. Ancak onun varlığı hâlâ odayı ısılatıyordu. Ve yatağını. Sanki onu hâlâ kucaklıyormuş gibi hissediyordu.

Kalktı ve şafağı izleyebilmek için perdeleri çekti. Pek çok açıdan yeni bir gün yakında başlayacaktı. Pencereden dışarı baktı, onu bekledi.

Asla sen değildin. O'ydu. İlk başta Algernon'un hayaletinin gecelerini gölgelemesine izin verdikleri için pişmanlık duymuştu. Ancak Chase bu sözleri o kadar güçlü, o kadar kesin bir şekilde söylemişti ki, kendi düşüncelerini ve tepkilerini kristalleştirmiş, iddia etmeye cesaret bir şeyi dile getirmişti. Geri kalan her şeyin de onun hatası olduğunu uzun zaman önce fark etmişti ama tutku ya da zevkten tamamen yoksun olduğu için hiçbir deneyimi yoktu ve bunu bilemezdi. Ölü gibi tepkileri, suçun gerçekten de

Onun. Kadınlığın en temel parçasında eksik olduğunu. Yetersiz. Deforme olmuş.

Belki de yanlış anladığını düşünmeye başlaması bile beş yılını almıştı. İlk başta hayaller. Sonra Chase'e olan ilgisi onu gerçekten umutlandırdı. Artık kesin olarak biliyordu. Algernon onu birçok şeyden mahrum etmişti ama bu en kötüsüydü. Bu, o kötü evliliğin kendi başına kaçamadığı tek yansımasıydı.

Yalan söylememişti. Chase'e sonsuza dek minnettar kalacaktı. Ama gecenin karanlığının şafağın puslu gümüşüne dönüşmesini izlerken ve ağaçların şekillenmeye başladığını gördüğünde, Chase'in bu gece için doğru adam olsa da, daha fazlası için doğru adam olmadığını biliyordu. Başka bir gece için bile.

Tutkunun gizlediği, ona karşı olan tüm o argümanlar, rasyonelliklerini tamamen giyinmiş olarak yeniden ortaya çıktı. Daha da kötüsü, şimdi onun evliliğini merak edebilir ve bunu ona sorabilirdi. Ya da başkalarına sorabilirdi. Eski hayatının soruşturmadan kaçma ihtimali daha da azalmıştı.

Perdeleri açık bıraktı ama güneşin doğuşunu beklemek üzere yatağına döndü. Adamın kokusundan geriye kalanları içine çekti, kucaklayışını hayal etti ve birkaç dakika daha gecenin büyüüne kapıldı.

* * *

Chase merdivenlerden inip sabah odasına girdiğinde üzerinde, doymuş bir adamın mutlu ruh hali vardı. Nicholas onun girişiyle postasından başını kaldırıp baktı.

"Erken kalkmışsın," diye gözlemledi Nicholas. "Mazeretim çok az uyumuş olmam. Seninki ne?"

"Erken emekli oldum. Hatırladın mı?" Chase büfeyi inceledi, sonra bir tabak doldurdu. Oturduğunda kahve çoktan hazırды.

Nicholas mektuplarını incelemeye devam etti. "Erken gelmiş olsanız da Bayan Rupert'ı uğurlamak için çok geç kaldınız. Ne kadar kabasınız. Ama ben sizin yerinizi aldım. Londra'ya döndüğümde ona yemek sözü verdim."

Haberler Chase'i fincanını kaldırırken yakaladı. Şaşırarak bir an durakladı.

"Sanırım gideceğini biliyordunuz." "Elbette biliyordum. Sadece bu kadar erken değil."

"Hizmetçisini aşağı göndererek kendisi ve arkadaşı için bir araba kiralanmasını ve getirilmesini istedi. Kâhya onun yerine benimkilerden birini önermeyi akıl etti, böylece gittiler." Nicholas başka bir mektubu çevirdi. "Bekleyen başka bir görevi olduğunu ve size olan yardımı bittiği için burada oyalanamayacağını söyledi."

"Bunların hepsini söyledi, değil mi?" Chase kahvaltısına daldı.

"Şey, ben sordum. Gidişi bana aceleci göründü. Ben de bu akşamki yemeği planlıyordum." Nicholas mektup yığınının bir kenara bıraktı. "Önerdiğim şekilde sizi rahatsız etmememiz konusunda çok ısrarcıydı. İkinizin arasının açıldığından şüphelenirdim, ama hiç de kızgın görünmüyordu. Aslında çok memnun görünüyordu. Tıpkı bu odaya girdiğinizde sizin gibi."

Chase yemeye devam etti. Nicholas'ın kendi kurnaz yöntemiyle araştırmasına izin verdi. Minerva'nın yardımı tüm niyet ve amaçlar için sona ermişti. Hizmetçilerle görüşmüştü. Sadece ne öğrendiğini ona söylememişti. Ve ikisi de dükün kazara düşmediği sonucuna varmıştı. Kısacası, Melton Park artık onu ilgilendirmiyordu. Oradan öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti.

Bu nedenle gitmiş olması son derece mantıklıydı. Öyleyse neden şimdi memnuniyeti çok azalmış, yerini keskin bir sıkıntı almıştı? Ne beklediğinden emin değildi. En azından birkaç kelime. Gizli bir gülümseme. Gitmesi gerekiyorsa, belki bir not.

Kendisinden başka kime yalan söylüyordu ki? Bütün bunlardan çok daha fazlasını bekliyordu. En azından bir gece daha. İkisi için de daha fazla *memnuniyet*. Belki Londra'ya döndüklerinde daha da fazlasını konuşacaklardı. Bunların hiçbirini beklemeye hakkı yoktu ama en azından bir gecenin yeterli olmadığını düşünmüştü.

Nicholas'ın onu izlediğini görmek için başını kaldırdı. Çatalını yere bıraktı.

"Bugün hizmetçilerle ilgili bazı araştırmalar yapacağım. Bunu yapmalıyım." Gitmeye hazırlandı.

"İsterseniz biraz daha oturun. Onlar ayrılırken çok garip bir şey oldu. İkisini de arabaya bindirdim ve genç olan Bayan Turner, o güzel mavi gözleriyle arabanın ayarlarını inceledi. 'Aman Tanrım,' dedi. 'Hiç böyle bir şey gördün mü Minerva?'" Nicholas eğildi. "Ne tesadüf, Bayan Rupert'in soyadı mirasçılarımızdan biriyle aynı. Sizin bulduğunuzla. Yaygın bir isim değil."

"Bu da alışılmadık bir isim değil. Eğer isim Polyhymnia ya da Terpsichore olsaydı, bu çok tuhaf bir tesadüf olurdu. Şimdi yola çıkmalıyım, böylece-"

"Henüz değil. Lütfen, bütün gün merak etmemem için beni hoşgörün." Chase sandalyesine geri oturdu.

"O gerçekten Minerva Hepplewhite mıydı?"

Nicholas açıkça sorar ve lafı dolandırmaya yer bırakmazdı. "Evet." "Ah."

Chase tekrar ayağa kalkmaya başladı. Nicholas tekrar oturmasını işaret etti. "Neden buradaydı?"

"Amcamın ölümüyle yakından ilgileniyor. Anlaşılır bir şekilde, çünkü bu onu çok etkiledi."

"Eğer bu bir kaza değilse, kendisinin de muhtemel bir soruşturma nesnesi olarak görülebileceğini varsayıyorum."

"O da var. O yüzden olayın nerede olduğunu kendi gözleriyle görmek istedi."

"Ve bunu sen ayarladın. Ne kadar iyisiniz. Adı ne olursa olsun, o kadını buraya baştan çıkarmak için getirdiğinizi düşünmüştüm. Belki de bu sabah senin niyetinden kaçmak için gitmemiştir diye düşündüm."

"Ben kadınları rahatsız etmem, eğer bunu söylüyorsanız." *Ben Phillip değilim, lanet olsun.*

"Hayır, bilmiyorsun. Onun memnuniyeti ve sizin memnuniyetiniz beni herhangi bir zorlamanın söz konusu olmadığına ikna etti. Rahatladım. Çatımın altındaki kadınlara karşı bazı sorumluluklarım var. Yine de vasiyetteki kadınlardan birlikte olmandan hoşlandığımdan emin değilim."

"Onunla uğraşmıyorum. gitti, değil mi?"

"Gerçekten de gitti."

"O zaman burada işimiz bitti." Chase ayağa kalktı ve kuzenine kaşlarını çatı.

Nicholas, "Soruşturmalar yürüten biri olarak, size yönelik bir soruşturmadan hoşlanmıyorsunuz," dedi.

"Buna böyle mi diyorsunuz? Bana bir başhemşirenin boş merakı gibi geldi. Sorgulamayı bana bırak kuzen. İncelikten yoksunsun." Dışarı çıktı, artık hiç de memnun değildi.

* * *

"Kendini iyi hissediyor musun?" Elise sordu. "Üzgün görünüyorsun ve malikaneden ayrıldığımızdan beri sessizsin."

Minerva bir gece öncesini düşünüyor, anıları zihninde sağlam bir şekilde sabitliyordu. Üzgün değildi, daha çok hüzünlüydü. Duygularını topladı, böylece onları çok fazla göstermeyecekti. "O evde öğrendiklerimizi tartışarak zaman geçirelim. Bana gördüklerini ve duyduklarını anlatabilirsin."

"Evin kendisi hakkında konuşmayı tercih ederim. Ne kadar geniş ve lüks. Böylesini bir daha göreceğimi sanmıyorum."

Elise'i bir saat boyunca şımarttı, sonra kendi düşüncelerine çekildiler.

Sonraki üç gün boyunca Londra'ya dönüş yolu boyunca bir daha nadiren konuştu. Chase'le ilgili duygularının ve kısa bir süre önce bilip şimdi reddettiği şeyin üstesinden gelmenin biraz zaman alabileceğini ilk akşam kabullenmişti.

At arabası evinin önünde durur durmaz kendi odasını aramaya başladı.

"Hasta mısın?"

Bu soru onu Melton Park'ta geçirdiği zamanın tekrar tekrar yaşandığı bir hayal aleminden çıkardı. Beth'in kapıyı kapattığını görmek için arkasına baktı. Görüntü film gibi olmuştu. Ağladığını fark etmemişti bile.

"Elise kendinde olmadığını söyledi."

Duyguları bedeninde yükselmeye başladı, neredeyse nefesini kesecekti. "Çok aptalca davrandım, Beth."

"O adam mı? Seni öpmesine izin mi verdin?"

Öpüşmeden daha fazlası olduğunu itiraf etmek Beth'i sadece üzecekti. "Onu suçlama."

Beth onun yanına, yatağın kenarına oturdu. "Bu şartlar altında senin için en iyi seçim değil. Bunu denemek için doğru adam değilsin."

"Bunu biliyorum."

"Sana söyledim, bir adam değil." "Bunu yaptın."

Bir kol ona sarıldı. "Böyle şeylerin bir anlamı yok, değil mi?"

Çok tanıdık ve şefkatli olan bu kucaklama onu kırdı. Beth'in omzuna yaslanıp ağlarken yumuşak kollar onu sarmıştı.

On Beşinci Bölüm

Chase iki gün daha Melton Park'ta kaldı. Bir gece yemekten sonra evden ayrıldı ve kimsenin haberi olmadan eve giren biri gibi davrandı. Atını yolun aşağısında, ağaçların arasında bıraktı ve yaya olarak yaklaştı. Hizmetçiler ayaktayken bile, görünmeden korkuluğa kadar gitmeyi başardı.

Arazi kâhyası ve seyislerle uzun uzun konuşmuştu. Minerva bilgi almak için diğer hizmetkârların peşine düşmüştü. Onun ne öğrendiğini öğrenmesi gerekecekti.

Bu da onu görmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Bunu hoş karşılamayabilirdi. Onun bunu kelimelere döktüğünü duyabiliyordu. *Bunu yapmamalıydık*. Muhtemelen hayır, ama ne tür komplikasyonlar getirirse getirsin bir an bile pişmanlık duymadı.

Yine de olabilirdi. Onları bir araya getiren şey ne olursa olsun, durum ayrı kalmaları gerektiği anlamına geliyordu. Bunu biliyordu, lanet olsun. Ama aralarında var olan şeyin mantıkla hiçbir ilgisi yoktu.

Onu düşündüğünde hâlâ içi kaynıyordu. Londra'ya döndüğünde bile kız aklından çıkmamıştı.

Şehre döndüğü üçüncü sabah, atını yakınlardaki ahırdan almak için odasından çıktı. Ahıra yaklaşırken uzun boylu, genç, sarışın bir adam yolunu kesti. Adama şöyle bir baktı.

"Seni tanıyorum," dedi zihnini yoklayarak. "Siz Whiteford House'daki seyislerden birisiniz."

"Birkaç günlüğüne bir taneydi."

"Burada işe mi girdiniz?"

Başını salladı. "Sana annemden bir mesaj ileteceğim. Bugün saat üçte Portman Meydanı'nda buluşmamızı söyledi. Seninle konuşmak istiyor."

"Annen kim?"

"Bayan Hepplewhite'ın hizmetçisi."

Beth'i kastediyordu. Bu Beth'in oğluydu. "Orada olacağım."

Genç adam merdivenlerden aşağı kaydı ve gözden kaybolur gibi oldu. Chase atını almak için ahıra gitti. Bu adam da bir başka

Ev partisi sırasında Minerva'nın Whiteford House'daki gözleri. Kaç kişi olduklarını merak etti.

* * *

Beth'i parkın çevresinde dolaşırken buldu. Derin siperlikli büyük şapkasını, onun iri yapılı formunun anılarına nasıl uyduğunu görmeden önce bile tanıdı. Atından indi ve ona yaklaştı.

Etrafına bakındı. "Sanırım burada konuşabiliriz. Şu anda etrafta pek kimse yok."

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler.

"Bu konuda iki fikrim var," dedi sonunda. "Minerva eve yıllardır görmediğim bir halde geldi. O kendini suçluyor. Ben de seni suçluyorum."

"Suçu kabul ediyorum."

"Şimdi mi? Pek işe yaramayacak, değil mi?" Yürümeye devam etti, adımları patıkada ağır ağır ilerliyordu. "Kocasını onu mahvetti. Bunu sana söylemedi, değil mi?"

"Bana bir kısmını anlattı."

"Vahşi biriydi. İçtiği zaman zalimleşirdi ve çok içerdi. Sadece oğlum sayesinde onun hizmetinde kaldım. Pek çok ev yanınızda küçük bir çocuk bulundurmanıza izin vermez."

Uzandı ve Beth'in koluna dokundu, böylece Beth yürümeyi bıraktı. Ona baktı. "Kaba biri demiştin. Ona vurdu mu?"

"Ona vurdu mu? *Onu dövdü*. Bu masum kızı eve karısı olarak getirdi ve iki ay kadar her şey normaldi ama sonra-" Önlüğünün bir köşesini kaldırdı ve gözlerini kuruladı.

Masum ve yetim. Başvuracak bir ailesi yoktu. Finley bir kurban aramaya gitti. Bu yüzden onu seçti.

"Kendini suçladı. Onu memnun etmeye çalıştı. Sessizleşti ve korktu, tekmelenmiş bir köpek gibi büzüldü. Yine de hiçbir şey onu durduramazdı. Yanına gittiğimde onu morarmış ve ağlarken buluyordum. Sonra bir gün ağlamayı kesti, sanki o parçası ölmüş gibiydi. Bana onun kendisini ağlarken ve yalvarırken görmekten hoşlandığına inandığını söyledi. Adam bundan zevk alıyormuş ve kadın ona bu zevki tattırmıyormuş. Ondan sonra daha da kötüleşti ama kızın umurunda değil gibiydi."

Aklı, kadının anlattıkları karşısında geri tepti. Çenesi öyle bir sıkıştı ki konuşamadı. Finley zaten ölmemiş olsaydı, o-

"Çok hızlı büyüdü," dedi Beth. "Bu onu değiştirdi, ama hepsi iyi yönde değildi. Sonra mucize gerçekleşti."

"Mucize mi?"

"Londra'dayken bir gece onu buraya nadiren getirirdi ve o zaman bile dışarı çıkmasına izin vermezdi. Biz buradayken sarhoş oldu ve peşinden gitti. Onu öldüreceğinden korktum. Ertesi gün, o evden ayrıldıktan sonra, bir çocuk geldi ve evin kadını sordu. Kadın görülecek durumda değildi ama eşiğe gitti ve çocuk ona bir kutu verdi, sonra da gitti. İçinde para varmış. Altın paralar. Kimin gönderdiğini ikimiz de tahmin edemedik. Birinin gelip bir yanlışlık olduğunu söylemesini bekledik ama kimse gelmedi. Bu bir mucize değilse nedir bilmiyorum."

"Ve böylece gitti mi?"

"Dorset'e döner dönmez ben ve oğlum da öyle yaptık. İlk başlarda bir odada birlikte yaşıyorduk, o ise ayrılmanın bir yolunu buldu. Bir tabanca satın aldı ve nasıl kullanılacağını öğrendi ve onu her yere götürdü, yatağa bile, gelip onu almaya ve geri dönmeye zorlamaya çalışırsa diye. Neyse ki ayrı yaşamayı kabul ettirdikten kısa bir süre sonra ölmüş, böylece kadın güvende olmuş."

"Bazı şeyleri duymam gerektiğini düşündüm," dedi Beth. "Seninle olanlardan bazılarını bana anlattı. Artık erkeklere pek güvenmiyor. Özellikle de ona zarar verebilecek olanlara. Senin gibi biri tarafından yalnız bırakılması daha iyi."

Onu uyardığında Beth'in ifadesi kavgacı bir hal aldı. Onu suçlayamazdı. Bu soruşturmayla Minerva'yı incitebilirdi. Yapıp yapamayacağını görmek için onun evine girmişti, değil mi?

Minerva, işin özüne inildiğinde, mirasının onu mükemmel bir şüpheli yaptığını biliyordu. Kendi , listenin en tepesinde. Tutkularına izin vermiş olması, onun baştan çıkarıcı olarak büyük yeteneklerinin değil, şu anda bile o korkunç zamandan tamamen kurtulmak isteyen yılmaz ruhunun bir kanıtıydı.

"Şimdi evde mi?" diye sordu.

"Eğer öyle olsaydı dışarı çıkmamı garip bulurdu. Şehre gitmek için ayrıldı. Gemilerle ilgili bir ofisi ziyaret etmem gerekti." "Hangi ofis olduğunu hatırlıyor musun?"

Beth başını salladı ve adımlarını geri çekmeye başladı. "Bundan bahsetmişti ama hatırlamıyorum. Şehirdeydi gerçi. Paketlerle ilgili bir şeydi."

"Bunu bana söylediğiniz için teşekkür ederim."

"Dahası da vardı ama senin duyman için uygun değil." Bununla birlikte ondan uzaklaştı.

gerek yoktu. Hayal edebiliyordu. Finley muhtemelen yatakta da acımasız biriydi. Kurban arayan bir adam bununla yetinmezdi.

Uzun süre olduğu yerde kaldı, parka bakıyor ama hiçbir şey göremiyordu. Öfke dalgalar halinde geliyordu ve her seferinde onu kontrol etmek zorunda kalıyordu. Bunu bilmeliydi. Tahmin etmeli ya da en azından şüphelenmeliydi, özellikle de Minerva ona kocasının yataktaki başarısızlıklarından bahsettikten sonra. Eğer Minerva çekingen, korkak ya da kendi halinde bir kadın olmasaydı, en azından merak edebilirdi. Oysa Finley'nin onu yapmaya çalıştığı fareyi yenmiş ve bir dişi kaplana dönüşmüştü. Margaret Finley gerçekten de Minerva Hepplewhite olmuştu, yeni adını almadan önce bile.

Atına bindi ve onu parkın kapısına doğru çevirdi. Gemilere bakıyordu. Paketler. Belki de İngiltere'den ayrılmayı planlıyordu.

* * *

Minerva kitabı kapattı ve sandalyesine geri oturdu. Normalde bir soruşturma beklediği sonuçları verdiğiğinde heyecanlanırdı. Bu sefer nefret etmişti.

Bunu Chase'e anlatmalıydı. Ancak söylemeyecekti. Çok geçmeden dükün öldüğü gece herkesin nerede olduğunu araştıracaktı. Hikâyelerini doğrulamak isteyecekti. O zaman az önce öğrendiği şeyi, Kevin Radnor'ın o gün Fransa'da olmadığını öğrenecekti. Tam burada, İngiltere'deydi.

Chase'i bu keşiften mahrum bırakamazdı ama bunu ona söyleyen kişi de olmak zorunda değildi.

Kendisine yardım eden memura teşekkür etti ve ayağa kalkarak elbisesinin ve pardösüsünün üzerindeki tozu fırçaladı. Başlığını çıkardı ve iyice salladı. Binadan çıkmak için ilerledi ama yolunun kapalı olduğunu gördü. Portikonun hemen dışında, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde endişeli bir ifade ile Chase Radnor duruyordu.

Adam onun ortaya çıktığını gördü ve durakladığı yere doğru adım attı. Onun varlığı, içinde zarif, hüzünlü bir özlemin çırpınmasına neden oldu.

Ona baktı, mavi gözleri lapis lazuli gibi koyu renkti, kaba hatları asilzade açılarla inceltilmişti. Bakışları onu talep ediyordu

tüm dikkatini.

"Dükün ölümüyle bir ilginiz olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bunu burada durduğumu bildiğim kadar eminim."

"Yine de buna dair hiçbir kanıtınız yok ve bazı kanıtlar da bunu ."

"*Biliyorum*, Minerva. Bu konuda hiç şüphem yok."

O biliyordu. Onun içindeki gerçeği gördü. Boğazı düğümlendi. Birisi tarafından inanılmak, hiç güvenmediği bir şeydi.

"Benimle gel," dedi elini uzatarak. "İzin verirseniz sizinle konuşmak istiyorum."

Lincoln's Inn'e varana kadar şehrin sokaklarında dolaştılar. Oradaki bahçeler biraz mahremiyet sunuyordu ve bir banka oturdular. Avukatlar cüppeleriyle önlerinden geçiyor, kâtipler aceleyle gidip geliyordu.

Adam, yanlarından geçenler görmesin diye gizlice onun elini tuttu. Eldiven eldiven iç içe geçmiş parmakları bankta kalçalarının arasına yerleşti.

"Beth benimle
konuştu." "Keşke
konuşmasaydı."

"Bunu yaptığına sevindim. Bana anlattığı her şey, senin zaten bana bildirdiklerinle örtüşüyordu. Sadece bunu göremeyecek kadar aptalmışım." Onun elini sıktı. Yine o kaş çatma ve sıkıntılı bir ifade. "Beth seni çok incittiğini söyledi."

Bundan bahsetmek, ayrıntılar vermek, unutmayı öğrendiği anıları canlandıracaktı. Yine de eski günlerdeki gibi sırtından aşağı bir ürperti indi. "İkimiz de bir gün çok ileri gideceğinden korkuyorduk. Asılacağını bilmenin verdiği tatmin için ödenmesi gereken yüksek bir bedel gibi görünüyordu."

"Böyle bir şansı olmadığı için minnettarım. Rahatladım ve minnettarım."

"Böyle bir şansı olmadı çünkü onu terk etmenin bir yolunu buldum."

"Buraya o zaman mı geldin?"

"O ölmeden önce ayrıldım." Neyi açıklaması gerektiğini ve nelerden kaçınabileceğini sıraladı. "Algernon'u terk ettim ve Beth ve oğluyla birlikte kendi başıma yaşamaya başladım. Beni geri dönmeye zorlamaya çalıştı. Beni buna mecbur bırakacak bir mahkeme süreci başlattı. Bunu kabul edemeyeceğime karar verdim. Bu yüzden onu durduracak bilgiyi buldum."

"Bir soruşturma yürüttünüz."

"Benim ilkim. Beth yardım etti. Jeremy bile yardım etti, çocuk olmasına rağmen. Algernon'un her zaman iktidarsız olmadığını öğrendik. Bazen çok güçlü olabiliyordu. Onunla tuhaf oyunlar oynayan başka bir kadınla."

"Bu onu durdurdu mu?"

"Ona fırlattığımda bana güldü. Sevgilisinin bir akrabası olmasından bile utanmadı. Tanrı aşkına, bir teyze. Hem de kan bağı olan bir akraba. Ben de onları iş üstünde yakalamayı ayarladım."

"Tanık getirdiğinize inanıyorum."

"Tabii ki. Buluştukları yeri buldum. Birlikte olana kadar bekledim, hancıya ödeme yaptım ve anahtarla birlikte yukarı çıktık. İşte oradaydılar, mahkemede anlatılmasını istemeyeceği bir şey yapıyorlardı. O anda şahitlerime rüşvet vermeye çalıştı ama onlar benim için direndiler. Bir hafta sonra ayrılmayı kabul etti. Bunun yardımı oldu ama umduğum kadar değil."

"Sen alışılmadık derecede cesursun, Minerva. Cesur, becerikli ve çoğu erkekten daha zekisin. Senin gibisini hiç görmedim."

Halka açık bir parkta olmasalardı onu öpebilirdi.

Bu adamın hayranlığı bir şey ifade ediyordu.

Daha fazla soru sezdi. Bunları dile getirmedi ama derin düşünceleri ve ifadesini gölgeleyen belli belirsiz dehşet ona ne olduklarını anlattı.

"Evet," dedi. "Merak ettiğiniz şey. Evet. Her şey bununla başladı, görüyorsunuz. İktidarsızlığına duyduğu öfke önce şiddete dönüştü. Sonunda aramızdaki hiçbir şey, hiçbir konuşma ya da hiçbir bağlantı şiddete maruz kalmadı. Hayatta kalmanın tek yolu hiçbir şey hissetmemektir."

Gözlerini kapattı. "Eğer bilseydim asla-"

"Beni asla öpmez ya da bana dokunmazdın." Sonra onun yanağını öptü. "Ve ben de onun benim o parçamı tamamen mahvetmediğini asla bilemeyecektim."

Elini kaldırdı ve öptü. "Günün geri kalanını bu konuyu konuşmaktan daha iyi şeyler yaparak geçirelim. Gülümseyebileceğin, gülebileceğin ve Minerva Hepplewhite olabileceğin bir yere gidelim. Sadece Minerva Hepplewhite." Gülümsedi. "İstersen seninle alışverişe bile gelirim."

"Yeni bir takım sipariş etmeyi planlıyordum. Belki iyi bir modacı biliyorsunuzdur."

"Bir ya da iki tane biliyorum, o yüzden öyle yapacağız."

Bahçelerde dolaştılar ve atını bıraktığı yere geri döndüler. Bir araba kiraladı ve atı ona bağladı, sonra da onunla birlikte arabaya bindi. Bu modacının beklentileri doğrultusunda işi kabul edeceğini umuyordu. Fikrinden o kadar memnun görünüyordu ki, pratik davranarak bunu mahvetmek istemedi.

* * *

"Kendini aşırı derecede şımartmaktı." Minerva, araba onları evine doğru götürürken düşüncelerini dile getirdi. Kendini azarlamak, bir değil iki takım elbise almanın eğlencesini gölgeleyemezdi. Bunu her düşündüğünde gülümsüyordu.

"Bu hiç de kendini şımartmak değildi," dedi. "Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Bürosu'nun sahibinin uygun bir gardıroba ihtiyacı var. Ne yazık ki o akşam yemeği elbisesini de sipariş etmediniz."

"Çok pahalıydı."

"Artık bir varis olduğunu unutuyorsun."

"Madam Tissot'ya bunu söylememeliydiniz. Çok kötüsünüz." Modacı bunu öğrendikten sonra acımasız davranmış, onu lükslerle baştan çıkarmıştı. Şu akşam yemeği elbisesi gibi.

O elbiseyi zihninde canlandırdı. Hafif bir ışıltıya sahip ham ipek, rengi ona çuha çiçeklerini hatırlatıyordu. İnciler yakayı ve beli süslüyor, eteğin alt kısmındaki çiçekli işlemeler ise daha dikkat çekiciydi. Ancak tüm bunların maliyeti onu beklentilerine fazlasıyla bağımlı bırakacaktı ve asla giyemeyeceği bir elbise için.

"Yün takımlar şimdilik yeterli olacaktır," dedi. Amaçları ve gerekçeleri zihnini sorgulamalarına geri döndürdü. Bugün peşine düştüğü soruyu bir kenara bıraktı ve bir başkasını gündeme getirdi.

"Size söyleme fırsatım olmadı ama Melton Park'ta bir hizmetçi tarafından bana bir şey açıklandı," dedi.

Hizmetçi Joan'ın çatıda olduğu ve birini görüp duyduğu hakkında söylediklerini tekrarladı. "Yemin edemeyeceğini söyledi, ama sanırım bu onun sorulmaktan kaçınma yöntemi." "

"Elbette başka bir hizmetçi de olabilirdi."

"Olabilirdi ama öyle olduğunu sanmıyorum. Ya siz?"

"Henüz bilmiyorum. Siz de bilmiyorsunuz. Ancak bir gün zincirin bir halkasını oluşturabilecek bir bilgi daha."

"Portföyünüze not edeceğiniz bir şey demek istiyorsunuz. Bir listeye koymak için." "Evet. Olası kanıtlar listesi, güvenli gerçekler listesi değil."

Neredeyse evine varmışlardı. Arabacıyı iki sokak ötede durdurdu. Yüzünü ona döndüğünde, artık soruşturmalardan söz etmeyeceklerini biliyordu.

Uzandı ve hafifçe yüzünü okşadı. "Bana gelmeni istiyorum, Minerva. İstersen önce bana bir not gönder, ama geç ya da erken ya da ne zaman ara. Oturup konuşabiliriz ya da tekrar şehre inebiliriz."

Sen nasıl istersen. Bunu sen nasıl istersen öyle yapacağız sevgilim ve hiçbir zaman, kendi sözlerinle ya da anlaşmanla bile kendini mecbur hissetmemelisin."

Arabacıya yoluna devam etmesini söyledi. Birkaç dakika sonra araba kendi kapısının önünde durdu. Adam arabadan atladı ve onu indirmek için döndü. Kız onun yüzüne ve kendisine doğru uzanan eline baktı. Cesaretini topladı ve eğildi. Aşağı inmeden önce onu çabucak öptü.

Gülümsedi ve onun inmesine yardım etti. "Beth pencereden izliyor."

Onun arkasından baktı ve camdaki parlak beyaz şapkayı gördü.

"Oğlu bahçe sokağından izliyor."

Bahçe kapısının ötesindeki çalılıkların arasında Jeremy'nin sarı saçlarını fark etti. "Sanırım yapmam gereken bazı açıklamalar var."

Kapıdan döndüğünde adamın atını arabadan çözdüğünü gördü. Adam caddeden aşağı inene ve araba kendi yoluna gidene kadar dışarıda kalıp onu izledi. Sonra, beş yıldır güvenmeye cesaret edebildiği iki kişiyle muhtemelen uzun bir konuşma yapmak üzere içeri girdi.

On Altıncı Bölüm

Folyolar ıslık çaldı. Adamlar saldırdı. Chase maskesinin arkasından rakibine baktı. Koyu gözler ona baktı.

Bir saate yakın bir süredir bu işi yapıyorlardı, her ikisi de bireysel öfkelerini kesip biçiyor ve çarpışıyorlardı. Şimdiye kadar eşit bir maç olmuştu.

Bir hamle. Bir kırbaç. Bir duraklama. Chase göğsünde bir folyo ucu görmek için aşağı baktı.

Maskeyi çıkardı. "Kendini geliştirmişsin."

"Fransa'dayken bir ustadan ders aldım," dedi Kevin kendi maskesini çıkararak. "Bu orada bir sanat."

Ekipmanlarını çıkarmaya başladılar. Chase, "Eğer kılıçlar olsaydı asla kazanamazdınız," dedi.

"Ama öyle değildi, ben de öyle yaptım." Kevin dedi ki. "Bu maçı takdir ettim ama bu senin silahın değil."

"Amacına hizmet etti." Efor, siyah ruh halini koyu bir griye dönüştürmüştü. Artık kahvaltıda yaptığı gibi yumruklarıyla kavga aramak istemiyordu.

Minerva'yı görmeyeli iki gün olmuştu. Ondandır hiç mektup gelmemişti. Elbette onu suçlayamazdı. Sadece en kibirli erkekler suçlayabilirdi.

Yine de her şeyi kafasında evirip çevirmeye devam etti, dönüşümlü olarak kendini her şeyi bir erkeğin yapabileceği kadar iyi idare ettiğine ve tamamen geri çekilmeye razı olması gerektiğine ikna etmeye çalışıyor ve bir pislik olduğu için kendini lanetliyordu.

Bu sabah gelen mektuplardan birkaçını gönülsüzce okumuştur. Nicholas'tan Bayan Hepplewhite'ın adresini vermesini istiyordu, böylece onunla yemek yeme sözünü yerine getirebilecekti. Dolores Teyze'den gelen şikâyetlerle dolu uzun bir mektup, yakında cevaplamaya hiç niyeti olmadığı bir yığına atıldı.

Peel'den kısa bir mektup geldi ve gelecek hafta içinde bir ön rapor istedi. Buna lanet olsun. O ve Kevin yıkanmaya ve giyinmeye gittiler. Chase, Kevin'in kıyafetinin biraz dağınık olduğunu fark etti, sanki kendi kendine giyinmiş ve bunu dikkatsizce yapmış gibiydi. "Dün gece evde değildin mi?"

"Bunu sana sorduran nedir?" Kevin zaten iki kez fazla bağlanmış olan kravatını düzeltmeye çalıştı.

Chase dikkatle boyunluğuna ve buruşuk gömleğine baktı.

Kevin omuz silkti. "Dışarıdaydım. Soruşturmalar yapıyordum, eğer bilmeniz gerekiyorsa."

"Nasıl yani?"

"Gazetelerde ilanlarınızı gördüm. Tekrar ediyorum. O kadınları bu şekilde bulabileceğinizi sanmıyorum. Bu yüzden onları arıyorum, daha doğrusu girişimimi alacak kişiyi."

"Genelevlerde demek istiyorsun."

Kevin manşetlerini düzeltti ve ceketini omuzlarına yerleştirdi. "Orada bulunabileceklerini söylediğimde ciddiydim."

"Bulduğum kişi bir genelevde değildi. Hem de hiç. Frederick Amca bu hizmetler için iyi para ödüyordu. O kadınlardan hiçbiri için yüklü miras bırakma ihtiyacı hissetmezdi."

"O zaman zamanımı boşa harcıyorum. Boşa harcamak bana ait ve şu anda elimde epeyce var."

"Herhangi bir başarı elde ettin mi?" Kevin genelevleri araştırmak istiyorsa, Chase onu durdurmayacaktı. Bir kere, kuzeni o mekânları ve sahiplerini Chase'den çok daha iyi tanıyordu.

"Bazılarının onun söz konusu olduğu durumlarda aşırı sağduyulu davrandıkları gibi can sıkıcı bir gerçeği keşfettim."

Chase yolu gösterdi. Ana salonun kenarından yürüdüler, diğer eskrim maçlarının yapıldığı yerlerin yanından geçtiler. "Şey, o bir düktü. İhtiyatlı davranılmasını isterdi herhalde."

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Her neyse, dün gece farklı bir yol denedim. Hanımefendiye kendimi tanıttım ve onun yeğeni olduğumu söyledim. Sonra da en son gözdesi ile tanıştırmak istediğimi söyledim, böylece ben de onun yaptığı gibi onun iyiliklerinden faydalanabilirdim."

Chase güldü. "Anma sikişi mi? Kulağa neredeyse duygusal geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Benim düşüncem, bu favorinin önceki favorileri ve hatta onların gerçek isimlerini bilebileceğiydi. O evlerde nadiren gerçek isim kullanırlar."

"Ben acemi değilim, Kevin. Genelevleri senin ya da amcamın düzenli olarak ziyaret etmiyorum ama temel bilgileri biliyorum."

"Tabii ki. Ben de öyle düşünmüştüm; onun son gözdesiyle bir odaya girip onu konuşturmak."

"Zekice."

"Alay mı ediyorsun?"

"Hayır, hayır. Planın nasıl gitti?"

Kevin sokağa doğru ilerledi. "Hanımefendi bana, amcamın erkek akrabalarından birinin onun içtiği şaraptan içmesinin çok uygunsuz olacağını söyledi. Hiç böyle bir şey duydunuz mu? Çok da sertti. Kendimi bir papaz tarafından azarlanıyormuş gibi hissettim. Beni ensestle suçladı."

Atlarının yanında durdular ve Kevin'in kaşları aniden çatıldı. "Lanet olsun. Bahse girerim böyle söylemelerini, biz kadınlarını reddetmelerini o söylemiştir. Gülmeyin. Bazı konularda bencil olabildiğini biliyorsun. Her zaman kibarca paylaşmazdı."

"Sana ya da fikrine gülmüyorum. Belki de haklısın."

Kevin atını çözdü. "Muhtemelen evine bu kadar yakın biriyle karşılaştırılmak istememiştir."

Chase yine güldü.

Kevin ayağa kalktı. "Etrafa bakmak için Whiteford House'a gidiyorum. Bana katılmak ister misin? Nicholas'ın miras bıraktığı mükemmel şaraptan biraz içebiliriz."

"Başka bir randevum var, üzülerek söylüyorum. Mekanik uşağı arayacak mısın?"

"Bu ve diğer şeyler. Bu konudaki sohbetimiz başka birçok anıyı canlandırdı." Atını batıya çevirdi.

Chase kendi atına bindi ama onun yerine doğruya yöneldi.

* * *

Bay Oliver mutlu bir adam değildi. Yüzü ve vücudu yuvarlak, saçları seyrek, karısına gergin bir hoşgörü ifadesiyle bakıp duruyordu. Minerva evlerindeki yemek masasında onun karşısında oturmuş, getirdiği ince paketi çözüyordu.

"Bayan Hepplestone, karım vaktinizi asla boşa harcamamalıydı."

"Hepplewhite. Sanırım birkaç dakika içinde ona çok minnettar olacaksınız. yaptı."

"Mümkün değil. Kadınların ne iş kafası ne de iş yapma becerisi vardır. Bu yüzden onların müdahalelerine müsamaha göstermiyorum."

Bayan Oliver, "Bu bir müdahale değildi," dedi.

"Buna ne diyorsun o zaman?" diye tersledi.

"Karınız bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş," dedi Minerva. "Benden bir arkadaş olarak şüphelendiği şeyi doğrulamamı istedi. Ben onun yaptığından daha fazla müdahale etmeye çalışmıyorum. Eğer soyulmayı ve işlerinizin tehlikeye girmesini tercih ediyorsanız, bunu söyleyin ve ben de gideyim."

Soyulmak onda bir alarm ifadesi uyandırdı. *Tehlikeye atılmak* ise derin bir kaş çatmaya neden oldu. Ona gitmesini söylemedi.

Brighton'da öğrendiklerini anlattı. Bay Seymour'un dükkânından aldığı dantel manşetleri ortaya koydu. Bunların Loire Vadisi'ndeki bir kasabadan geldiğinin kendisine nasıl söylendiğini ve dükkân sahibinin, geçmişte sadece bir rakibinde bulunan bir şeyi sattığının farkında olduğunu anlattı.

"Oldukça kendini beğenmiş biriymiş," dedi. "Üstelik elindeki stokları çoktan satmıştı ve daha fazlasını alıyordu." Kelepçelerden birini kaldırdı. "O sırada orada olmayı ayarladım ve ajanınızın binaya girdiğini gördüm. Yarım saat sonra bu kelepçeleri temin ettim. Bunun alışılmadık derecede iyi olduğunu düşündüm."

Elinden kaptı. Gözlüklerini taktı ve üzerine eğildi. "Cehennem ve lanet." Üzgün bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Özür dilerim. Sadece bu yeni. Bana ait değil."

"Bununla çok gurur duyuyordu. Bundan büyük bir kazanç bekliyordu."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve manşeti parmakladı. "Hırsız," diye mırıldandı. "Kim bilir başka neler yapmıştır."

Minerva ayağa kalktı. "Şimdi gerçekten de gideceğim." "Sizi kapıya kadar geçireyim," dedi Bayan Oliver.

Kapıda Bayan Oliver eğildi ve fısıldadı. "Aferin. Bugün için sana ne borçlu olduğumu yaz ve bana bildir."

"Hiçbir şey borçlu değilsiniz. Bu benim raporumun bir parçası." Yemek odasına doğru baktı. "Bunu bir şekilde çevirip seni suçlayacak türden biri değil, değil mi?"

"İki gün içinde benim rolüm unutulacak ve tüm keşif onun eseri olacak."

Tabii ki. Başka ne seçeneği vardı ki? Karısının bu işe karışmakta haklı olduğunu kabul etmek mi?

* * *

"Elden teslim," Beth. "Büyük bir tane."

Minerva merdivenlere yöneldiğinde orta basamağın üzerinde büyük, dikdörtgen bir paketin asılı durduğunu gördü. Paket Beth'in taşıyamayacağı kadar büyüktü. Neredeyse onu devirecek ve görüşünü engelleyecekti. Minerva hemen aşağı indi ve paketi odasına çıkarmasına yardım etti.

Beth ağartılmamış tülbent ve kurdele bağını dürtükledi. "Bir hediye mi?"

"Yeni takımlarım olduğunu tahmin ediyorum. Onları çok çabuk bitirdiler."

Minerva kurdeleyi kopardı ve kurdele yanlara düştü. Müslini açtı. Yünlü giysileri içinde değildi. Satın almadığı tatlı akşam yemeği elbisesi ona parıldıyordu.

Beth'in keskin nefes alışışı odayı doldurdu. "Gündüz toplulukları demiştin. Bu değil."

"Bir hata yapılmış. Kadın beni doğru duymamış olmalı."

Elbiseyi kaldırdı. Sade ham ipek, mevcut daha özenli kumaşlardan çok daha üstündü. Işıktaki hareket ettirdiğinde üzerinde ince bir parlaklık dalgalanıyordu.

"Burada ne var?" Beth pakete uzandı ve muslin ambalajın bir parçasını daha yerinden oynattı.

Minerva akşam yemeği elbisesine hayranlıkla bakarken dikkati o kadar dağılmıştı ki, elbiseyle birlikte başka bir şeyin daha geldiğini fark etmemişti. Beth giysiyi yukarı kaldırdı. Bir soyunma elbisesi açıldı ve etekleri aşağı indi. Bunu Madam Tissot'nun evinde de beğenmiş ve uzun uzun düşündükten sonra reddetmişti.

Beth beyaz dantelin etrafına şüpheyle baktı.

Minerva, "Onu da elbiseyle birlikte geri göndereceğim," dedi.

Beth soyunma elbisesini yatağın üzerine koydu. "Çok güzelmiş. Seninki beş kez tamir edildi."

"Çok güzel, değil mi?"

Beth avucunu çok ince çimen kumaşın üzerinde gezdirdi. "Belki de bir hata değildi. Belki de terzi bunu senin almanı istemiştir."

"Terziler benim gibi müşterilere böyle hediyeler vermezler.

Toparlan, Jeremy'den isteyeceğim-"

"Bay Radnor ona yaptığınız tüm yardımların karşılığı olarak bunu sizin almanızı istemiş olabilir."

Eğer ona çok yardım etmiş olsaydı, kendini buna ikna edebilirdi. Yine de . . . Giysiye bakarak Beth'e katıldı. "Eğer öyleyse, onu saklamam uygunsuz olur."

"Çok uygunsuz." Beth bir danteli parmaklayarak ovuşturdu. "Böyle bir şeye lezzetli demek hiç aklıma gelmemişti ama kelime cuk oturdu."

Minerva elbisenin yakasındaki minik inci boncuklara hayranlıkla baktı. "Onları geri vermek üzücü ama buna mecburum."

Beth hafifçe omuz silkti. "Her şey değişir, değil mi? Onunla bir daha görüşmemen konusundaki uzun azarımı dinledin ve kabul eder gibi göründün. Ama bunu gerçekten yapmadın ya da ondan gerektiği gibi uzak durmadın."

Minerva yüzünün ısındığını hissetti. Eski dostunun Chase'le ilişkilerinin nasıl gelişeceği konusunda bahse gireceğinden şüpheliydi. Minerva'nın kendisinin de hiçbir fikri yoktu, özellikle de şimdi. Dün gece kendisiyle uzun uzun tartışmış, ona gitmenin bir hata olacağına dair tüm nedenlere karşı duyduğu yakınlık arzusunu tartmıştı. Şimdi her ikisi için de.

"Seni suçlamıyorum," dedi Beth. "Keşke bir tüccar ya da balıkçı olsaydı ya da seninle ilgili gibi görünen bu soruşturmalar dışında başka bir şey yapsaydı."

"Ben de öyle, Beth. Ben de."

Beth soyunma elbisesini kaldırdı ve gardıroba götürdü. "Neden birkaç gün beklemiyorsun, bakalım terzi sana yanlışıyla gönderildiğini söylemek için yazacak mı? Eğer yazmazsa, isterseniz gelecek hafta geri gönderebilirsiniz."

On Yedinci Bölüm

Chase'den gelen mektup tek bir cümle içeriyordu. *Geçen ay kuzenim Kevin'in nerede olduğunu neden sorduğunuzu açıklamamızı talep ediyorum.* Bu açıklamayı ne zaman ve nasıl yapması gerektiği belirtilmemişti. Muhtemelen mektupla.

Görünüşe göre listesinde akrabalarının hikâyelerini kontrol ettiği noktaya ulaşmıştı. Kevin'i öğrendiğinde, onun paket ofisini ziyaret etme nedenlerini fark etmişti.

Onu orada bulduktan sonra yaptıkları konuşma, aklı başında herhangi bir adamın bu ziyaretin nedenlerini sorgulayarak bitireceği bir konuşma değildi.

Eğer bu konuyu sorarsa, açıklama olarak uydurduğu yalanı ağzından kaçırması olmayı diledi. *Amcam ve kuzenlerimin İngiltere'den ayrıldıklarında nereye indiklerini öğrenebilir miyim diye merak ediyordum.* Beş yıl önce Londra'ya ilk geldiğinde bu konuyu araştırdığını ve iyi bir sonuca varamadığını asla bilmeyecekti.

Ona yazmak için oturdu ama birkaç karalamadan sonra kalemi durakladı. Kötü haberi bu şekilde vermek ne kadar korkakçaydı. Ona hayal ettiğinden daha kötü bir sorun vermek üzereydi. Sorularını sormaya ve hızlıca cevap almaya hakkı vardı.

Temiz bir kâğıt çıkardı. *Bu akşam saat sekizde sizi arayıp bildiklerimi anlatacağım.*

Jeremy'yi notu iletmesi için gönderdi, sonra da günün geri kalanına konsantre olmaya çalıştı. Bayan Oliver tarafından gönderilen yeni bir müşteri aradı. Bayan Jeffers adındaki bu kadın, uzun süredir ayrı olduğu kuzenini bulmak istiyordu. Minerva yeni talep için memnun, dikkatinin dağılması için de minnettardı. Bu toplantı sona erdiğinde, kafasında bir sonraki toplantıyla ilgili düşüncelerden başka bir şey yoktu.

Akşam yemeğini Beth ve Jeremy ile birlikte yedi. Yemek bittiğinde, yıkanmak, giysilerini değiştirmek ve gün boyunca kaçan saç düzeltmek için odasına gitti. Nedense eli ayağına dolaştı ve bu konuda çok kötü bir iş çıkardı. Tüm gerginlik belirtileri onu rahatsız ediyordu, o kadar ki neredeyse retikülünü almadan çıkacaktı. Sonunda aşağı indi ve Jeremy'den dışarı çıkıp kendisine kiralık bir araba getirmesini istedi.

"Gerek yok," dedi. "Bir tanesi birkaç dakika içinde burada olacak. Yarım saat önce geldi ve bekliyor. Arabacı atları biraz gezdirmeye karar verdi ama yakında dönecek."

"Ne kadar düşüncelisiniz. Ne kadar ileri görüşlüsün."

"Ben yapmadım. Gideceğini bilmiyordum, değil mi?" Kadının görünüşünü şüpheyle inceledi.

Araba evinin önünde durdu. Jeremy ona dışarıda eşlik etti ve binmesine yardım etti. "Gece geç saatte eve yürüyerek gitme," dedi.

"En fazla bir saat içinde dönmeyi umuyorum ve dönüşüme de tıpkı gidişimde olduğu gibi müsamaha gösterileceğini düşünüyorum."

"Hepimiz bu şekilde olmasını umalım." Geri çekildi ve arabacıya gitmesini işaret etti.

* * *

Kütüphaneyi adımladı. Büyük bir kütüphane değildi, bu yüzden adımlarını dönüp dönüp yeniden atmaya devam etti. Tedirginliği halıda bir vadi oluşturma tehdidi yaratıyordu.

Öfke onu hiçbir yere gitmeyen bu yürüyüşe gönderdi. Farklı türden bir öfke de öyle. Minerva'nın notunu aldıktan sonra ilk düşüncesi *nihayet* olmuştu. Ama Minerva umduğu sebepten dolayı gelmiyordu. Arkadaşlık için bile aramıyordu. Adam bir açıklama talep etmişti ve Minerva da ona bir açıklama yapmak niyetindeydi. Başka bir şey değil.

Eğer vücudu bu gerçeği kabul etmediyse, bu muhtemelen son birkaç gündeki beklentinin onu rahatlatmak için acı çekmeye hazır hale getirmesiyle ilgiliydi. Kendisine bir pislik olduğunu söylemesi de pek yardımcı olmamıştı. Arzu mantıklı bir zihne sahip değildi.

"Efendim, biraz negus hazırladım. Arayan kişi gelene kadar sıcak tutacağım." Brigsby bunu duyurmak için bir anda ortaya çıktı. "Akşam yemeği için iki kişilik mi plan yapmalıyım? Pişirmesi uzun sürmeyecek bir tavuğum var."

Yemek yemiş olabilir mi? Bir bilse. Yine de kendini yemeğe davet ettiğinden şüpheliydi. "Hiç sanmıyorum."

"Belki de sizin için pişirmemi istersiniz. Arayan kişi gittikten sonra."

"Sana ne mantıklı geliyorsa onu yap. Şu anda umurumda değil."

Brigsby'nin kaşları kalktı. Ağzı büzüldü. Geldiği gibi hızla ortadan kayboldu, adımları merdivenlerden aşağıya, mutfakın çok aşağısına doğru iniyordu.

Neredeyse aynı anda adımları aceleyle geri geldi. Saçlarını düzelterek ve kravatını düzelterek kütüphanenin kapısından geçti. Bir an sonra bir ziyaretçinin sesi evin sessizliğini bozdu.

"Efendim, Bayan Hepplewhite aradı." Briggsby, sanki Chase'in kanıtı ihtiyacı varmış gibi bir kart uzattı.

"Tanrı aşkına onu içeri getir. Devam et, dostum," diye tısladı.

Kaşlar yine kalktı. Bir dakika sonra Briggsby Minerva'yı kütüphaneye götürdü ve kapıyı kapattı.

Özellikle çok güzel görünüyordu. Nedense bu gece yüzü daha da aydınlık ve gözleri vizon gibi koyu görünüyordu. Onu karşılamadan ve oturmaya davet etmeden önce ona çok uzun süre baktı.

"Kaba mektubunuza yüz yüze yanıt vermem gerektiğini düşündüm, çünkü yazarsam açıklamamı bir şekilde yanlış anlayabilirsiniz."

"Kaba mı buldun? Doğrudan olduğunu düşünmüştüm."

"Doğrudan kaba. Ancak, neden hoşnut olmadığınızı anlıyorum. İyi bir çalışan gibi size her şeyi anlatacağımı düşündünüz. Ama ben asla onlardan biri olmadım."

"Öğrendiklerinizi bana anlatacağınızı düşünmüştüm çünkü bilgiyi eşit bir şekilde paylaşıyorduk."

"Anlıyorum." Çenesini kaldırdı ve göz kapaklarını indirdi. "Yani bana her şeyi anlattın mı?"

Garip, kahredici bir sessizlik oluştu.

"Ben öyle düşünmemiştim. İşte buradayım. Ne istediğinizi sorun, ben de elimden geldiğince cevap vereyim."

"Yolcu manifestolarına bakmak için paket ofislerine gittiğinizi biliyorum. Ancak bunu bana söylemediniz."

". Başka şeyler konuştuk."

Diğer şeyler. Önemli şeyler. Muhtemelen daha bitmeden ruhunu parçalayacak olan bu lanet soruşturmadan daha önemli şeyler. O güne geri dönmeyi, o öğleden sonrayı tutkunun yarattığı her şeyden daha güçlü yeni bir yakınlık içinde geçirmeyi diledi.

Kendini elindeki konuya geri dönmeye zorladı. "Gittim ve baktım da. Görevli, yakın zamanda aynı haftanın manifestolarını talep eden bir kadını hatırladı. Siz."

"Yani amcanız öldüğünde kuzeniniz Kevin'in ülke dışında olmadığını biliyorsunuz. Fransa'dan birkaç günlüğüne geldi ve sonra oraya geri döndü."

Dişlerini sıktı ve şöminenin yanına gitti. "O yolcu listelerinde onun adını aramana neyin sebep olduğunu bilmek istiyorum."

"Bay Edkins'in geçerken söylediği bir şeydi."

"Uşak mı?"

"Efendisinin geceleri, hava karardıktan sonra şehirde ve malikanesindeki çatıda dolaşma alışkanlığından bahsediyordu. Genellikle bunun onu rahatlattığından bahsetti. Onu sakinleştirdiğinden. Ama her zaman değil. Bazen öfkeli bir şekilde geri dönüyor, Edkins'le ama aslında kendisiyle konuşuyordu. Dük ölmeden önceki gece çatıdan inip, ona asla geri ödemek zorunda olmadıkları bir bankaymış gibi davrandıklarını, çocuğa verdiği onca şeyden sonra o lanet icat için daha fazlasını beklediklerini mırıldandığını söyledi. İcat kısmı kimin hakkında konuştuğunu açıkça ortaya koyuyordu. O akşam ya da o gece Kevin'le buluşmuş gibi görünüyordu. Sadece Kevin'in ülke dışında olması gerekiyordu."

"Tabii ki gerçekten olup olmadığını kontrol ettiniz." Yumruğunu şöminenin üzerine vurdu. "Lanet olsun Minerva, *bunu bana neden söylemedin?*"

Yüzüne görünmez bir perde indi. Yüz ifadesi tamamen donuklaştı. Ona değil, duvardaki bir noktaya baktı.

Tamamen geri çekilmişti. Konuşmadan ve ondan. Finley'den öğrendiği gibi, öfkeden geri çekiliyordu.

Ona doğru yürüdü ve yanında diz çöktü. Onun ellerini tuttu. "Özür dilerim. Beni affet. Bu habere verdiğim tepkinin sizin üzerinize kalmasına izin vermemeliydim."

Ellerini çekmedi. Sonunda önce ellerine, sonra da ona baktı. Gözlerine ruhundan bir şeyler yeniden girdi. "Bunun seni rahatsız edeceğini biliyordum. Bunu bir süre daha senden saklamayı düşündüm. Eninde sonunda ortaya çıkacaktı elbette. Artık bunun bir kaza olmadığını bildiğine göre, nerede olduklarına dair her hikayeyi kendin kontrol ederdin. Kötü haberin taşıyıcısı olmama gerek yoktu."

Yapıp yapmaması gerektiğini düşünmeden ellerini öptü. Onu bir süreliğine daha bağışlamayı düşünmesi onu duygulandırmıştı.

"Ayrıca," dedi. "Onun sanmıyorum."

"Şimdi düşünmüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "O biri değil." "Öyle biri yok, Minerva."

"Katılmıyorum." Öne doğru eğildi, eğer isterse öpülebilecek kadar yakındı. Ne kadar istese de bunu yapmadı. "Şimdi, sen yanımda olduğun sürece

dizlerinin üzerinde ve kendini kötü *hissediyorsan*, bana neyi paylaşmadığını söyleyebilirsin

Ben."

Adam gülecekti ama kadın çok ciddiye. "Küçük bir ayrıntı."

"Ne kadar küçük?"

"Bir parça bilgi, daha fazlası değil."

"Bunun bir leke mi yoksa büyük bir leke mi olduğuna ben karar vereceğim."

Topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Bir darbe beklemediğinden değil elbette. "Kevin'in onu ziyaret edip etmediği henüz doğrulanmadı. Ancak bir ziyaretçisi vardı."

"O mu yaptı? Kim?"

"Bir kadın. Tek bildiğim ve gördüğüm bu. Ne yüzü, ne de geri kalan kısmı."

"Sana kim söyledi?"

"Edkins."

Kaşlarını çattı. "Bana bunu söylemedi."

"Açıkça sordun mu? Bazen en iyisi budur."

"Benim yöntemim oldukça işe yaradı. Ancak, belki de ileride ben onlarla sohbet edeyim ve istemediğim şeyler söyleyeyim, sen de açıkça sor ve istediğin türden cevaplar al."

Hâlâ onun elini tutarak yanındaki divana kaydı. "Bu iyi bir plan."

Yakınlıkları, kenetlenmiş elleri havada bir değişikliğe neden oldu. Bay Edkins'in açıklamaları artık pek umurunda değildi.

Dönüp onun gözlerinin içine baktı. "Bana söylemedin çünkü o kadın ben olabilirdim."

"Öyle olmadığını biliyordum. Ancak, sen olduğunu düşündüğüme inanacağından endişe ettim."

"Kimse yüzünü görmediyse ben olmadığımı nasıl anladın?"

Elini kaldırdı ve öptü. "Sadece biliyordum."

* * *

Minerva'nın, Chase'in gecenin başladığı gibi bitmesini beklediğine dair hiçbir yanılsaması yoktu. Eğer içini sıkıkan nefis beklenti bir gösterge ise, kararını bir an önce verse iyi olacaktı. Üzerine gergin bir ürkeklik çöktü. Kanından işgal ettikleri odaya doğru yayılıyor gibiydi. Hissetti ki

Vücudunda ya da yüzünde hiçbir şey bunu belli etmese de onda da vardı. Arkadaşça ve dostça görünüyordu, şehvet duymuyordu.

Onu baştan çıkarmayacaktı. Eğer kız bunu tercih ederse muhtemelen saatlerce burada oturabilirdi. Görünüşüne bakılırsa, bunu yaparken konuşmaları bile umurunda değildi.

Uşığı büyük bir tepsiyle geldi. Sözüünü sakınmadan iki küçük bardağa sıcak negus doldurdu. Baharatlı Porto pançını yudumladı, yapacak bir şey bulduğu için mutluydu. Ancak uşak gider gitmez bardağını yere bıraktı.

"Karar veremiyorum." Onun neden bahsettiğini bildiğini varsayıyordu. "Tartıyorum ve-" Omuz silkti.

"Bunu tartmanın hiçbir şeyi çözeceğini sanmıyorum. Aradığınız cevabın bu şekilde ortaya çıkacağını sanmıyorum. Ne şimdi, ne gelecek hafta, ne de hiçbir zaman karar vermenize gerek yok."

Sonsuza dek kararsız kalmak istemiyordu. Bu ne kadar üzücü olurdu. Hayatının geri kalanını son yıllarda yaşadığı gibi yaşayacaksa, bu bir seçim olmalıydı. Kadın olmanın bu yönünü bir kez deneyimledikten sonra kendini inkâr ederse, bunun başka bir yol seçme cesaretinden yoksun olduğu için olmasını istemiyordu.

Hiç konuşmadı, sadece yanına oturdu, sıcak avuçları onunkini kavradı. Yaşadığı gerginlik, patlamayı bekleyen elle tutulur bir heyecan gibi aralarında asılı duruyordu.

Ona sertçe baktı. Beth ona güvenmemesini söylemişti. Hem onun hem de kendisinin iyiliği için bağlarını . Ama o bunu istemiyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı ve kimsenin buna inanmayacağı korkusunun kölesi olmaktan yorulmuştu.

Sertçe yutkundu. "Bence şimdi beni öpmelisin."

Dudaklarını onunkilere o kadar hızlı bastırdı ki son kelimeler boğuk bir şekilde çıktı. Ve bu bağlantıyla birlikte, onu arzulamasını güçlükle engelleyen baraj gözden kayboldu.

Ona döndü ve yüzünü ellerinin arasına alarak ağzını ve yüzünü öpücük yağmuruna tuttu, bazıları dikkatli, diğerleri daha az dikkatliydi. Hızlı tutkusu, son yarım saattir görüldüğü kadar gamsız olmadığını gösteriyordu.

Onu kucakladı ve boynunu, omzunu, pelisse'sinin üzerinde görünen deri parçasını öptü. Bu zevkleri biliyordu ve kendini onlara bıraktı. Kanında uyanan sinsî gıdıklanmaların ve bu hislerin ona verdiği neşeli özgürlüğün tadını çıkarıyordu.

Öpüşürlerken bile adam paltolarından kurtulmayı başarmıştı. O zaman onun vücudunu hissetti, gömleğinin altında güçlü ve sertti. Kravatı kayboldu ve kadın onun boynuna küçük bir öpücük kondurdu. Adam onu orada tuttu, daha fazlasını isterken, eli pelisse'sinin düğmelerine gitti.

Önce eline, sonra da odanın etrafına baktı. "Bunu burada mı yapmayı düşünüyorsun?"

Daha sakın öpücükler. Yatıştırıcı olanlar. "Sen istemedikçe olmaz."

Halı pahalı ve kalın olmasına rağmen pek rahat görünmüyordu. "Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum."

Gözlerine derin bir bakış attı ve onu elinden tutup kaldırdı. "Benimle gel."

Onu çok uzağa götürmedi. Odaları bir evin bir katına yayılmıştı, bu yüzden yatak odası yakınlarda bulunabilirdi. Arka merdivenlerden geçtiler ve biraz daha ilerlediler. Bir kapıyı açtı, sonra kilidi açarken kadının elini bıraktı.

Güzel bir odaydı. Erkeksi. Yeterince büyük ama aşırı değil. Tek kişi için uygun, diye düşündü. Biraz eski bir tarzı vardı, duvarların yarısını kaplayan koyu renkli ahşap paneller yatağı da oluşturuyordu. Yatağa baktığında hafızasında gölgeler yükselmeye çalıştı ama bakışlarını ve düşüncelerini başka şeylerle doldurdu.

Basit beyaz perdeler pencereleri ve yatak direklerini çerçeveliyordu. Bunların hiçbirini onu şaşırtmamıştı. Ona benziyordu. Modayla pek ilgilenmezdi. Giysileri günceldi ama muhtemelen tuhafiyecisi bu konuda hak iddia ediyordu.

Başka bir kapıyı kapattı. Onun soyunma odası olduğunu anlayacak kadar ötesini gördü.

"Soyunmamı ister misin?" diye sordu.

"Sadece orada kal." Yazı masasından bir anahtar aldı ve soyunma odasını kilitledi. Sonra kravatını çıkardı.

Odanın diğer ucunda karşı karşıya geldiler. Yatak görünüyordu. Tek lambanın ışıltısı beyaz perdeleri altın sarısına çeviriyordu. Kalbi boğazına kadar yükseldi. Adam orada çok yakışıklı görünüyordu, alçak ışık yüzünü ve formunu okşuyordu. Güçlü ve lezzetli bir şekilde erkeksi.

"Şimdi soyunabilirsin."

Görünüşe göre o izlerken.

Önünde küçük düğmeleri olan pelisse bir elbise giymişti. Düğmelerle , acaba gömülü bir arzu mu ona böyle bir elbise seçtirmişti?

uygun bir giysi. Parmakları titrediği için kapamaları bitirmesi uzun zaman aldı. Sonunda elbisenin omuzlarından aşağıya kaymasına izin verdi. Bakışları elbisenin inişini takip etti, sonra yavaşça yukarı kalktı.

İç çamaşırları üzerinde çalışmaya başladı. İş uzadıkça daha da gerginleşti ve hareketleri daha da sakarlaştı. Adamın bundan hoşlandığını fark etti. Bu, soyunmasının daha zarif görünmesi için onu yeterince yavaşlattı. Ayrıca kendini bu şekilde, katman katman ortaya çıkarmanın hoş bir duygusallığını da keşfetti.

İç çamaşırına ve hortumuna kadar indi, ikincisini çözmek için eğildi. "Onları sona saklamayı tercih ederim."

Bu da işi bitmeden çıplak kalması anlamına geliyordu. Hem de yataktayken ya da kucaklanırken değil, açıkça. Cesaretini topladı ve iç çamaşırını bıraktı.

Ona baktı, böylece onun hissettiğinden daha cesur olduğunu düşünebilirdi. Arzu yüz ifadesini gerginleştirmiş ve gözlerini ateşlemişti. Bakışları onunkileri yakaladı ve vücudunda bir heyecan belirdi. Sonra bir tane daha. Roketler gibi, her biri aşağıya heyecan verici hisler yağdıran bir uyarılma patlaması yarattı.

Aşağıya baktı ve ona hortumu hatırlattı. Ayağını desteklemek için bir sandalyeye doğru adım attı, bir tanesini çözdü ve aşağı doğru yuvarladı. Verdiği pozun, kaldırdığı bacağının imaları onu derinden etkiledi. Ayağını indirip diğerini kaldırırken, adamın onun pozunu daha iyi görebileceği bir yere doğru hafifçe hareket ettiğini fark etti.

O kadar tahrik olmuştu ki ayakta zor duruyordu, diğer çorabı çözdü ve çıkarmaya başladı. Birden adam orada, tek dizinin üzerinde, tam önünde durdu. Kadının ayağını diğer bükülmüş dizine, ellerini de çorabın kıvrımına götürdü.

Adamın çorabı yavaşça dizine kadar indiren güçlü ellerine baktı. Başını eğdi ve uyluğunun iç kısmını öptü. Yukarıya. Sonra bir tane daha, daha yükseğe. O kadar yukarıdaydı ki, adamın nefesini tümseğinin üzerinde tüyler ürpertici bir alay gibi hissetti.

Gözlerini kapatmaya cesaret edemedi çünkü sendelemekten ya da düşmekten korkuyordu. Bu yüzden onun tacını ve ellerini izledi, öpücüklerini hissetti ve neredeyse nefes almayı unutacaktı. Öpücükler durmadı ama çorap bir şekilde gitmişti. Adam hâlâ orada diz çökmüş, onun bacağını da okşuyordu. Sonra yukarı doğru okşadı ve elini uyluklarının arasına, neden olduğu neme ve sıcaklığa doğru kaydırды. Derin, gizli bir dokunuş ve oda döndü. Kadın

Omuzlarını tutarak dengesini sağlamaya çalışırken, adam onun uyarılmasını daha da artırdı.

Karnına, kalçalarına öpücükler. Poposunu okşuyor, sonra derinlere doğru kayıyordu. Artık çılgına dönmüş bir halde, gömleğini omuzlarından aşağı itip tenini hissedinceye kadar tişörtünü kurcaladı. Gömleği bir şekilde çıkardı, ona yaptıklarına hiç ara vermedi.

Onu sandalyeye doğru çevirdi. "Buraya otur." Oturana kadar kalçalarına bastırdı, sonra onu kenara doğru ilerletti. Tekrar kalçalarını öptü ve onun kıvrımlı zevkinin merkezine dokundu. "Seni buradan öpmek istiyorum. Buna izin verecek misin?"

Ne demek istediğini anlamadan başını salladı. Tek bildiği onun yaratabileceği her türlü zevki istediği ve şoku çoktan geçmiş olduğuydu. Ya da en azından başı aşağı inene ve o öpücüğü hissedene kadar öyle düşündü ve bir zevk oku tam oradaki zonklamalara saplandı ve bunu deneyimleyen dışında diğer tüm duyuların varlığı sona erdi.

Gittikçe daha kötü, daha iyi ve daha iyi oldu. İnlediğini biliyordu ama kendini duymuyordu. Bacaklarını hareket ettirdiğini biliyordu, böylece ayakları omuzlarına dayanıyordu, ama görmüyordu. Kalçalarını kaldırdı ve daha iyi aldı ve diliyle onu harap etti. Zevk en iyi şekilde dayanılmaz hale geldi, zorladı, tırmandı ve giderek yoğunlaştı. Durdurmazsa, geri çekilmezse öleceğini düşündü. Bunun yerine, bir şekilde sıkı acı verici zevk kırıldı, koptu ve şaşırtıcı his dalgalarının art arda akmasını sağlayarak kendini tamamen kaybettiği bir yer yarattı.

* * *

Yaklaştığında onun endişeli inlemelerini duydu. Zihni ve dili onu teşvik etti. Çılgılığı duyulduğunda ve serbest bırakılması vücudunu esnettiğinde, coşkulu bir zafer duygusunun farkındaydı.

Soyunurken durdu ve onun yüzünü izledi. Mutluluğu içinde ruhani görünüyordu. Memnuniyetinden neredeyse kız gibi görünüyordu. Onu kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Kadın adamın duyamadığı ya da anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

Yatağa uzandığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Son seferki gibi onun üzerine atladı. Şehvetli ve hâlâ şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Eğildi ve onu derinden öptü, sonra tekrar doğrulup oturdu.

Göğüslerini ellerinin arasına aldı ve hâlâ çok hassas olmasın diye hafifçe okşadı. Gülümsedi ve başını geriye atıp ona doğru eğildi, böylece ağzını kullanabilecekti. Adam onu memnun ederken özgürce inledi ve kısa süre sonra adamın kalçaları üzerinde kıpırdandı.

Tekrar arkasına yaslandı, şimdi biraz vahşi gözlü, muhteşem erotik. Adamın şişmiş sikine baktı ve bir parmağını sakin üzerinde gezdirdi. Kontrolü sağlamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Kendisiyle gurur duyarak bunu tekrar tekrar yaptı, sonra sert bir okşamayla denedi.

Dağdan bir kez atladıktan sonra, rahat bir ikinci tırmanışın tadını çıkarabiliyordu. Ancak o, buna daha fazla dayanamadı. Başka bir zaman istediği kadar oynamasına izin verecekti.

Kalçalarını kaldırdı. Kadın anladı ve onu içine aldı. Kadının sıkı sıcaklığı onu sararken dişlerini sıktı. Yavaşça yükselip alçalmaya başladı. İhtiyacını dizginledi ve bir süre onun verdiklerini aldı, ama açlığı sonunda vahşileşti. Bir elini kaldırıp olarak başının arkasındaki başlığa bastırdı ve kontrolü ele aldı.

Bu sefer o kadar dikkatli değildi. Başka seçeneği yoktu. Vücudu sert ve derin bir şekilde itme ve tamamen sahip olma ihtiyacıyla inliyordu. Zihni gelecekte başka şekillerde elde edeceği şeyleri görüyordu ve bu görüntüler onu daha da azdırıyordu. Sonunda kabul ettiğinde salıverilmesi dehşet verici oldu.

Onun üzerine, kollarının arasına düştü, göğsünü ve boynunu öptü, omuzlarını kavradı. Anlamsız coşkusu içinde, onun tekrar çılgılık attığını duyduğunu sandı.

* * *

Uzun bir süre sessizlik içinde yattılar. Kadının çok fazla konuşmaya ihtiyaç duymamasına sevinmişti. Sessizlik, kelimelerin yok edebileceği bir samimiyet barındırıyordu. Sonunda dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona baktı.

"Teşekkür ederim." Bunu söylerken gözlerinde öyle bir derinlik vardı ki. "Bence yine kahramanlık yaptın, farklı bir şekilde. O kadar dikkatli değilsin."

"Seni incittim mi?"

Başını iki yana salladı. "Hoşuma gitti. Bir dahaki sefere dikkatli olmana gerek kalacağını sanmıyorum."

Bir sonraki seferi düşünmekten kaçınmıştı, çünkü böyle bir beklentisi yoktu. Kadının sözleriyle üzerine yeni bir memnuniyet çöktü. Ayağa kalktı, kez çıplaklığına aldırımıyordu, çıplaklığı içinde ihtişamlıydı, göğüsleri yumuşacıktı

Artık tutkunun sertliği geçmişti. Ona baktı ve yeniden heyecanlandığını hissetti.

"Gitme vaktim geldi," dedi.

"İstersen git, ama kimseye hesap vermeyeceksin."

"Beth-"

"Nerede olduğunu biliyor."

"Evet, ama-"

"Siz bilmeseniz bile o neden geldiğinizi biliyordu."

Sadece ona baktı, sonra bacağı salladı ve onun vücudundan ve yataktan kaydı.

"Tamamen giyinmeden önce Minerva, git ön pencereden iki binanın birleştiği yolun tam karşısındaki yere bak."

Üzerindeki kombinezonu çekti ve hızla uzaklaştı. Oturma odasına girerken adımlarının giderek silikleştiğini duydu. Birkaç dakika sonra adımlar geri geldi.

"Onu ne zaman gördün?"

"Erken. Siz geldikten kısa bir süre sonra."

"Ayrılırken arabamın arkasına tutunmuş olmalı."

"Ya da sizden önce davranmak için çatılardan atladı. Hızlıdır ve bu kasabayı iyi bilir. Soruşturmalarınıza ortak olmasaydı, onu kendi soruşturmalarıma ortak etmek isteyebilirdim."

Elbisesini eline aldı ve silkeledi. "Ona bunu yapmasını ben söylemedim. Umarım buna inanıyorsa durur."

"Bu onun kendi inisiyatifiydi. Sen bilmesen de o buraya neden geldiğini biliyordu. Bu yüzden fikrinizi değiştirirsiniz ve ben de bu konuda centilmen davranmazsam diye dışarıda bekliyor, dinliyor."

Sanki bunun yaratabileceği tartışmayı hayal etmiş gibi ifadesi düştü. "Gerçekten gitmeliyim, böylece şafağa kadar orada durmaz."

"Pencereyi açıp aşağıya seslenebilir ve ona eve gitmesini söyleyebilirsiniz."

"Sanki bu mahalledeki bir sokakta bunu yapabilirmişim gibi." Güldü ve eşyalarını yatağa taşıdı. "şunları taşımama yardım edin lütfen."

Yatağın kenarına oturdu ve bağlama işinde ona yardım etti. Kadın elbisesine uzandığında, o da aynısını kendi pantolonu ve gömleği için yaptı. Birlikte yeniden medenileştiler.

Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca kucakladı. Onu öptü, gitmesine izin vermek zorunda kalacağı için pişmanlık duyuyordu. "Bunu onunla halletmelisin

ve annesi Minerva. Bana güvenmek ya da beni sevmek zorunda değiller. Yine de karar sizin ve buna saygı duymak zorundalar."

Başını salladı. Küçük, sıkıntılı bir kaş çatma onun güzelliğini gölgeledi. "Sana daha önce de söylediğim gibi. Gerçekten hiçbir Şey bilmiyorum. Bu konuda konuşmayacağıma ya da peşine dşmeyeceğime dair sana söz veriyorum."

Verdiği söz onu etkilemişti, özellikle de bunun kendisine bir bedeli olabileceği için. Kevin hakkında gerçekten hiçbir Şey bilmediğini iddia edebilirdi ama aslında biliyordu. O da biliyordu ama ona bilmiyormuş gibi davranma seçeneğini sunmuştu.

Onu n kapıya getirdi. "Burada kal." Dışarı ıktı ve gölgelerin arasına karışmış olan Jeremy'ye doğru yürüdü. Ona biraz para uzattı. "Git bir araba kiralala ve onu eve getir."

Jeremy bir an ona baktı, yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Sonra sokaktan aşağı koştu.

On Sekizinci Bölüm

Minerva bütün gün kendini işe yaramaz buldu. Kafası geceye dair anılarla dolu, sersemlemiş bir halde evin içinde dolaştı.

Fiziksel yakınlıktan hoşlandıklarını söyleyen kadınlar olduğunu hep biliyordu. Bu iddiaların boş ve tuhaf olduğunu düşünmüştü. Şimdi anlamlıydılar. *Gerçekten* anlamlıydı. Duyguların bu zirvesinden kim hoşlanmazdı ki? Muhtemelen bu kadınlar yatakta ne yaptıklarını bilen erkeklerle evlenmişlerdi. Eğer ortada paylaşılan bir şefkat, hatta aşk varsa, sırf bu yüzden ne kadar iyi olurdu.

Bu da onu, Chase'le en azından öpüşüp kucaklaştıkları sırada birbirlerine sevgi duyup duymadıklarını sormaya yöneltti. Şu anda ona karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmek zorundaydı ama Melton Park'taki o geceden önce hissedip hissetmediğini hatırlayamıyordu. Eğer hatırlamıyorsa, o zaman bu tür deneyimler belki de sevgi yaratabilirdi. Bunu büyüleyici buluyordu.

Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, Jeremy'nin çok konuştuğu ama kendisinin pek az şey duyduğu öğle yemeğinden sonra mutfakta oyalandı ve Beth'in tabakları temizlediğini fark etmedi bile. Beth yanına oturduğunda hâlâ oradaydı.

"Şimdi," dedi Beth. "Bay Radnor'la yaptığınız görüşme nasıl geçti?"

Beth'e baktı ve eski arkadaşının her şeyi bildiğini gördü. Jeremy ona dışarıda ne kadar durduğunu, Chase'in nasıl da kıpırdamadan dışarı çıktığını ve onu bir araba çağırmaya gönderdiğini anlatmış olmalıydı. Kendini bir metamorfoz geçirmiş gibi hissederek, hâlâ nasıl büyülenmiş bir halde arabaya doğru süzüldüğünü.

"Görüşmemiz çok iyi geçti," dedi. "Ona sırrımı açmadığım için biraz kızgındı ama nedenini açıkladığımda anlayışla karşıladı."

"Çok mantıklı."

"değil miydi? Bu yüzden konuşmamızı başarılı olarak tanımlayabilirim." "Şimdi öyle mi?"

"Evet. Tüm ziyaret çok başarılıydı." Beth'in bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Aslında bir kısmı harikaydı."

Beth kendini yukarı itti. "Bunu duyduğuma sevindim. Tahmin edemeyeceğin kadar mutluyum. Şu andan itibaren, bana yeni bir neden göstermediği sürece onun aleyhinde tek kelime etmeyeceğim."

* * *

Brigsby, Brigsby olarak gece ziyaretçisi hakkında tek kelime etmedi. Sadece onun yarattığı şartlara uyum sağlamaya koyuldu. Sabah banyo yaptı ve Chase'in giysilerinden arta kalanları, sanki yatak odasının etrafına saçılmış halde bulmuş gibi topladı. Chase'i şehir için giydirdi, sonra da Chase'in başlangıçta ayarladığından şüphelendiği iki kişilik değil, tek kişilik kahvaltayı hazırladı. Postayı ve ütülenmiş gazeteyi teslim etti.

Daha sonra Chase odasına dönüp mektup yazmak için oturduğunda, Brigsby elinde bir yığın çarşafla geldi ve yatak örtülerini değiştirmeye başladı. Bu işle ilgilenmek için kendi frakını alışılmadık bir şekilde bir kenara atması dışında, tavırlarından efendisinin yatağında düzenli olarak kadın bulundurduğu düşünülebilirdi.

Chase mektuplarına geri döndü. Bir tanesini yazmak kolay olmuştu. İkinci ve üçüncüyü yazmak ise daha zordu. Yine de onları ertelemenin pek bir yararı yoktu, bu yüzden tam zamanında bitirdi ve yığını hemen postalanması için Brigsby'ye teslim etti. Uşağı gider gitmez tekrar yazmaya karar verdi. Cehennem gibi bir gün olacağı benziyordu ama şanslıysa sonu iyi bitebilirdi.

Saat birde atını çağırdı ve Agnes Teyze'nin yaşadığı Gilbert Sokağı'na gitti. Uşak ona üst kattaki küçük bir misafir odasına kadar eşlik etti. İçeride her iki teyzeyi de büyük bir divanın iki ucunda otururken buldu. Biri duvara, diğeri yere bakıyordu. Anladığı kadarıyla amaç birbirlerine bakmamaktı.

Dolores kötü şöhretli avukat toplantısından sonra, konuyla ilgili görüşlerini savunmak için kasabada kalmıştı. Ona iki kez mektup yazarak Nicholas'ı ikna etmesini talep etmişti. Her ikisinde de cevabı kibar ama sert olmuştu. Nicholas zaten mantıklı düşünüyordu ve Dolores'in fikrini değiştirmesi gerekiyordu.

Ancak şimdi, bu buluşmayı talep etmiş ve her iki teyzeyi de çağırmıştı. Boyları, koyu renk saçları ve harpilere benzeme eğilimleri benzer olsa da, önemli farklılıklar gösteriyorlardı. Agnes'in yüzünde, yanlılıkla geri kalanının da yumuşak olduğu sonucuna varılmasına yol açabilecek bir yumuşaklık vardı. Dolores' yüz hatlarında ve bakışlarında ise insanın içinde ne olduğunu belli eden bir keskinlik vardı. Figürleri benzer biçimleri takip ediyordu. Agnes'in kalınlığı

boyunu iki kat daha heybetli yapıyordu. Dolores'in aşırı zayıflığı ona çelimsiz bir görünüm veriyordu, her ne kadar kadın öyle olmasa da.

Onu karşılayan Dolores'ti. "Otur, Chase. Seni yalnız görmek çok nadir oluyor."

Kulağa uğursuz geliyordu.

"Kasabanın tadını çıkardın mı?" diye sordu ona.

"Fazla değil. Bildiğiniz gibi taşrayı tercih ederim. Kent'teki küçük kulübemi özlüyorum."

"Küçük kulübe, ha!" Agnes mırıldandı.

Dolores'in küçük kulübesinde en az on beş oda vardı.

"Daha uzun süre kalmayı düşünüyor musunuz?"

"Evet Dolores, daha fazla kalmaya niyetin var mı?" Agnes kendini toparladı.

Dolores'in gözleri kısıldı. "Elimizdeki mesele çözülene kadar."

"Eğer istediğin şekilde halledersen, bu yıllar sürecektir. On yıllar. Burada öleceksin," dedi Agnes. "Chase gelmeden önce de söylediğim gibi, burada yapacağınız hiçbir şey posta yoluyla yapılamaz. Varlığınıza ihtiyaç duyulursa, *küçük kulübeniz* otobüsle ancak bir gün uzaklıkta."

Görünüşe göre bir tartışmayı kesmiş ve devam etmesini sağlayacak tek soruyu sormuştu.

"Açıkladığım gibi, daha fazla dayatmayacağım." Dolores'in gırtlaktan gelen ses tonu çelikten bir keskinlik taşıyordu. "İsterseniz yeğenimin misafirperverliğinden yararlanabilirim. Eminim Nicholas birkaç günlüğüne ziyaret etmeme aldırmayacaktır."

Chase bunu telaşla duydu. Nicholas bu fikre izin verirse kellesini uçuracaktı. "Dolores Teyze, eminim onun için bir sakıncası yoktur ama korkarım senin için var. Ev halkı hâlâ rahatsız. Yeni hizmetçiler ancak yavaş yavaş işe alınıyor. Yeni bir hizmetçinin göreve başladığını duydum, yani işler düzelmeden önce daha da kötüleşecek. Nicholas'ın size bu kadar kötü bir hizmet sunması utanç verici olur."

Dolores ona öylece baktı. Agnes kendini beğenmiş bir memnuniyetle ona baktı. "Eğer şehirde birkaç hafta ya da daha fazla kalmak istiyorsan, neden bir

Ev mi? Yılın bu döneminde çok sayıda ev mevcut," Chase.

"Neden olmasın ki" dedi Agnes. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm." Chase'e müttefikçe bir bakış attı.

"*Açıkladığım gibi*, bu çok maliyetli. Kardeşimin beni içinde bıraktığı koşullar altında, kuruşlarımı saymak zorundayım."

"Yani sen burada kalıp benim paramı yiyorsun. Ne kadar uygun. Birkaç gün bir şeydir. Birkaç hafta başka. Şimdi sanki burada kalıcı olarak yaşamaya niyetliymişsiniz gibi geliyor."

"Sadece meseleler çözülene kadar."

"Tanrı bana sabır versin." Agnes yardım için Chase'e döndü, bakışlarıyla yalvardı. "Vasiyetin hükümlerine itiraz etmek için bir avukatla görüştü. Bana şok olmuş gibi davranmayın, Rahibe. Evet, bunu biliyorum ve evet, Chase'e söylüyorum, belki o seni ikna edebilir."

"Nicholas'ın bunu çoktan yapmış olmasını umuyordum," dedi Chase.

"Onun yaşında, vasiyetinden çıkarılma tehdidinin ne önemi var?"

İkisi didişmeye devam etti. Chase beş dakika boyunca buna katlandı ve sonra ayağa kalktı. "İznimi alıp başka bir gün dönme eğilimindeyim, böylece bu toplantı farklı bir konu üzerinde başlayabilir. Seni görmek istememin nedeni Dolores, yaşam koşullarından başka bir şey."

Agnes şaşkın bir ifadeyle, "Bunun sosyal bir çağrı olduğunu sanıyordum," dedi. "Tam olarak değil."

İkisi de önce ona, sonra birbirlerine baktılar. "Lütfen otur, Chase. Kardeşçe tartışmalarımızı kendimize saklayacağız," dedi Agnes.

"O halde izninizle konuya gireceğim. Frederick Amca'nın ölümüyle ilgili araştırmalar yapıyordum. Melton Park'a gittim ve orada bazı şeyler öğrendim. Size bazı sorular sormak istiyorum."

"O mu ben mi?" Agnes söyledi.

"İlk başta ikiniz. Sonra sadece o."

Dolores kaskatı kesildi. "Çok cesursun."

Agnes, "Henüz soruların ne olduğunu bile bilmiyorsun," dedi.

Chase tüm iğnelemeleri ve yorumları görmezden gelmeye karar verdi.

"Dükün öldüğü gün ikinizden biri Melton Park'ta mıydı?"

Agnes dehşetle baktı. Dolores'in rengi soldu.

Önce Dolores toparlandı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Çok basit bir yol. Başka yollar da bulabilirim ama size sormak daha kolay."

"O zaman benim basit cevabımı al. Ben. Öyleydim. Değildim."

"Ben de öyle," diye ekledi Agnes. "Biri orada olduğumuzu mu söyledi? Biri bizi suçluyor ve şunu mu söylemeye çalışıyor-"

"Hiç kimse ikinizi de suçlamadı, itham etmedi ya da herhangi bir şekilde isim vermedi. Olasılıkları ortadan kaldırmak için bu soruyu sormak zorundaydım. Dürüst cevaplarınız için teşekkür ederim."

İkisi de rahatlamıştı ama telaşları onları bastırmıştı.

"Diğer sorularım senin için Dolores Teyze. Onlar daha az basit. Onları özel olarak dinlemek isteyebilirsiniz."

"Ben gideceğim." Agnes ayağa kalkmaya başladı.

"Yapma," diye ağzından kaçırdı Dolores. Elini uzattı. "Lütfen yapma."

Agnes, endişesi yüzüne vuran kız kardeşine baktı. Chase'e baktı, sonra tekrar oturdu.

"Dolores Teyze, kardeşinize karşı uzun süredir devam eden eski bir kırgınlığınız mı vardı? Unutulmamış bir kırgınlık mı?"

Dolores şaşırmış gibi görünmeye çalıştı ama işe yaramadı. Aksine bu çabası soğuk bir öfkeye dönüştü. "Bu seni hiç ilgilendirmiyor Chase. Bunu sana kim söylediye vefasız ve zalim biriymiş. Söylediğin gibi, bu çok uzun zaman öncesine ait eski bir iftiraydı."

"Ama unutulmadı."

Dudaklarını yaladı. "Onu asla affetmedim."

Agnes uzanıp kız kardeşinin elini tuttu. "Söyle ona Dolores, birileri olayı olduğundan daha fazla büyütmesin."

"Bundan bahsetmeyeceğim. Konuşamam. Ama . . . Bunu yapmana izin veriyorum, Agnes."

Agnes elini kız kardeşinin elinin üzerinde tuttu ve kolunu ona doğru uzattı. "Hayatında bir adam vardı, Chase. Yirmi dört yaşındaydı, yani çocuk değildi. Çok aşıktı."

Dolores gözlerini kapattı.

"Ne yazık ki o bir alçaktı," diye devam etti Agnes.

"Değildi," dedi Dolores.

"Oh, Rahibe, öyleydi. İstediginize inanın ama o bir hayduttu." Dikkatini Chase'e çevirdi. "Birinci dereceden bir servet avcısı. Takma bir isim ve miras. Bir şarlatan. Frederick onunla ilk karşılaştığında gerçeği görmüştü. Dolores caydırılmazdı. Böylece Frederick adamı teste tabi tuttu."

"Bana korkunç bir şekilde ihanet etti,"

dedi Dolores. "O seni kurtardı."

"Beni sevgisiz bir hayata mahkum etti."

Agnes onu görmezden geldi. "Bu değersiz adama Dolores'i rahat bırakması ve hatta ülkeyi terk etmesi karşılığında büyük bir para teklif etti. Bir yıllığına Güney Amerika, şart buydu. Bu alçak için ne büyük bir ikilem olmalı Teoride Dolores eninde sonunda çok daha değerli olabilirdi. Ancak bu anlık bir şeydi. Kapıdan dışarı taşıyabileceği anlık bir servet."

Agnes Dolores'in elini okşadı. "Sabahleyin kasabadan ayrılmıştı. Frederick daha sonra Dolores ve beni büyük bir tura gönderdi. Harika vakit geçirdik."

"Nefret ettim."

"Avrupa'daki her sarayda balolarda dans ettin ve prenslerle flört ettin."

"Bunu yapmamalıydı. Onu bu şekilde ayartmamalıydı, bu kadar çok şeyle - hangi adam tüm bunları geri çevirir ki- bir şeytan gibi kardeşim ona parayı gösterdi. Altın, hepsini. Her zaman elinin altında altın bulundururdu ama bu çok büyük bir miktardı. Bir dağ dolusu altın."

"Onunla hiç konuştunuz mu?" Chase sordu.

Dolores başını salladı. "Bana olanları ilk anlattığı kavga dışında, konuşmadık. Ne düşündüğümü biliyordu. Onu asla affetmeyeceğimi söylemiştim ve o da asla affetmeyeceğimi kabul etti."

"Yine de ikimize karşı da cömertti," dedi Agnes. "Sadece sonunda, bu vasiyetiyle bizi hayal kırıklığına uğrattı."

"Bu onun cezalandırma fikriydi," dedi Dolores. "Beni hayal kırıklığına uğrattığını göstermenin bir yoluydu."

"Oh, Rahibe, saçmalamayı kes. Sizi ayırmadı, değil mi? Elbette hepimiz hayal kırıklığı yaşamadık."

"Bunu sana kim söyledi?" Dolores soğukkanlılığını geri kazanmıştı. "Bilmek istiyorum."

"Sizi temin ederim ki aileden kimse değil. Daha önce tanıştığınızı sanmadığım biri idi." *Bir cümleye kulak misafiri olan ve gerisini tahmin eden zeki bir kadın.*

Dolores içini çekti. "İnsanlar konuşuyordu elbette. Sanırım bazıları hala konuşuyor."

Chase ayağa kalktı. "İkinize de teşekkür ederim. Bu tür soruşturmalar yaparken, günlerce araştırma yapmadan bir şeyi görev listesinden çıkarmak her zaman iyidir."

"O zaman listeden çıkarıldık mı?" diye sordu

Agnes. Adam başıyla selam verdi ve gitti.

* * *

Gentleman Jim's öğleden sonra çok kalabalıktı. Boks yapan adamların arasında Chase, Nicholas ve Kevin'i uzak duvarın yanında gördü. Yanlarına gitti ve köşeden onları izledi.

Nicholas'ın Kevin'den bir santim ve birkaç kilo fazlası vardı ama Kevin'in zayıf gücü ve çevikliği yarışmayı eşitledi. İki adamın da tişörtleri terden vücutlarına yapışmıştı. Chase geç kaldığına göre, muhtemelen bir süredir dövüşüyorlardı.

Nicholas onu gördü ve bitmesini işaret etti. İkisi de oraya doğru yürüdüler.

Nicholas bir görevliden havlu alıp yüzünü ve boynunu silerken, "Davetiniz üzerine burada olduğumuzu düşünürsek çok derli toplu görünüyorsunuz," dedi. "Şu paltoları çıkarın ve Kevin sizinle bir tur atsın. Benimle iki kez dövüştükten sonra bile içinde hâlâ bir sürü çocuksu taşkınlık var."

"Teyzeleri aramak zorunda kaldım ve bu planladığımdan iki kat daha uzun sürdü çünkü birbirlerine karşı olan tüm şikayetlerini öğrenmek zorunda kaldım."

Nicholas, "Agnes'in şimdiye kadar Dolores'i öldürmemiş olmasına şaşırdım," dedi.

"Çok yaklaştı ama onu dışarı atmanın da işe yarayacağına karar verdi."

"Babana söyle kapıları kilitlesin, Kevin. Kasabadaki tek erkek kardeş o," dedi Nicholas.

Chase, "Whiteford House'un kendisine daha uygun olacağını düşündü," dedi.

Nicholas elindeki havluyla yüzünü silerken donup kaldı. Havlunun kenarından, az önce ölüme mahkûm edilmiş bir adam gibi baktı. "Kendini kalmaya davet ederse paslanmaya gideceğim ve tüm evi ona bırakacağım."

"Evin ziyaretçiler için hâlâ çok rahatsız olduğu ve standartlarına uygun olmadığı konusunda onu ikna etmiş olabilirim."

"Kapımın akrabalarımı bulmaktan beni kurtarırsa, çok uzun bir süre kalacağı gibi." Havluyu bir kenara attı. "Hâlâ tamamen giyinik olduğunuza göre, Kevin'den korktuğunuzu varsayıyorum. Biz yıkanırken rahatına bak."

Onlar soyunma odalarına yönelirken Chase odanın çevresinde dolaşarak yumrukların uçuşmasını ve morlukların artmasını izledi. Katılmak için çok geç kaldığına pişman olmuştu. Düzenli egzersiz yapmadığında kendini keyifsiz hissediyordu. Minerva'yla geçirdiği dün gece, bu gerginliğin en kötüsünü ortadan kaldırmıştı ama yine de bir iki raunt yapmak isterdi.

Kuzenleri döndüğünde her ikisi de temizlenmiş ve giyinmişti ve geçirdikleri nöbetten sonra hiç de kötü görünmüyorlardı. Kevin'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Harika bir fikir Chase, kendin kaçırmış olsan bile," dedi.

Chase bunu çok belli etmeden ikisini bir araya getirmenin bir yolu olarak ayarlamıştı. Kevin'in dikkatini vasiyetle meşgul olmaktan uzaklaştırması beklenmedik bir nimetti.

"Bir taverna mı yoksa bir kulüp mü?" Nicholas onlar binadan çıkarken sordu.

"Bir taverna," dedi Kevin. "Sakıncası yoksa Beyaz Kuğu. Babamın benden görmemi istediği bir at var."

Hepsi atlarına bindi ve Beyaz Kuğu'ya varana kadar önce doğuya, sonra da güneye, nehre doğru at sürdüler. Kevin hemen atı sordu, böylece hepsi onu incelemeye gitti.

Kevin onu burnundan kuyruğuna kadar yakından incelemeye başladı. Nicholas ve Chase de öyle yaptı. Ne de olsa bir attı.

"Ne kadar?" Nicholas sordu. "Kırk."

"Pahalı."

"Beyaz olanlar genellikle öyledir." Kevin damada hayvanı avluda gezdirmesini işaret etti. "Birçokları gibi babam da onları tercih eder. Çift olarak çok güzel görünüyorlar. Ne yazık ki beyaz çiftinin yarısı hastalandı, bu yüzden başka bir çiftte ihtiyacı var."

Nicholas konuşmaya başladı, sonra sustu. Chase az kalsın ne olacağını tahmin edebiliyordu. *Bunu kendisi yapabilecekken neden senden ata bakmanı istiyordu?* Anlaşılan, Kevin'in kuluçkaya yatmaktan başka bir şey yapabilmesi için işleri ayarlayan tek kişi Chase değildi.

"Ona otuz teklif ve otuz beşte anlaşmasını söyleyeceğim."

Tavernada bir masa seçtiler ve bira istediler. "Bunu bir gün yapmalıyız," dedi Nicholas. "Yemek yiyip bol bol içeriz, sonra da bu akşam kadın aramaya çıkarız."

"Bu akşam Leydi Trenholm'un partisi var," dedi Kevin. "Reddettiğim için maalesef sizinle gelemeyeceğim."

"O tür kadınlar değil," dedi Nicholas. "Chase bana *uygunsuz* bir kadın bulmamı söyledi."

"Eminim onun partisinde de bunlardan bazıları olacaktır," dedi Kevin. "Elimde bazı isimler var. Babam limanın üzerinde çok konuşur."

"Eğer bir partiye katılırsam, vasiyeti yas tutmamamızı emretse bile insanlar bunu Amca'ya saygısızlık olarak görür. Dahası, babanızın uygunsuz hanımlarından herhangi birine bir metre bile yaklaşmam, çünkü bir sürü gözü dönmüş anne beni engeller."

Kevin güldü. "Sanırım bu yıl onların avı için ödül tilkisi oldunuz. Sezon başladığında-"

"Yalvarırım bundan bahsetmeyin. Mevsimi düşünmek bile beni derin bir melankoliye sürüklüyor."

"Bir genelevi ziyaret edebilirsin," dedi Kevin. "Uygunsuz ve karmaşık olmayan bir yer. Frederick Amca'nın varisi olarak gelişini kutlayacak birkaç yer var."

Nicholas Chase'e döndü. "Ne dersin? Genç Kevin'e bu işin nasıl yapıldığını gösterebiliriz."

Kevin yavaşça gülümsedi. "Eğitimimle ilgili endişeleriniz için her zaman minnettarım."

Chase de gülümsedi ama aklı öyle düşünmüyordu. Nicholas'la bir geneleve gitmek istemiyordu. Bir ay önce belki. Ama şimdi değil. "Randevuma geç kaldığım ve size katılamayacağım için üzgünüm."

Nicholas'ın gözleri parladı. "Lanet olsun, şu sırtışa bak. Uygunsuz kadını çoktan bulmuş."

"Şehirde çok dolaşıyor."

"Evet," dedi Chase. "İkiniz de denemelisiniz. Kara kara düşünmekten daha iyidir." "Ben kara kara düşünmem," dedi Nicholas. "Endişeleniyorum. Arada belirgin bir fark var."

Dün günümü, tüm mülkler için baş arazi sorumlusu olmayı teklif eden adamların mektuplarını okuyarak geçirdim. Yeni birine ihtiyacım var."

"Layık görünen var mı?" Chase sordu.

"Biliyorsam ne olayım." Nicholas güldü. "Hiç çiftçilik yapmamış bir adam, başka bir adamın çiftçilikte iyi olup olmadığını nasıl bilebilir? Hiç çiftçilik yapmamış başka adamların referanslarına güvenmek zorundayım."

Vasiyete geri dönmüşlerdi. Bir saatlik mola memnuniyetle karşılanmış olsa da Chase'in umurunda değildi.

Kevin'e "Yakında Fransa'ya dönecek misin?" diye sordu.

Kevin başını salladı. "Mevcut koşullar altında orada bulunma nedenim ortadan kalktı."

"Nasıl yani?" Nicholas gerçekten ilgilenerek sordu. "Seni sıkacak."

"Hiç de değil."

Kevin eğildi. "Bir buhar makinesinin çıkardığı buharın basıncını ve hızını artıran küçük bir makine parçası geliştirdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama hiç anlamadım."

"Fransa'da, benimkiyle eşleştirildiğinde süreci iyileştirecek başka bir makineye sahip olan bir adam buldum. İkisini bir araya getirirseniz her motorun sahip olması gereken bir cihaz olacak. Motorların çok daha geniş bir uygulama alanına sahip olmasını sağlıyor. Fransa'daydım ve bu adamı

ya da en azından kullanma hakkını bana sattı. Orada haftalarımı harcadım, onun üzerinde çalıştım, güvenini kazandım. Sonunda fiyatını söyledi ama tabii ki ödeyemem."

Kevin'in keskinliği ve azmi Chase'i etkilemişti. Üstlendiği her işte her zaman titiz davranmıştı. Nicholas'tan altı, kendisinden dört yaş küçük olan yirmi yedi yaşındaki Kevin, uzun zaman önce genç arkadaşlarını zevk peşinde koşarken bırakmış ve bir tür maceraya atılmıştı.

"Ne kadar istiyor?" Chase sordu.

"Sekiz bin. Çok daha fazla eder. Özellikle de bana ya da sahip olduğum şeyi tasarlayan başka birine. Gelip Frederick Amca'ya sordum ama-"

İfadesi aniden yoğunluğunu kaybetti. İçkiyi birayla birlikte yuttu.

Ne zaman döndün? Chase sormak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Sessizlik yavaş yavaş zamanı yeniyordu. Sonunda Nicholas gerinme, esneme ve saçlarını karıştırma hareketi yaptı. "Şimdi şu uygunsuz kadınlara gelelim," diye başladı.

"Hayır." Kevin elini kaldırdı. "Sen de bilebilirsin. Ortaya çıkması kaçınılmaz. O kalibratörü gözüme kestirdiğimde bir pakete atlayıp geri döndüm. Frederick Amca ile görüştim. İkna olmamıştı. Maliyetinin çok altında bir fiyata burada yeniden yaptırabileceğimi söyledi. Bu doğru olabilirdi ama paradan tasarruf edilen şey zamandan kaybedilecekti. Ayrıca tasarımı çalmayacağıma dair söz vermiştim. Yine de kabul etmedi. Bu benim için bir hayal kırıklığı oldu elbette."

"Demek Fransa'ya döndünüz."

Kevin başını salladı. "Anlaşmadan bir şeyler kurtarmayı umuyordum. Ancak fiyat hâlâ aynı. Başka birinin onu bulması an meselesi. Elinde değerli bir şey olduğunu biliyor."

"Amcamla konuşmak için Fransa'dan ilk kez ne zaman döndün?" Nicholas, Chase'i soru sormaktan alıkoyarak sordu.

"Ölmeden üç gün önce. Şehirde olmadığını öğrenince Melton Park'a gittim. Oraya vardığımda bir not gönderdim ve onunla parkta buluşmak istediğimi söyledim." Gözlerini sertçe kırıştırdı. "Orada çıplak ağaçların arasında biraz tartıştık. O akşam kasabaya geri döndüm."

Chase, "Bunu geniş çapta paylaşmamış olmanız anlaşılabilir bir durum," dedi. "Bunu yapmamaya devam etmeniz en iyisi olacaktır."

"Ona zarar vermedim. O gece o lanet çatıya çıkmadığıma adım gibi eminim. O zamana kadar gitmiştim. Bir önceki akşam tanışmıştık."

"Doğru, ama siz oradaydınız ve sanıldığı yerde değildiniz. Bu konu hakkında başka kimseyle konuşma."

Kevin onun gözlerinin içine baktı.

"Paraya gelince, başka bir kaynak bulamıyor musunuz? Başka bir ortak?" Nicholas sordu.

"Kim? Babamın böyle şeylere karışmamdan hoşlanmadığını biliyorsun. Beni cesaretlendirdiği için kardeşine çok kızdı. Onun aptal otomatları iyi güzel de, bir makinenin eğlence dışında bir amacı olmasını Tanrı korusun. Şu anda başka bir ortak almaya da hakkım yok. Mevcut ortağım bulunana ve *her şey* için onun onayı gerekene kadar şirket belirsizlik içinde. Eğer o bulunamazsa, *hepiniz* benim yeni ortaklarım olacaksınız ve attığım her adımı kabul etmenizi isteyeceğim. Dolores Teyze'ye ve Tanrı korusun Walter'a makineleri açıklayacağım."

"İşte bu hiç kimsenin hak etmediği özel bir cehennemdir," dedi

Nicholas. "Sen bilirsin, değil mi?"

"Gerçekten de öyle." Nicholas meyhanenin çevresine bakındı. "Acıktım. Burada makbul etli turtalar olduğunu hatırlıyorum." Meyhane sahibine eliyle işaret etti ve üç turta istedi.

Chase bir süre sonra üçüncü ısırığını alırken, "Çok güzeller," dedi. "Bazen basit yemeklere ihtiyaç vardır."

"Katılıyorum. Evdeki aşçı Fransız tarzında güzel yemekler yapıyor ama tek başıma benim için çok büyük. Frederick Amca'nın Prinny kadar şişmanlamamış olması bir mucize."

"Günde sadece bir öğün yemek yedi," dedi Chase. "Onun dışında ekmek ve peynirle idare ederdi."

"Kulağa sıkıcı geliyor," dedi Nicholas. "Onunla ilgili en tuhaf ayrıntıları biliyorsun."

"Bu onun şişmanlamasını engelledi, tek söylediğim bu." Chase, Nicholas'ın orta kısmına baktı.

Nicholas fark etti. Yere baktı. "Bu eksantriklikte amcamı takip etmem gerektiğini mi ima ediyorsun? Bu ne cüret! Ben şişman *değilim*."

"Henüz değil," diye mırıldandı Kevin. Chase'le göz göze geldi ve ikisi de güldü.

Nicholas, "Bu *hiç de şişman olmayan* düğün kadınlar konusuna dönmek istiyor," dedi. "Duygusuz görünmek istemem, Kevin, ama bunca zamandır

Amca'ya yaptığınız uygunsuz ziyareti açıkladınız, ben de onları skandal yaratacak ayrıntılarıyla düşünmekle meşguldüm. Tüm konuya olan ilgim, diyelim ki, arttı."

"Ata binemeyecek kadar değil, eminim." "Çok küstahlaştı, Chase."

"Hangi genelevi ziyaret etmek istiyorsun?" Kevin sordu.

"Seçmenize izin vereceğim. İçlerinden herhangi birinin bana uyacağını söyleyebilirim." Durdu ve Kevin'e sertçe baktı. "Tabii tuhaf zevkleri olan erkekler tarafından tercih edilenlere sık sık gitmiyorsanız."

Kevin bir kuzu kadar masum görünüyordu. "Tatlı olarak Fransız mutfağı yok demek istiyorsun. Daha basit bir turta. Sizi ağırlayabilecek bir yere gideceğiz."

Onlar son biralarını bitirene kadar Chase orada kaldı. Onları akşam maceralarına uğurladı ve kendi atını eve doğru çevirdi.

* * *

Bu gece seni görmem gerek. Saat dokuzda bir araba göndereceğim. Mektup öğleden sonra postayla gelmişti. Minerva gitmeye niyeti yokmuş gibi davranmaktan vazgeçmeden önce en az iki dakika ne yapacağını düşündü.

Yemekten sonra hazırlık yaparken Beth'ten hiç azar işitmedim. Tam tersi oldu. Beth saçını yeniden yapmakta ısrar etti. Neredeyse modaya uygun, yakasında küçük bir firfir olan koyu yeşil bir elbise hazırladı. Onlar aşağı inerken pencerede nöbet tuttu.

"Burada," diye duyurdu. "Kendi arabası yok mu?" "Sanmıyorum. Arabayı pek kullanmaz."

"Sanırım şimdi bir taneye ihtiyacı olacak. Başka türlü sizi tiyatroya falan nasıl götürecektir?"

"Tiyatroya gitmek istediğini söylemedi, Beth. Belki de umurunda bile değildir."

"Herkes tiyatroyu sever. Eğer o önermiyorsa, sen önermelisin. Onu sadece tiyatro için görmek sana yakışmaz-" Ağzını kapattı.

Minerva kabul salonuna gittiğinde Jeremy'nin beklediğini gördü. "Burada ne var? Sakın bir daha peşimden geleyim deme."

"Ben sadece uşağınız olmak için buradayım. Birinin size eşlik etmesi ve bir hanımefendi gibi teslim etmesi gerekiyor."

Kızgınlığını mırıldandı ama aslında onların ilgi ve alakasından etkilenmişti. Beth'in dikkatli bakışları altında Jeremy onun arabaya binmesine yardım etti.

Şaşırtıcı bir şekilde, araba boş değildi. Chase içeride oturuyordu.

"Her zamanki gibi hızlı," dedi onun rahat ettiğinden emin olurken. "Müzikten hoşlanır mısınız? Bu akşam Argyll Rooms'da bir konser var. Londra Filarmoni Derneği tarafından destekleniyor. İstersen gideriz diye düşündüm."

"Bu çok hoşuma giderdi."

Arabacıya yolu tarif ettikten sonra koltuğundan kayarak kadının yanına geldi. Ona bir öpücük verdi. Sonra paylaştıkları kompartımanın etrafına bakındı. Karşıdaki koltuğun hafifçe yıpranmış döşemesini fırçaladı. "Özür dilerim. Briggsby'nin temin edebildiği en iyi şey buydu. Kendiminkini almadığım için ihmalkâr davrandım ve bununla ilgilenmem gerekiyor."

Arabada herhangi bir terslik olduğunu fark etmemişti. "Beth yine işimize mi karışıyor?"

"Onunla konuşmadım. Karıştığını düşündüren nedir?" "Konser. Araba."

Şaşkın görünüyordu.

Ona küçük bir öpücük verdi. "Beni görmezden gel. Sorgulamalara o kadar alıştım ki, zihnim gereksiz olduğunda bile onları yapıyor."

"Bu akşam onları unutalım. Bütün günü onlarla geçirdim ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Bence bu harika bir fikir. Elbette bu bize çok az konuşma fırsatı bırakır. Örneğin ailenize değinmeden hayatınız hakkında bilgi edinmem."

"Ailem tüm hayatıma karışmadı. Merak ettiğiniz bir şey varsa sorun."

Birçok sorusundan hangisini önce soracağına karar verdi. "Baban orduda mıydı? Bu hayatı seçerken onu takip ettiniz mi?"

"Babam bir alimdi. Çok iyi biriydi. Eski Yunan edebiyatını çevirirdi. Bu konuda kitaplar da yazdı. Onları bir gün sana göstereceğim. Ben bir bilgin değildim. Alakasız bile yok. En azından bu konularda. Bütün genç beyefendilere Latince öğretilir, ben de bunu savundum. Ancak o, kendisi gibi benim de Yunanca öğrenmemi istiyordu ve bu çok ileri gitmekti."

"Orduya eski Yunanca öğrenmemek için mi katıldın?"

"Tabii ki hayır. Yine de bu görevde sefil bir şekilde başarısız olmaya özen gösterdim. Fırsat verseydi beni saatlerce kütüphanede oturtup o eski metinleri inceletirdi. Ben koşmayı, ata binmeyi, dövüşmeyi ve spor yapmayı tercih ederdim."

"Kavga mı?"

"Nicholas'la yemek yediğinizde size birbirimizle ya da silah arkadaşı olarak yaptığımız kavgaları anlatmasını isteyeceğim. Bu arada sabah bir davetiye alacaksın. O unutmadı."

"Sanırım savaşmaktan, ata binmekten ve eskrim gibi sporlardan hoşlanıyorsanız, orduya girmek size çok doğal geliyordu."

"Kaçınılmaz olduğu kadar doğal da değil. Bir dükün torunu için kabul edilebilir seçenekler sınırlıdır. İçlerinden sadece ordu bana uygundu."

Regent Sokağı'na dönüp Argyll Rooms'a yaklaştıklarında araba bir araç karmaşasının içine daldı. Chase binayı işaret etti. "Nash, Regent Caddesi'nin yolunu ve boyutunu değiştirdiğinde burayı da yeniden tasarladı," dedi. "Hem içerisi hem de dışarısı artık onun izlerini taşıyor."

"Burası Cyprian Balosu'nun yapıldığı yer değil mi?" "Bunu biliyor musun?"

"Herkes biliyor. Sen hiç katıldın mı?"

"Şehirdeki çoğu beyefendi en az bir kez yapar. Umduğum kadar skandal değildi."

"Senin için ne büyük bir hayal kırıklığı."

Arabacı durmadan önce arabayı girişe çok yaklaştırdı. Chase arabadan atladı ve ona elini uzattı. Kız arabadan iner inmez arabacıyla konuştu, ona birkaç bozuk para uzattı ve binaya girdiler.

"Aboneliklerim var ama dükün locasını kullanacağız," dedi ve onu salona, oradan da bir kapıya yönlendirdi.

"O da katılacak mı?"

"Bu gece başka bir işle meşgul."

Hollinburgh Dükü'nün çok güzel bir kutusu vardı. En iyilerinden biri. Aşağıda müzisyenler çoktan oturmuşlardı ve enstrümanlarını çalıyorlardı. Güzel bir harpsikord sahnenin bir tarafında duruyordu. Diğer localardaki kadınlar gibi teşhir edilmemeyi umarak ikinci sıradaki sandalyelere oturdu.

Adam kadının seçimi hakkında yorum yapmadan onun yanına oturdu. Bir görevli gelip lambaları yakmaya başladığında, adama lambaları olduğu gibi bırakmasını söyledi.

vardı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Böyle bir kutuda oturmak şöyle dursun, böyle bir durum için bile giyinmedim."

"Daha düşünceli davranmalı ve sizi uyarmalıydım, böylece rahatsız olmazdınız. Gerçek şu ki, bu gece çok güzel görünüyorsun Minerva ve yolun karşısındaki ışıltılı kadınlardan herhangi birine denksin. Sen her zaman güzel görünüyorsun."

Müzisyenler çalmak için kendilerini hazırladılar. Müzik başladı. O kutunun karanlığında, gerçekten çok güzel hissederek, müziğin içine girmesine izin verdi ve yanındaki omuza yaslandı.

* * *

Ayarlandığı gibi, binadan çıktıklarında araba onları bekliyordu. Chase, Minerva'ya arabanın kapısına kadar rehberlik etti.

Kızın lamba ışığındaki ifadesi ona dün ayrılırkenki ifadesini hatırlattı. Şaşırmıştı. Dönüşmüştü.

"Daha önce hiç böyle bir müzik duymadın mı?" diye sordu onun yanına oturduğunda ve araba diğer araçlardan uzaklaşmaya başladığında.

"Pek sayılmaz. Son parça gibi değil. İlk olanlar - kilisede benzer bir şey duymuştum."

İlki Bach'tı. İkincisi Beethoven. İlki harpsicord üzerine bir füg. İkincisi ise tiyatroda gürleyen bir senfoni. Frederick Amca Beethoven'ın müziğini sevmezdi. *Diyonizyak* derdi. *Yapı orada ama akıllı değil duyguları harekete geçiren fırtınaların içine gömülmüş*, demişti. *Öte yandan, bir kadını baştan çıkarmak istediğinizde, ona önce Beethoven dinletmenizde fayda var.*

"Dorset'teki kilisenizde böyle sofistike bir müzik var mıydı?"

"Hayır, ama Londra'dayken Hanover Meydanı yakınlarındaki St. George's'a giderdim. Pazar ayinini hiç kaçırmazdım. Beth ve oğlu da gelirdi ve gezintinin uzun sürmesi için kötü havalarda bile her iki yolu da yürürdük."

Finley'nin karısının kiliseye gitmesine karşı çıkmasına imkan yoktu. Bu onu kızdırmış olmalı. Yine de ona eşlik etmesi yeterli değildi. Böyle bir adam ruhunun böyle bir yerde işi olmadığını bilir. "Ne kadar uzaktaydı?"

"Normalde Portman Meydanı'nın batısında bir ev kiralardık, yani çok uzak değil. Yine de oldukça erken çıkmam gerekecek, çünkü çok ama çok yavaş yürüyeceğiz." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu gece için teşekkür ederim. Özel bir ziyafetti. Sanki müzik hâlâ içimdeymiş gibi hissediyorum."

Döndü ve evinden ayrıldığından beri yapmak istediği gibi ona dolu dolu bir öpücük verdi. "İstersen seni şimdi evine geri götürebilirim."

"Sakın buna cüret etme."

Bundan daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Müzik hâlâ içindeydi ve onu öperken tutkusunun bir kısmını serbest bıraktı. Bu sefer her şey daha eşitti. Dudaklarını ayırdı ve ağzının derinlemesine keşfedilmesini davet etti. Adamın dudağını ısırarak kendi gücünü biraz test etti.

Araba durduğunda onu serbest bırakmak cehennem gibiydi. Adam arabacıyla anlaşırken ikisi de normalmiş gibi davrandı ve sakince kapıya doğru yürüdüler. Merdivenlerden yukarı çıktılar, aslında adam onu omzuna atıp koşmak istiyordu.

Dairesinin kapısı kapandığında onu yakaladı ve kollarının arasına aldı. Odasına sığınmış olması gereken Brigsby'den ne ses ne de görüntü vardı. Bir eliyle kızın başını ve ceketini ve kravatını silkti. Kadın elindeki retikülü düşürdü. Öpüşmeler, ısırıklar ve sımsıkı sarılmalar arasında, giysileri uçuşarak dairenin içinde ilerlediler. Ancak yatağa çırılçıplak düştüklerinde adam kendini dizginlemeye çalıştı.

Kahramanca davranmak zorunda olmayabilirdi ama onun ırzına da geçemezdi. Yine de onun içinde olmak, derinden itmek, titremelerini hissetmek ve iç çekişlerini duymak için can atıyordu ve - hala var olan son akıl sağlığı bağı bulmak için kendini zorladı.

Bundan sonra, onun zevki tattığından emin olmak için acele etmedi. İç çekişlerinin ve nazik inlemelerinin ritmi, önce yavaş, sonra hız ve ses olarak yükseliyor, kalbinin sert atışıyla birleşiyordu. Hazırdan da öte bir kadın gibi kontrolü hızla bıraktı. Ağzıyla göğüslerini okşarken elini de kadının tepesine koyarak onu daha da sayıklamaya itti.

Uyluklarından birini hafifçe itti. "Aç sevgilim." Konuşurken bir parmağını kadının yarığından aşağı kaydırды. Kadının ağzı açık kaldı ve sırtı kavislendi. O anda neredeyse onu üstüne çekecekti ama yine direndi. Ona daha bilinçli bir şekilde dokundu. Yoğunluk onu haykırmaya itti.

Daha fazlasını istemek için onun eline karşı hareket etti. Çıglıkları yüksek ve çaresiz bir hal aldı. Bir dizi küçük sarsıntı onu sarstı ve her biriyle birlikte nefes almayı bıraktı. Adam dokunuşunu kadının geçidinin kenarında dolaştırdı, sonra

ucuna kadar getirdi. Bir dizi çılgınca çığlık odanın içinde çınladı. Sonra çığlık attı ve çığlık atarken bile onun üstüne tırmandı ve onu içine aldı. Sertçe aşağı indi, onu içine çekti.

Muhteşem ve mükemmel görünüyordu ve şimdi onu daha çok istiyordu. Dışlerini sıktı ve kendini bir kez daha dizginledi, böylece yaşadığı her ne ise kesintiye uğramayacaktı.

Sanki sonsuza kadar böyle kalacaklarmış gibi geliyordu, adam onun içinde zonkluyordu, sıcak ve talepkâr, tüm vücudu bir yay kirişi gibi gergindi. Adam kahramanlıktan vazgeçmek üzereydi ki kadın gözlerini açtı ve aşağı baktı. Öne doğru eğildi, onu öptü ve hareket etmeye başladı.

Çok geçmeden çılgınca bir tutkuyla tekrar ona katıldı. Zevk sarmalı sıkılaştı, açlığını artırdı ve daha fazlası için zorladı. Tekrar tekrar sertçe itti. Serbest bırakılması, onu gömen bir zevk patlamasıyla geldi.

Kız onun üzerine çöktü, parmakları adamın omuzlarını kavradı ve sert ve kısa nefes aldı. Adam kollarını kadının sırtına ve poposuna doladı, böylece her şekilde bir süre daha birlikte kaldılar. Duygular yavaş yavaş yerini düşüncelere bırakırken kadın onunla kaldı. O zaman bile onu orada tuttu, çünkü bu düşüncelerin çoğu onun etrafında dolaşıyordu.

Sonunda tutuşunu gevşetti. Kadın adamın üzerinden yuvarlandı ve onun yanında sırt üstü yattı. Yarattıkları yatak örtüsü karmaşasıyla ikisini de nasıl örteceğini buldu. Bir koluyla onu kucakladı, böylece daha da yaklaştı.

"Nutkum tutuldu," dedi alçak sesle onun kulağına. "Kesin olarak bilmeme imkân yok ama bence sen muhtemelen çok iyi bir aşıksın."

Onun iltifatlarından gülünç derecede hoşlanıyordu.

Daha yakına ve daha derine sokuldu. "Bütün günü soruşturmalarla geçirdin, değil mi?"

"Evet. Dolores konusunda haklıydın. Amcamın en etkili şekilde uyardığı bir adam yüzünden eski bir kırgınlık vardı. Adamın ortadan kaybolması için para verdi. Hâlâ kızgın." Bu konuyu kapatacaktı ama kendini eklerken buldu. "Ve Kevin bana gerçekten de Fransa'dan daha önce döndüğünü ve Frederick Amca ile buluştuğunu itiraf etti. Tartışmışlar."

Uzun bir süre hareket etmedi ve konuşmadı.

"Çatıda değil," diye eklemek zorunda hissetti kendini. "Ve o gece değil, bir önceki akşam."

"Bu farklı bir , değil mi?"

Doğruyu söylüyorsa öyledir. Lanet olsun. Saatlerdir bunu kafasında evirip çevirmiyordu. Yine de her şeyin yeniden başlaması kaçınılmazdı.

"İnsanın kendi ailesini soruşturması zordur. Belki de resmi bir soruşturma için beklemelisiniz. Eğer resmi bir soruşturma olmazsa, gerek olduğunu düşünüyorsanız konuyu tekrar ele alabilirsiniz."

Onun profilini ve alçak ışığın onu nasıl belirginleştirdiğini izledi. Saçları yastığın üzerine yayılmıştı, ipeksi telleri yüzünü tüylendiriyordu. Soruşturmasının resmi bir soruşturma *olduğunu* ne ona ne de başkasına söylemişti. Yine de Peel'e bu işi yapacak başka birini bulmasını söylemek aklından geçmişti. Ancak o zaman üzerinde hiçbir kontrolü olmayacaktı. Görmezden gelemez ya da soruşturmaya gerek duymadığını düşündüğü kişiler hakkında bilgi toplamaktan kaçınmazdı. Kevin gibi. Ya da Minerva gibi.

Onun bu konuya ne zaman gireceğini merak etmişti. Şu an iyi bir seçim olmuştu. Aralarındaki yakınlık, gün ışığının gerektirdiğinden daha dürüst bir konuşmaya izin veriyordu.

"Eğer aileden biriye, önce bunu bilmek isterim," dedi. "Yani o kişiye paket bilet almasını söyleyebilir misiniz?" "Onun gibi bir şey."

Ona bakmak için başını çevirdi. "Bunu hiç yaptın mı?"

"Bir keresinde olabilirdi. Ancak çok geç olana kadar o kişinin masumiyetine fazla güveniyordum."

"Umarım olayların gidişatı açısından ne anlama gelirse gelsin, güvendiğiniz için kendinizi suçlamamışsınızdır."

"Bedelini çok ağır ödediğim bir hataydı, hepsi bu."

Sanki düşüncelerini görmeye çalışıyormuş gibi ona baktı. Adam başka bir şey söylemeyince gözlerini kaçırdı. Adamın söyleyebildiği kadarıyla içinde incinmişlik yoktu. Sadece adamın hikâyeyi kendisiyle paylaşmamayı seçmesini kabullenmişti.

O da uzaklara, tavana baktı. Kadın onun koluna girdi ve başını göğsüne yasladı.

Onu sen mi öldürdün? Bu soruya sadece iki kez cevap vermişti ve o zaman bile her şeyi anlatmamıştı. Bu konuda konuşmadı. Açıklamadı.

"Ordudaydım ve zaman zaman zaman soruşturmalar yürüttüm. Başladığım ve öğrendiğim yer orasıydı. Waterloo'dan sonra Fransa'daki alayım la birlikteydim, meseleler çözülene kadar orada kalan ordunun bir parçasıydım. Kasabada bir Fransız ölü bulundu. Bıçak yarası. Birisi adamlarımızdan birinin yakınlarda görüldüğünü söyledi. Bana bunu araştırmam söylendi."

Hareket etmedi ya da tepki vermedi. Sadece dinledi.

"Bu adamın bir sevgilisi olduğunu öğrendim. Ünlü güzellikte bir kadın. Ve bir rakibi varmış. Subaylarımızdan biri. Benim bir arkadaşım. İyi bir arkadaşım."

Sadece kısa bir süreliğine bitirmemeyi düşündü. Yine de sonunda bundan bahsetmek iyi hissettirdi. Onunla.

"O olamayacağını biliyordum. Onu *taniyordum*. Yıllardır taniyordum. Onun karakteri üzerine yemin edebilirdim. Bu yüzden başka birini aramaya devam ettim.

-Başka kimse yoktu. Onu tutuklayana kadar gerçeği kabul etmedim. Hizmetçilerinden biri ortaya çıktı ve her şeyi gördüğünü itiraf etti. Kadın yüzünden çıkan bir tartışma. Fransızlar buna tutku suçu diyor. Ancak İngiliz ordusu yargı yetkisine sahip olduğunu iddia etti ve bizim böyle bir mazeret için hiçbir hükmümüz yok. Asılacağı kesindi."

"Onun için ne kadar korkunç. Ve eğer bir arkadaşınızsa sizin için de."

"Bu alçakça bir ölüm ve iyi adının kaybolması anlamına geliyordu. Ailesi ve onu dost olarak kabul eden herkes için bir utanç." Yine oradaydı, lanetleyici kanıtı duyuyor ve bunun ölümün ötesinde bile ne anlama geldiğini biliyordu. Arkadaşının gözlerindeki korkuyu görebiliyordu, savaşta görülenlerden daha kötüydü. *Bunu sen mi yaptın? Onu sen mi öldürdün?*

"Duruşmanın ikinci sabahı hücresinde ölü bulundu. Tek bir tabanca yarası, iyi yerleştirilmiş. Görünüşe göre bir intihar yarası, ama bulunamadı."

Vücudunu çevirerek ona baktı. "Onu sen mi öldürdün?"

Cesur kadın. Ondan daha cesur. Ne de olsa ona bu soruyu hiç sormamıştı.

"Bana suçunu itiraf , sonra benden istedi. Yalvardı. Ben reddettim. Ancak ona tabancamı verdim ve o tabancayı kullanırken hücrenin dışında kenarda durdum. Sonra tabancayı aldım, böylece gerçekten intihar etmemiş olacaktı." Hiç duraksamadan konuşarak, o rutubetli hapishanenin ve kendisini böyle bir tercihe iten dostluğun duygularını bastırarak ancak bu kadarını söyleyebildi. "Kimse bir şey kanıtlayamadı ama tahmin ettiler. Çok azı bu yüzden benim hakkımda daha az şey düşündü. 'Ben de aynısını yapardım,' diye itiraf etti üst rütbeli bir subay, hiçbir şey itiraf etmemiş olmama rağmen. Onu öldürüp öldürmediğim sorulduğunda, öldürmediğimi söyledim."

"."

"Resmi olarak değil. Ama bir bakıma ." "Ordudan bu yüzden mi ayrıldınız?"

Karanlığa doğru gülümsedi, hayıflanarak. "Soruşturmalarda iyisin, değil mi? Komisyonumu satmam tavsiye edildi. Bir adamı kariyeri boyunca takip eden türden bir hikâyeydi. Şimdiye gelince, kendi ailemde bile söylentiler var - bunu açıklamanın iyi bir yolu yok, değil mi?"

Onun göğsünü öptü, nazikçe. "Bu üzücü hikâyede seni suçlayacak bir şey yok. Umarım kendine öyle olduğunu söylemezsin."

"Onun hakkında bildiklerime bu kadar güvenmeseydim, daha erken öğrenebilirdim. O zaman daha iyi seçimler yapabilirdim."

"Ona kaçmasını söylemek gibi mi?"

Onun tacını okşadı. Kadın gerindi ve onu öptü. "Yani şimdi sadece kâğıt üzerinde listeleyebileceğin kanıtlara ve delillere güveniyorsun, çünkü önemli olduğunda bir adam hakkındaki derin bilgin her şeyi yanlış anladı. Yine de, bence o zamanlar biliyordun. Kalbin, sadakatin ve gençliğin bunu kabul etmiyordu ama içinde bir yerlerde, kanıtlardan ve ispatlardan önce bile, bence biliyordun."

Kafasında yükselen tartışma dudaklarında söndü. Derin bir iç çekti ve uyuklamaya başladı. Adam ona sarıldı, kollarında uykuya dalmak yerine giysilerine uzanmamış olmasına sevindi.

Uyku onun da üzerine çöktü. Düşünceler ve anı kırıntıları bilincinden geriye kalanlarda yüzüyordu. Dolores'in hikâyesinden, Kevin ve Minerva ile konuşmalarından ve o eski soruşturmadaki olaylardan parçalar. Unutkanlık onu çekerek aşağı doğru sürüklenmesine neden oldu. Son farkındalığında Dolores'in bedenini kendi bedeninde, elini ve kolunu da onun çıplaklığında hissetti.

Evet, lanet olsun. Biliyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

"Düşünüyordum da. Jeremy gibi birini zaman zaman kullanabileceğinizi söylemişsiniz. Eğer bunu kastettiysen, hizmetlerini kaybetmediğim sürece ona bir durum teklif etmene izin veriyorum."

Bir arabanın içinde, şafağın gri ışığında evine doğru gidiyorlardı. Bütün gece evde olmadığından evdekilerin haberi olmayacaktı. Yine de normal aldatma standartlarını korumanın en iyisi olduğunu düşündü.

"Başka bir deyişle, eğer siz onu kullanamıyorsanız, ben onu kullanabilirim."

"Eğer kabul ederse. Biraz para kazanmak hoşuna gidebilir. Sanırım onu meşgul etmediğimde huzursuz oluyor."

"Onun bu konudaki düşüncelerini ve kendi değerine ilişkin görüşünün sizinki kadar yüksek olup olmadığını göreceğim. Umarım değildir. Bayan Turner'ı da bana ödünç verecek misiniz?"

"Hâlâ biraz acemi ama büyük bir potansiyeli var. Belki birkaç ay içinde."

Jeremy hakkındaki yorumunu yarıda keserek onu öpmeye devam etti. Kızın evine vardıklarında, kız onu hafifçe itene kadar durmadı.

"Eğer onunla konuşmak istersen şimdiye kadar uyanmış olur," dedi. "Son iki yıldır arkadaki küçük araba evinde yaşıyor."

"Bu yaşta siz iki hanımla birlikte burada ayak altında dolaştığını sanıyorum." "Oraya taşınmak tamamen onun fikriydi. Beth onun ne kadar evde yaşadığı zamanki hareketleri." Bu konuda bazı tartışmalar olmuş, Jeremy annesine kendi işlerine bakma zamanının geldiğini söylemişti. İlk başta ev onsuz boş ve daha az güvenli görünüyordu, ama o araba evinde yakındaydı ve doğası gereği tetikteydi.

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordu, kapıda , eli sanki ona dokunmaktan vazgeçmek istemiyormuş gibi kolunun üzerinde duruyordu.

"Önce uyuyacağım."

Kadının ona attığı anlamlı bakışa hınzırca gülümsedi. O yatakta öğrendiği ve onu hayrete düşüren diğer şeylerden biri de insanların bazen bunu bir gecede birden fazla kez yapabildiği idi. Bu zevk ikinci seferde daha sessiz, hatta daha durgun olmuştu ama daha az dokunaklı değildi. Onun ifşaatlarından sonra aralarındaki yakınlık daha da derinleşmişti, sanki birbirlerinin parçalarını özümsemişlerdi.

"O zaman yeni araştırmama başlayacağım." "İlginç bir araştırma mı?"

"Kaybolan bir akrabamı bulmam gerekiyor. Bir dargınlık vardı ve şimdi taraflardan biri barışmak istiyor ama söz konusu akrabayı nerede bulacağı konusunda hiçbir fikri yok. Sanırım reklamlarla başlayacağım."

Mandalla oynadı ve kapıyı açtı. "Burada seninle durup öpüşmeyi, kucaklaşmayı ve komşuları şaşırtmayı çok isterdim ama seni eve göndermem gerekiyor."

Büyüleyici bir gülümseme. Özenli bir selam. Adam arkasını döndü ve kadın kapıyı kapattı. Beth'in onu sorulara boğacağını ve sır vermeye zorlayacağını umarak odasına çıktı. Dün geceyi birine anlatmazsa patlayacaktı.

* * *

Chase atını çözdü ve arabayı yoluna gönderdi. Kesinlikle bir araba satın alması ve bir arabacı ile seyis ayarlaması gerekecekti.

Atı bir direğe bağladıktan sonra yan bahçe kapısına doğru yürüdü. Eğer Jeremy uyanıksa ve buralardaysa, paylaşılma konusunda Minerva'nın sahip olduğu görüşe Jeremy'nin de sahip olup olmadığını görebilirdi.

Dar evin, komşuların arazisinden ayıran eski duvarları olan dar bir bahçesi vardı. Arka taraftaki at arabası evinin çatısı yeni gibi görünüyordu ama Chase orada uzun yıllardır bir at arabasının yaşadığından şüpheliydi.

Ön tarafa doğru yürüdü ve kapıya vurdu. "Buradayım," diye seslendi Jeremy.

Chase içeri girdi. Küçük bir yerdi ama konforlu bir hale getirilmişti. Ahşap zemin burayı bir eve . Arabanın kapısı sıkıca kilitlenmiş ve sürgülenerek bir duvar haline getirilmişti. Muhtemelen ana evden ödünç alınmış basit mobilyalar küçük bir oturma odası oluşturmuştu.

Bu kapıdan başka bir kapı açıldı ve ona doğru yürüdü. Eşiğinde buranın yatak odası olduğunu gördü. Jeremy içeride yıkanıyordu, beline kadar soyunmuştu, genç bedeni yüzünü yıkarken leğenin üzerine eğilmişti. Chase'in sesini duydu ve başını çevirip baktı. Gülümseyerek ayağa kalktı ve bir gömlek giyerken kapıya baktı. Sonra kapıyı tamamen açtı ve dışarı çıktı. "Annem olduğunu sandım. Arayan olmasını beklemiyordum. Benim kimsem yok."

Chase odanın etrafına bakındı. "Burada kendinize hoş bir yuva yapmışsınız."

"Ben beğendim. Annem sevmiyor." Tekrar gülümsedi. "'Davetsiz misafirler tarafından öldürüleceğiz ve senin burada hiçbir şeyden haberin olmayacak,' dedi. Sanki herhangi bir davetsiz misafirin bu ikisine karşı şansı varmış gibi, acı çekerek öğrendiğin gibi. Ayrıca benden daha iyi ateş edebiliyorlar."

"Bayan Hepplewhite'a öğreten kişi bu mu? Annen mi?"

"Öyleydi. Annem bir çiftçinin kızıydı. Bir yerde kiracıydı. Ama asker bir adamla evlendi. Senin gibi değil. Sadece bir asker. Adam savaşın başlarında ölmüş, annem de bana bakabilmek için askere gitmiş." Paltosunu çekti. "Gel ve otur. Eğer buradaysanız, beklediğim bir sebep var."

Chase ve o oturma odasına döndüler. Jeremy ateşi biraz yükseltti ve kısa süre sonra alevler evin içinde hâlâ asılı duran gece soğuğunu kırdı. "Sana bir şeyler ikram ederdim ama yemekleri evde yiyorum ve Burada kahve bile yok."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok ama iyi niyetiniz için teşekkür ederim. Bayan Hepplewhite bana bir şey önerdi. Belki siz onun kadar iyi bir fikir olduğunu düşünmeyebilirsiniz diye bu konuyu sizinle konuşmak istedim."

"Olabilir, ama genelde iyi fikirleri vardır."

"Sizin hizmetlerinize çok fazla ihtiyaç duymadığı zamanlar olduğunu ve bu tür hizmetlere ihtiyaç duyduğumda, belki de benim sorularıma cevap vermek isteyebileceğinizi söyledi."

Jeremy bunu özümsedi. Düşünürken belli belirsiz kaşlarını çattı. "Bunun için ücret mi alacaksın?"

"Sana ne kadar öderse ödeyeceğim."

Jeremy yere bakarak gülümsedi ve başını kaşıdı. "Bundan biraz daha fazlasını isteyeceğim, çünkü bana hiçbir şey ödemiyor. Henüz değil. Beni besliyor ve ben burada yaşıyorum ve o benim ailem gibi."

"O zaman uygun bir ücret belirleyelim, çünkü ben aileden biri değilim."

Bunu yapmak uzun sürmedi. Jeremy memnun görünüyordu. "Karmaşık olabilir, sen benim için gönderiyorsun ve ben onun için bir yerde olduğumdan belki de bunu bilmek için burada bile değilim."

"Çok karmaşık olmasını önleyip önleyemeyeceğimizi göreceğiz."

Jeremy yüzünde yarım bir gülümsemeyle ona baktı. Bir şey onu eğlendiriyordu ve Chase bunun kendisi olduğundan şüpheleniyordu. Bakışları devam edince, "Ne?" diye sordu.

"Minerva'nın tanıdığım en zeki insan olduğunu düşünüyorum ve senin de aklın başında gibi görünüyor ama ikiniz de bunu göremiyorsunuz."

"Neyi gördün?"

"Madem işçileri paylaşacaksınız ve bir yatağı paylaşacaksınız, neden bir işi paylaşmıyorsunuz?"

Bu fikir hiç aklına gelmemişti. Yine de mantıklı geliyordu, özellikle de yöntemleri birbirini tamamladığı için.

Elbette saçma. Bunun asla işe yaramayacağına ve çok fazla şeyi mahvedebileceğine dair beş neden sayabilirdi. Yine de Jeremy'ye kendi zekâsı için biraz kredi vermek zorundaydı.

"Şimdi gideceğim. Oh, başka bir konuda bir sorum olacaktı. Finley'lerle Londra'yı ziyaret ettiğinizde, kiraladıkları ev neredeydi?"

"Eski Quebec Caddesi. Oxford'un yukarısında. Portman Meydanı'na yakın."

Chase kahvaltısını getirmesi için Jeremy'nin yanından ayrıldı ve kendini yan kapıdan dışarı bıraktı. Atına binerken, yatak odasına girerken gördüğü görüntü hafızasında sabit duruyordu. Jeremy gömleği çekmeden önce, leğene doğru eğilirken, omuzlarında kabarık çizgiler halinde izler görünüyordu. Bir noktada dayak yemişti. Chase orduda buna benzer izleri sık sık görmüştü, sadece kırbaçlanan adamlarda daha derin ve daha geniş izler vardı.

Bu yaralar diğerlerinden daha iyi iyileşmişti. Zaman onları soldurmak için çok yol kat etmişti. Bu, oldukça yaşlı oldukları anlamına geliyordu ve sırtlarına kondukları kişi gençti. Sadece büyüme eylemi bile onları değiştirmişti.

Görünüşe göre Finley karısından daha fazla insana karşı kaba davranıyordu.

* * *

Arayan kişi iki öğleden sonra geldi. Chase kimseyi beklemiyordu, hele bu adamı hiç beklemiyordu.

Bay Martin Monroe, kartta yazıyordu. *Özel sorular.*

Monroe oturma odasına girdi ve sanki ölçüp biçiyormuş gibi etrafına bakındı. Chase onun da aynı şeyi daire sahibine yapmasını bekledi.

Monroe'nun çiçekli yüzünde kocaman bir gülümseme parlıyordu. Orta yaşlarının başlarında orta kısımları kalınlaşmış ve siyah saçlarına birkaç kır düşmüştü. Gülümsemesi yanaklarında toplar oluşmasına neden olmuştu. Ancak mavi gözleri, neşeli tavrının gösterdiğinden daha fazla kurnazlık sergiliyordu.

"Mesleki bir mesele için geldim," dedi birbirlerini selamlayıp oturduktan sonra. "Mesleki nezaket aslında. Sizinle aynı mesleği paylaştığımızı duydum."

"Gördüğüm kadarıyla hakkımda soruşturma yürütüyormuşsunuz."

"Seni konserde gördüm ve arkadaşına orada kim olduğunu sordum, o da bana söyledi. Senin arkadaşın değil ama o kutuyu ve onu kullanan aileyi tanıyor."

Her şey kulağa masum geliyordu ama Chase dış görünüşün ardındaki mimariyi duymuştu. "Neden beni sordun?"

"Ah, hepsi bu, değil mi? O kutudaki adamın işine yarayabilecek bazı bilgilerim var ve adını öğrenmem gerekiyordu. Bir dükün akrabası olduğunu ve günlerini benimkine çok benzeten biri olduğunu öğrenince ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz."

"Elbette bildikleriniz bir işe yarayacaksa, bunları duymaktan minnettar olacağım. Belki de bilginin kendisini paylaşmadan önce bana ücretinizi bildirmelisiniz."

Monroe aşağılanmamıştı. Ne olsa bilgi işindeydi. Yine de sözlerinden önce gülümsemesi bozuldu. "Böyle bir ücret yok. Benim düşüncem, profesyonel anlamda size bir iyilik yaparsam, bir gün sizin de bu iyiliğe karşılık vereceğiniz yönünde. Bizim türümüz birbirine bağlı olmalı, değil mi?"

Görünüşe göre Bay Monroe onu iyi niyetle arayıp bulmuştu. "Bir ev sahibi olarak ihmalkâr davrandım. Ziyaretiniz sırasında biraz konyak içelim." Chase sürahiye gitti, iki bardak doldurdu ve geri getirdi.

Monroe kendininkini yudumladı, memnuniyetini ifade etti, sonra yere koydu. "İşte burada. Konserde birlikte olduğun kadın. Onu tanıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten tanıyıp tanımadığını merak ediyorum."

"Sanırım öyle."

"Artık Hepplewhite adını kullanıyor. Ama altı yıl önce Margaret Finley değildi. Bu onun gerçek adı. Algernon Finley adında biriyle evliydi."

"Bunun farkındayım."

"Öyle mi? Adamı öldürdüğünü de biliyor musun? Bunun için asılmasına ramak kalmıştı."

Chase tepkisini kontrol altında tuttu ama şaşkınlık on sayım için zamanı .

Monroe, gizleme çabalarına rağmen onun şaşkınlığını gördü. "Neden bahsettiğimi biliyorum. Bu boş bir dedikodu değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Başka bir konu için Dorset'teydim. İş bitince bir süre kaldım ve kocası için bir iş yaptım. Bir soruşturma. Onun hakkında."

"Algernon Finley karısıyla ilgili olarak sizin hizmetinizi mi istedi?"

"Gerçekten de öyle. Kadın onu terk etmişti ve her şeyin arkasında bir aşık olduğundan emindi. Bunu araştırmamı istedi. Pek sevdiğim bir iş değildi ama oradaydım ve kolay bir görev olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Kadın sinsiydi. İzlediğimi ve o sevgilinin evine hiç gelmediğini tahmin ediyordu. Bazen ben görmeden bir şekilde dışarı çıkıyordu ve muhtemelen o zaman onunla tanışıyordu. Finley ölü bulunduğunda, bir şeyler biliyor olabilecek bir komşuyla arkadaşlık kurmaya çalışıyordum. Ara sıra yakındaki av arazilerine at sürmeye gidiyordu ve bir gün orada vuruldu."

Cehennem. Finley sadece ölmemişti. *Vurulmuştu.*

"Büyük ihtimalle bir av kazası."

"Adli tabip şöyle dedi, ama kaza sonucu ölen hiç kimsenin kalbine kurşun isabet etmez, değil mi?"

Cehenneme kadar yolun var. "Tabanca topu, dikkatinizi . Tüfek değil.

Kim tabancayla avlanır ki?" Neredeyse hiç kimse.

"O zamanlar etrafına sardığı şalın içine sıkıştırılmış bir tane taşıyordu. Bir keresinde görmüştüm. Olay sırasında pazarda olduğunu söylemişti ama pazardakiler çok yoğun olduğu için ne zaman orada olduğunu bilmiyorlardı. O zaman da olabilir, daha önce de. Nasıl ayrıldığını öğrenmiştim ve kocasının, yaşamak için gereken parayı başka bir adamdan aldığını düşündüğünü biliyordum. O sevgilinin ona nasıl yardım edebileceğini ya da bunu onun için nasıl yapabileceğini gördüm. Bu bilgi üzerine yemin ettim."

Minerva bunların çoğunu ona anlatmıştı. Kalbindeki tabanca yarasından bahsetmemişti. Monroe'nun bir sevgili aradığını da. Yine de Monroe tarafından izlendiğini biliyor olmalıydı. Sorgulamada o kadar iyiydi ki, hedefte kendisi olduğunda bunu kaçırmazdı.

"Neden suçlanmadı ve yargılanmadı?"

Monroe brendisinden bir yudum daha aldı. "Adli tabip kanıtların çok zayıf olduğunu söyledi. Öldürüldüğüne dair hiçbir kanıt yok, kadının o ormanda olduğuna dair de. Sonra hiçbir şey bırakmadığı, borçlu olduğu ortaya çıktı, bu yüzden herhangi bir sebep dağıldı, çünkü o sevgiliyi hiç bulamamıştım. Ama size onun söylüyorum, burada oturup sizin güzel konyağınızı içtiğimden adım gibi eminim. Elbette gayri resmi olarak ve sadece ortak mesleğimiz nedeniyle söylüyorum. İftira suçu hakkında her şeyi biliyorum ve gerçek bir suçlamada bulunmuyorum."

"Tüm bunlar için size teşekkür ederim. En iyi niyetlerle verildiğini biliyorum. Söyler misiniz, sık sık Londra dışında mı çalışıyorsunuz?" Chase sessiz küfürlerine rağmen ses tonunu korumayı başardı.

"Asla yapmam. Ailevi bir sorun için buradayım. Ne kadar iyi olursa olsun. Normalde Midlands ve benzeri yerlerde ve kuzey şehirlerindeyim. Bazen Liverpool. Manchester. İş görüşmeleri. Finansörler ve sanayi adamları. Ev işlerinden daha ilginç ve tüm acımasızlıklarına rağmen daha temiz. Paralarına rağmen centilmen değiller ama en azından birinin iç çamaşırlarını karıştırıyormuş gibi hissetmiyorsunuz." Tekrar yudumlamaya başladı, sonra sanki aklına bir fikir gelmiş gibi durdu. "Hatırladığım kadarıyla bir soruşturma ailenize değinmişti. Son düğün."

"Ne kadar ilginç. Eğer patavatsızlık olmayacaksa bana bundan bahsetmelisin." Chase ayağa kalktı ve o konuşurken sürahiyi aldı. Bay Monroe'nun bardağını, adamın şaşkınlığı ve sevinciyle yeniden doldurdu.

"Sana biraz anlatabilirim, bir tür iş arkadaşı olduğumuz için sanırım." Devam etmeden önce bir süre brendinin tadını çıkardı. "Manchester yakınlarındaydım. Orada bir kanal varmış ve kanalın sahipleri kanalı genişletmeyi düşünüyormuş. Sadece ortaklardan biri kabul etmedi. Bunu yapmanın sadece diğer iki ortağın sahip olduğu fabrikalara fayda sağlayacağını ve işin maliyetini karşılayacak ya da kar gösterecek kadar getiri sağlamayacağını söyledi. Bu ikisi çok kızgındı ve içlerinden biri bana engel olan ortakla ilgili birkaç araştırma yaptırdı. Sırlar ya da benzeri şeyler arıyordum. Ortaya çıkarsa utanç verici olacak bir şey. Hakkında bilgi edinmeye çalıştığım kişi merhum düktü. İnatçı ortak oydu."

Haydutlar Frederick Amca'ya şantaj yapmak istemişlerdi. "İşe yarar bir şey öğrendin mi?"

"Hayır. Öncelikle, bir düğün hakkında araştırma yapmak zordur. Sonra, hakkında söylenenleri pek umursamadığını öğrendim, bu yüzden bulduğum az şey onu utandırmayacaktı. Fahişelere düşkünlük mesela. Yeterince yaygın, ama tüm dünya bilse utanacak olanlar var. Bunu hiç saklamadığı açıktı. Sanırım düğün olmak her şeyi farklı kılıyor."

"Çoğunlukla."

"Kostümler giyerek ortaya çıktığını öğrendim. Sanki bir maskeli baloya katılmış gibi. Ama katılmamıştı. Bunu öğrenmem bir haftamı aldı. Londra'daki evinde bir hizmetçiden öğrendiğime göre, böyle şeylerden oluşan bir gardırobu varmış ve zaman zaman yere evinde de giyermiş. Yalnızken bile." Şimdi yüzü kızarmıştı, eğildi

gizlice. "İtiraf etmeliyim ki bunu duyduğumda acaba biraz kızmış olabilir mi diye düşündüm."

"Deli değil. Sadece sıra dışı."

O toplar Monroe' yanaklarında, kocaman gülümsemesinin üzerinde kalıcı bir yer edinmişti. Kıkırdadı ve bardağını sertçe yere bıraktı. "Bu kadar yeter, teşekkür ederim. Şimdi kız kardeşimin evine dönüp biraz yemek yemeliyim. Beni kabul ettiğinize sevindim efendim. Umarım niyetim gibi size iyi bir dönüş yapmışımdır."

"Yaptın. İyiliğinin karşılığını vermek için sabırsızlanıyorum." Chase hâlâ bir tür ödeme talebi bekliyordu. Bu gelmeyince, kendini çok alaycı hissetti.

Misafirine kapıya kadar eşlik etti. Adam merdivenlerden inmeye başladığında Chase son bir soru sordu. "Son dükü kim soruşturdu?"

Monroe durakladı. "Bunu söylememeliydim."

"Anlıyorum."

Monroe bir dakika orada durdu, sonra kapıya geri geldi. "İzninizle. Ayrılırken postalamak üzere hızlıca bir mektup yazmam gerektiğini hatırladım. Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Yazı masasını kullanın."

Monroe oturma odasına girdi, yazı masasına gitti ve kalemi bir kâğıt parçası üzerinde kullandı, lekeledi, katladı ve frakının içine soktu. Kapıya döndüğünde kâğıt yere düştü.

Masum bir vedaıyla sokağa indi.

Chase "yanlışlıkla" yere düşen kâğıdı aldı. Okuduktan sonra yazı masasına yerleştirdi.

Pencereden dışarı baktı ve Monroe'nun caddede yürüyüşünü izledi.

Çenesi gergindi, kendine duyduğu öfkeyi zorlukla kontrol altına alabildi.

İhmalkâr davranmıştı. Görevinde, görevinde, hatta onurunda bile. Dükün parasının büyük bir kısmını miras alan bu gizemli kadın hakkında sıkı bir araştırma yapmalıydı. Bunun yerine onunla flört etmiş ve kendini . Arzularının, onun geçmişi hakkında en temel bilgileri bile zamanında öğrenmesine engel olmasına izin vermişti.

Minerva'nın ona karşı bu kadar temkinli olmasına ve Dük'ün ölümüyle bu kadar ilgilenmesine şaşmamalı. Sadece mirası değil, geçmişi de listede üst sıralara taşıyordu. Eğer biri onun bir zamanlar cinayet zanlısı olduğunu öğrenirse-

Onu öldürmediğini biliyorum. Kahretsin, şu anda şey bilmiyordu.

* * *

Minerva son bir kez aynasına baktı. Kocaman karanlık gözler geri baktı.

Dük'ün akşam yemeği daveti geçen hafta gelmişti ve bu akşama kadar tüm endişelerini bir kenara bırakmıştı. Şu anda bulduğu tek teselli Chase'in de orada olacağını ve bununla tek başına yüzleşmeyeceğini bilmektir. Onu görmek için de sabırsızlanıyordu. Soruşturmaları onu meşgul ettiği için dört gündür ayrı kalmışlardı.

Gergin değilmiş gibi ama retikülünü eline aldığı anda çok heyecanlanmıştı. Beth geri çekildi ve onu inceledi. "Bu elbise çok güzel ve eminim orada bulunacak diğer hanımların giydiklerine eşdeğer."

Minerva gizemli bir şekilde evine gelen çuha çiçeği ipek akşam yemeği elbisesini giydi. Madam Tissot'ya bir hata olduğunu yazması üzerine modacı, mağazasında hata yapılmadığını söylemekle yetinmişti.

Diğer bayanlar. Tabii ki bazıları olacaktı. Ancak bunu hiç düşünmemişti. Şimdi kaç kişi olduklarını ve kim olduklarını merak ediyordu.

Beth onun yanaklarını sıktı. "Biraz renge ihtiyacın var, hepsi bu. Şimdi aklını başına topla. Sen de hanımların eşitisin. Eşitlerinden de öte. İçlerinden birinin hayatta senin çok şey yapabileceğinden ya da her gün senin yaşadığın özgürlüğün tadını çıkarabileceğinden şüpheliyim. Kim bilir, belki de soruşturmalarınızı öğrenirlerse, çok yüksek ücretler talep edebileceğimiz müşterilerimiz olur."

"Beth, ne söyleyeceğini biliyorsun. Soruşturmalarımdan haberdar olmalarını sağlamanın bir yolunu bulacağım. Bu harika bir fırsat ve inanılmaz güzel bir yemek yemekten daha fazlasını yapmak niyetindeyim."

"Yeme kısmını hafife alma. Muhtemelen hayatınız boyunca yuttuğunuz en iyi yemek olacak. Yarın tüm detayları öğrenmek isteyeceğim. Her sosu, her tuzluyu, her eklemi-" İcini çekti. "Şimdi tadını alabiliyorum."

Minerva arabayı beklemek için aşağı indi. Bir dükü bekletmek olmazdı. Kapısının önünde arabanın sesini duyunca kendini toparladı ve dışarı çıktı.

Jeremy uşığı oynamak için bekledi. Elise de aval aval bakmak için. Onun gelişı sohbetlerini ve kahkahalarını böldü. Jeremy görevini yerine getirmek için hazır ola geçti. Elise geniş gözlerle onu izledi.

Dikkati kadar dağılmıştı ki, arabanın ne kadar güzel olduğunu fark edemeden kapısına varmıştı. Tipik bir kiralık araba kadar büyük değildi, yeşil boyası ve parlatılmış pirinç rengi vardı ve arabacı çok düzgün bir ceket ve şapka giyyordu. İçinde koyu kırmızı dolgun minderler bekliyordu.

Jeremy kapıyı kapattı ve içeriye baktı. "Park Lane'den şık bir şekilde geçeceksiniz."

Chase bunu yapmıştı. Kuzeninin evine vardığında kendisini "o kadınlarla eşit" hissetmesini istemesi onu etkilemişti. Perdeleri açtı ve onlar ilerlerken şehrin sokak lambaları ve pencerelerden nasıl parladığına baktı.

Gelişini resmiyet karşıladı. İki uşak kapı ve arabalarla ilgileniyordu. Biri onu indirdi ve içeriye kadar eşlik ederek uşağı teslim etti. Uşak da onu başka bir uşağı teslim ederek misafir odasına götürdü.

En az bir düzine insan içeride sohbet ediyordu. Dük onu selamlamak için yanına geldi. Selam verip reverans yaptıktan sonra, aralarında gerçekten de çok hoş hanımların bulunduğu küçük grubun arasından geçerek gittiler.

Chase'i odanın diğer ucunda, kendisiyle cesurca flört eden kırmızılı hoş bir kadınla sohbet ederken gördü. Chase gibi görünüyordu. Bu, kafasındaki şaşkınlığı bir anda yok etti. Tüm dikkatini takdimlere verdi ve duyduğu her ismi ezberledi.

"Bu Kontes von Kirchen. Viyana'dan ziyarete geldi," dedi dük, onun dikkatinin sürekli nereye döndüğünü fark ederek.

"O çok ... çok güzel." Neredeyse şehvetli diyecekti. Kontes'in korsajı, geniş donanımı nedeniyle örttüğünden daha fazla göğüs ortaya çıkarıyordu. Minerva kendi dekoltesine baktı. Elbiseyi giydiğinde cüretkâr olduğunu düşünmüştü. Birdenbire bir kilise için yeterince sakın göründü.

Sonunda Dük onu Chase'in yanına getirdi ve kırmızılı kadını dikkatlice uzaklaştırdı. Bir dükle flört etme şansı etkili bir cazibe olduğunu kanıtladı. Minerva kırmızılı kadının grubun içine girmesini izledi.

"Çok güzel bir kız," dedi.

"Sanırım öyle."

"Tabii ki öyle. Senin gözlerin var."

"Vay canına, çok acımasızsın. Kışkandın mı?"

"Tabii ki hayır."

Başını daha yakına eğdi. "Hiç mi? Ben yaralıyım. Gözlerime gelince, sen ortaya çıktığında sadece seni gördüm. Kaba olmamak için elimden gelen her şeyi yaptım ve bu gözlere göre buradaki hiçbir kadın senin kadar güzel değil."

Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Acımasızca davranmıştı. "Belki de *biraz* kıskandım. Sanırım güzel kadınlar seninle her zaman utanmazca flört ediyor. Bunu çok fazla büyütmemeliyim."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ biraz çıtkırıldımsın." Geri adım attı ve onu tepeden tırnağa süzdü. "Elbise seni baştan çıkarıcı gösteriyor."

Bu onun kullanacağı bir kelime değildi. Kesinlikle başka hiç kimse kullanmamıştı. Yine de ona böyle seslenmesi baştan çıkarıcı *hissetmesine* neden oldu. "Belki ben de utanmadan flört etmeliyim."

"Sadece benimle, sevgilim. Şimdi gidip Kevin ve aylardır onu takip eden kadının yanına gideceğiz. Kadın bir vikontun karısı -vikont şuradaki adam- ve görünüşe göre Kevin'in icadıyla meşgul olmasını çekici buluyor."

"Belki de onu sadece çekici buluyordur. Biraz dramatik bir şekilde çok yakışıklı bir adam. Tüm Radnor kuzenleri doğa tarafından kutsanmıştır. Karısı onun için konuşan şu adam bile."

Kevin ve hevesli Vikontes'e doğru ilerlediler. "Araba için teşekkür ederim. Çok güzeldi. Kendimi kraliçe gibi hissettim."

"Sevindim. Dün aldım."

Eteğinin ham ipeğini parmakladı. "Bunun için de teşekkür ederim. Sanırım gizemli bağışçım sizsiniz."

"Hiçbir iddiada bulunmuyorum ya da inkar etmiyorum."

Kevin onları rahatlamış gibi bir ifadeyle karşıladı. Vikontes pek memnun görünmüyordu. Minerva'nın bazı soruşturmalarında Chase'e yardım ettiğini öğrenince ifadesi düzeldi. Uzun bir bakışla ikisini de süzdü. Minerva, kadının kafasının sonuçlara vardığını duyar gibi oldu. Bundan sonra Vikontes çok arkadaş canlısıydı.

* * *

"Çok tokum," dedi Minerva. "Kendimi kuzeninin uşağı kadar şişman hissediyorum." Chase onun karnını okşadı. "Gerçekten de çok eğlendin."

"Beth'i suçla. Tüm ayrıntıları istediğini söyledi ve eğer hepsini tatmasaydım bunları veremezdim."

Yeni arabada birlikte oturdular. Chase, Nicholas'ın yeni dük olarak verdiği ilk akşam yemeğinin başarılı geçtiğini düşünüyordu. Küçük bir davetti, sert eleştirilere açık olmayan insanları davet etmişti. Eğer orada olanlar varsa bile, Minerva en azından onları fark etmemişti. Her şey boyunca parlak gözlü ve neşeliydi, sanki o lordlarla oturması gerekiyormuş gibi davranıyordu. Yine de belki de masada kendini fazla şımartmıştı. Çoğunun sadece küçük bir kısmını tatmıştı ama bu bile onu şu anki durumuna getirmeye yetmişti.

"Muhtemelen beni eve götürmelisiniz," dedi. "Başka bir şey için uygun değilim."

"Eğer istersen, yaparım. Yine de sana bir süre sarılmak istiyorum. Başka bir şeye ihtiyacım yok." Konuşmak dışında. Onunla kocasının ölümü hakkında konuşması gerekiyordu. Nihayet.

Vicdanı için kötü bir üç gün olmuştu. Normalde benimsediğinden daha fazla kendi üzerine düşünmüştü. Kız, kendisi ve ilişkileri hakkında vardığı sonuçlar onu şaşırtmıştı. Öfkesi yatıştığında, en güçlü tepkisinin onu araştırma değil, koruma dürtüsü olduğunu da görmezden gelemezdi.

"İstersen benim evimde ziyaret edebilirsin," dedi. "Orada kendimi daha iyi hissederim, ne olur ne olmaz-"

Arabacıya nereye gideceğini söyledi. "Bir saat içinde kendini çok daha iyi hissedeceksin. Oldukça fazla şarap içtin ve bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor."

Evinde bir süre yukarı çıktı. Döndüğünde yeni soyunma elbisesini giymişti. Yüz ifadesinden, elbisesini çıkarmasının bile işe yaradığı anlaşılıyordu.

"Beth için sakıncası olmaz mı?" diye sordu, yanına oturduğunda onun omuzlarını kucaklayarak.

"Burası benim
evim." "Tabii
ki."

Başını onun koluna yasladı. "Harika bir akşam yemeği partisiydi. Eminim sabah her büyü anı yeniden yaşayacağım. Yanıp sönen ışıklar, gümüş ve altın, yemekler-ah, yemekler. Kuzeninizin arkadaşları çok nazikti. Bayanlardan birkaçı ilgiyle sorularımı sordu. Sanırım bir ya da ikisi gelecekte benden yardım isteyecek."

Minerva için iyi. Muhtemelen bayanlar için de iyi. Onun için o kadar iyi değil. Bir gün önce, bir soruşturma isteselerdi, onu çağırırlardı.

Bir akşam yemeği partisiyle, birdenbire kendi bahçesinde gelişen bir rakip haline gelmişti.

Zaten rakipleri vardı. Bazıları iyiydi. Aynı çevrelerde hareket eden bir kişi daha. Ancak Minerva'nın özel bir çekiciliği vardı ve bu çekiciliğe karşılık veremezdi. O bir kadındı. Eğer bir soruşturma *hassas* denebilecek herhangi bir konuya değiniyorsa, başka bir kadının Hepplewhite'ı araması çok muhtemeldi.

"Jeremy ile konuştum," dedi. "Fikrinizi kabul etti."

"Buna sevindim. Çalışmak işine yarayabilir. Biraz para kazanmak için yaptığı bazı şeylerden çok daha iyi geliyor ona."

"Ona ödeme yapmadığınızı söyledi."

"Ben de Beth'e ödeme yapmıyorum. Ya da kendime. O burada yaşıyor. Burada yemek yiyor. Ancak beklediğim gibi sorular gelmeye devam ederse, yakında ona maaş vermeyi planlıyorum. Ve elbette zamanı geldiğinde vakıf gelirinin bir kısmını da alacağım."

Bu ücretlerin, onun yerine alması gereken soruşturmalarından kaynaklanacağını umursamıyordu. Hem de hiç. Bu gelire gerçekten ihtiyacı yoktu. Yine de ona baktı. Başını geriye atmış, gözleri yarı kapalı, saçları dağınıktı; bu haliyle büyüleyici görünüyordu. Artık sosyete de bir ayağı olduğuna göre, Hepplewhite'ı çabucak inşa edeceğinden şüphesi yoktu. Onun adına mutluydu. Gerçekten. Ancak bir gün, onu o yemeğe davet ettiği için Nicholas'ın canına okuyacaktı.

"Biz konuşurken Jeremy kışkırtıcı bir şey söyledi."

Bu, başını kaldırmasına yetecek kadar dikkatini çekti. "Garip bir kelime, kışkırtıcı. Seni kızdırdığını mı söylüyorsun?"

"Hiç de değil. Eğer çalışanları paylaşacaksak, neden bir işletmeyi paylaşmadığımızı anlamadığını söyledi."

Yüzü ona dönük olacak şekilde vücudunu çevirdi. "Bu nasıl kışkırtıcı oldu?" "Düşünceyi kışkırttı."

"Bunu yapmak isteyeceğini mi söylüyorsun?"

"Ben sadece bunun mantıklı olduğunu söylüyorum. Sende bende olmayan yetenekler var. Bende de sende olmayan bazı yetenekler var."

"Senin yeteneklerine sahip bir adamı işe alabilirim. Sen de benim gibi bir kadını işe alabilirsin.

Birbirimizi işe bile alabiliriz."

"Doğru. Beceriksizce ama doğru."

Gözleri kısıldı. "Düzenli bir çalışan olmamı önermiyorsun, değil mi? Maaşlı falan?"

Bu, üzerinde pek düşünmediği bir konuydu. Düşünmeye kıskırılmış olsa da, gerçekten fazla düşünmemiştir.

"Bunu Melton Park'ta denediniz, çalışanınız olmadığım halde bana çalışanınız dediniz. Aldatmacayı orada faydalı bulmuştum ama bu fikir umurumda değil."

"Böyle bir şeyi ima etmek gibi bir niyetim yoktu." Gözlerindeki bakış, bir gün ne düşünürse düşünsün, bunu söylemenin doğru olduğunu gösteriyordu.

Bu onu yatıştırdı. "O zaman bu kimin işi?"

Elbette benimkini. Dünyada kabul görecektir başka bir alternatif yoktu. Sahibi kadın olsa erkekler asla onlarla çalışmazdı. Bir kadının bazı hizmetleri sağladığı bir servise sahipse, kadınlar onu işe alırdı.

Kesinlikle *onun* olamaz. Bu *onu* çalışan yapar. Soruşturmaları yürüten bir beyefendi başka bir şeydi, ücret karşılığında çalışan bir adam başka bir şeydi.

aklı da aynı yollardan geçmiş olmalı ki başını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır." Onu tekrar kollarının arasına aldı. Bir sonraki konudan daha fazla kaçamazdı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Bay Monroe diye biri beni aradı."

Gözleri kocaman açıldı. Ayağa kalktı ve ona döndü. "Ne istiyormuş?"

"Seni konserde görmüş. Bana senden bahsetmeye geldi. Geçmişinizi bilmem gerektiğini düşündü."

"O baş belası adam. Hep oradaydı, beni takip ediyordu, hayatıma burnunu sokuyordu, evimi gözetliyordu."

"Bir sevgiliye dair kanıt bulmak için tutuldu."

Göz kapaklarını indirdi. "Algernon'a ne kadar da benziyor. Önce beni soğuk ve bir kadından daha az olmakla suçluyor, sonra da başka bir erkekle seks partileri yaptığımı karar veriyor. Elbette ortada bir sevgili yoktu. Monroe zamanını boşa harcıyordu ve dediğim gibi, baş belasıydı."

"Finley'nin ata binerken vurulduğunu söyledi. Normal bir ölüm değilmiş. Yargıcın sizin olaya karıştığınızı düşündüğünü söyledi." *Tabanca taşıdığınızı söyledi. Kalbe bir tabanca kurşunu isabet ettiğini söyledi, ki bu pek olası bir kaza değil.* Ona bakarken yeni açıklamaları yuttu. Ordu subayı ondan şüphe etti mi? Özel soruşturmayı yürüten adam

Soruşturmalar mı? Eğer değilse, bu ayrıntılarla ilgili sorularla onu aşağılamak için hiçbir neden yoktu.

Onun asla öldürebileceğini düşünmediğini söyleyebilmeyi diledi. Öldüremeyenler de vardı. Orduda bile bazıları vardı ve sahada hızla ölüyorlardı. Minerva böyle biri değildi. Doğru koşullar sağlandığında, kendini ya da yakınlarını korumak için bunu yapabileceğini görebiliyordu. Kocasından tehlikeye atılması yeterli bir sebep miydi?

Şimdi keskin bakışlarını ona dikmiş, zihni çalışırken onu izliyordu. "Son birkaç gündür neden beni görmenin bir yolunu bulamadığını merak ediyordum. Sanırım bu ilişkiyi bitirmeye karar verdin."

"Böyle bir şeye karar vermedim."

"Yeterince cesur olsaydım, senin yerine ben karar verirdim. Eğer bu öğrenilirse

-Benimle kuracağın bir dostluk seni birçok yönden tehlikeye atar. Bay Monroe size Algernon'un ölümünde şüpheli olduğumu söylemiş. Sadece bu bile Dük'ün ölümünde yine benden şüphelenilmesine neden olur. Haklı olduğumu biliyorsun."

"Avukata sadece Margaret Finley olarak geçmişinizi tespit etmek için gerekli olanları söyleyeceğim. Gerisi onun vasiyeti yerine getirme göreviyle ilgili değil. Şansımız yaver giderse geri kalanını kimse öğrenmeyecek."

Önce adamın çenesini, sonra da ağzını okşadı. "Eğer merak ediyorsan, onu öldürmek için bir nedenim yoktu. Özgürlüğümü elde etmiştim. Ayrılık muhtemelen onun hayatını kurtardı, ta ki başka biri bu işi yapana kadar."

Lanet olsun, az önce ayrılık olmasaydı kocasını öldürebileceğini itiraf etmişti.

"Eğer bu şekilde düşünüyorsan beni koruyamayabilirsin," dedi.

"Bunu göreceğiz." Yine de yapabileceğini düşünüyordu. Bu ifşaatlar onun pek çok şeye bakışını değiştirmişti. Bir savaş alanını aniden yüksek bir yerden görmek gibi, bazı kanıtları pek çok birlik gibi yeniden düzenlemişti. Ancak zafere giden yol onun hoşuna gitmeyecek bazı sorgulamaları ve şimdilik bir tür geri çekilmeyi gerektiriyordu.

Daha yakına eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Chase, bir keresinde bana amcanı öldürmediğimi bildiğini söylemiştin. Sadece biliyordun. Algernon'a zarar vermediğimden bu kadar emin misin?"

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Minerva, bunu senin yaptığını düşünmüyorum, ama daha iyi bir duyunun bildiğinden bahsettiğin şekilde bilmiyorum. Gerçeğin şeytanı

O haydutu öldürüp öldürmemenin umurumda olmadığını fark ettim. Aslında, bir parçam senin öldürmüş olmanı umuyor."

Yirminci Bölüm

Chase şafakta Minerva'nın evinden ayrıldı ve atını Park Lane'e sürdü. Whiteford House'un merdivenlerinden çıktı ve dükün dairesine girdi. Oturma odasının pencerelerine doğru yürüdü ve perdeleri çekti.

Londra'nın üzerinde gümüşü bir sis asılı duruyor, çatıların çoğunu gizliyordu. Henüz sönmemiş birkaç lamba hâlâ yanıyordu. Aşağıda bahçeler ve ara sokaklar gri lekelerden biraz daha fazlası olarak görünüyordu. Ancak o izlerken, güneşin yavaşça yükselişi ağaçları ve evleri aşındırarak şekilleri daha belirgin hale getirmeye başladı. Sis yavaş yavaş inceldi.

Kuzeydoğuya doğru baktı. Oxford Caddesi'nin geniş alanı yakınlarda uzanıyordu. Onun birkaç sokak ötesinde binaların çatılarındaki bir açıklık Portman Meydanı'nın yerini gösteriyordu. Biraz güneydoğuda Grosvenor Meydanı'nın çok daha büyük açıklığı ve onun ötesinde Berkeley Meydanı görünüyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Başını çevirdiğinde Nicholas'ın vücuduna bir banyan bağlarken gözlerini kısarak kendisine baktığını gördü.

"Frederick Amca'yı düşünüyorum."

Nicholas yanına geldi ve esnerken dışarı baktı. "Kasaba bu saatte huzurlu görünüyor. Neredeyse güzel."

Chase pencereyi açtı. "Canlanıyor ama sesler hâlâ belirgin. Geceleri sessizlik anları oluyor. Bu sessizliği severdi. Geceleri dünyayı severdi."

"Yapmasaydı daha iyi olabilirdi."

Chase şu anda dükün ölümünü değil, hayatını düşünüyordu. "Geceleri burada yürürdü. Bunu biliyor muydunuz? Tıpkı Melton Park'taki korkuluk boyunca yürüdüğü gibi. Uşağı bu konuda bir yorum yapmıştı ve o yürüyüşlerden bana kendisi de bahsetmişti."

"Onu gölgelerde dolaşırken görebiliyorum."

"Geceleri evlerin içinde lambalar yanıyorsa, geçerken içeriyi görebilirsiniz. Perdeleri çekili olanları bile çoğu zaman görebilirsiniz. İnsan ne gördüğünü ya da fark edip etmediğini merak ediyor."

Nicholas saçlarını taradı. "Dinle, dün gece hiçbir şey söylemedim çünkü zamanı değildi, ama şimdi Amca hakkında nostalji yaptığına göre, Kevin için endişeleniyorum."

"Ben de öyle. Birkaç aylığına İngiltere'den ayrılması en iyisi olabilir. Bir adamın burada adalet karşısında başka bir yerden daha fazla şansı var ama bu bir dükün ölümü ve eğer kaza dışında bir şey olduğu söylenirse, bir çözüm arayanlar olacaktır." Bu gelişmeyi ve eğer gerçekleşirse bunun vicdanını nasıl rahatsız edeceğini düşünmek ruh halini . Her saat aileye karşı görevin ağırlığıyla boğuşuyordu. Aşka karşı.

"Eğer gerekli olursa, bir pakete atlayabilir."

Nicholas kollarını kavuşturdu. "Sizce onun -buna inanmayı reddediyorum-böyle bir şansı var mı?"

"Bir gün size gerçeklerin desteklediği şeylere inanmayı reddetmenin tehlikelerinden bahsedeceğim. Bana bir şans olup olmadığını sordunuz. Düşünüyorum. Ancak, herhangi bir şans olduğuna *inanmıyorum*. Ancak Kevin başkalarının inandığı ve düşündüğü şeylerin merhametine kalacaktır."

"Bu lanet olası bir iş. Umarım seni bu işe bulaştırdığım için bana karşı çıkmazsın."

"Beni içeri sürüklemedin. Ben zaten oradaydım."

Nicholas konudan uzaklaşır gibi uzaklaştı. "Bayan Hepplewhite dün gece oldukça hoş görünüyordu. Çok canlıydı."

"Keyifli vakit geçirdiğine inanıyorum."

"Lord Jennings onun sağlıklı iştahı hakkında yorum yaptı."

"Kendini şımartmanın bedelini çok ağır ödedi. Başkalarının fark ettiğini öğrenmek onu utandırırdı."

"Jennings etkilendi ama eleştirmede. Bana gelince, bu yeni şef için bir iltifattı. Daha birkaç gün önce başladı. Bayan Fowler tüm eski arkadaşlarının gittiğini ve aynı olmadığı için devam etmek istemediğini söyledi." Bir koltuğa oturmadan önce oturma odasında amaçsızca dolaştı. "Kevin, Bayan Hepplewhite'ı sordu. İki kez. İkinci seferde onu oyalayamadım. Sanırım onu uygunsuz bir kadın olarak görüyor."

"Ona ne söyledin?"

"Ona Bayan Rupert dendiğinde beni uyarmıştınız ama onu hâlâ koruyup korumadığınızı bilmiyordum. Koruduğunuzu söyledim ama bir şey ima etmek istemem."

"Kevin'e dikkatini Vikontes'e vermesini söyle. Onu teker teker yemeye bayılacaktır."

Nicholas kaşlarını kaldırdı. "Konu Bayan Hepplewhite olunca kolayca sinirleniyorsunuz. Bunun, Melton Park'tan kaçmasına neden olan şeyin çözüldüğü anlamına geldiğini varsayıyorum. Dün gece iyi arkadaş gibi görünüyordunuz."

"Eğer sormaya çalıştığınız buysa, onu tutmuyorum."

"Bunu sormuyorum, her ne kadar o akşam yemeği elbisesi Melton Park'ı ziyaret eden kadının giyebileceğinden çok daha güzel olsa da ve henüz yeni servetine erişimi olduğunu sanmıyorum. Sorduğum şey, Kevin onu üçüncü kez sorgularsa onu doğrudan uyarmam gerekip gerekmediği."

"Ondan uzak durmasını söyle. Hatta şeytanın yanına gitmesini söyle."

Kızgındı ve nedenini bilmiyordu. Bu, zihnini karartan basit bir kıskançlık değildi. İlişkilerinin geçici doğası onu yiyip bitiriyordu.

Zevki ve derin bir yakınlığı paylaşıyorlardı. Sırlarını paylaşıyorlardı ve ona göre, zaman zaman derinliklere dokunan karşılıklı bir sevgi vardı. Kadın onun sevgilisiydi ama metresi değildi ve onun söz konusu olduğu yerde hiçbir hakkı yoktu. Hem de hiç. Kuzenlerini uyarma hakkına bile sahip değildi. Ya da onu başka şekillerde korumaya.

Nicholas soyunma odasına yöneldi. "Uşağa kahvaltıda olacağınızı haber vermesini söyleyeceğim."

"Giyinmeye başlamadan önce bir sorum var."

Nicholas döndü, bekliyordu.

"Evde hiç altın buldunuz mu? Sikke."

Nicholas şaşırmış görünüyordu, sonra sırtıttı. "Kahretsin, çok iyisin. Sen gittikten bir gün sonra Melton Park'ta büyük bir zula keşfettim. Soyunma odasındaki kullanılmayan bir gardırobun çekmecesini açtım ve işte oradaydı, sahte bir sırtın arkasında. Gineler yarısını doldurmuştu. Avukata haber verip malikâneye teslim etmem gerekip gerekmediğini düşünmeye başlamadan önce bir saat rahatlamamın keyfini sürdüm."

"Dükalık evleri ve içindekiler size miras kaldı. Bu da içindekilerin bir parçasıydı."

"Ben de sonuca vardım. En az bir yıl boyunca hesapları dengelemek için yeterliydi."

Bunu nereden biliyorsun?"

"Dolores bana eski bir aile hikayesini anlatırken bundan bahsetti." *Kapıdan dışarı taşıyabileceği bir servet.* Elinin altında. Hazırda. Amcası sırf rüşvet için altın getirmiş olabilirdi ama Chase öyle düşünmüyordu. "Siz hazır olduğunuzda ben sabah odasında olacağım." Odayı işaret etti. "Muhtemelen burada bir yerlerde daha fazlası vardır. Bulmak zor olmasa gerek."

* * *

Minerva'nın Bayan Jeffers adına verdiği ilan hemen sonuç verdi. O gün öğleden sonra bir mektup geldi. İsimsiz bir mektup. Aradığı adamın, Douglas Marin'in, Litchfield Caddesi'nde yaşadığını söylüyordu.

Ertesi sabah, Chase'in öğrendiklerinden duyduğu endişeyi dağıtacak bir şey bulduğu için minnettar bir şekilde, işe yarar gri elbisesini giydi, şapkasını taktı, retikülünü koluna geçirdi ve yola koyuldu. Litchfield Caddesi evinden çok uzakta değildi, ancak doğruya doğru yürüdükçe mahalle hızla kötüleşti ve Seven Dials'a yaklaştığını yansıttı.

Bayan Jeffers'ın kuzeni burada yaşadığına göre şansı yaver gitmemiş olmalı. Kuzeninin kendisini aradığını ve aralarını düzeltmek istediğini öğrenmekten memnun olacaktı. Soruşturma yapmanın insanlar için iyi şeylerle sonuçlanabileceği zamanlar vardı ve bunun muhtemelen onlardan biri olması moralini yükseltti.

Bay Marin'in binasını bulmak uzun sürmedi. Sokakta oynayan bir çocuk arkadaşının peşinden koşmadan önce binayı işaret etti. Bir kadın merdivenlerden inerken o da ön merdivenlere yaklaştı.

"Affedersiniz ama siz Bayan Marin misiniz?"

Kadın bir kahkaha patlattı. "Sanki öyle bir adamla evlenirim de. Dünyada yeterince değersiz ayyaş var, bir de gidip onlardan biriyle evlenmeyeyim."

Adam içki içiyordu. Kuzeniyle tanışmadan önce onu ayılması gerekecekti. "Yine de burada yaşıyor. Haksız mıyım?"

Kadın omzunun üzerinden işaret etti. "Tam şurada. Girdikten sonra sağdaki ilk kapı. Mendilinizi hazırda tutun. Burası leş gibi kokuyor." Sokağın aşağısına doğru yürüdü.

Bu mahallede yaşayan bir kadın bir odanın pis koktuğunu söylediğinde Minerva tartışmadı. Mendiline çabucak ulaşabilmek için retikülünün ipini gevşetti. Sonra basamakları tırmandı, ön kapıyı açtı ve sağdaki ilk kapıyı buldu.

Bay Marin'in şimdiye kadar kalkmış olmasını umuyordu. İçki içtiyse belki de içmemiştir. Ama içtiyse ne zaman uyanık ya da uykuda olacağını kim bilebilirdi ki? Kapıya vurdu.

İçeriden sesler geliyordu. Sıyrıklar, gümbürtüler ve en az bir küfür. Kapı bir aralık açıldı ve kırmızı çerçeveli gözler ona baktı.

Bay Marin beklediğinden daha genç görünüyordu, kötü yaşam onu zamanından önce yaşlandırmış olsa bile. Sarı saçları karmakarışık bir halde başının etrafında sallanıyordu.

ve bakımsızdı. Adam ondan biraz daha uzun boyluydu. Bayan Jeffers çocukken birlikte oynadıklarını söyledi, ama ondan en az bir düzine yaş büyük olmalıydı.

"Kimsin sen? Reformcu bir kadın mı?"

"Hayır. Öyle mi görünüyorum?"

"Biraz. Sana burada gerek yok. Sen yukarı çık. Orada kurtarılması gereken iki kadınla bir adam var. Bütün gece çok gürültü yapıyorlar."

"Bay Marin, buraya kimseyi kurtarmaya gelmedim. Ben geldim-" "Adımı nereden biliyorsunuz?" Adam ona şüpheyle baktı.

"Bay Douglas Marin'i bulmak için araştırmalar yaptım ve sanırım başarılı oldum. Kapıyı birkaç santim daha açarsanız, nedenini memnuniyetle açıklayacağım. Beni dinlemeniz sizin yararınıza olacaktır."

Yüzünü buruşturdu, düşündü, kapıyı ardına kadar açtı ve odaya geri döndü. Minerva da onu takip etti. Koku onu o kadar kötü etkiledi ki neredeyse mendiline uzanacaktı. Bunun yerine cesaretini topladı ve yerleri kaplayan ürkütücü çöplerin arasından kendine yol açtı. Odaya on adım kala durdu ve kapının açık kaldığını, içeri daha iyi hava girdiğini biraz rahatlayarak fark etti.

"Benim çıkarım için diyorsunuz." Bay Marin odanın ucundan ona doğru baktı. "Bir mirastan haberdar değilseniz, benim çıkarım için söyleyebileceğiniz pek bir şey yok."

"Bu doğru değil. Kuzeniniz Bayan Jeffers'ın sizi aradığını öğrenince belki de şaşıracaksınız. Barışmak istiyor." Parlak bir şekilde gülümsedi ve onun sevincinin ortaya çıkmasını bekledi.

Gözleri kısıldı. "Seni o mu gönderdi?"

"O yaptı. Seni bulmam için beni görevlendirdi."

"Beni mahvetmesi yetmedi, şimdi de yerin dibine mi sokacak? bulunmak istemiyorsam? Bunu hiç düşündün mü?"

"İnsanın bunu istemediği zamanlar vardır. Ancak, bu bir aile. Yeniden bir aileye sahip olmak elbette bundan daha iyidir." Dehşet içinde odanın etrafına baktı.

"Bana uyar." Tedirgin ve öfkeli bir şekilde volta attı. "Sen bir baş belasından başka bir şey değilsin. Benim için bela, bu kesin. Kuzenim beni ailenin bağrına basmak istemiyor, kadın. Başladığı işi ve beni buraya getiren şeyi bitirmeyi umuyor."

Mantıklı konuşmuyordu ama bu davetsiz misafiri hoş karşılamadığı da açıktı. İçki onu tamamen çılgına çevirmişti ve kadın bunu daha da kötüleştirecekti. "I

Bu halinden memnun olduğu için seni bırakacağım." Döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Cehenneme kadar yolun var. Ona nerede olduğumu söylemene izin vermeyeceğim."

İçgüdüleri onu uyarmak için çılgılık attı. Döndüğünde bir hareket bulanıklığı gördü. Başına öyle sert bir darbe indi ki sendeledi. Şok onu hareketsiz bıraktı. Kapı çarparak onu engelledi.

Bir dahaki sefere, karşılık ver. Dengesini zar zor korudu. Retikülüne uzandı. Çılgına dönmüş bir halde, omzunun üzerinden kaldırdığı sandalye bacağına benzeyen bir şeyle ona doğru geldi. Onu kanlar içinde gördü ve neredeyse bayılacaktı. Biraz güç bulup öne çıktı ve şapka iğneleriyle adamın yüzünü taradı.

Görüşü bulanıklaştığında, onu uluyarak bıraktı ve kapıyı çekti. Bacakları sıvıya dönüşmeden önce sendeleyerek binadan çıktı. Sokağın ortasında kık üstü yere düştü. Son düşüncesi, muhtemelen bir araba tarafından ezileceğiydi.

* * *

Chase, ofisi olarak kullandığı kütüphanede oturmuş, düşüncelerini kâğıda döküyordu. Orduda bir rapor yazıyormuş gibi davranıyor, gerçekleri ve kanıtları buna göre sıralıyordu. Bunu yaparken bile bazı boşlukları görebiliyordu. Onları doldurmakta fazla zorlanacağını sanmıyordu. Her şeyin nasıl olduğunu biliyordu. Gerçeklerin asla kanıtlayamayacağı şekilde biliyordu.

Aşağıdan gelen bir gürültü konsantrasyonunu zar zor bozdu. Kendi kapısına doğru ilerlediklerini ona verdi. Briggsby hiç memnun olmadan kapıya doğru koştu. Birkaç dakika sonra Jeremy kütüphaneye daldı.

"Hemen gelmelisiniz. Gecikme olamaz. Dışarıda bekleyen bir arabam var."

Jeremy sanki Fransız ordusu en yakın gişedeymiş gibi görünüyordu. Yüzü asık, gözleri faltaşı gibi açılmış, korkuyla bakıyordu ve kısa süre önce olduğu çocuğa çok benziyordu.

"Bu Minerva. Yaralandı. O-"

Bir anlık şokun ardından Chase hızla hareket etti. Hızla yanından geçti. "Yolda anlatırsın."

Arabaya atladılar ve Chase arabacıya mümkün olan tüm hızı kullanmasını söyledi. Araba, emrinin duyulduğunu kanıtlayacak kadar sarsıldı.

"Ne oldu böyle?"

Jeremy dudaklarını yaladı. "Onu eve getirdiler. Onu içeri taşıdılar. Kafasında bir yara var. Çok fazla kan var." "Onu kim getirdi? Onu nerede buldular?"

"Ben orada değildim. Annem kartlarının retikülünde olduğunu ve onu o adrese getirdiklerini söyledi. Sanırım bir vagon. Annem onunla ilgileniyor ve döndüğümde beni size gönderdi. Bir soruşturma sırasında saldırıya uğradığını söylememi istedi."

Kapağı açtı ve arabacıya daha hızlı gitmesini söyledi. "Tek başına tehlikeli bir soruşturmaya mı çıktık? Neden onunla gitmedin?"

"*Orada değildim.* Bugün ahırda yardım ediyordum. Adamlarından biri yüzünden gelmemi istediler, ben de orada değildim. Annem postadan bir mektup aldığını ve kahvaltıda hemen sonra yola çıktığını söyledi. Kolay bir son, dedi anneme. Tehlikeli olacağını düşünmemiş. Öyle olsaydı yalnız gitmezdi."

En kötü tehlike, hiç beklemediğiniz bir andır. "Bunu kim yaptı? Mektup hala evde mi?"

"Bilmiyorum." Jeremy sesini ve bakışlarını sabitleştirdi. "O aptal ya da dikkatsiz değil. Eğer onu suçlamayı düşünüyorsan, şimdi defolup gidebilirsin."

Bu yavru onu azarlıyor muydu? Neredeyse bir küfür savuracaktı ama kendini tuttu. Hiçbirinin, en azından Minerva'nın, kanı akarken ona ihtiyacı yoktu. Bu başka bir zaman ve başka bir kişi için bekleyebilirdi. "Önemli olan tek şey onun en iyi şekilde bakılması ve iyileşmesi."

Araba sokaklarda ve kavşaklarda hızla ilerliyordu. O ve Jeremy sallandılar. Sonunda Rupert Sokağı'nda durduğunda ikisi de bir anda dışarı fırladılar. Chase omzunun üzerinden arabacıya, "Burada bekle," diye seslendi.

"Nerede o?" Kapıya doğru koşarlarken Chase sordu.

"Kütüphanede."

Kütüphanenin dışında durdu, deli gibi görünmemek için kendini sakinleştirdi. Kapının mandalını çevirdi ve içeri girdi.

Beth divanın yanına oturmuş, minderlerine bakıyordu. Arkasına doğru yürüdüğünde Minerva'nın solgun ve yarı çıplak bir halde yattığını gördü. Kanlı bir bone yere atılmıştı ve yıkık dökük gri bir pardösü yakındaki bir sandalyeye örtülmüştü. Alnını bir kompres örtmüştü ve yerde küçük bir su birikintisinin içinde bir tas su duruyordu.

"Baş yarası," dedi Beth. "Çok kanıyor. Durdurdum ve bir lapa koydum. Bir yara izi kalacağını sanıyorum. Kötü bir yaraydı, Bay Radnor."

Çirkin. Sanki biri ona sopayla vurmuş gibi."

Tahta bir sandalye çekti ve Beth'in yanına oturdu. Jeremy divanın arkasında duruyordu. "Onu nerede bulmuşlar?" Minerva'nın gevşek eline dokundu. Çok soğuk geldi.

"Sokakta. Tam ortasında. Orada otururken görülmüş, sonra da düşmüş. Birisi kanı fark edene kadar sarhoş olduğunu düşünmüşler. Bunlar hâlâ elindeydi." Pelisse ile sandalyeye uzandı ve iki uzun şapka iğnesini kaldırdı. "Bunu ona kim yaptıysa onun üzerinde kullanmış ve kendini kurtarmış olmalı."

O minik folyolara baktı. *Aferin sana Minerva.* "Gözlerini açtı mı?"

"Biraz, birkaç kez. Sanırım uyuyor, baygın değil. Beni tanıdı. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Onu getirenler ilk başta baygın görüldüğünü ama vagonun içindeyken kıpırdadığını söylediler."

Kafa yaraları tehlikeli olabilirdi, hasar görünmezdi. Minerva'nın yüzündeki ve giysilerindeki kan ise bunların en azıydı. "Bir ordu cerrahı çağıracağım, Beth. Onlar böyle şeylerle herkesten daha çok karşılaşır. Bir doktor da getirmeceğim."

Beth kompresi çıkardı ve tekrar suya daldırdı. "Bununla işimin bittiğini sanmıştım. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum."

Onu rahatlatmak için omzunu kavradı, sonra yazı masasına gitti. Aceleyle bir not yazdı ve Jeremy'yi yanına çağırdı. "Arabayı dışarı çıkar ve bunu Park Lane'deki Hollinburgh Dükü'ne götür. Hizmetçilere bunun benden geldiğini ve hemen alması gerektiğini açıkça söyle. Sana ihtiyacı olup olmadığını görmek için bekle. Eğer yoksa, döndüğünüzde arabacıya tekrar beklemesini söyleyin." Cebinden bir miktar para çıkardı. "İhtiyacın olan parayı ona ver."

Jeremy kaçtı. Chase divana döndü. Hafızasında savaşta bu şekilde yaralanmış adamların görüntülerini aradı. Cerrahlar ne yapmıştı? "Başını biraz kaldırmama yardım et, Beth. Sonra perdeleri çek. Onu odasına götürmeden önce doktorları bekleyeceğiz, yoksa tavsiye edilmez."

Birlikte Minerva'yı olabildiğince rahat ettirdiler. Beth başının ve omuzlarının altına yastıklar eklerken Minerva gözlerini biraz açtı. Önce vücuduna, sonra da Beth'e baktı. "Elbisem mahvoldu," diye mırıldandı.

Beth neredeyse ağlayacaktı. "Bunun bir önemi yok."

"Bu nasıl oldu?" Yüzünü buruşturdu ve parmaklarını alnına bastırdı. "Başım ağrıyor."

Chase divanın yanına diz çöktü ve onun gözlerinin içine baktı. "Yaralanmıştın, Minerva. Hatırlıyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"O zaman denemeyin. Şimdi olmaz. Gözlerini kapat ve dinlen."

Beth kompresi hazırladı ve Minerva'nın başına koydu. Minerva sanki iyi hissetmiş gibi iç çekti. Elini körü körüne uzattı. "Biraz burada kalır mısın, Chase? Çok acıyor ama sen burada olursan cesur olabilirim."

Onun elini kendi elinin arasına aldı. "Ben kalacağım ve senin cesur olmana gerek yok. Benim için değil, sevgilim. Beth için değil."

Gözyaşları göz kapaklarının altından sızdı. "Sevgili Beth. Zavallı Beth. Onun için ne büyük bir sınav. Gitmeliydi."

Beth kaskatı kesildi. Yüzü gevşedi. "Benim kızım gibisin. Ben söz sahibi olursam başka kimse seninle ilgilenmez."

Chase elini kaldırarak Beth'in sessiz olmasını istedi. "Seninle ilgilenmek istiyor."

Minerva belli belirsiz başını salladı. "Onun için adil değil. Jeremy'ye de. Benimle ilgilenmek için böyle bir adamın çatısı altında yaşamak."

Şu andan bahsetmiyordu ve bu canını acıtıyordu. "Onları bundan kurtardın. Şu anda hissettiğin şey başka bir adam tarafından yapıldı," dedi Chase.

Minerva kaşlarını çatı. Gözlerini biraz açtı ve ona baktı. Sersemlemiş zihni her şeyi çözmeye çalışıyor gibiydi.

"Şimdi dinlen. uyu." kalktı, eğildi ve onu öptü.

Sonra uyur gibi oldu. Beth bir kez daha kompres yapmaya başladı. "İyi olacak," dedi kavgacı bir tavırla. "Daha kötülerini de , değil mi? Yakında iyileşecek, göreceksin. Aptal, narin bir kadın değil." "Hiç çorba yaptın mı, Beth? Onun için bir şeyler olmalı.

eğer yemek yerse."

Beth ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Yemek yapmaya yeni başlamıştım. Yine de çorba yapabilirim. Sadece burada bana ihtiyaç var."

"Sanırım bir süre uyuyacak. Ben onunla oturacağım. İhtiyaç olursa seni arayacağıma söz veriyorum."

Beth'in tereddütü iki fikirde olduğunu gösteriyordu. Sonunda ayağa kalktı. "Su hâlâ soğuk, bu yüzden her on dakikada bir bezi tekrar ıslat. Uyanırsa yastıkları tekrar dolgunlaştır. Beni ara, yardım edeyim. Onu öpmeye falan da kalkma. Bunun ne yeri ne de zamanı."

Kadın kapıya doğru ilerlemeden önce ona birkaç konuda daha ders vermesine izin verdi.

Oturdu ve sonraki yarım saatin her saniyesini, kendisi kadar endişelenmesine gerek olmadığını kanıtlamak için Minerva'yı inceleyerek geçirmemeye çalıştı.

Bölüm Yirmi Bir

Sesler. Yanında konuşuyor. Etrafında. Neredeyse fısıldaşıyorlardı. Yine de bu sesler baş ağrısının çığlık atmasına neden oluyordu.

Gözlerini açmak istedi ama cesaret edemedi. Çok uzaklara bakmak bile canını yakıyordu. Sadece burada yatmak, hareket etmemek, konuşmamak durumu daha iyi hale getiriyor gibiydi.

Başka bir ses. Chase'in.

Burada doktorlar var, Minerva. Seni muayene edecekler. Lütfen izin ver.

Başına, acının kafa derisine işlediği yerlere dokunuyor. Sonra şakaklarına. Sessiz bir komut ona gözlerini açmasını söyledi. Açtı ve gözlük takan tombul bir adamın yuvarlak, çiçekli yüzüne baktı.

Onunkinin yanında başka bir yüz belirdi. Gri saçlı. Daha ince bir yüz. Yakından, tam gözlerinin içine bakıyor, ama aslında ona değil, onun içinden bakıyordu.

Çoğunlukla uyuduğunu mu söylüyorsun? Sadece kısa bir süre mi dışarıdaydı?

Anladığım kadarıyla, evet. Son iki saattir bilincini kaybetmediğinden neredeyse eminim.

Güzel. Güzel. Biraz daha bak. Ve senin kim olduğunu biliyor muydu? Kafa karışıklığı yok mu? Sadece olanlarla ilgili biraz.

Bu olağan bir durum. Birkaç gün içinde daha fazlasını hatırlayacaktır.

İki yüz birbirinden uzaklaştı ve iki bedene bağlı kafalara dönüştü. O kafalar doğru eğildi. Daha fazla fısıltı. Bedenler döndü ve tombul adam başının arkasında duran başka birine seslendi. Gözlerini açık tutması kimsenin umurunda değilmiş gibi görüldüğünden, gözlerini tekrar kapattı.

Şanslıydı. Daha uzun, daha güçlü bir adam olsaydı, saldırı ölümcül olabilirdi. Yine de dinlenmeli. En az bir hafta. Yatakta. Okumak yok. Az ışık. Mümkün olduğunca az gürültü. Onu taşırken çok dikkatli olursanız buradan götürebilirsiniz. Bir hafta içinde iyileşmezse, başka bir konuşma yapacağız. Uzaklaşan ayak sesleri.

Onu çağırmak akıllıcaydı. Onun tecrübesi elinizin altındayken bana ihtiyacınız yoktu. Topların, kılıçların ve tüfek dipçiklerinin etkilerini gördü.

Yine de geldiğiniz için teşekkür ederim.

Bir dükkân kraliyet doktorunu çağırdığında, doktor normalde bunu yerine getirir. Bir duraklama. Kadını mı?

Hayır.

Ah. Açık olmamakla birlikte, bu dinlenme haftasında cinsel kongre yapılmaması gerektiğini söylemeliyim.

Onlar uzaklaştı ve o başka bir şey duymadı. Rüyalar toplanırken bile biraz farkında kaldı. Beth'in ne zaman döndüğünü sadece ayak seslerinden anladı ve Jeremy'nin uzakta fısıldadığını duyduğunu düşündü.

İki kol onun altına kaydı. Vücudu yükseldi. Gözlerini zorla açtı ve Chase'in yüzünü kendi yüzüne yakın gördü ve başının onun üst koluna yaslandığını hissetti. "Bana sarıldığında kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye fısıldadı.

Ona gülümsedi ama kaşları çatık ve gözleri sertti.

"Dikkatsiz davrandım, Chase. Bayan Jeffers'ın kuzenini neden aradığını yeterince keskin bir şekilde sorgulamadım. Onun hoş karşılayacağı bir uzlaşma için olduğunu düşündüm. Ama o bulunmak istemiyordu."

"Şimdi bunu düşünme. Hiçbir şey düşünme."

Onun kollarında kendini gerçekten daha iyi hissediyordu. Gözlerini tekrar kapattı ve onun desteğinin gücüyle süzüldü.

* * *

Beth Minerva'yı soyup ona çorba yedirmeye çalışırken Chase kütüphanede bekledi. Jeremy'nin dönmesini sabırsızlıkla beklerken, küçük bir kâğıt parçasını ve bir kartı parmaklıyordu. Kendi arabasını getirmesi için onu Bury Sokağı'na göndermişti. Araba geldiğinde yapması gereken önemli bir şey vardı.

Chase dışarıdaki atların sesini duyduğu sırada Beth merdivenlerden indi. Kütüphanede oturduğu yerden Jeremy'nin içeri girdiğini, sonra da kenara çekildiğini gördü. Beth olduğu yerde durdu ve bakakaldı.

"Gelmek için ısrar etti," dedi Jeremy. "Ne istendiğine dair açıklamamı dinlemeyi reddetti."

Beth kollarını kavuşturdu. "Siz kim olabilirsiniz?"

"Brigsby. Beyefendime katılmak için buradayım." Bununla birlikte Brigsby ileri doğru adımlar atarak Chase'in görüş alanına girdi ve Beth'le neredeyse burun buruna geldi.

Brigsby en kibirli tavrını takınmıştı. Beth, birkaç basamak aşağı indirilmesi gereken bir adam gören bir kadın gibi görünüyordu.

"Beyefendi size buraya gelmenizi söyledi mi? Hayır, söylemedi. Jeremy'yi ne yapması için gönderdiğini çok net duydum ve bu seni getirmesi için değildi."

"Bu genç adam tarafından dile getirilen talebin hiçbir anlamı yoktu. Temiz gömleklerle dolu bir valiz gönderin. Sanki bu bir yolculuk için yeterliymiş gibi." Sağ kolundan sarkan bir valizi kaldırdı. "Bunun yeterli olduğundan emin olacağım ve eğer yeterli değilse geri döneceğim ve-"

"O bir yolculuğa çıkmıyor, seni aptal adam. Sadece eve gitmiyor. O valizi ona ver, sonra da geldiğin yere geri dön, böylece ayak altında kalmazsın." Başını sallayarak uzaklaştı. "Sanki burada uşaklara falan ihtiyacımız var."

"Ben bir uşak değilim," dedi Brigsby onun arkasından. "Ben bir uşağım ve birçok sorumluluk konusunda yetenekliyim. Gerekirse görevlerinizi sizden daha iyi yerine getirebilirim."

Beth durdu, doğruldu ve döndü.

Brigsby denemediği zamanlarda bile burnunun ucuyla bakardı. Şimdi deniyordu. "Örneğin ben bir aşçıyım. Ayrıca beyefendimin ev işlerine de bakıyorum. İhtiyacı olan her şeyi onun için yapıyorum." Valizi yukarı kaldırdı ve aşağı yukarı hareket ettirdi. "Lütfen bana odasının yerini gösterin ki onu yerleştirebileyim."

Beth gözlerinde cinayetle Brigsby'ye doğru geri yürüdü.

Chase öksürmek için iyi bir an olduğunu düşündü. İkisi de irkilerek başlarını çevirdi. Brigsby önce toparlandı. "Ah, işte buradasınız efendim. İhtiyacınız olan şey bende." Beth gözden kaybolurken o da valizi taşıdı. Jeremy kapı aralığında oyalandı, Chase'le göz göze geldi ve sokağı işaret etti. Chase ona beklemesini söyledi.

Valizi açtı. Akıllı Minerva'dan başka bir şeyde olmadığı için Jeremy'yle birlikte eksik bir liste göndermişti. Brigsby gömleklerin yanı sıra bir yığın temiz kravat, fazladan bir yelek, küçük giysiler ve tımar aletleri de almıştı. Bunlar beş ya da altı günlük bir yolculuk için yeterliydi, şehirdeki bir evde geçirilecek bir gece için değil.

"Tabancan ve biraz kurşun hepsinin altında," dedi Brigsby sessizce.

"Seyahat ederken genelde yanında götürürsün, ben de getireyim dedim."

"İhtiyacım olacağını sanmıyorum, ama sen bunu bilemezsin. önsezi anlaşılabilirdi." Valizi kapattı ve bir kenara koydu. "O kadın gitmem gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor, efendim." Brigsby bir anda Her zamanki gibi mülayim. "Eğer isteğiniz buysa, şimdi yapacağım."

"Ben dönene kadar beklemek zorunda. Birkaç saatliğine arabaya ihtiyacım var." "Eğer bana misafir odalarının nerede olduğunu söylersen, ben de senin için eşyalarını boşaltırım. Bekliyorum."

"Nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de bu kütüphanededirler. Beth'e sor.

Az önce konuştuğunuz kadın o."

Brigsby'nin ağzı büzüldü. "Ona Beth diye mi hitap etmeliyim, efendim?"

"İlk karşılaşmanızı göz önünde bulundurarak ona Bayan Shepherdson demeniz daha iyi olabilir. Şu anda mutfakta. Bayan Hepplewhite ile yukarıda olmayı tercih eder, bu yüzden onun yerine ev halkı için biraz akşam yemeği hazırlamayı teklif edebilirsiniz. O zaman sizin bir baş belası olmadığınıza karar verebilir."

Brigsby'nin kaşları bir parça kalktı. Chase onun etrafından dolaştı ve kapıya doğru yürüdü. "Benimle gel Jeremy. Halletmemiz gereken küçük bir iş var."

Jeremy arabaya yetişti. "Eğer düşündüğüm yere gidiyorsak, o tabancayı alabilirsin."

Chase içeri tırmandı. "Eğer onu alırsam, muhtemelen haydut üzerinde kullanacağım. Arabacının yanına git ve oyalanmadığından emin ol."

* * *

"-Bu yüzden Dük bir kraliyet doktoru çağırdı, buradaki diğer adamdı, uzun, sıksa yüzlü olan. Dük olan bir akrabanızın olması çok faydalı. Benim de işime yarayabilir." Beth konuşmaya devam etti, neşesi her geçen dakika artıyordu. Minerva tek bir lambayla aydınlatılan odadaki yatağından onu izliyordu. Baş ağrısı neredeyse ama Beth birkaç dakikada bir alnına nemli kompres ısrar ediyordu. Başındaki lapanın sol gözünün üstündeki taç kısmında bir yerde çekildiğini hissedebiliyordu. Beth'ten daha dik oturmasına yardım etmesini istediğinde bile taze kan gelmemişti.

Son çorbayı ve ekmeği de bitirdi ve tepsiyi kaldırdı. "Çok lezzetliydi. Teşekkür ederim. Yarın belki daha doyurucu bir şeyler yerim. Biraz açım."

"Çorbanın hepsi benim değildi. O uşak bitirdi. 'Otların nerede' diye sorup durdu. 'Kreman nerede? Biberin nerede?' Çok özel olduğu için kendi başına çözmesi için onu bıraktım."

"Brigsby buradaysa, Chase nerede?"

Beth ayağa kalkıp tepsiyi aldı ve masanın üzerine koymak için döndü. Bulaşıklarla uğraştı. "Sanırım yakında dönecek. Belki kuzeniyle konuşmaya gitmiştir."

Uzun bir süre masaya baktıktan sonra Beth yatağın yanındaki sandalyesine döndü. Yeni nemlendirilmiş bir bez almak için kaseye uzandı.

"Artık yok, lütfen." Minerva hâlâ burnuna su damlatan bezi çıkardı. "Artık bunlara ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Aslında, artık bu yatakta olmam gerektiğini de sanmıyorum."

"Gece olduğuna göre, başka nerede olabilirsin ki?"

"Bundan başka bir şey yapıyorum. Hiç yorgun değilim. Bütün gün uyudum. Sakat değilim. Şok geçirdim ve çok sarsıldım ama şimdi iyileştim." Yatak örtülerini bir kenara attı. "En azından bu yatakta değil de bir sandalyede oturacağım ve okuyabilmek için daha fazla lamba yakacağım."

"Yatakta kalman gerekiyor," dedi Beth, vücuduyla onun ayağa kalkmasını engelleyerek. "İki doktor öyle söyledi. *İki*."

"Oh, ne biliyorlar ki."

"Senden daha fazlasını."

"Yorgun bile değilken burada kalmak zorunda kalırsam çıldıracağım. Şimdi, kenara çekil ki-"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Dondu kaldı. Beth'in sesi değildi. Chase'in sesi.

Kafasını kaldırdığında onu odasının kapısında, içeri bakarken gördü. Yorgun, dağınık ve mutlu görünmüyordu.

"Yatağına dön, Minerva." İçeri girdi. Beth ona kendinden memnun bir bakış attı ve tepsiyi alıp gitti.

"Buna gerek yok."

"Yatak istirahati. Bir hafta. Doktorlar açık konuştu." Yatak örtüsünü kaldırıp eliyle işaret etti. Bacaklarını yatağın üzerinde geriye doğru salladı ve örtüyü yumrukladı.

Sandalyeye oturdu. "Yine de huzursuzluğun iyiye işaret."

O an yaşadığı sadece huzursuzluk değil, aynı zamanda keskin bir kızgınlıktı. "Kafana darbe aldıktan sonra yatakta *dinlenmedin*, neden ben dinlenmek zorunda kalayım?"

"Bu farklıydı."

"Değildi. Hem de hiç."

"kan kaybettin."

"Yeterince kan kaybettin. Baş yarası demiştin. Her zaman çok kanarlar, demiştin."

Sempatik görünmeye çalıştı ama sadece sert görünüyordu. "Bilincin yerinde değildi. Kafanın içinde hasar olabilir."

"Bilinciniz yerinde değildi. Kafanızın içindeki hasar konusunda endişelenmediniz mi?"

"Hiç olmadığını söyleyebilirim. Ve sadece birkaç dakikalığına baygındım."

"Çok uzun sürdü. Eğer siz bir hasar olmadığını söyleyebildiyse, ben de söyleyebilirim. Baş ağrım neredeyse geçti ve ışık beni rahatsız etmiyor. İzle, lambaya doğru bakacağım." Kadın da aynen öyle yaptı. Adam uzandı ve onun artık bakamayacağı şekilde lambayı hareket ettirdi.

"Size söylüyorum, bu aynı şey değil," dedi kararlı bir şekilde.

Örtüyü tekrar yumrukladı. "Kadın olduğum için aynı şey değil, demek istediğin bu."

"Aynen öyle. Ayrıca doktorların tavsiyelerine kulak asmadığın için başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem. Bu yüzden beni hoş gör ve sana söyleneni yap."

Kadın bundan hoşlanmamıştı ama adamın daha fazla isyana teşvik etmeyen bir bakışı vardı. "Üç gün yatakta istirahat edeceğim. Ancak bundan sonra tekrar kendime gelirim, ağrılarım ya da başka bir şeyim olmazsa, tamamen iyileştigiime karar vereceğim ve senin de bunu kabul etmeni istiyorum."

Hoşgörüyü gözlerini kapadı ama başını salladı.

"Şimdi lütfen lambayı yatağın yanına geri koyun ki gölgede kalmayayım."

Büyük bir iç çekiş, ama öyle yaptı.

Onun elini kendi eline aldı. Parmak eklemleri kırmızı görünüyordu. "?"

"Dışarıdaydım."

Başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır." Onun elini sıktı. "Jeremy'yi ben getirdim. Her ne kadar istesem de onun görevi bunu yapmadığımdan emin olmaktı. Yine de onu zapt etmek için bazı yumruklaşmalar oldu."

Onu o pis odaya girerken hayal etti, sert ve öfkeliydi, yanında Jeremy vardı. Bay Marin intikam peşindeki iki adamı görünce paniğe kapılmış olmalıydı. "Ona ne yaptınız?"

"Ona bir seçenek sundum. Ya kendisini bekleyen bir arabaya binecek ve kuzeninin onu tedavi ettirmeyi umduğu taşradaki kuruluşa götürecekti. Ya da başka bir arabaya binecek ve sizi öldürmeye teşebbüs ettiği için hesap vermek üzere sulh yargıcına götürülecekti."

"Taşraya gitmeyi seçtiğine inanıyorum."

"Dediğim gibi, yumruklaşmalar oldu. Eminim her şey bittiğinde, bunun daha iyi bir karar olacağı konusunda benimle hemfikir olmuştur."

Ona tekrar baktı. "Eğer hâlâ buradaysa, Briggsby'nin seni görmesine izin vermesen iyi olur. Fırsatını bulursa seni yıkamak ve tımar etmek için ısrar edecektir."

"İşte bu yüzden buraya geldim. Bu yüzden ve itaatsizlik etmediğinden emin olmak için. Ki öyleydin."

"Buradan ayrılmadığımdan emin olmak için bütün gece nöbet tutmak niyetinde miydiniz?"

"Niyetim bütün gece burada kalmak ve başınıza serin kompresler uygulamaktı. Seni bu kadar iyileşmiş bulmayı beklemiyordum."

Yatak örtüsünün içinde tepeler oluşturan bedenine baktı. "O sandalyede oturmak zorunda değilsin. Bana yatakta kalmam emredildi. Yalnız başıma yatakta kalmam emredilmedi."

Biraz güldü. "Ne yazık ki, sizi zorlamamam emredildi. Doktorun kapıdan çıkmadan önce söylediği son şey buydu."

"Yanımda uyumak hiç de heybetli değil. Bana sarılırsan daha hızlı iyileşeceğime eminim." Yatağa doğru ilerledi. "Büyük değil ama sığarsın."

"Eminim yaparım." Ayağa kalktı ve frakını ve yeleşini çıkardı. Kravatını çözdü ve çıkardı. Botlarını çıkarıp lambayı söndürdükten sonra kadının yanına uzandı.

"Benimle çarşafın altına girebilirsin."

"Beth'in şafak vakti gelip senin yanında yerimi alacağı kesin. Yapmasam daha iyi." Döndü ve onu kucaklayabilmek için kolunu altından geçirdi. Bu dayanılmaz derecede iyi hissettirdi, sanki sarılması tüm günün çirkinliğini yok ediyormuş gibi.

"Bugün bir şeyin farkına vardım," dedi. "Olay gerçekleşirken unuttuğum bir şeyi hatırladım. Sadece kafamın içindeydi."

Esnedi ve yüzüstü döndü. "O da neydi öyle?"

"O gün o para bana verildiğinde bana bir şey söyledi. Parayı getiren çocuk. Hemen unuttum. Ama o kutuyu verdiğinde bir şey söyledi. 'Sana söylemem istendi, bir dahaki sefere karşı koy. Bugün bunu kafamda duydum. Ve merak ediyorum-'"

"Neyi merak ediyorsun?"

"Acaba o parayı gönderen kişi evimizde neler olduğunu biliyor muydu?"

"Bence biliyordu. Nasıl olduğunu bildiğimi bile düşünüyorum. Bilmek zorundaydı." "Çünkü aksi takdirde bana o parayı vermezdi?"

"Çünkü öldüğünde size başınızın çaresine bakacak kadarını bıraktı."

Gözlerini tavana dikti. Bu düşünce onu gerektiği kadar . "Dük olduğunu düşünüyorsun."

"Bundan neredeyse eminim. İkiniz arasında bulabildiğim tek olası bağlantı bu."

"Bunu bana neden söylemedin?"

"Söyleyecektim ama kafana bir darbe aldın ve bu başka bir güne kaldı."

Tekrar esnedi. "Hâlâ öyle. Şimdi git uyu." Uyuyacakmış gibi yaptı ama uyumadı. Ancak kısa süre sonra onun yanında uyudu. Onun nefes alışlarını dinledi, üzerine örtülen koluna sarıldı ve ona ne zaman değer verdiğini gösterse, varlığının onda uyandırdığı dokunaklı duygular üzerinde durdu.

Yirmi İkinci Bölüm

"Bu odadan çıkmama izin verilmesini talep ediyorum."

Minerva kararlılıkla konuştu. Gözleri parlıyordu. Beth, Chase'e döndü ve büyük sıkıntılarla boğuşan bir kadın gibi ellerini uzattı. "Ona akıl vermen için seni çağırdım."

Chase odanın diğer ucunda Minerva'ya baktı, iki gece boyunca paylaştıkları yatak şimdi özenle ve tertemiz yapılmıştı. Minerva, Chase'in ona aldığı soyunma elbisesini giymiş, saçlarını da kendi yapmaya çalışmıştı. Elbiselerinden biri sandalyenin üzerinde duruyordu. Beth'in onu oraya koymuş olduğundan şüpheliydi.

Kendine çok benziyordu. Alnının üst kısmındaki lapayı çevreleyen morluk dışında, hiçbir şey yanlış görünmüyordu. Tüm tavırları hapsedilmesinden duyduğu rahatsızlığı gösteriyordu. Onu burada en fazla bir gün daha tutabilirlerdi. Ondan sonra da çarşafı birbirine bağlayıp pencereden .

"Üç gün sonra iyileştigimi hissedersen yatalak olmayı bırakabileceğimi kabul etmişsiniz," dedi.

"En az üç gün dinlenmenizi sağlamak için yalan söyledim. Ancak, benim yöntemimle yapacağına söz verersen, belki bu odadan kısa bir süreliğine ayrılabilirsin."

Beth itiraz etmek için ağzını açtı ama aynı hızla kapattı. Minerva sanki kendisini kandırmaya çalışıp çalışmadığını anlamak istercesine ona baktı.

"Yolunuz nedir?"

"Benimle sadece merdivenlerden ineceksin. Sıkı giyinirsen bahçede biraz hava alabilirsin. Öğleden sonra benimle bir araba gezintisine çıkabilirsin ve yorulduğunda ya da en ufak bir sıkıntın olduğunda kabul edeceğine yemin edersen kısa bir yürüyüş yapabilirsin."

"Senin yöntemin kulağa pek eğlenceli gelmiyor." "Alternatif olarak seni içeri kilitleyeceğiz."

"Buna cesaret edemezsin."

Buna hiçbir şey söylemedi. Uzun bir bakışla onun ruh halini değerlendirdi. "İyi ama bu hiç adil değil. Senin kafana darbe alıp işine etmene izin veriliyor ama ben kafama darbe alırsam sakat kalırım. Beth, giyinmeme yardım et. Kahvaltımı aşağıda yapmak niyetindeyim."

Onlar bu işi hallederken dışarı çıktı, sonra da Minerva'ya merdivenlerden aşağı kadar eşlik etti ve dengesinin bozulduğuna dair herhangi bir belirti olup olmadığına dikkat etti. Bu sırada

küçük sabah odasında yemek bekliyordu. Dolu bir tabakla kendine yardım etti, sonra da özgürlüğünün tadını çıkarmak için oturdu.

Ona katıldı. O oturur oturmaz Brigsby geldi ve yüksek bir posta ve kâğıt yığnını yere bıraktı. Chase az önce ne olduğunu anladığında iki mektubu kontrol etmişti bile. "Bunları nasıl aldın?"

"Onları alması için genç adamı ben gönderdim." "Jeremy senin uşağın değil, Brigsby."

"Gitmekte bir sakınca görmedi. Arabanıza binebileceğini söyledim ve genç hanımın da binmesine izin verdim."

"İzin *verdin* mi?"

"Başka bir işle meşguldünüz efendim. Sizi rahatsız etmenin akıllıca olmayacağını düşündüm." Küçük bir öksürük sağduyusuyla gurur duyduğunu gösteriyordu.

"Genç bayan?" Minerva sordu.

"Bayan Turner. Ara sıra ziyarete gelir. Dün onları bahçede sohbet ederken gördüm. Arabaya binmek isteyeceğini düşündüm." Kahve getirmeye gitti ve ikisinin de fincanlarına doldurdu. "Elimizdekini mahvettikten sonra yeni bir frağa ihtiyacın vardı. Genç adama mavi olanını getirmesini ve o oradayken postaya da bakmasını söyledim. Gazeteyi dışarı çıkıp kendim temin ettim."

Brigsby, sabahki görevlerinin kendisini tatmin edecek şekilde tamamlanmış olmasından memnun bir şekilde odadan ayrıldı.

"Jeremy ve Elise?" Minerva söyledi.

"Birbirlerine yakın oturuyorlar, Whiteford House'da birlikte çalıştılar ve şimdi de sizin için çalışıyorlar. Bir dostluk kurmuş olmaları şaşırtıcı değil. Eminim siz de bunu onaylamıyorsunuzdur."

"Eğer orada başka bir şey varsa, bu benim soruşturmamı zorlaştırabilir." "Nasıl yani?"

"Jeremy korumacı davranabilir ve onun için endişelenebilir. Eğer onun en ufak bir tehlike altında olacağını düşünürse, onun için yaptığım görevlere müdahale edebilir."

Daha fazla postaya göz atarak istiflerini oluşturdu. Peel'den bir tane gördü. Lanet olsun. "Bunun olmayacağına eminim. O yeterince makul biri ve sen de onu asla tehlikeye atmazsın zaten."

Masadan gelen sessizliği fark ettiğinde postayı neredeyse bitirmişti. Başını çevirdiğinde Minerva'nın kendisine şüpheyle baktığını gördü. Bu ifadeye neden olacak ne söylediğini bulmak için aralarındaki kısa konuşmayı hızla gözden geçirdi.

"Jeremy'nin fazla korumacı olmayacağından emin olmanıza sevindim. Eğer bunun makul bir erkeğin tepkisi olduğunu düşünüyorsanız, şimdi de bana karşı fazla korumacı olmayacağınızdan eminim."

Bu farklı bir şey. Aslında değildi ama yine de öyleydi. Onun güvenliği konusunda dikkatsiz davranmaya hiç niyeti yoktu ve onun da öyle olmamasını sağlamayı tamamen planlamıştı. Ancak bu konuyu ya da bir daha asla incinmemesini sağlayacak sorgulamalarla ilgili alışkanlıklarındaki küçük değişiklik listesini açmak için uygun bir zaman değildi.

Gülümsemekten başka bir tepki vermeyince, Minerva o günkü faaliyetlerinden söz etti. "Bütün sabah bahçede oturmak istemiyorum," dedi. "İki gece önce dükün velinimetim olduğundan neredeyse emin olduğun konusunda söylediklerini açıklamayı istiyorum. Bunun başka bir günün konusu olduğunu söylemiştin. İşte başka bir gündeyiz."

Pencereden dışarı baktı ve hava durumunu kontrol etti. "At arabasıyla gezintiye şimdi çıkacağız, öğleden sonra değil. Ne demek istediğimi size göstermek, kelimelerle açıklamaktan daha kolay olacak."

Yemeğini çabucak bitirdi. "Şapkamı ve pelerinimi alıp hemen döneceğim."

Kapıya ondan önce varmayı başardı. "Ben onları getiririm. Sen burada otur ve merdivenlere yaklaşma." Merdivenlere yöneldi, arkasında uzun bir iç çekiş duydu.

* * *

"Bu arabayı çok sevdim," dedi Minerva. "Burada çok rahatım." Çok rahat. Sadece pelerinine sarınmakla kalmamış, Chase de etrafına bir araba battaniyesi sarmıştı. Batıya doğru giderlerken şimdi onun karşısında oturuyordu.

"Herhangi bir şekilde sallanıp sallanmadığını ya da itilip kakılmadığını bana söyleyeceksiniz."

"Evet, evet, söz veriyorum. Ve bir dahaki sefere kafana vurulduğunda, arabaya ya da ata binmenin, yürümenin, kitap okumanın ya da herhangi bir şeyin seni rahatsız edip etmediğini bana söyleyeceksin."

Onun haksız kısıtlamalarına sürekli atıfta bulunmasından hoşlanmıyordu ve bu şimdi gözlerinden okunuyordu. Konuya geri dönmesinin tek nedeni, onun artık bir sorun olacağından ve hareketleri ve kararları hakkında fermanlar yayınlamaya kalkışacağından emin olmasıydı.

Her hareketiyle ilgili olarak ona hesap vermek zorunda kalırsa soruşturmalarını zor yürütebilirdi. Kendini kimseye bu şekilde açıklamaya hiç niyeti yoktu.

Endişesi ve ilgisi onu derinden etkilemişti ama her ikisinin de onu zayıf birine dönüştürmesine izin vermeye cesaret edemedi.

Dikkatsiz davranmıştı. Bunu kabul etti. Bayan Jeffers, Bay Marin'le olan geçmişi hakkında akıllıca olması gerektiği kadar açık sözlü olmamıştı. Bunun böyle bir durumda yaşayan bir adamın hoş karşılayacağı bir uzlaşma olduğunu düşündüğü için mazur görülebilirdi. Yine de onu gördüğü o ilk anda, geri çekilmesini söyleyen sağduyusuna kulak vermesi gerektiğini biliyordu.

Elindeki meseleye tamamen dikkatini vermiş olsaydı, bunu yapabilirdi. Bir ay önce olsa, büyük ihtimalle yanlış kapıyı bulmuş gibi yapar ya da dönüp gitmek için başka bir bahane bulurdu. Bunun yerine zihninin en azından yarısı Chase'e, ilişkilerine ve kalbinin ona olan aşkını, hâlâ üzerinde asılı duran potansiyel tehlikeye karşı tartmasına odaklanmıştı.

Aşk. Kendi kendine gülümsedi. Daha önce böyle adlandırmamıştı ama şimdi düşüncelerinin bir parçası olarak ortaya çıkmıştı. Yine de onu seviyordu. Buna hayret etti.

Karşıya baktığında adamın kendisini izlediğini gördü, bakışları sıcaktı ve yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Onu gördüğünde ne düşünmüştü? Hâlâ Algernon'u ve ayrıldığı kocasının ona bir daha zarar veremeyeceğini ayarlayıp ayarlamadığını merak ediyor muydu? Onu öldürmüş olmasını umduğunu söylemişti ama bu, ona olan inancını sorguladıktan sonra söylediği bir cevaptı. Dük'e zarar vermediğinden emin olduğu gibi, onu öldürmediğinden olduğunu söylememişti.

Araba Oxford Caddesi'nden aşağı yuvarlandı. Sabah olduğu için oldukça sessizdi. Öğleden sonra çok daha fazla insan gelecekti. Cadde boyunca sıralanmış, sahipleri günün ilerleyen saatlerinde gelecek müşteriler için hazırlık yapan dükkânlara baktı.

Chase kapıyı açtı ve arabacıya bir sonraki kavşakta durmasını söyledi. Minerva buradaki ve yolun karşısındaki dükkânlara baktı. Bu kavşağı çok iyi biliyordu.

Chase pencereden dışarıyı işaret etti. "Şuradaki çatılara bakarsanız, Whiteford House'un çatısını görebilirsiniz. Park Lane'e bakıyor ama arka tarafı bizim bulunduğumuz yere çok yakın. Amcam şehre indiğinde, Oxford Street'e ya da Mayfair'deki çoğu yere, hatta City'ye doğru gittiğinde, parkın yanından aşağı inmezdi. Bu taraftan, doğudaki sokaklardan birinden çıkardı."

"Sanırım öyle."

Diğer pencereye doğru kaydı ve ona da aynısını yapmasını teklif etti. O kadar sarılıydı ki kayamıyordu. Daha çok kışını sürüyerek ilerlemek zorundaydı. Yine de bu taraftan ne göreceklerini biliyordu.

"Bana şu sokakta yaşadığın söylendi, Old Quebec," dedi Chase. "Amcamdan hiç de uzak değil." Kapının mandalına uzandı. "Eğer kendini iyi hissediyorsan, bir tur atalım."

Battaniyeden kurtulmak için mücadele etti ve adamın onu aşağı indirmesine izin verdi. Temiz hava harika bir ferahlık veriyordu ve güneş pırıl pırıl parlıyordu. Chase, Eski Quebec'in alt ucunda durana kadar ona cadde boyunca eşlik etti.

"Geceleri sık sık dışarı çıkardı, Minerva. Kırsalda o korkulukta vakit geçirirdi. Sanırım burada şehirde meydanlara ve parklara giderdi. Aslında en yakını Portman, ama muhtemelen zaman zaman biraz uzakta dolaşırdı. Bu yüzden onu Portman Meydanı'na giderken ya da orada yürürken, Londra'nın çoğunda görülmesi çok zor olan yıldızları seyrederken görebiliyorum." Onun elini tuttu. "Eğer başarabilirsen meydana kadar yürüyelim."

"Elbette başarabilirim." Bunu kanıtlamak için adımlarını atmaya başladı ama sanki bir duvara çarpmış gibi olduğu yerde durdu.

"Eğer o evi görmek istemiyorsanız bir sonraki sokağa kadar yürüyebiliriz," dedi.

Evi ve kapısının bir kısmını görebiliyordu.

"Onun yerine bu taraftan gel." Onu Oxford'un aşağısına, bir sonraki kavşağa doğru yönlendirdi. "Şimdi hayal gücünü kullan. Evinden çıkıyor ve yürüyor. Meydana doğru gidiyor. Büyük olasılıkla bazı geceler evinizin önünden geçmiştir. Bence birçok kez geçti."

Cadde üzerinde, Old Quebec'teki evin olduğu yerde durdu. "Bir şey gördüğünü ya da duyduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet. Bu bölge geceleri sessizdir. Gündüz hiç duyamayacağınız sesler net bir şekilde duyulabilir. Evlerin içindeki lamba ışığı gün ışığında görebileceğinizden çok daha fazlasını gösterir."

Olanları başkalarının görmüş ya da duymuş olabileceği düşüncesi onu rahatsız ediyordu. "Kim olduğumu nasıl öğrenebilirdi?"

"O sorardı. Tıpkı sizin ve benim bir evde kimin yaşadığını ya da hangi evin şu ya da bu kişinin evi olduğunu öğrenmek istediğimizde sorduğumuz gibi. Köşedeki dükkanda sıradan bir soru, ismi ortaya çıkarırdı."

Dükün köşedeki tuhafiyeciye, dört kapı ötedeki evin kime ait olduğunu bilip bilmediklerini sorduğunu hayal etti. Tuhafiyecinin ismi verdiğini ve belki de orada her şeyin yolunda olmadığını söyleyen bir bakış attığını gördü.

"Bunu ne zamandır merak ediyorsun?" diye sordu.

"Neredeyse iki hafta. Onu tanımadığınızı söylemişsiniz ve ben daha ilk gece size inanmışım. Peki bu mirası nasıl yaptı? Eski adını da biliyordu, yeni adını da. Aldığınız para - böyle isimsiz bir hediye neredeyse tuhaftı, ama o da kendi tarzında tuhaf olabilirdi. Ancak sen bana habercinin sana söylediklerini anlattığında emin ."

Bir dahaki sefere, karşı koy. Bu para ona izin vermişti. Yumruklarıyla değil, aklıyla ve Algernon'un kendi zayıflığıyla.

Caddeye, oradan da meydana doğru yürüdüler. "Birkaç dakikalık yürüme mesafesinde oturmama rağmen burayı çok nadir ziyaret ederdim," dedi. "Algernon evden ayrıldığında, bazen Beth ve ben hava güzelse buraya gelirdik, ama sadece kısa bir süreliğine. O döndüğünde gitmeye cesaret edemezdim. Londra'daydım ama evden çıkma, arkadaş edinme, partilere katılma özgürlüğüm yoktu. Farklı bir yerdeydim ama hala hapisteydim."

Onun elini sıktı.

"Dükün bana o serveti neden bıraktığını hâlâ anlamıyorum Chase. Beni tanımıyordu."

"Belki de bunun hepimizden çok senin için iyi olacağını düşündü. Belli ki kocanızın ölümünü ve artık Londra'da kendi yolunuzu çizdiğinizi biliyordu."

"Kim olduğumu kimsenin bilmemesi için çok uğraştım."

"Düklerin kendi yöntemleri vardır. Sanırım Dorset'ten kaybolduktan sonra nereye gittiğinizi bulmak için birilerine gizli bir soruşturma yaptırmıştır."

"Keşke o parayla birlikte bir not gönderseydi de ona teşekkür edebilseydim."

"Bence sizin bilmemenizi tercih ederdi. Sık sık övgü almadan bir şeyler yapardı. Ordudan ayrılırken benim adıma araya girdiğine inanıyorum, böylece hiçbir soru ya da skandal olmayacaktı. Bu konuda tek kelime etmedi ama nüfuzunu kullandığına eminim."

Ona baktı. "Yani ikimiz de ona çok şey borçluyuz."

Arabaya ulaşana kadar adımlarını geri çektiler. Kendisini arabaya yerleştirmesine ve hatta battaniyeye tekrar sarmasına izin verdi.

"Parkta kısa bir gezinti yapmak olur," dedi.

"Lütfen ona önce Whiteford House'un önünden geçmesini söyleyin. Yavaşça."

Beş dakika sonra evin önünden geçtiler. Minerva eve baktı, bir zamanlar sahibi olan ama hiç tanımadığı adama çok yakın hissediyordu.

* * *

O gece Chase bir karar vermişti. Önümüzdeki birkaç gün içinde Peel'e bir tür rapor vermesi gerekiyordu. Bunu yapmadan önce Minerva'nın geçmişindeki bir ipucunun daha peşine düşmekten başka çare göremiyordu. Finley'nin ölümüyle ilgili gerçeği hiçbir zaman kullanması gerekmeyebilirdi ama onu korumak için açıklamak zorunda kalma ihtimaline karşı cebinde olmasını istiyordu.

Ev sessizleştikten sonra onun yatak odasına girdi. Briggsby'yi eve göndermiş, yarın kendisinin döneceğini açıklamıştı. Kapıyı kapatırken Beth'in horultusu koridorda uğulduyordu.

Soyundu ve Minerva'nın sıcaklığını teninde hissetmek için yatak örtüsünün altına girdi. Yüzünü ona dönmek için yan döndü.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi.

"Seni bekliyordum. Sen daha iyi uyuyorum." Onu kendine çekti ve dudaklarını tepesine bastırdı.

Avucunu göğsüne, kalbinin üzerine koydu, sonra gövdesine doğru kaydırıldı. "Tenin benimki gibi hissettirmiyor. Yüzeyi yumuşak ama kapladığı yer yumuşak değil, bu yüzden çok farklı."

Kızın en basit şeylere karşı devam eden merakı onu büyülemişti. Ne kadar farklı olabileceğini görmek için biraz bastırdı ve keşfetti.

"Şimdi ne yapıyorsun, Minerva?" Kadının eli adamın vücudunda oldukça alçalmıştı.

"Seni baştan çıkarabilir miyim diye bakıyorum."

"Söz veriyorum yapabilirsin. Ancak, doktorlar dedi ki-"

"-Kuzeninizi bir dükün görevini çok ciddiye aldıklarına ikna edeceklerini düşündükleri her neyse." Tırnaklarından biri penisin üzerinde bir çizgi çizdi. "Görüyorum ki bu hiç de uzun sürmemiş."

"İyileştiğin sürece seni zorlamayacağıma yemin ettim. Ne kadar istesem de, kes şunu!" Fallusunun ucuna beklenmedik bir dokunuş kanında şimşekler çakmasına neden oldu.

"Hoşuna gitmedi mi? Özür dilerim."

"Ben beğendim. Hem de çok. Ancak, yapamayız-"

"Yemin etmeyecek kadar aptal olduğunuza göre edemezsiniz. Hiçbir şey için yemin etmedim. Heybetli bir şey yapmayacaksın. Yardımına ihtiyacım olmayacak, o yüzden sadece orada yat ve sözüne sadık ol. Sarılmak yok. Okşamak yok." Dizlerinin üzerinde doğruldu ve geceliğini çıkardı. "Sadece, sakın uyuma."

Sanki öyle bir şey mümkünmüş gibi. Daha güçlü bir adam odayı hemen terk ederdi.

O yapmadı.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, sanki önce nerede ziyafet çekeceğine karar veriyormuş gibi açlıkla aşağıya bakıyordu. Onun herhangi bir yerde ziyafet çekebileceğini düşündükçe siki daha da kabarıyordu.

* * *

Mükemmel görünüyordu. Güçlü, sert ve yakışıklı. Onu derinden etkileyen sadece görünüşü değildi. Onunla ilgilenme, onunla konuşma ve ona davranma biçimleri de onu derinden etkiledi. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöktü ve kalbindeki doluluğu serbest bırakmak için onu öptü. Sonra dudaklarını onun omzuna, boynuna, koluna ve göğsüne götürdü, onu övdü, tutkusuyla ona teşekkür etti.

Sanki onun katılımını istemediğini söylediğinde bunu kastettiğini biliyormuş gibi kabul etti. Kendi duygularını bu şekilde ifade etmek istiyordu. Onun sadece kabul etmesine ihtiyacı vardı. O da kabul etti, onu kucaklamadı, kontrolü ele almadı. Göğüsleriyle vücudunu sıyırması bile onu tahrik ediyordu. Doğrudan okşamalara ihtiyacı yoktu. Onun kokusunu içine çekmek başını döndürüyordu. Tenini yalamak onu çıldırtmaya başlamıştı. Adamın tüm bunlardan hoşlandığını söyleyebilirdi. Vücudu ona bunu gösteriyordu, bakışları ve son olarak çıkardığı zevk sesleri.

Adamın kalçalarının üzerine oturdu ve göğsünün her tarafını okşadı, onu hissetmeyi merak ediyor, güzelliğine hayran kalıyordu. Daha sonra, vücudunun inceliğini takip ederek kalçalarının sertliğine kadar indi. Parmağını penisin etrafında dolaştırdı, sonra daha bilinçli bir şekilde okşadı. Sonra gözlerini kapattı. Sert çenesi ve gergin ifadesi ona kendini kötü, güçlü ve baştan çıkarıcı hissettirdi.

Kapüşonlu bir bakışla vücudunun aşağısından ona baktı. "Cesur hissediyor musun?"

"Yenilmez. Bir savaşçı gibi."

"O zaman buraya gel de ağzımı senin üzerinde kullanabilirim."

Ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. Elleri ve dizleri üzerinde ilerledi. Adam göğsünü ağzına alacak kadar aşağı kaydı. Sadece öpücükleri bile onu çıldırmanın eşiğine getirmişti ama adamın göğsünü yalayıp emmesi onu ihtiyaçtan titretti. Serbest bırakılmasının ilk gerilimleri sıkışmaya başladı ve ona gerçekten dokunmamıştı bile. Onu içine alabilmek için geri çekilmeye başladı.

"Cesaretinizi kaybetmeyin. İlerleyin. Buraya gelmeye devam et."

Cesaretini kaybetmeye çok yaklaştı. Bir beklemek istediğinden emin değildi. Ancak bunun onun istediği bir şey olduğunu hissediyordu. Bu zevk sadece ona ait olmayacaktı.

Dizlerini ileri doğru hareket ettirerek ilerledi. Sonunda dik bir şekilde diz çökmekten başka çaresi kalmadı. Yatak başlığına tutundu ve adamın başının vücudunun hemen altında nasıl durduğuna baktı. Dizlerini nazıkçe ayırdı, sonra başını kaldırdı.

İlk öpücüğü keskin ve derin bir zevk çılgılığı neden oldu. Ondan sonra yaptığı şey, destek için yatak başlığını kavramasına neden oldu. Duyguların yoğunluğu zihninin dönmesine neden oldu. Daha fazla şaşırtıcı olamayacağından emindi ama tekrar tekrar, tüm hissini kaybedene kadar oldu. Aynı nefeste hem durması için hem de daha fazlası için yalvardığını duydu. Sonunda bir salıverme onu şiddetle parçaladı.

Bir şekilde tekrar hareket etti. Hayır, adam onu hareket ettirdi. Kendini ona bağlı, bağlı ve derinden birleşmiş buldu. Adam onu daha önce hiç olmadığı kadar doldurdu, gerdi ve böylece gücünü içinde hissetti. Adam sert ve uzun hamleler yaparken kadın onun üzerinde asılı kaldı ve yine de adam verebilseydi daha fazlasını isteyecekti. Sonu o kadar güçlü geldi ki nefesini kesti.

Tamamen bitkin bir halde onun üzerine yığıldı. Hareket edecek gücü kalmamıştı. Adam onu kucakladı ve derin nefesleri gecenin içinde buluşurken ona sıkıca sarıldı. "Sen mükemmelsin, Minerva. Muhteşem ve güzelsin."

Ona inanmıştı. Kendini muhteşem ve güzel hissediyordu. Onunla birlikte. Onun sayesinde.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Sizinle burada buluşmamı söylemenizin iyi bir nedeni olduğunu sanıyorum." Beth daha o selam vermeden konuştu. Ona değil, bir ağacın altındaki, yaklaşan baharı müjdeleyen minik filizlere baktı. "Sadece sohbet etmek için gelmek benim için uzun bir yoldu."

Alışverişe çıktığında benimle aynı yerde buluş. Kahvaltıdan sonra ona bıraktığı not buydu. Boş sepeti ayaklarının dibindeki çimenlerin üzerinde duruyordu. Yuvarlak ve buruşuk yüzü çok ağırbaşlı görünüyordu.

"Ona benimle konuşmak istediğini söylemedim," dedi. "Söylemem için bir neden yok." "İyi ki de öyle."

"Bana kocasını öldürdüğünü söyleyen bir adamınız olduğunu söyledi. Sanırım bu onun için hala bir tehlike olduğu anlamına geliyor."

"Biraz. Çok fazla değil, sanırım."

Başını eğdiği ve kasketinin uzun fır fırının profilini gizlediği için yüzünü zar zor görebiliyordu.

"Tüm bunlarla ilgili bir karar vardı. Onu her türlü suçtan muaf tutan bir karar," diye ekledi.

"Buna hiç güvenmedim. Daha çok tencereyi ocağın arka tarafına, alevlerden uzağa ama ihtiyaç duyulduğunda alınabilecek kadar yakın bir yere koyma meselesi. Böyle bir şey olabilir mi? Dükün öldürüldüğüne karar verirlerse, geriye dönüp baktıklarında bunu onun yapmış olabileceğini düşünmekle kalmayıp, o değersiz hayvanın ölümünü tekrar araştırmaya başlayabilirler mi?"

"Yapabilirlerdi. Bu bir duruşmada masum bulunmaya benzemez. Konu yeniden açılabilir."

"Bunun olmamasını için sana güveniyorum."

"Korkarım ki hiçbir söz veremem. Riskleri biliyordu ama cesur davranmaya karar verdi."

Beth hareket etmedi ya da ona bakmadı. Sadece yere baktı, kalın vücudu ağır düşünceleri yüzünden biraz eğilmişti.

Sepeti eline aldı. "Benimle yürü."

Her ikisi de sessiz bir şekilde Portman Meydanı'nı çevreleyen ağaçlar boyunca ilerlediler.

"Jeremy'nin omuzlarındaki izleri gördüm," dedi. "Biri bunları bıraktığında çok genç olmalıydı."

Bunun üzerine biraz daha uzun yürüdü ve gözlerini önüne dikti. "On üç yıl. İlk kez."

"Finley?"

Başını salladı. "Bunun olacağını bilmeliydim. Ne kadar aptal, küçük bir adam. Zalimlikten zevk alırdı. Atına, karısına... Eninde sonunda benim oğlumun da peşine düşeceğini bilmeliydim."

"Siz evinden ayrıldıktan sonra tekrar denediyse, Jeremy ile herhangi bir yerde, sokakta ya da mülkünde karşılaştıysa, o artık bir çocuk değildi. Birkaç yaş daha büyüseydi bunu kabul etmeyebilirdi. Bir daha kimsenin bunu yapmasına izin vermemeye karar verirse kimse onu suçlayamaz."

Derin bir nefes aldı ve derin bir iç çekti. "Böyle mi düşünüyorsun? Onu oğlumun öldürdüğünü mü? Minerva'yı kurtarmak için bu bilgi üzerine yemin etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hiçbir şeye yemin etmek niyetinde değilim. Yemin edecek bir şeyim yok. Elimde sadece kafamda topladığım bir miktar var ve bunu destekleyecek hiçbir gerçek yok."

Kollarını kavuşturdu ve onun gözlerinin içine baktı. "Yanlış eklemişsin. Jeremy bunu asla yapmaz."

"Doğru koşullar altında, herhangi bir adam bunu yapabilir. Ne de olsa savaşılar böyle çıkar."

"Sana onun söylüyorum. Yapmadığını biliyorum."

Onun bilemeyeceğini söylemedi. Birinden emin olsak bile tamamen emin olamayacağımızı söylemedi. Bir anne olarak, eylem ne kadar haklı olursa olsun, oğlunun böyle bir şey yapamayacağına elbette inanacağını söylemedi.

"O zavallı adam müsveddesini onun öldürmediğinden eminim," dedi kararlı bir şekilde, sanki onun düşüncelerini duymuş gibi. "Biliyorum çünkü Finley'i ben vurdum."

* * *

"Yine ona çekmiş. Jeremy'yi hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bir çocuğun artık çocuk olmadığı ve buna katlanamayacağı bir zaman gelir. Buna hakkın vardı." Beth hikâyesini anlatırken onlar parktaki gezintilerine devam ettiler. "Jeremy'nin bu konuda bir şey yapmasının an meselesi olduğunu düşündüm. O zaman ya asılacaktı ya da kışkırtılmış olmasına rağmen nakledilecekti."

Chase soru sormaması ya da bilgi talep etmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Beth'i düşünmüş ama bu fikri reddetmişti. Beth, onu iyileştiren kişiydi.

ve yardım etti. Öldüren bir insan değil.

"Sonra etrafı kurcalayan o adam vardı," diye ekledi. "Senin gibi biri. Bay Finley onu Minerva hakkında kanıt araması için tutmuştu, bir sevgilisi olduğuna dair falan. Bundan hoşlanmamıştım. Ya mahkemeyi ikna edecek kadar kanıt bulacağından ya da uyduracağından korktum. Eğer , Bay Finley muhtemelen onu çalacaktı. Benden başka kim umursar ya da bilirdi ki? Onu terk etmiş olsa bile gerçekten güvende değildi, değil mi?"

"Hayır." Güvenebileceği ya da kaçabileceği bir ailesi olmayan Minerva, Finley ile evli kaldığı sürece savunmasızdı.

"Yine de onu tekrar görmek her şeyi değiştirdi. Atının üzerinde kapımıza kadar geldi. Minerva onu gördü ve ölümün ta kendisi gibi göründü. Jeremy dışarı çıktı ve ona gitmesini, orada hiçbir hakkı olmadığını söyledi. Adamın yanıtı, kırbacı Jeremy'nin üzerinde tekrar kullanmak, atın üzerinde yukarıdan aşağıya doğru tekrar tekrar vurmak oldu. Jeremy sonunda kırbacı yakaladı ve bir kenara fırlattı, ama yüzü ve boynu kesilmişti - eski kabus yeniden canlanmış gibiydi. Ben de evde sakladığımız tabancayı aldım ve o ormanda gezintiye çıkarken onu bekledim. Arazi onun olmasa bile oraya gitmeyi severdi. Hiçbir şeyin efendisi değilken, bir malikanenin efendisiymiş gibi davranmayı severdi."

"Orada olmanızın tuhaf olmadığını mı düşündü?"

"İlk başta Minerva'dan bir mesaj getirdiğimi sandı. Aslında memnun görünüyordu. Ona bir daha ona ya da oğluma yaklaşmamasını, buna izin vermeyeceğimi söylediğimde, o kırbacı *üzerimde* kullanmaya çalıştı. O anda aklımın karardığını itiraf etmeliyim. Elimdeki tabanca şalımın altındaydı ve ben sadece-" Gözlerini sertçe kırıştırdı. "Tanrı'dan korkan bir kadın olduğum için kendimi kötü hissetmeye çalıştım ama herhangi bir Tanrı'nın beni çok fazla suçlayacağına inanamadım. Bir anne çocuğu incinirken öylece oturamaz. O zamanlar sadece on yedi yaşındaydı. Hâlâ gençti. Ve Minerva, onun bunu tekrar yaşamasına seyirci kalamazdım. Onun da bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Zihnen ve benlik olarak çok büyümüştü. Onu geri getirseydi onunla savaşırdı. Ve sonunda onu kesinlikle öldürürdü. Bu onun içinde vardı."

Yürümeyi bıraktı ve kollarını kavuşturup parka baktı. O da kollarını kavuşturdu ve onunla birlikte baktı. Şimdi ne yapmalıydı? Bu soru aralarında ağır bir şekilde asılı kaldı.

"Minerva hapishaneye götürülseydi, öne çıkıp bunu itiraf ederdim. Bunu bilmenizi isterim. Onun asılmasına asla izin vermezdim. Ben

Kendimi buna hazırlamıştım, kaza olduğunu söylediklerinde elimden geldiğince meseleyi çözmeye çalışıyordum. Bu gerçekten bir hediye idi."

"Eğer mecbur kalsaydınız ortaya çıkacağınıza inanıyorum. Bundan hiç şüphem yok."

Dönüp ona baktı, gözleri yaşlarla ve anılarla doluydu ama pişmanlık duymuyordu. "Minerva'ya bundan bahsedecek misin?"

Yapması gerektiğinden şüpheliydi. Minerva sorgulamada iyiydi. O tabancayı kullanmadığını biliyordu, peki kim ? Sadece iki olasılık vardı. "Ona söylemek için bir neden göremiyorum. Jeremy'yi merak etmiş olma ihtimaline karşı eninde sonunda söylemek isteyebilirsin."

"Gerekirse yine de ortaya çıkacağım. Eğer tüm bunlar tekrar canlanırsa ve ona zarar vermeye çalışanlar olursa."

"Kaza olduğuna karar verildi ve öylece orada yatabilir. Eğer birileri soru sormaya başlarsa, gözlerini bu orman gibi özel av alanlarına sık sık gittiği bilinen kaçak avcılara çevirmeye çalışacağım. Onlardan biriyle yüzleşmek Finley'e yakışır. Umarım iş o kadar ileri gitmez. Ama gerekirse doğru olanı yapacağınızı bilmek güzel."

Başını salladı. "Umarım dediğiniz gibi olur."

"Gelin. Seni eve götüreceğim, böylece yürümek ya da araba tutmak zorunda kalmazsın."

Benimki burada."

Parladı. "Ben de ona binmek istiyordum."

"Sakıncası yoksa önce bir yerde durmamız gerekecek. Minerva bunca zamandır nerede olduğunu merak edecektir. Ona seni yeni bir elbise almaya götürdüğümü söyleriz. Bu da bir elbisenin gelmesi gerektiği anlamına geliyor, o yüzden bir tane diktirmek için duracağız."

Daha hızlı yürüdü. "Sana bir adam öldürdüğümü söyledim ve sen bana bir elbise mi aldın?"

Bir şekilde doğru gelmiyor ama bundan şikâyet etmeyeceğim."

Minerva hakkındaki endişesini hafifletmek için ona koca bir gardırop alacaktı.

* * *

"Düşünüyordum da," dedi ikisinin de dikkatini dağıtmak için. "Bu genellikle tehlikelidir."

"Düşüncelerim bu miras ve diğerleri hakkındaydı." Bu onun dikkatini çekti.

"Eğer beni bu kadar az tanıyorsa, belki de şimdi bulmanız gereken diğer iki kadını da bu şekilde tanıyordu. Belki onlar da benim gibi

Hatta daha önce onların hayatlarına dokunduğunun bile farkındaydı."

"Soruşturmaları yürütürken zihinlerimiz birbirine çok benziyor. Ben kendi yolumda, sen de kendi yolunda yürüyorsun ama aynı hedefe varma eğilimindeyiz. Eğer haklıysak, onları bulmak daha zor olacaktır."

"Alışkanlıklarından biri onu benimle temasa getirdi. Belki de aynı alışkanlık ya da farklı bir alışkanlık onun bunların farkına varmasını sağladı."

"Araştıracak yeni yönler bulmak için onun hakkında bildiklerimi ve alışkanlıklarının neler olduğunu düşünüyordum."

"Bana bu alışkanlıklarını anlatacak mısın?" "Hayır."

"Yolumda yürürken yardımcı olabilirim."

"Yakında zengin bir mirasçı olacaksın. Artık soruşturma yapmana gerek kalmayacak, Minerva."

Sorgulama yapmamak mı? Durmak istediğinden emin değildi. Hoşuna gidiyordu

o.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Bir kısmını yeni girişime yardım etmek için bir kenara koyacağım. Sonra da yeni

Hepimiz için gardıroplar. Jeremy'nin de sizin gibi özel odaları olmalı." Konuya ısınmıştı. "Belki bir araba. Mütevazı bir tane. Kuzenlerimi bulup bulamayacağımı öğrenmek için Amerika'da araştırma da yaptırabilirim. Onlara ve amcama ne olduğunu bilmek güzel olurdu. En çok da içinde bulundukları durumdan kurtulmak için sığınacak bir yer arayan kadınlara yardım etmenin bir yolunu bulmak istiyorum."

"Eğer bunu yapan bir hayır kurumu yoksa, siz bir tane kurabilirsiniz. Yine de kendinizi gardırop ve arabadan mahrum etmeyin. Kendinizi biraz şımartmak, alacağınız paranın sadece küçük bir kısmını kullanacaktır ve iyi talihinizi kutlamalısınız." Arabanın kapısını açtı. "İşte geldik."

İngiltere Bankası'nın kapısına baktı. Minerva Hepplewhite bugün vakfının gelirlerinin tutulduğu hesaptan elli pound çekecekti.

Zenginlik bekledi. Yeni bir hayat başlayacaktı.

Başını eğdi, eli hâlâ onun elini tutuyordu ve aşağı inmesini bekliyordu. Keşke eldiven giymeselerdi de onun sıcaklığını avucunda hissedebilseydi. Onun mavi gözlerine baktı, o sert yakışıklı yüzün içinde çok sıcak ve nazikti.

"Bu süreçte benimle kalır mısın?"

Nazik bir çekişle onu ikna etti. "Seninle içeri geleceğim. Ve sen istediğin sürece seninle kalacağım."

Sanki ne demek istediğini anlamamış gibiydi. Belki de anlamıştı.

Birlikte o kapıdan girdiler. Yan yana durduklarında Bay Sanders onu yönlendirmişti.

Yarım saat sonra, bir mirasçı olarak dışarı çıktı.

* * *

Chase, Nicholas'ın mesajı geldiğinde memnuniyetle karşıladı. *Mümkünse saat 1'de ara.*

Huzursuz bir akşam ve gece geçirmişti. Minerva'yı eve götürdüğü parayı kutlaması için "ailesiyle" baş başa bırakmıştı. Ona istediği zaman kendisine gelmesini söylememişti. Hoş karşılandığını bilirdi. Ancak, kendi inisiyatifiyle onu görmek için ayarlamalar da yapmamıştı.

Yarım saat içinde çok şey değişmişti. Değişmemiş gibi davranamazdı. Böyle olacağını biliyordu ama sonuçlarını deneyimlemek ruh halini bozmuştu. Guruldayan hayal kırıklığının altında nostalji kök salmıştı.

İyi talihinin meyvelerinin tadını çıkarmak için ilk adımı atmıştı. Soruşturmaya ya da onun korumasına ihtiyacı yoktu. Şu anda elinde olan miras her şeyi değiştirecekti. Onu değiştirecekti. Onu hanımefendilerden telefonlar alırken, partilere ve balolara katılırken hayal etti. Onu, o akşam yemeği elbisesinin yanında soluk kalacak ipekler içinde gördü.

Erkeklerin onunla flört ettiğini hayal etti. Sadece servet avcıları değil. Onları hemen fark ederdi. Ancak diğer erkekler onun ateşine kapılırdı. Lordlar, sanayiciler ve onun sahip olduğundan daha büyük servete sahip adamlar. Gün gelecek, belki de çabucak, onun sadece arkadaşlarından biri olacaktı, üstelik özel bir arkadaş da olmayacaktı.

Hiçbirini durduramadı. İstemiyordu ama yine de yaptı. Diğer erkeklerin onu talihli bir eş adayı ya da bir süre oyalanacak uygunsuz bir kadın görmesini istemiyordu. Hepsini reddetse bile, bu onu çıldırtacaktı.

Saat birden çeyrek saat önce Whiteford House'a vardı. Nicholas'a, İçişleri Bakanlığı için bir soruşturma yürüttüğü sırada bile, kendisinin de İçişleri Bakanlığı için bir soruşturma yürüttüğünü söyleyeceği sözleri prova etmişti.

Nicholas. Bunu yapmanın zamanı gelmişti, çünkü Peel'in rapor talebi daha fazla ertelenemezdi. Kuzenin bu ifşaatı sakince karşılaşmasını beklemiyordu.

Nicholas kütüphanede bekledi. "İşte buradasın. İçeri gel ve kendini hazırla," dedi Nicholas.

"Kendimi neye hazırlayacağım?"

"Aile işleri. Walter ve karısı yakında geliyorlar." "Para istemek için mi?"

"Kuşkusuz. Ancak Walter'ın notundan anladığım kadarıyla bundan daha fazlası var. Son derece önemli bir bilgiye atıfta bulundu."

"Onlar gelmeden önce size çok önemli bir şey söylemem gerekiyor."

Nicholas eliyle bir el sallama hareketi yaptı. "Onlar gittikten sonra konuşacağız. Her seferinde sadece bir konuyu ele alabilirim."

Saat tam birde uşak Walter'ın kartını teslim etti. "Tabii ki tam vaktinde geldi. Daha azı beklenemezdi," dedi Nicolas.

Walter yanında Felicity ile içeri girdi. Selamlaştıktan sonra Nicholas onları rahat etmeleri için davet etti.

Walter önce Chase'e baktı, sonra Nicholas'a döndü. "Bunu seninle yalnız yapmayı umuyordum. Konu çok hassas."

"Chase benim isteğim üzerine burada. Eğer bana Kontes von Kirchen'in iddia ettiği gibi dul olmadığını söylemek niyetindeyseniz, bunu zaten biliyorum."

Walter renk değiştirdi. "Metreslerinizle ilgilenmiyorum. Yazdığım gibi, bu *son derece önemli* bir mesele." Ağırbaşlı bir yüz ifadesiyle eğildi. "Amcamın ölümüyle ilgili."

"O zaman Chase kesinlikle burada olmalı. Belki bana söylemeye geldiğin şeyi paylaşırsın."

"Amcam ölmeden birkaç gün önce karım şehre gelmişti. Alışveriş yapacaktı. Bond Caddesi'ndeydi ve-"

Chase, "Belki de bu onun hikâyesi olduğu için anlatmasına izin verirsiniz," dedi. Walter ona kaşlarını çatı. Felicity'ye döndü. "Buna hazır mısın?"

"Eminim öyledir, değil mi Felicity?" Nicholas söyledi.

Başını salladı. "Şehirdeydim, alışveriş yapıyordum. Bond Caddesi'ndeyken Kevin'i gördüm. Olabildiğince sade bir şekilde aşağı iniyordu. Daha sonra herkes onun Fransa'da olduğunu söylediğinde ne yapacağımı bilemedim. En azından o gün orada değildi."

Nicholas'ın ona baktığı gibi Chase de Nicholas'a baktı. *Cehennem ve lanet.*

"Çok emin misin?" Chase sordu.

"Kocamın kuzenlerinden birini , değil mi?" "Hava sisliyse ya da onu tam karşınızda görmediyseniz hayır."

"Kevin olduğuna eminim."

Nicholas, "Bunu hatırlamak için oldukça geç," dedi.

Renklendi. Walter onun yerine oflamaya hazır görünüyordu. "Hemen hatırladım. Walter'a bile bir şey söylemedim çünkü Kevin'in başına dert açmak istemedim."

"Ve şimdi biliyor musun?"

Chase, Felicity'nin öfkелendiğini ya da eşine duyduğu hayranlık dışında bir duygu gösterdiğini hiç görmemişti. Şimdi ifadesi keskinleşmişti. "Mesele hâlâ çözülmediği için kocama söylemem gerektiğini düşündüm. O da bilmen gerektiğini düşündü."

"İkiniz de ne kadar iyisiniz," dedi Nicholas. Ayağa kalktı. "Bu konuyu Kevin ile konuşacağım ve gerekirse İçişleri Bakanlığı'nı bilgilendireceğim."

Walter dehşet içinde başını kaldırıp baktı, sonra o da ayağa kalktı. "Gel canım. Görünüşe göre Dük'ün yoğun bir günü var ve onun zamanını çalmamalıyız."

Nicholas buna karşı çıkacak tek bir kelime bile etmedi.

Onlar gittikten sonra Nicholas, "Kevin'e şu paketi atlamasını söylemenin zamanı gelmiş olabilir," dedi.

Chase dün gece tam da bunu yapmaya karar vermişti. "Daha nazik olabilirdin. Onları dışarı attın."

"Walter'a tahammül edemiyorum. Bunu bana söylemekten zevk alıyordu. Muhtemelen Kevin asılırsa daha ne kadar alabileceğini hesaplıyordur."

"Kendini aşağılanmış hissederek ayrıldı. Yarın kendini beğenmişliğin sıcak hava balonu olacak."

Nicholas yumruğunu divanın arkasına vurdu, tekrar küfretti, sonra sakinleşti. "Özür dileyeceğim. Şimdi, en önemli haberiniz neydi?"

Nicholas'a Walter ve karısının etkisinden kurtulması için biraz zaman tanımak daha iyi olacaktı. "Atını çağır. Nehir boyunca gidelim."

Nicholas kapıya doğru gitti. "Walter'ın haberinden hoşlandığım kadar senin haberinden hoşlanmayacağım, değil mi?"

* * *

"Walter, Kontes von Kirchen'in metresiniz olduğuna inanıyor gibiydi. Öyle mi?" Chase bu soruyu atlarını yavaşlatıp kasabanın batısındaki nehir kıyısı boyunca yürüttükten sonra sormuştu. Nicholas, İçişleri Bakanlığı soruşturmasını açıkladığında onu açıkça ihanetle suçlamamıştı ama atını beklerken çok sessizdi.

"Sanırım öyle."

"Bilmiyor musun?"

"Hanımefendi' bir anlaşmayı ima ediyor. Öyle bir anlaşma yok. En azından ben isteyerek kabul etmedim."

"Zayıf bir anınızda, istemeden de olsa bir tanesini kabul etmiş olabilir misiniz?"

Nicholas güldü, Chase'den çok kendi kendine. "Muhtemelen. Son birkaç gün içinde birkaç zayıf an oldu."

Chase, Nicholas'ın akşam yemeğinde kontesin nasıl saldırgan bir taraf sergilediğini hatırlıyordu. Onu Nicholas'ın üzerine salarken, bir karışıklık çıkacağını tahmin etmemişti. Minerva'dan başka birini ve Nicholas onu getirdiğinde ne kadar güzel görüldüğünü düşünseydi, kontesin yeni dükle kendi anlaşmasını çabucak yapacağını tahmin edebilirdi.

Belli bir sınıftan uygunsuz kadınların sorunu buydu. Evlilik içermese bile beklentileri vardı.

"Metreslerden bahsetmişken, Bayan Hepplewhite nasıl?" Nicholas sordu. "O benim metresim değil."

"Bağışlayın beni. Sevgililerden bahsetmişken, o nasıl?"

"Oldukça iyi gidiyor. Sanders ona fonların bir kısmının serbest bırakıldığını bildirdi ve o da birkaç sterlinden yararlandı. Ayrıca bu işin değeri de oldukça yüksek çıktı."

Nicholas, "Sanırım bu sizin için işleri zorlaştırıyor," dedi.

Chase'in beklediği gibi bir konuşma değildi bu. "Biraz."

"En azından artık açık bir alanınız yok. Haber hızla yayılacak. Paradan çok ayrıcalığı olan her lord onu bir av olarak görecektir. Senin ona olan ilgin olmasaydı, ben kendim yapardım."

"Zamanlarını boşa harcayacaklar. Onun evlenmeye niyeti yok."

"Ben de yakında bir düğün kahvaltısına ev sahipliği yapacağımı düşünüyordum. O da uygunsuz kadın kategorisine uygun görünmüyor. Sevgiliniz olduğunu ama işlerin daha resmi bir düzene doğru ilerlediğini düşünmüştüm."

"Dediğiniz gibi karmaşık bir durum."

"Belki de düşündüğünüz kadar değil. Servet avcısı değilsin ki. Muhtemelen mesleğinizin zorunluluktan değil, seçimden kaynaklandığını biliyordur." Nicholas ona kocaman gülümsedi. "Neden evlenme teklif etmiyorsun ve bunun ne kadar basit olabileceğini görmüyorsun?"

Çünkü açıkça bir daha asla evlenmeyeceğini söylemişti. İlk evliliğinin ışığında bunu anlıyordu. Ne kadar kışkırtılırsa kışkırtılsın, ne kadar sarhoş ya da kızgın olursa olsun Finley gibi olmayacağına güvenilebileceğini düşünmek istiyordu ama herhangi bir erkek hakkında buna inanıp inanamayacağını merak ediyordu.

Bu nedenle evliliği belirli bir şekilde tartmamıştı ama onu kaybetmek de istemiyordu. Evlilik konusunda fikrini değiştireceğini düşünmese bile, başka erkeklerin onun peşinden koşmasını kesinlikle izlemek istemiyordu.

"Resmi bir ittifaka benzer bir şey bulma konusundaki düşüncelerim başka yönler gitti" dedi.

"Düşünme işini bir an önce bitirsen iyi olur. Telefonlar başlamadan önce sana en iyi ihtimalle iki hafta veriyorum. Benim yemeğimde birkaç ailenin kapıdan içeri adım atmasına yetecek kadar insanla tanıştı."

"Bugün seni kızdırmayı umuyordum, senin beni kızdırmanı değil."

"Beni çok kızdırdın. Sadece intikam alıyorum," dedi Nicholas. "Aslında çok eğleniyorum. Amcamın ona o mirası neden verdiğini söyleyecek misin?"

"Hayır."

Nicholas omuz silkti. "Sanırım bu da onun eksantrik cömertliğinin bir başka örneğiydi. Başka alıcılardan da mektuplar aldım. Sanırım benim de onun kadar tuhaf olduğumu ve bir anda altın para dağıtma geleneğini sürdüreceğimi umuyorlar."

Chase kendi atını durdurdu ve Nicholas'inkinin koşum takımını tuttu. "Şimdi gerçekten sinirlendim. Bana bundan bahsetmeliydin."

"Bildiğini varsaymıştım. Altını sormuştunuz. Bu arada haklıydınız. Whiteford House'da başka bir hazine daha vardı."

"Altınla ilgili değil, o paraları dağıtmaktaki eksantrik cömertliğiyle ilgili."

"Onlarla bir şeyler yapıyor olmalıydı. Sen ne düşünüyordun? Çalışma odasında oturup yığınlar yaptığını ve onları saydığını mı?" Nicholas atını Chase'in kurtardı. "Bence evinden hiç ayrılmadı."

Bazılarını çantasında ya da cebinde taşıyordu. Bir tane orada, on tane burada... Bir mektupta, geceleri bir gelip kapıdaki hizmetliye küçük bir çuval vereceği yazıyordu. Onlara kim olduğunu hiç söylememiş ama onlar bunu öğrenmeye . Şimdi ölümüne rağmen ziyaretlerin devam etmesini umuyorlar."

"Öyle mi?"

Nicholas cevap vermeden önce bir süre daha at sürdü. "Bir kez. Devam edebileceğimden şüpheliyim. Whiteford Evi'ndeki yığın uzun sürmez. Ama açgözlü alçak Walter'ın almasındansa yetimhanenin alması daha iyi."

Chase, Frederick Amca'nın vardığı sonucun da tam olarak bu olduğunu düşündü.

* * *

Chase, Minerva'ya sunacağı davayı yazdı. Gelecekteki ittifaklarıyla ilgili fikirlerini kabul etmesini sağlayacak nedenleri sıralamak için en iyi şansının bu olduğuna karar verdi.

Son kağıdını inceledi, tüm çarpı işaretlerinin olmadığı ve kendi kendine şunu ya da bunu eklemekle eşeklik ettiğine dair yorumların olmadığı kağıdı. Ona sağlayacağı faydaların listesi ne yazık ki küçük görünüyordu. Kendi listesinin de küçük görünmesi ruh haline pek yardımcı olmamıştı.

Maddi destek, mirasçılar ve sosyal talepler gibi pratik şeyleri çıkardığınızda, bir erkekle bir kadın arasında kalıcı bir ittifakın ne kadar az inandırıcı olduğunu daha önce hiç kâğıt üzerinde görmemişti. Minerva gibi bir kadını bağımsızlık ve özgürlüğünden zerre kadar vazgeçmeye teşvik edecek çok az şey kalmıştı.

Neyse ki, ondan bunu yapmasını istemek gibi bir niyeti yoktu.

Cep saatine baktı ve gitmesi gerektiğini yoksa evine geç varacağını fark etti. Atı zaten bekliyor olacaktı. Aklını başına topladı ama listeleri bıraktı.

Dairenin kapısına doğru ilerlerken, Briggsby'nin orada bir mektup aldığını gördü. Briggsby elinde mektupla döndü. Törenle mektubu getirdi. "Elden teslim edildi. İçişleri Bakanlığı'ndan."

Chase'in aklına iki düşünce geldi. Birincisi, Peel'in bu kadar sabırsız davranmış olmasına lanet etmektir. İkincisi ise Kevin'in onun tavsiyesine kulak verip Fransa'ya bir paket atlamış olması için dua etmektir. Mektubu açtı. Peel öğleden sonra saat ikide aramasını istiyordu. Bu kez bir rica değildi.

"Briggsby, Bayan Hepplewhite'a gecikeceğimi haber ver. Daha da iyisi, mesajı hemen aldığından emin olmak için

kendin."

"Bunun soruşturmalarınızdan biriyle ilgili olup olmadığını sorabilir miyim efendim?" "İlgisi var."

"Yani benden bir elçi olmamı beklemiyorsunuz, ki bu benim sorumluluklarımın bir parçası değil. Bunun yerine benden ajanlarınızdan biri olarak hizmet etmemi istiyorsunuz - sanırım onlara ajan deniyor." Briggsby bunu düşündü. "Ne kadar yeni. İlginç olabilir."

"Ne derseniz deyin, sadece mesajı aldığından emin olun."

Saat ikide Chase atını İçişleri Bakanlığı'nın bulunduğu binanın önüne bağladı. Peel bu kez dışarıda beklemedi. Toplantı bundan daha resmi olacaktı.

Çok resmi olduğu ortaya çıktı. Peel ofisinde bekledi. Chase oturdu ve masanın üzerine bir portföy koydu. "İstediğiniz ön rapor elimde."

"Bir süre önce talep etmiştim."

"Önce doğruluğunu kontrol etmem gereken birkaç ayrıntı vardı."

Peel kollarını masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Nasıl öldü? En önemli ayrıntı bu."

"Öldürüldü."

Peel arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Chase, adamın şu anda ofisini bekleyen sorunları ve komplikasyonları hayal ettiğini düşündü.

"Kim?" Peel derin bir iç çektikten sonra sordu.

"Henüz buna karar vermedim. Şu anda birkaç olasılık var." Elindeki dosyayı uzattı. "Her sayfa, böyle bir şüphenin lehine ve aleyhine olan kanıtlarla birlikte bunlardan biri."

Peel çarşafı çıkardı ve incelemeye başladı.

"O gün onu ziyaret eden bu kadını henüz teşhis etmediniz mi?"

"Hayır."

"Henüz bulunamamış olan bu ikisinden biri olabilir." "Muhtemelen."

Tekrar çevirdi. "Ah. Bulunan kişi. Bayan Hepplewhite." Sayfayı okudu. "Kocasının ölümünün kaza sonucu olduğuna karar verildiğini, ama kaza olmayabileceğini de yazmışsınız." Okumaya devam etti. "Aman Tanrım, zavallı kadın. Bunu o mu yapmış? Kesinlikle tahrik olmuş."

"Amcamın ölümünü araştırmak için görevlendirildim, kocasınınkini değil. Ancak, o yapmadı."

"Nasıl emin olabilirsiniz? Cinayet bir kez işlendi mi, tekrar işlenmesi daha kolaydır."

Bu tam da Minerva'nın korktuğu tepkiydi. "Onun yapmadığını biliyorum çünkü kimin yaptığını biliyorum."

Şaşırmış bir halde başını kaldırdı. "hakime haber vermelisiniz." "Elimde sözlü bir itiraf var ama kanıt yok. Dediğim gibi, ben de kocasının ölümünü araştırmak için görevlendirildi."

Kabul etti ama kaşlarını çatarak. Sayfayı çevirdi ve tekrar yukarı baktı. "Bu şüpheliler yığınının kendi kuzeninizi de dahil ettiyseniz, beklediğimden daha dürüstsünüz."

Bu bir iltifat değil, eleştiri gibiydi. "Bu işi daha da ileri götürürseniz kolayca bulunabilecek türden bir kanıt. Bunu saklamaya çalışmanın bir anlamı yok. İngiltere'deydi ve Melton Park'ı ziyaret etmişti. Bir gün önce, dedi, ama hiç görülmediği için, bunu her iki şekilde de kanıtlayamam."

"Ortaklıklarını ilerletmek için gerekli fonlardan mahrum bırakıldıysa, bir nedeni varmış gibi görünüyor. İş dünyası bazen insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarabilir."

Chase bu yorumun orada kalmasına izin verdi.

Peel o sayfayı çevirerek sonuncusunu ortaya çıkardı. İfadesiz bir şekilde okudu. Çok uzun bir süre.

Yukarı, Chase'in gözlerinin içine baktı. İnceliyordu. Tartıyordu.

"Soruşturmanıza babamı da dahil etmenize ne sebep oldu?"

"Dük, ortaklardan sadece ikisinin yararına olacak şekilde kanalın genişletilmesini kabul etmediğinde bir anlaşmazlık yaşandığına dair kanıtlar bana sunuldu. Babanız da onlardan biriydi. Bunu iyi karşılamadı ve dükü fikrini değiştirmeye ikna edebilecek bilgiler bulmaya çalıştı."

"Onlar arkadaştı."

"Yakın zamanda değil, eğer böyle bir ikna düşünülüyorsa." "İkna girişimine dair bu kanıtı size kim verdi?"

"İnandığım ve güvendiğim biri." Bay Monroe'nun adını yazmamıştı.

"Ancak kanalla ilgili bilgileri bağımsız olarak doğruladım."

Peel son sayfayı da çevirdi, sandalyesine yaslandı ve tekrar gözlerini kapadı. Chase sadece bekledi.

Tekrar tetikte olan Peel öne doğru eğildi ve sayfaları okşadı. "Sonuçsuz. Hepsi."

"Sanırım öyle. Ön bulgular. İsterseniz ofisinizin devam etmesi için yeterli." *Ya da istemezseniz.*

Peel dudaklarını büzdü, hâlâ kâğıtlara bakıyordu. "Ölüm şekliyle ilgili tespitiniz bile yetersiz ve yeterince desteklenmiyor."

gerçekler."

Pek sayılmaz. "Sen öyle diyorsan."

"Biliyorum. Bunu bana bir ay önce getirmiş olsaydınız, size çok zaman kazandırmış olurum." Kâğıtları tekrar portföyüne yerleştirdi. "Bir suçun doğrudan kanıtı olmadığı sürece, bu bir kazaydı. Umarım bunu kabul edersiniz. Sizin gibi yetenekli bir adam ölümün cinayet olduğunu kanıtlamak için bu kadar az şey bulmuşken, ajanların aylarca daha fazla araştırma yapmasına gerek yok."

"O zaman görevim sona erdi." Chase ayağa kalktı. "Notlar sizde kalsın mı, yoksa ben mi kaldırayım?"

"yoksa onları bir süre tutacağım."

"Benim için sorun değil. Tüm notlarımın kopyalarını çıkarıyorum. Size iyi günler." Kaçmak için arkasını döndü.

"Radnor."

Döndü.

"Çok zekisin."

Bu da bir iltifat gibi gelmediği için Chase gitti.

* * *

Minerva volta atıyordu. Chase şimdi üç saat gecikmişti. Onu uyarmıştı ama yine de sabırsızlıktan acı çekiyordu.

Her geçen dakika gerçekleşme olasılığı daha da azalan dolu dolu bir öğleden sonra planlamışlardı. Önce, satın alabileceği arabalara bakacaklardı. Sonra Madam Tissot'ya dönüp yeni giysiler sipariş edecekti. Bütün sabah kafasında ince ahşap ve pirinçten, yumuşak yün ve ipeklerden oluşan hayaller dans etmiş, ancak Brigsby'nin Chase'in gecikeceği haberini getirmesiyle hayalleri yıkılmıştı.

Beth, "Bakın kim geldi," diye anons ederek uşağı törensiz bir şekilde kütüphaneye getirdi. "Bay Radnor'un uşağı."

"Açıkladığım gibi, yerine getirdiğim görevler arasında bunlar olsa bile ben bir uşak değilim. Hizmetkâr olarak da burada bulunmuyorum."

"Hayır mı? O zaman neden bu nadir onura sahibiz?" Beth sordu. "Bay Radnor'un ajanlarından biri olarak buradayım."

Beth bir kahkaha patlattı. "Minerva, o artık Bay Radnor'un *ajanlarından* biri. Soruşturmasında ona yardım edeceksin, değil mi? Gördüğümde buna inanacağım."

Brigsby onu görmezden geldi. "Bayan Hepplewhite, bir mesaj getirdim. Bay Radnor birkaç saat gecikecek. Önemli ve acil bir mesele yüzünden, odasından çıkıp buraya gelmesine dakikalar kaldı."

"Bana bir ortak gibi gelmiyorsun," dedi Beth. "Bir haberci gibi konuşuyorsun."

"Habercilere böyle önemli soruşturmalarla ilgili görevler verilmez. Sadece ajanlar görevlendirilir."

"Ne derseniz deyin, ben bir eşeği gördüğümde tanırım."

Brigsby, Beth'in kendisine eşek demeye yaklaştığını fark etmemişti. Minerva ona teşekkür etti ve evine gönderdi.

Şimdi bekliyordu. Bir şeyler oluyordu. Önemli bir şey. Chase yakında gelip ona ne olduğunu söylemezse çıldıracaktı.

Saat altıya yaklaşıp kadar gelmedi. Kadın kapıya ulaşmadan önce içeri girdi. Ona şöyle bir baktı ve iki elini de sakinleştirici bir hareketle kaldırdı. "Her şey yolunda. İçişleri Bakanlığı'na çağırıldım. Resmi bulgu kaza sonucu ölüm olacak."

"Bu mümkün değil. İkimiz de biliyoruz ki-"

"Resmi bulgu bu olacak, Minerva. Bu konuyu tartışmaya meyilli değilim. Ya siz?"

Hepplewhite'ın Gizli Soruşturmalar Bürosu'nun sahibi kesinlikle bu bulguya itiraz etmek istiyordu. Bir zamanlar cinayet zanlısı olan kadın bunun bir hediye olduğunu fark etti. Dükün ölümünden sorumlu kişiyi arayan kimse olmadığına göre, kimse onun mükemmel bir şüpheli olduğuna karar veremezdi.

"Gerçekten bir kazaymış gibi mi davranacağız?"

"Şimdilik. Ancak başka bir bilgi ortaya çıkarsa, onu takip etmekle yükümlüyüm."

"Şimdilik sonsuza dek sürebilir sanırım."

"Olmayacak, güven bana." Divanın üzerine çöktü ve onu kucağına çekti. "Ancak şimdilik bunu bir kenara bırakıyorum. Zihnimi meşgul eden ve beni soruşturmalardan uzaklaştıran başka şeyler var."

"Umarım tüm listelerinizi, notlarınızı ve benzerlerini kaydedersiniz. Ne olur ne olmaz diye."

"Sadece seninkini kurtarırsan."

Güldü, çünkü ikisi de notu olmadığını biliyordu. Adamın burnuna bir öpücük kondurdu. "Dikkatini dağıtan neydi?"

"Sen yaptın. Bu soruşturmadaki tüm performansım senin yüzünden kendi standartlarıma uymadı. Her zaman seni düşünüyorum. Sürekli seni arzuluyorum. Eğer böyle olmasaydı, örneğin Kevin'in Fransa'da olmadığını öğrenme konusunda beni asla geçemezdin."

"Öyle diyorsun. Acaba beni, seni alt ettiğim için gururunu okşamak için bir bahane olarak kullanmıyor musun?"

Onu öptü ama ortasında ağzı gülümsedi. "Belki de."

Öpücük, kanının parıldamasına yetecek kadar uzun sürdü. "Bir araba ya da gardırop satın almak için artık çok geç."

"Yarın yaparız."

"Bu da bize yapacak pek bir şey bırakmıyor." Onu tekrar öptü. "Zamanı nasıl dolduracağız?"

"Gerekli bir konuşmayla."

"Kulağa ciddi geliyor."

"Öyle, ama umarım kötü bir şekilde değildir. Bizim hakkımızda, araştırmalarımız ve farklı yöntemlerimiz hakkında düşünüyordum. Resmi bir ortaklık istemiyorsunuz ama resmi olmayan bir ittifak kurabiliriz. Örneğin bir adamın biriyle konuşmasını isteyeceğiniz zamanlar olacaktır."

"Başka bir adam gibi mi?"

"Bazıları sorularınızı asla ciddiye almayacak ve bazıları da onları duymayacak bile. Bu konuda haklı olduğumu biliyorsunuz."

"Bunu benim için yapar mısın? Benim çalışanım olarak?"

"İş kabul etmiyorum. Benim düşüncem, ikimizin de ihtiyaç duyduğu herhangi bir soruşturmayı paylaşacağımız yönünde. Strateji ve taktikler konusunda danışır ve ne yapacağımızı paylaşırız. Bu daha verimli ve aynı zamanda iki kat daha hızlı olacaktır."

"Adına ne dersiniz deyin, bir ortaklığa çok benziyor."

"Benim faydalı olamayacağım soruşturmalar olacağından eminim, dolayısıyla bunları kendiniz yürütürsünüz."

Onun en azından bir şekilde yararlı olamayacağı herhangi bir araştırma düşünemiyordu. Ortaklık fikri ona teklif edildiğinde pek hoşuna gitmemişti ama şimdi Yeniden düşünmesinde bu da rol oynamış olsa da, sadece onu sürekli olarak göreceği için cazip gelmediğinden emindi.

"Kulağa karmaşık geliyor," dedi. "Belki de önümüzdeki günlerde daha resmi bir ittifak kurup kurmamamız gerektiğini konuşmalıyız. Birliklere komuta eden subay olmayacağına söz verersen, bunu kabul edebilirim."

Çok ciddileşti. Kucaklayan kolu sıkılaştı. "Elimde olsaydı, yeni durumunla buna ihtiyacın olmadığını bilsem bile, mümkün olan en resmi ittifakı önerirdim Minerva. Ancak bunu asla kabul etmeyeceğini kabul ediyorum ve nedenini de anlıyorum."

Ona sıcak bir şekilde baktı. Özlemle. Kendi duyguları dokunaklı bir hal aldı. "Bunu düşündüm," dedi sessizce. "Dikkati dağılan tek kişi sen değilsin."

"Sana değer verdiğimi, seni sadece dikkat dağınıklığı değil, delilik derecesinde sevdiğimi söylesem, bir fark yaratır mı? Çünkü seviyorum, sevgilim. Eğer bu konuda düşünmeye devam etmen için seni cesaretlendirecekse, istediğin her şey için yemin edebilirim."

Onun bu açıklaması gözlerinin dolmasına neden oldu. Bir zamanlar bu seçimle karşı karşıya kaldığında korkunç bir hata yapmıştı ama artık bir kız değildi ve bu adam da bir muamma değildi. Bu pratik bir evlilik ya da güvenlik için ihtiyaç duyduğu bir evlilik olmayacaktı. Vücudu ve kalbiyle zaten güvendiği bir adamla bir aşk evliliği olacaktı.

Yine de o eski gölge tamamen kaybolmamıştı. Bunu yaparsa çok şey kaybedeceğini inkâr edemezdi. Zihni her şeyi tartarken onun gözlerine derin derin baktı.

"Bana ya da benimkine karşı hiçbir şekilde subay rolü oynamayacağına yemin eder misin?"

Gülümsedi. "Bir centilmen olarak söz veriyorum. Eğer unutursam, bana bu anı hatırlatacağınızdan eminim."

"Bundan emin olabilirsin. Ayrıca bir daha asla ihtiyacım olduğunda kendi yolumu çizme konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Mirasınızın bir kısmı emanet ve ben ona dokunamam. Eğer ortaklığı satarsanız, bu para ona eklenebilir. Bir kocanın karısının mallarını kullanma konusunda bazı hakları vardır, ancak sermayeye dokunamaz. Biriyle evlenmeye karar vererseniz, Sanders kendisiyle görüştüğünüzde tüm bunları size açıklayacaktır. Gelire gelince, anlaşmamızda istediğiniz gibi kullanmanız için size ait olduğunu beyan edeceğiz."

"Soruşturmalarıma devam etmeme izin verir misiniz? Onlardan gerçekten keyif alıyorum ve durmak istemiyorum."

"Her şeyde olduğu gibi bunda da birlikte olacağız."

Bu sözü tutacağına dair ona güveniyor muydu, yoksa tekrar incinirse onu durmaya zorlamaya mı çalışacaktı? Onu adamlarla konuşmaya göndermek

asla olmayacağı anlamına gelir. Kadınlar da birinin kafasına vurabilir. Bunu kanıtlamıştı, değil mi?

Bir karar vermesi için onu zorlayacak hiçbir şey söylemedi. Sessiz kalacak kadar sağduyuluydu. Onda hoşuna giden bir başka şey de buydu. Düşüncelerini paylaşmasını talep etmiyordu. Onun duygularına karşı çıkmıyordu.

"Bunu tavsiye edecek çok şey var," dedi. "Örneğin bir çocuk sahibi olabilirim. Bunun gerçekleşmesi nedeniyle böyle bir karar vermemeyi tercih ederim."

"Bu mükemmel bir nokta."

"Yapmayı ihmal ettiğiniz bir tane."

"Bu olasılığın zaten farkında olduğunuzdan emindim."

Başını onun omzuna yasladı. "Sanırım ne yaparsam yapayım ailenle tekrar tekrar temas kuracağım. En azından teyzelerin beni incelemek isteyecektir, çünkü onlardan çaldığımı düşünüyorlar. Onlarla benim aramda durup yoğun ateşi karşılayan faydalı olacaktır."

"Seni onlardan koruyacağıma söz veriyorum. Kahramanca."

"İtiraf etmeliyim ki yeniden cesur olmayı aklımın ucundan bile geçirmiyorum," dedi. "Aşk beni bu şekilde düşünmeye itiyor. Sadece ciddi bir sorun görüyorum."

"Bu da ne?"

"liste yapan biriyle yaşayabileceğimden emin değilim." Güldü. "Söz veriyorum beni asla bir liste yazarken görmeyeceksin."

"O zaman beni yatağa götür ve birlikte olduğumuz sırada istersen bana evlenme teklif et, bakalım ne diyeceğim."

Çok geçmeden, son bir test olarak, yuvarlandı, böylece birleştiklerinde ilk kez onu vücuduyla kapladı. Eski duyguların yükselmesini bekledi, onlarla savaşılmaya hazırlandı, onun gücü ve cüssesi altındaki savunmasızlığının tamamen farkındaydı. Kalbinin, hiçbir şeyin sevgisini ve neşesini köreltmesine izin vermeyecek kadar dolu olduğunu keşfetti.

Adam içinde hareket ederken onu kalbine bastırdı. Aşk sözcükleri onun aklına girdi ve özüne dokundu. Terk edişlerinin doruğunda, kahramanca durdu ve gözlerinde aşk ve tutkuyla aşağıya baktı. "Karım olarak beni onurlandıracak mısın Minerva?"

Elbette, aşkım. "Evet."

New York Times çoksatan yazarı Madeline
Hunter'dan bir sonraki Dükün Varisi
romantizmini kaçırmayın.

KIRMIZI İPEKLİ VARİS

Kevin Radnor, merhum amcası Hollinburgh Dükü'nün Kevin'in icadının ve şirketinin yarısını tamamen yabancı birine, aileden kimsenin tanımadığı bir kadına miras bırakmasına kızgındır. Yeni ortağıyla tanıştığında, onun çekici, parlak gözlü, arzulanan genç bir kadın olduğunu görünce şaşırır.

Her önce bir değirmenci.

Merhum dük ne düşünüyordu? Kevin öfkesini yutar ve Bayan Jameson'la arkadaş olur, onu sessiz bir ortak rolünü kabul etmeye ikna etmeyi umar. Girişimiyle ilgili yapmak istediği her şeyi kabul etmesi gerektiği yönündeki argümanlarına direnirse, belki öpücükler ve okşamalar onu mantıklı düşünmeye ikna edebilir.

Rosamund Jameson bir mirasçı olduğunu öğrenince şok olur, ama tamamen yeni servetini iyi değerlendirmek niyetindedir. Planları arasında kız kardeşinin geleceğini kurmak, tuhafıye işini büyütmek, eski bir sevgilisinin kendisiyle evlenebilmesi için kendini geliştirmek ve -evet- Kevin Radnor'la birlikte sahip olduğu bu işe tamamen dahil olmak vardır. Pratiklikten çok vizyonu olan bu yakışıklı, karizmatik adamın onu mahvetmediğinden emin olmak istiyor. Kevin'la da her şeyi iş olarak görmeye niyetlidir, ancak onun parlak zekâsı ve uzmanlık alanlarının arasında duygusallık ve baştan çıkarmanın da olduğunu keşfettiğinde bu çok daha zor olacaktır.

Mayıs 2020'de satışta!

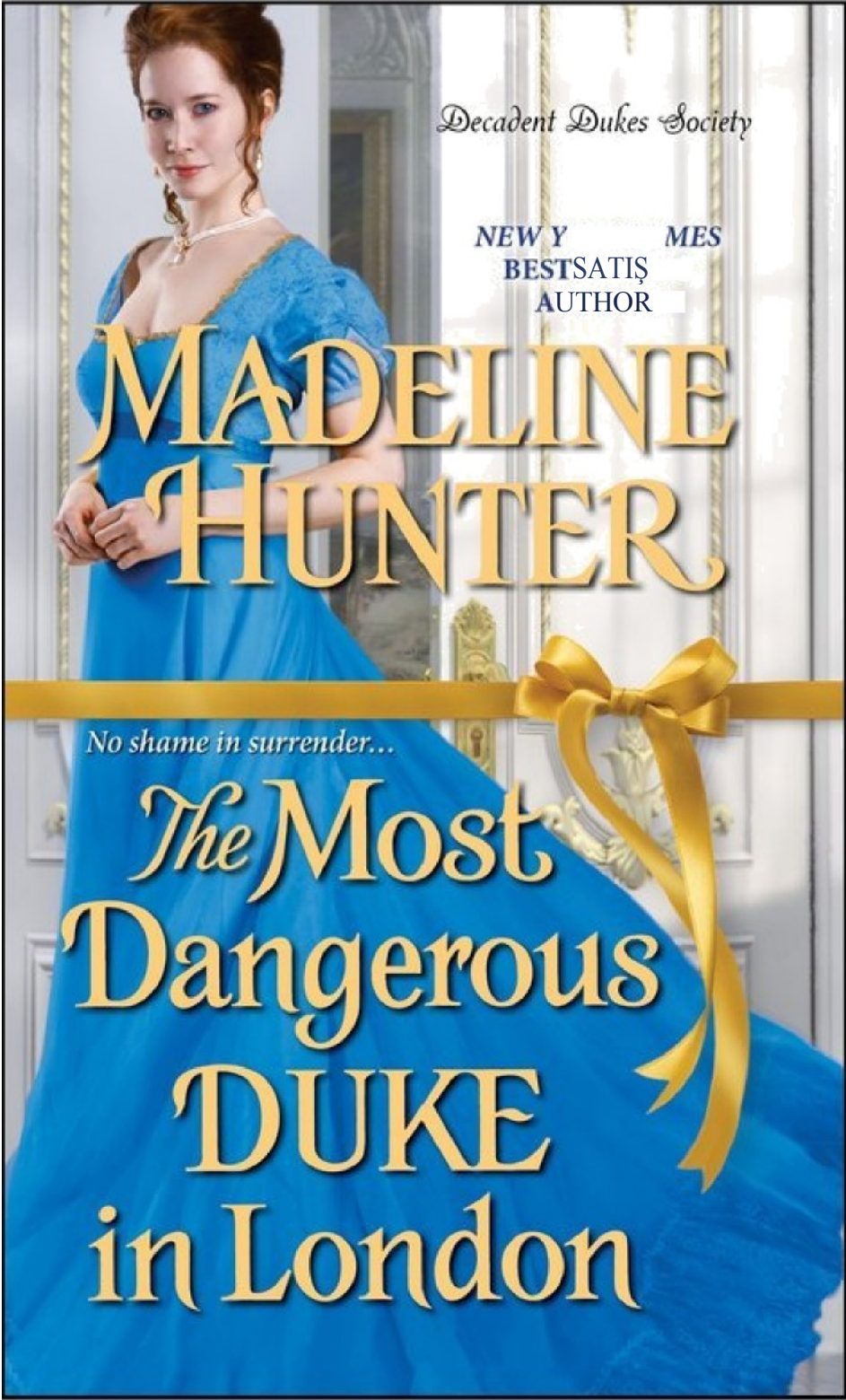
photo credit: Studio 8

YAZAR HAKKINDA

Madeline Hunter, kitapları altı milyondan fazla baskı yapan *New York Times* çoksatan yazarıdır. Aralarında *Never Deny a Duke*, *A Devil of a Duke* ve *The Most Dangerous Duke in London'in da bulunduğu*, ulusal çok satan otuz bir tarihi romanı bulunmaktadır. Romance Writers of America'nın Onur Listesi'nin bir üyesi olan yazar, iki kez RITA Ödülü'nü kazanmış ve yedi kez finalist olmuştur. Kitapları *New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin en çok satanlar listelerinde yer almış ve on üç dile çevrilmiştir. Sanat tarihi alanında doktorası vardır ve üniversite düzeyinde dersler vermiştir.

Okurlarından haber almayı seven Madeline'e
www.madelinehunter.com adresinden
ulaşabilirsiniz,

www.facebook.com/madelinehunterve
twitter.com/madelinehunter
adreslerinden ulaşabilirsiniz.

Decadent Dukes Society

NEW YORK TIMES
BESTSELLER
MES
BESTSÄTIS
AUTHOR

MADELINE HUNTER

No shame in surrender...

The Most Dangerous DUKE in London

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

